MARY JO PUTNEY
Focul ascuns

The Buming Point
Mary Jo Putney
Copyright © 2000, 2011 Mary Jo Putney

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Focul ascuns
Mary Jo Putney
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Hi dor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PUTNEY,
MARY JO

FOcul ascuns / Mary Jo Putney; trad.: Graal Soft. - Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-341-0
I. Soft, Graal (trad.) 821.111-31=135.1
Focul ascuns
Traducere din limba engleză
Manuela Bulat
Lira*

Pentru Ruth Cohen, o agentă care mereu a făcut mai mult decât posibilul.

„Iubirea este punctul de incandescenţă al vieţii... Cu cât iubirea este mai puternică, cu atât durerea e mai mare."
„Însă iubirea îndură de toate."
Joseph Campbell şi Bill Moyers, Puterea mitului

prolog
Cu 25 de ani în urmă

Un sunet pătrunzător spulberă calmul zorilor. Mulţimea care aştepta, reţinută în siguranţă în spatele barierelor, începu să murmure anticipând ce avea să urmeze. La postul de comandă, Kate Corsi ţopăia entuziasmată de pe un picior pe altul.

-Acum, papa1

Sam Corsi râse.

- încă nu, Katie. Este doar sirena care avertizează că mai sunt două minute.

Ea încercă să se potolească, dar două minute păreau o veşnicie. Ştiuse dintotdeauna că afacerea tatălui ei era să demoleze clădiri, ba chiar văzuse filme cu ceea ce făcea el. Trase neastâmpărată de şnurul care îi ţinea legat părul blond.

- Pot să apăs eu butonul?

-Dacă eşti cuminte, într-o zi o să declanşezi tu explozia, însă nu de data aceasta. Sam Corsi ciufuli părul întunecat

al fratelui ei. într-o zi, afacerea va fi a lui Tom, iar el trebuie să înveţe cum este să ai sub control o asemenea putere.
Tom o cuprinse cu un braţ pe Kate, într-o îmbrăţişare prin care îşi cerea scuze.
- O să vină şi rândul tău, foarte curând.
Luther Hairston începuse numărătoarea inversă. Când o zări pe Kate privindu-1, îi făcu semn cu unul dintre ochii săi negri, fără să-şi întrerupă numărătoarea.
- în regulă, Tom, ordonă Sam Corsi. Pune-ţi degetul pe buton şi aşteaptă să-ţi spun: „Acum!" Să nu apeşi înainte de a-ţi zice eu.

Arătând oarecum îngreţoşat, Tom puse un deget pe buton. însă Kate ştia că el n-ar face nici o greşeală. Era cel mai deştept frate mai mare din lume.
Şapte, şase, cinci, patru, trei, doi...
-Acum! strigă tatăl ei.
Tom apăsă atât de tare, încât vârful degetului i se albi. Nu se întâmplă nimic, şi, pentru o clipă cumplită, inima lui Kate încetă să mai bată.
Apoi, bubuituri ca de mitralieră răpăiră din clădirea înaltă de peste stradă, iar nori de praf se rostogoliră pe ferestrele goale de la etajele inferioare. Apoi urmară bubuituri profunde, care îi zguduiră oasele. Zidurile se înclinară spre interior, şi uriaşa clădire se prăbuşi încet. Kate ţipă de bucurie.
Tatăl ei o săltă pe umeri, pentru a vedea mai bine.
-Uită-te bine, Katie. Aşa lucrează Phoenix Demoli- tion, iar noi suntem cei mai buni!
Kate ţopăi în braţele lui.
- într-o zi, şi eu o să arunc lucruri în aer.
Sam chicoti.
- Demolările nu sunt pentru fete. Tom va conduce compania. Dacă îl rogi frumos, poate te va lăsa să faci muncă de birou.

-Timpurile se schimbă, Sam, spuse Luther. Fetiţa asta energică a ta ar putea fi un inginer grozav la PDI, când se va face mare.
-Nici o fată de-a mea n-o să lucreze vreodată în demolări. Kate pufni. Papa era încăpăţânat, dar nici ea nu se lăsa mai prejos. Avea să-l determine să-i permită să intre în afacere. Deoarece Katherine Carroll Corsi voia să arunce clădiri în aer.
capitolul 1
în zilele noastre, lângă Washington, DC
O oră până la detonare.
Mai era mult până în zori. Donovan intră în încin- sul birou improvizat al firmei Phoenix Demolition, o rulotă parcată în apropierea dărăpănatului bloc de apartamente care reprezenta proiectul curent al PDI. Şeful lui, Sam Corsi, turnă o cană cu cafea şi i-o dădu fără să aştepte ca el să ceară.
- Mulţumesc. Donovan sorbi o gură de cafea clocotită. La naiba, e tare frig afară. Cam greu să crezi în încălzirea globală.
- E totul în ordine?
Donovan încuviinţă din cap.
- E-n ordine, ba chiar suntem puţin înainte. Singurul lucru care a rămas de făcut e verificarea finală. Vrei s-o fac eu?
- Pe dracu', nu. Nu mi-am petrecut toţi anii ăştia construind PDI pentru ca derbedei ca tine să aibă parte de toată distracţia.
Donovan rânji, fiindcă nici nu se aşteptase să primească alt răspuns.
Verificarea finală a unei clădiri aflate pe punctul de a fi demolată îţi dădea o stare deosebită, iar Sam profita cu neruşinare de poziţia lui ca să facă asta ori de câte ori era posibil. în nici un caz nu l-ar fi lăsat pe omul lui de încredere să-i ia locul, nici măcar într-o noapte geroasă. Fiica lui Sam, Kate, avea exuberanţa lui Corsi. Kate, fosta soţie a lui Donovan, de mult plecată, dar nu uitată.

Sam dădu pe gât ultima gură de cafea, cu privirea aţintită către Jefferson Arms, masiva clădire întunecată ce se profila pe fundalul luminilor din Washington, DC.
Mai aproape, cordoanele de poliţie îi ţineau pe spectatori la o distanţă sigură. Din cauza orei matinale şi a gerului năprasnic de ianuarie, nu mulţi oameni veniseră să vadă implozia.
-Te-ai gândit vreodată să te împaci cu Kate? întrebă cu voce aspră.
-lisuse, Sam! Donovan aproape că se înecă încercând să înghită cafeaua. De unde naiba ţi-a venit ideea asta? Au trecut zece ani de când eu şi Kate ne-am despărţit, şi, din câte ştiu eu, de atunci n-a mai pus piciorul în Maryland.
Sam ridică din umeri, fără a-şi desprinde privirea de la Jefferson Arms.
- Mda, dar nici unul dintre voi n-a dat vreun semn că s-ar combina cu altcineva. V-aţi căsătorit când eraţi prea tineri, dar a fost ceva deosebit între voi. în afară de asta, Juliei i-ar plăcea să aibă nişte nepoţi pe care să-i răsfeţe.
Donovan se cutremură, conversaţia îndreptându-se spre un teren primejdios.
-Ai dreptate că eram prea tineri. Dar, chiar presupunând că ea ar fi interesată - deşi, sincer, cred că mai degrabă ar prefera să mă vadă în iad -, există mica problemă a faptului că locuieşte în San Francisco. Nu e tocmai o distanţă care să-ţi permită să ieşi la întâlniri.
-Lucrurile se mai schimbă. Sam se uită la ceas, apoi îşi puse o geacă şi mănuşi, pregătindu-se să iasă pentru a face verificarea finală. Poate să-l sun pe Tom zilele astea.
Acea remarcă fu un şoc chiar mai mare decât nebunească sugestie legată de Kate. Amintindu-şi de neaşteptata vizită la Urgenţe a lui Sam, cu o lună în urmă, Donovan întrebă stânjenit:
-Ţi-au găsit doctorii ceva la inimă despre care nu mi-ai spus? Credeam că au zis că a fost doar o indigestie.
-Nu-i nimic în neregulă cu inima mea, şi am electrocardiograma care să dovedească asta. Sam îşi îndesă casca de protecţie peste părul negru înspicat cu alb şi luă o lanternă mare. Dar recunosc că m-a pus pe gânduri faptul

că a trebuit să fiu dus pe sus la spital. Nimeni nu trăieşte o veşnicie. Poate că a venit vremea să-i bat pe unii cap în cap.
Văzând expresia de pe chipul lui Donovan, Sam zâmbi şi îl lovi uşor cu pumnul în umăr pe bărbatul mai tânăr.
-Nu-ţi face griji. Dacă sparg capul cuiva, va fi pentru bine tău.
Ieşi în noaptea de gheaţă.
întrebându-se ce naiba fusese asta, Donovan făcu verificările radio împreună cu ceilalţi membri ai echipei. O treabă perfectă nu se făcea accidental, iar siguranţa fără cusur ce caracteriza PDI era rezultatul unei griji minuţioase, în fiecare etapă a operaţiunilor. Această implozie era o acţiune de rutină, admiţând că rutina putea avea vreo legătură cu transformarea unei construcţii masive într-o ruină, în decurs de doar câteva secunde, în curând, clădirea avea să fie distrusă, nu cu un scheu- nat, ci cu o bubuitură straşnică. Apoi, ceva mai bun urma să se ridice în acel loc.
Un fascicul de lumină în mişcare marca înaintarea lui Sam prin Jefferson Arms. în interiorul construcţiei pline de ecouri, verifica minuţios încărcăturile explozive, firele de legătură şi chiar făina pe care echipa o pre- sărase pe scări pentru a descoperi dacă vreun vagabond sau vreun animal îşi căutase refugiul în acea clădire.
Douăzeci de minute până la demolare.
Agitat din cauza adrenalinei date de explozia iminentă, Donovan luă din nou microfonul staţiei radio.
-Cum merge, Sam?
-Totul e-n ordine, tună vocea şefului său. O fi fost dărăpănătura asta un loc mizerabil în care să trăieşti, dar se va transforma într-o mare grămadă de moloz. O să ies în zece minute.
Donovan tocmai era pe cale să închidă microfonul, când Sam murmură:
-Asta-i ciudat.
- Ce-ai găsit?
-Nu sunt sigur. Stai puţin...

Brusc, tăcerea nopţii se sparse. O serie de explozii se declanşară în Jefferson Anns, învăluind clădirea în tunete şi flăcări. Pereţii se aplecară spre interior, iar construcţia se prăbuşi maiestuoasă, în vreme ce nori de praf amestecat cu pietriş se împrăştiau în toate direcţiile.
-Sam! SAMI ţipă Donovan îngrozit, repezindu-se instinctiv spre uşa rulotei.
însă era prea târziu. O mie de tone de beton se prăvăliseră deja peste omul care îi fusese şef, prieten şi tată-surogat jumătate din viaţă.
Trei zile mai târziu
înmormântarea se dovedi un iad, iar reuniunea de după aceea nu fu cu nimic mai bună. Ajungând la limitele suportabilului, Kate Corsi ieşi pentru câteva minute, ca să se adune înainte de a claca în faţa zecilor de prieteni şi de rude. Din moment ce parterul nu-i oferea deloc intimitate, străbătu marea casă şi urcă scările modem mochetate, care duceau spre dormitorul din spate, folosit de tatăl ei drept birou.
Totul în acea încăpere vorbea de Sam Corsi, de la suvenirele din clădirile demolate până la slabul miros de trabuc ce persista acolo. Kate luă cărămida veche de un secol care fusese salvată din implozia unei dărăpănate fabrici din New England. Reprezentase primul proiect al PDI care apăruse într-un film de Hollywood - un film despre o invazie extraterestră -, iar Sam fusese în al no-uălea cer. De atunci, multe dintre imploziile realizate de companie apăruseră pe marele ecran.
Punând cărămida la loc pe birou, luă un trabuc din cutia din lemn de nuc şi şi-l lipi de obraz. Picantul miros vegetal îi aminti de tatăl ei într-un mod intens, primitiv. El obişnuia să fumeze aproape exclusiv în această încăpere, dar slaba aromă a trabucurilor îl urmase pretutindeni.
Puse la loc trabucul şi se duse la fereastră, lacrimi fierbinţi înţepându-i ochii în vreme ce îşi odihnea fruntea
pe sticla rece ca gheaţa. Viaţa fusese ireală în ultimele trei zile, din clipa în care fusese smulsă din somn, la ora 4.00 dimineaţa, de soneria telefonului.

Nici dacă avea să trăiască până la o sută de ani, nu avea să poată uita vreodată timbrul vocii tremurătoare a mamei ei dându-i vestea că Sam Corsi fusese ucis într-o demolare care mersese prost. într-o fracţiune de secundă, înstrăinarea lui Kate de tatăl ei dispăruse, dragostea de-o viaţă dând naştere unei dureri devastatoare.
La jumătatea dimineţii, luase deja un avion din San Francisco, întorcându-se în Maryland pentru prima dată după aproape zece ani. Până să aterizeze, trupul tatălui ei fusese găsit în moloz, iar aranjamentele pentru înmormântare fuseseră deja făcute.
De atunci, se trezise într-un adevărat haos, ajutând-o pe mama ei să ia deciziile şi să facă aranjamentele necesare în cazul unei morţi bruşte. Sam Corsi, la fel ca afacerea lui, Phoenix Demolition International, fusese un om deosebit, iar moartea lui într-o explozie prematură se afla pe prima pagină a ziarului The Bal timore Sun. Acum, zăcea în pământul îngheţat, după o slujbă religioasă care fusese scurtată din pricina vânturilor aprige ale celui mai friguros ianuarie de când se făceau înregistrări.
încă îi venea greu să creadă că un om atât de încăpăţânat şi de generos, atât de plăcut şi de înnebunitor putea să dispară. La nivelul subconştientului, crezuse că tatăl ei avea să trăiască o veşnicie. Sau măcar până când rana ce provocase înstrăinarea lor avea să fie complet vindecată. Ar fi trebuit să facă eforturi mai mari pentru o reconcihere. Acum, era prea târziu. Prea al naibii de târziu.
Avertizată de păcănitul tocurilor înalte, îşi îndreptă repede spatele şi îşi şterse ochii umezi în vreme ce o femeie intră în încăpere. Fereastra întunecată reflectă o imagine care mai că ar fi putut fi a ei. Mama ei, Julia, îi dăruise lui Kate înălţimea, silueta zveltă şi părul blond. Doar ochii ciocolatii ai lui Kate erau o moştenire vizibilă de la tatăl ei italian. Răsucindu-se, Kate se duse direct în braţele Juliei pentru a o strânge la piept, având nevoie deopotrivă să îmbrăţişeze şi să fie îmbrăţişată.
- Cum te simţi, mamă?
- îndur toate astea.

Julia se agăţă de fiica ei, atât de fragilă, încât părea gata să se frângă. Kate o strânse în braţe, simţind un junghi de durere că nu putea să facă mai mult.
Odată tensiunea diminuată, Julia se îndepărtă, cu riduri adânci în jurul ochilor şi cu chipul cenuşiu de durere şi de oboseală.
-Te-am văzut ieşind, aşa că am venit să-ţi spun că, după plecarea musafirilor, Charles vrea să ne vorbească despre testamentul tatălui tău.
Fără îndoială că mama ei fusese fericită să aibă un motiv pentru a scăpa puţin de pălăvrăgeala mulţimii.
-Credeam că citirea testamentului în faţa familiei reunite se face doar în romanele victoriene.
-Nu va fi chiar aşa. Privirea Juliei deveni distantă. Dar sunt... lucruri care trebuiesc discutate. Până să poată întreba Kate ce era atât de important încât trebuia rezolvat în seara aceea, mama ei se lăsă pe marginea unui scaun de lemn şi se cuprinse strâns în braţe. Sper ca toată lumea să plece repede. Nu ştiu cât mai rezist.
Kate puse cu blândeţe o mână pe umărul Juliei.
-Mamă...
Julia strânse degetele fiicei ei.
- Este plăcut să-i aud pe oameni vorbind despre Sam şi despre modul cum şi-l amintesc. Dar e şi dureros. Mi-am petrecut toată ziua stăpânindu-mi lacrimile.
- Pe nimeni n-ar fi deranjat dacă ai fi plâns.
- Pe mine m-ar fi deranjat, fiindcă nu ştiu când m-aş fi oprit.
Kate strânse şi mai tare umărul mamei ei. Julia Carroll cea cu sânge albastru fusese foarte diferită de Sam Corsi, un băiat din estul Baltimore-ului, şi mândru de acest lucru, dar asta nu-i împiedicase să aibă o căsnicie reuşită. Avea dreptul să îl jelească în felul ei. Kate
o înţelegea, pentru că împărtăşea nevoia mamei ei de a înfrunta lumea cu o ţinută demnă.
Julia închise ochii.
- Kate, sunt atât de fericită să te ştiu aici. Să te vizitez în San Francisco nu e totuna cu a te avea acasă.

Motivul pentru care Kate nu mai venise în Baltimore de aproape zece ani se afla la parter, frumos ca păcatul şi de două ori mai primejdios. Dar astăzi, problemele lui Kate păleau pe lângă pierderea suferită de mama ei.

- Fireşte că am venit. Eu şi tata am avut neînţelegerile noastre - puţin spus -, dar ne-am înţeles mai bine în ultimii ani. Nu a fost ca între tata şi Tom.

-Aş vrea să fi fost şi Tom aici. Julia deschise ochii, cu o expresie crispată pe chip. Fac pariu că i-ai cerut să vină, iar el ţi-a spus că, din moment ce nu a fost bine-venit în timpul vieţii lui Sam, nu crede că ar trebui să apară nici acum.

-Cam aşa s-a întâmplat, recunoscu Kate. Toate mamele au puteri paranormale?

- Face parte din fişa postului. Julia se ridică obosită. Nud pot învinovăţi pe Tom că n-a venit la înmormântare, nu după felul în care s-a purtat Sam. Omul acela putea să fie atât de imposibil...

Vocea îi pieri. Kate presupuse că îşi amintea de ruptura din familia ei, un eveniment atât de cumplit, încât nici măcar trecerea unui deceniu nu reuşise să diminueze durerea. Dorind să evite subiectul, Kate spuse:

- După ce lucrurile se liniştesc, trebuie să ne vizitezi în San Francisco. Şi eu, şi Tom neam bucura să stai cât de mult doreşti.

- Ma invitat şi el seara trecută, când a sunat. Poate că o să dau curs invitaţiei. Cu degete tremurătoare, Julia îşi netezi părul spre spate. Va fi plăcut să... să scap puţin.

Kate se gândi să-i sugereze mamei sale să nu se întoarcă la reuniunea de jos, dar Julia n-ar fi abandonat niciodată un eveniment care se petrecea în propria casă. îi veni, dintr-odată, o idee.

- Nu spuneai tu mereu că o gazdă ar trebui să fie în stare să-şi facă oaspeţii să se simtă bine-veniţi, dar şi să scape

de ei când s-a săturat? Kate arătă spre fereastra cu flori de gheaţă. Suntem în Maryland - tot ce avem de făcut este să sugerăm că s-ar putea să înceapă ninsoarea, iar oamenii vor dispărea mai repede decât poţi rosti „teroare albă“.

Chipul mamei ei se lumină puţin.
-Hai s-o facem!
Kate ridică degetele mari spre mama ei, în semn de aprobare. Julia îi răspunse la fel, izbutind chiar şi un zâmbet palid.
Părăsiră împreună biroul, Julia având pe chip expresia calmă pe care Kate o vedea zilnic în propria oglindă. Ridurile de pe chipul mamei sale îi aduseră aminte de bunica maternă. Kate avu imaginea mentală a unui şir de mame şi fiice întinzându-se generaţii în urmă, toate împărtăşind aceeaşi forţă stoică şi aceleaşi conflicte inevitabile. într-o zi, dacă era norocoasă, Kate urma să aibă o fiică a ei.
Dar acela era un alt subiect prea dureros pentru a zăbovi asupra lui. Controlându-şi cu determinare sentimentele, coborî scările spiralate în urma mamei ei.
capitolul 2
Kate se întorsese în salon - Donovan îi putea simţi prezenţa. Faptul că o ştia în preajmă făcuse să-l furnice pielea toată ziua. Bine că trebuise să se ocupe de problemele apărute după moartea lui Sam, aşa că n-o văzuse decât după funeralii.
încheind conversaţia cu o verişoară Corsi înlăcrimată, îşi umplu paharul cu bere de ghimbir şi o privi pe furiş pe Kate, care se foia prin încăpere. Avea aceeaşi graţie lipsită de efort şi acelaşi farmec ospitalier care o făcea pe Julia deosebită. Rudele şi prietenii de demult erau încântaţi să o aibă iarăşi printre ei.
Cochetă puţin cu ideea de a o aborda şi de a-i spune ceva plăcut şi banal. La urma urmelor, trecuseră aproape zece ani. Amândoi aveau acum vieţi pline, productive.
Kate era arhitectă în San Francisco, iar el îşi găsise succesul sentimental şi profesional ca al doilea om la conducere după Sam Corsi.
în clipa aceea, Kate se uită în direcţia lui. Când privirile lor se întâlniră, se simţi ca străbătut de un curent electric. îşi întoarse repede capul, de parcă ar fi fost prins furând. Mai bine să nu trezeşti câinii care dorm - şi nici pe fostele neveste. Decizia îi fu întărită de faptul că o văzu pe Val

Covington vorbind cu Kate. Dintre toţi prietenii din şcoală ai lui Kate, doar Val mai locuia în Baltimore şi putuse veni la înmormântare. Era bucuros pentru Kate, deoarece avea nevoie de tot sprijinul pe care îl putea căpăta, însă Val şi Kate împreună erau o combinaţie pe care el ar fi evitat-o cu orice preţ.
Mulţimea se împuţina rapid, oamenii grăbindu-se să plece din cauza zvonurilor despre ninsoare. Donovan se gândea să plece la rându-i, când se întoarse şi o văzu pe Kate îndreptându-se spre el cu un aer hotărât şi în ochi cu o privire care spunea „hai să terminăm şi cu asta". Se încordă, nemaifiind sigur dacă îşi dorea această întâlnire, dar era prea târziu ca să mai scape.
Simţea o dualitate curioasă. Pe de o parte, Kate îi era foarte familiară, femeia pe care o iubise cu abandonul total de care sunt capabili doar cei foarte tineri, în acelaşi timp, era o străină schimbată de un deceniu de evenimente şi oameni despre care el nu ştia nimic.
însă ar fi recunoscut-o oriunde, indiferent câţi ani trecuseră. Cu blondul ei păr spiralat scos în evidenţă de un sobru taior negru, era chiar mai încântătoare decât fusese la optsprezece ani. Fireşte că a băgat de seamă - era o reacţie biologică. Se căsătoriseră ca urmare a dorinţei aprige pe care o simţiseră amândoi, iar asta nu se evaporase doar pentru că mariajul lor se sfârşise cu o explozie mai devastatoare decât a dinamitei.
Oprindu-se la un metru de el, îi spuse cu răceală: -Nu-ţi face griji, nu sunt înarmată. M-am gândit că a venit vremea să fiu teribil, teribil de civilizată şi să te salut Ce mai faci, Donovan?
- Mi-a fost şi mai bine. în ultimele câteva zile... Vocea i se frânse când îşi aminti momentul în care Jefferson Arms se prăbuşise în faţa ochilor săi. îmi pare atât de al naibii de rău pentru Sam, Kate. Pierderea unui părinte schimbă... totul.
După cum el ştia din propria experienţă dură. îşi pierduse ambii părinţi înainte de a împlini 17 ani.
- Da, tocmai descopăr asta. Pleoapele îi coborâră preţ de o clipă peste ochii umbriţi, ascunzând orice

vulnerabilitate. Dar şi tu meriţi condoleanţe, la fel ca mine. L-ai văzut în fiecare zi. Moartea lui va lăsa un gol mult mai mare în viaţa ta.
Avea dreptate. Sam fusese probabil cea mai importantă persoană din lumea lui. Se uită fix la paharul din mâna lui.
- E greu să-mi imaginez PDI fără Sam. Nu a fost doar fondatorul companiei, ci chiar inima şi sufletul ei.
Ea sorbi o gură de vin.
-Cum s-a întâmplat accidentul? Credeam că precauţia este o regulă oficială la Phoenix Demolition.
-Al naibii să fiu dacă ştiu, Kate. Demolam un vechi bloc de apartamente de lângă Washington. O treabă de rutină. Ceva a declanşat explozia când Sam făcea verificarea finală.
-Ai idee ce a aprins încărcăturile explozive?
El clătină frustrat din cap.
-Chiar nu ştiu. Presupun că vreo descărcare electrică accidentală. Asta reprezintă mereu o primejdie când bate un vânt rece şi uscat, dar, chiar şi aşa, n-ar fi trebuit să se întâmple. Şeful pompierilor face investigaţii, dar deocamdată nu s-a ajuns la nici o concluzie.
- îmi pare rău, Donovan. Şi de moartea lui, şi fiindcă tu te aflai acolo. Probabil a fost un adevărat coşmar.
Imaginea clădirii prăbuşindu-se îi apăru din nou în minte, aşa cum se întâmplase de nenumărate ori în ultimele trei zile.
- Mă tot întreb dacă aş fi putut să fac ceva.
-Poate că e mai bine să nu ştii. îşi coborî privirea spre paharul de vin, sclipiri subtile tremurând pe părul ei de un blond strălucitor. Se scurseră câteva clipe înainte ca ea să-şi ridice capul. Arăţi bine! Privirea ei trecu peste costumul lui sobru. Era o mare diferenţă faţă de jeanşii în care îl văzuse în cea mai mare parte a timpului. Ai evoluat foarte frumos de la muncitor la poziţia de director.
-Nu te lăsa păcălită de costum. Sunt doar un muncitor în construcţii. încercă să zâmbească. Sau, mai degrabă, un muncitor în demolări.
Cu o politeţe care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva îl ironiza, ea spuse:

-Foarte potrivită cu talentele tale naturale. Dădu să se îndepărteze. Mi-a părut bine să te văd. Acum, te rog să mă scuzi, dar mai sunt nişte oameni cu care trebuie să stau de vorbă.
-Aşteaptă! îşi ridică o mână, brusc incapabil s-o lase să plece fără să se convingă de abisul dintre ei. Acum zece ani, ai plecat atât de vijelios, încât n-am avut nici o şansă să-ţi spun că... că îmi pare rău.
Ochii ei căprui deveniră negri.
-Nu-ţi face griji, ştiam asta. Ţie îţi părea întotdeauna rău.
El clipi uimit, de parcă tocmai primise o palmă. Urmă o tăcere lungă, încordată. Apoi, ea îşi înclină capul şi îşi apăsă degetele în mijlocul frunţii.
- îmi pare rău, Patrick. N-ar fi trebuit să zic aşa ceva. Dar nu vreau să vorbesc despre asta, nici acum, nici altă dată.
Se răsuci şi se îndepărtă, trupul subţire fiindu-i drept şi inflexibil. El trase încet aer în piept. Kate îl numea Patrick doar când vorbea serios, aşa că subiectul căsniciei lor nefericite era definitiv închis. Presupuse că ar trebui să fie recunoscător.
Cu toate astea, rotiţele minţii lui nu puteau fi oprite la fel de uşor precum conversaţia. De câte ori nu visase că avea să o reîntâlnească? Chiar şi după ce îl părăsise, fusese sigur că, dacă ar putea sta de vorbă, dacă ar putea să-i ceară scuze, să-i explice, totul ar fi în ordine.
O căutase cu insistenţă chiar şi după ce ea depusese actele pentru divorţ.
Nu mult după aceea, aflase că plecase imediat la San Francisco. Nu avusese niciodată ocazia de a o face să se răzgândească odată ce ea decisese că mariajul lor se încheiase. Era tipic pentru Kate - o lungă perioadă de toleranţă şi de blândeţe, până când ajungea la limită. Atunci, trântise definitiv uşa în urma ei.
După ce îşi dăduse seama de asta, inima lui se ffân- sese în bucăţi însângerate. Dacă nu ar fi fost Sam, care îl tratase ca pe un fiu iubit, poate că n-ar fi supravieţuit. Poate că ar fi sfârşit intrând cu maşina într-un stâlp de iluminat, cu 150 de kilometri pe oră, aşa cum făcuse tatăl lui.

Acum, Kate era fizic suficient de aproape pentru a o putea atinge, însă afectiv i se părea mai departe decât fusese vreodată. Privirea lui o urmări prin încăpere, în vreme ce ea trecea de la un grup la altul, dându-le oamenilor ocazia să-i spună ce însemnase Sam pentru ei.
Taiorul ei negru reprezenta exact opusul a ceea ce purtase în seara în care se cunoscuseră. El parca maşini la Maryland Cotillion Ball, evenimentul cu ocazia căruia tinerele domnişoare de familie bună îşi făceau intrarea în societate. Când acea slujbă îi fusese oferită, nu-i venise să creadă că asemenea evenimente încă mai existau. Acceptase deoarece bursa de la facultate acoperea doar taxele de şcolarizare, aşa că muncea cât de multe ore putea pentru a câştiga bani de cărţi şi de cheltuială. în afară de asta, fusese curios să vadă cum trăia cealaltă jumătate.
Balul se ţinuse într-un teatru istoric din centrul oraşului Baltimore. Cu toate că acel loc nu părea deosebit de strălucitor, oaspeţii îl făcuseră să fie. îi plăcuse să privească taţi mândri şi mame nervoase sosind cu fiicele lor. Fiindcă seara nu era foarte friguroasă pentru luna decembrie, debutantele nu avuseseră de ce să se înfofolească precum eschimoşii. Chiar şi fetele banale străluceau ca nişte diamante în imaculatele lor rochii albe. El nu avusese habar că în Maryland existau atât de multe blonde natural.
Asta admiţând că erau blonde natural. Ştia al naibii de bine că nici una dintre ele nu era atât de inocentă cum părea. Cele mai multe abia intraseră la facultate, şi probabil nu exista nici măcar o singură virgină în tot grupul, dar el se bucurase de iluzia unei vârste mai simple, mai pure.
Familia Corsi sosise într-o limuzină. Julia era toată numai eleganţă aristocratică, în vreme ce Sam radia de încrederea oferită de succes şi de bogăţie. Iar Kate îl dăduse gata din clipa în care coborâse din limuzină, cu părul ei blond strâns în creştet, cu gâtul subţire împodobit cu perle cel mai probabil reale şi cu un zâmbet care încălzise seara aia de iarnă. Grace Kelly la 18 ani, purtând o spumoasă rochie albă ca zăpada.

Era înaltă, probabil că avea cam 1,70 metri. O înălţime potrivită pentru el. Fusese atât de fascinat, încât aproape că uitase să închidă portiera. Apoi, Kate nu privise prin el, de parcă ar fi fost un simplu lacheu, ci chiar la el.

- Mersi! zisese ea şi îi făcuse cu ochiul.

Pentru o clipă, se simţise de parcă ei doi erau singurii oameni din lume.

Ar fi urmat-o în clădirea teatrului ca o molie atrasă de lumânare dacă mama ei n-ar fi întrebat:

- Kate, ţi-ai amintit să-ţi iei mănuşile?

Kate se oprise şi îşi privise îngrozită mâinile goale.

-Nu. îmi pare rău, mamă, le-am lăsat acasă. Pur şi simplu, nu sunt făcută pentru formalismul victorian.

Intimidant de elegantă, dar cu o sclipire amuzată în ochi, mama ei murmurase în timp ce scotea o pereche de mănuşi din geantă:

- Oare de ce nu mă surprinde?

Kate izbucnise în râs.

- Din acelaşi motiv pentru care pe mine nu mă surprinde că ai venit pregătită.

Donovan privise fascinat cum ea îşi trăsese până la cot albele mănuşi din piele de ied. I se potriveau ca o a doua piele. în vreme ce mama ei li încheia câţiva năsturaşi la fiecare încheietură, Kate se uitase la el cu o expresie care spunea: „Noi doi ştim că asta-i un soi de prostie, dar trebuie să le fac pe plac părinţilor mei“. Apoi, intrase în clădire ca o prinţesă, cu mama şi tatăl la un pas distanţă în urma ei.

în vreme ce următoarea maşină oprea în faţa lui, el aruncase o ultimă privire plină de alean în urma lui Kate, dorindu-şi să-şi imprime pentru totdeauna în minte acea imagine râzătoare. Fetele ca ea nu erau pentru ţipi ca el, care parcau maşini şi lucrau în construcţii ca să câştige bani de facultate.

Imaginaţia lui nu fusese suficient de bogată pentru a ghici modul în care avea să se sfârşească acea seară.

însă asta fusese atunci, iar acum altfel stăteau lucrurile. Se întoarse sperând că nimeni nu băgase de seamă felul cum se holbase la fosta lui soţie. Vechea Kate fusese ceva

special, deschizându-şi braţele pentru a îmbrăţişa viaţa cu un amestec de încredere inocentă şi de inteligenţă care îl fermecase. Acum, avea acelaşi calm impenetrabil care îi era atât de caracteristic Juliei.
Nu că asemănarea cu Julia era ceva rău - o iubea pe fosta lui soacră. în ciuda rezervei ei, fusese întotdeauna o prezenţă caldă şi încurajatoare în viaţa lui. Nu tocmai ca o mamă - mai mult ca o mătuşă înţeleaptă care îi accepta totul.
Dar, acolo unde Julia avea rezerve, Kate era precaută. Şi, în general, asta era din cauza lui. O, fără îndoială că avusese partea ei de suişuri şi coborâşuri de la divorţul lor, însă el ştia al naibii de bine că singur distrusese acea francheţe inocentă. De-a lungul anilor, făcuse tot posibilul să-şi remedieze defectele, însă nimic nu putea schimba trecutul. Kate era o frumoasă şi îngrozitor de dureroasă aducere aminte a celei mai cumplite perioade din viaţa lui. Slavă Domnului că urma să se întoarcă la San Francisco peste câteva zile.
Vestea că avea să ningă determinase un exod general. Ultimii doi plecară Nick Corsi, vărul lui Kate, şi Angie, soţia lui cu ochi negri. Nick lucrase ani de zile la PDI, până de curând, când se hotărâse să-şi deschidă propria afacere în demolări. Chipul îi era posomorât. Kate bănuia că, asemenea lui Donovan, şi el se întreba dacă nu cumva ar fi putut schimba lucrurile în caz că ar fi fost acolo atunci când avusese loc acea explozie fatală. Moartea şi vina erau tovarăşi fireşti.
După ce îşi îmbrăţişă vărul de rămas-bun, Kate închise uşa în faţa frigului pătrunzător. Cum Sam era mort, iar Nick plecase din firmă, Julia era acum patroana PDI, iar Donovan părea alegerea evidentă pentru a conduce compania. Avea să facă o treabă la fel de bună ca Sam. Poate chiar mai bună, deoarece era mai puţin schimbător. De regulă.
Kate se gândi cu o urmă de amărăciune că Donovan se descurcase mult mai bine decât ea după încheierea căsătoriei lor nefericite. Se alesese cu o a doua familie şi cu o carieră captivantă, în vreme ce ea sfârşise la aproape

5 000 de kilometri distanţă, într-o profesie care nu reprezentase prima ei alegere. Fusese nevoie ca moartea so aducă înapoi în Maryland, şi nu doar pentru că nu voise să-l vadă pe Donovan. Motivul mai important era dorinţa de-a evita să vadă cât de mult pierduse. Totuşi, dacă ar trebui să ia din nou hotărârea desfacerii căsătoriei lor, probabil ar face aceleaşi alegeri, aşa că n-avea nici un rost să-şi plângă de milă.
Se întoarse în salon, oprindu-se în pragul uşii. în ciuda farfuriilor goale şi a ceştilor înghesuite pe toate suprafeţele plane, se simţi alinată de eleganţa atemporală a antichităţilor mamei ei, şterse cu grijă de praf, şi de modelele pline de culori ale covoarelor persane. Aspectul camerei era o reflexie pură a Juliei, dar îi plăcuse în egală măsură şi lui Sam, care o văzuse ca pe o dovadă a cât de departe ajunsese de zona de est a Baltimore-ului.
Văzând-o pe Kate, Julia se ridică din refugiul temporar oferit de o berjeră.
- Fiindcă Janet urmează să facă ordine aici, Charles a sugerat să ne întâlnim în salon.
Kate suspină. Uitase că avocatul dorea să stea de vorbă cu ele. în vreme ce traversa împreună cu mama ei casa cea mare, o întrebă:
- N-o să dureze mult, nu? Cu siguranţă, cea mai mare parte a averii îţi va reveni ţie. Date fiind neînţelegerile pe care le-a avut cu mine şi cu Tom, mă îndoiesc că vom primi măcar un şiling pentru lumânări.
-Ar trebui să ştii că nu e cazul să faci previziuni în privinţa tatălui tău. Cu toate că a fost greu pentru el să accepte unele dintre faptele voastre, n-a încetat niciodată să vă iubească pe tine şi pe fratele tău.
Kate nu se îndoia cu adevărat de faptul că tatăl ei o iubise, cu toate că el n-o iertase niciodată că divorţase de Donovan şi că plecase din Maryland. De-a lungul anilor de exil autoimpus, se împăcaseră. O vizitase în San Francisco şi vorbeau cu regularitate la telefon. Deşi discuţiile lor nu ajungeau în miezul lucrurilor, deveniseră iarăşi prieteni. însă cu Tom lucrurile stăteau diferit. Sam nu mai vorbise cu el de aproape nouă ani. Kate rosti în gând o rugăciune

fierbinte, dorindu-şi ca el să-i fi lăsat fratelui ei ceva - orice -, în semn de reconciliere.
Luminile din sufragerie erau odihnitor micşorate, iar Oscar Wilde, cel mai bătrân ciobănesc de Sbetland al familiei, moţăia în faţa focului care trosnea. Aceasta era adevărata vatră a casei şi o mult mai interesanta etalare a talentelor de design ale Juliei decât salonul formal. Mobila solidă şi confortabilă pe care ea o alesese când copiii erau mici supravieţuise anilor de ţopăieli, privit la televizor şi lecturări ale ziarelor de duminică. Maldărul de perne mari şi colorate dintr-un colţ adăpostise nesfârşite lăbărţări de trupuri tinere, fiindcă Julia îi primise cu drag la ei pe toţi prietenii copiilor ei.
Peretele din jurul şemineului era o adevărată galerie a fotografiilor de familie, cu zeci de poze ilustrând decenii de viaţă. Privirea lui Kate trecu de la instantanee cu Tom ca acolit şi jucând lacrosse la cele cu ea şi mama
ei lucrând în grădina care strălucea datorită florilor de primăvară. Julia se pricepea cel mai bine din toată zona ia grădinărit.
De o parte şi de alta a fotografiei cu grădina se aflau o poză frumoasă cu Sam şi Julia făcută în seara în care se duseseră la o cină la Casa Albă şi una a lui Sam aju- tându-şi mama să se mute în casa pe care i-o cumpărase în zona de est a Baltimore-ului, ajutat la rându-i de alţi cel puţin douăzeci de membri Corsi, inclusiv de Kate şi de Tom.
Privirea ei se opri la fotografia de la propria nuntă. Dumnezeule, ea şi Donovan păreau atât de tineri si de fericiţi, încât i se părea dureros so privească acum. Ii era caracteristic Juliei să nu îndepărteze acea poză sau pe ale lui Tom. Cu bune şi rele, istoria familiei Corsi era scrisă pe acel perete.
Amintindu-şi de vremurile bune, Kate clipi pentru a-şi alunga înţepăturile din ochi. Cu toţii aveau o parte din vină pentru că distruseseră ceea ce fusese cândva o familie fericită.
Pe când ceilalţi intrau, Charles Hamilton închidea uşile şemineului, chipul lui aspru fiind iluminat de flăcări. In vârstă de aproape 60 de ani, avea aceeaşi conformaţie

zveltă şi aristocratică precum a Juliei şi se potrivea perfect imaginii avocatului de familie de renume.
Stereotipul îl nedreptăţea pe Charles. Cândva, demult, el şi Julia fuseseră logodiţi. Ar fi fost o alianţă eminamente potrivită între două persoane cu sânge albastru din Maryland. însă Julia se opusese convenienţelor şi rupsese logodna când Sam Corsi intrase în viaţa ei. în loc să jelească după o dragoste neîmpărtăşită, Charles îşi năucise rudele însurându-se rapid cu Barbara Kantor, o avocată evreică deşteaptă şi dură, dar cu inima caldă.
Tradiţionaliştii preziseseră sfârşitul rapid al ambelor căsătorii. în schimb, amândouă înfloriseră, din fiecare rezultând câte doi copii. Familiile fuseseră mereu apropiate. Tom şi Kate fuseseră prieteni aproape din leagăn cu fiicele soţilor Hamilton, Sandy şi Rachel.
Kate simţi un junghi de durere când se gândi la Barbara, al cărei fel direct de a fi o făcuseră mai abordabilă decât era mama ei, care uneori părea prea... perfectă. Barbara fusese ucisă de un şofer beat, cu doi ani în urmă, ceea ce făcea ca acum Charles să fie calificat să-i ofere Juliei compasiune pentru moartea bruscă a partenerului de viaţă.
Oscar se ridică de pe locul lui cald de lângă foc şi, dând din coadă, se îndreptă agale spre nou-venite, pentru a le întâmpina. Kate se aplecă pentru a mângâia blana mătăsoasă. Bătrânul Oscar păru că-şi aminteşte de ea, cu toate că trecuseră atât de mulţi ani. Apoi, ea se îndreptă şi văzu o a patra persoană plimbându-se neîn-cetat în capătul îndepărtat al camerei. Donovan.
încremeni, iar inima încetă să-i mai bată. Bine măcar că spărsese o parte din gheaţă vorbind cu el mai devreme. Altminteri, această întâlnire neaşteptată ar fi fost de nesuportat.
El o salută cu o înclinare a capului, dar răsucea în mâini un pahar pe jumătate gol, fiind mai puţin relaxat decât voia să pară. Ea dădu din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să fie acolo şi se aşeză cât mai departe posibil.
De fapt, prezenţa lui avea sens. Probabil Sam îi lăsase fostului ginere o parte din companie, din moment ce Donovan fusese un „copil" mult mai reuşit decât Kate sau

decât Tom. Rămăsese şi lucrase la firmă, furnizând afecţiunea şi tovărăşia pe care Sam şi le dorise.
Pentru a mia oară, se gândi că era mare păcat că nici unul din copiii lui Sam nu ajunsese aşa cum sperase el. Era un păcat chiar şi mai mare faptul că el nu fusese în stare să-l accepte pe oricare dintre ei aşa cum era.
După ce Julia şi Kate se aşezară, Charles rosti:
- Este târziu, cu toţii suntem sfârşiţi de oboseală, aşa că voi trece direct la subiect. Sprâncenele i se împreunară în vreme ce îşi făcea ordine în gânduri. Testamentul lui Sam este neobişnuit. Securitatea financiară a Juliei a fost deja asigurată, şi, desigur, ea va primi această casă. O sumă substanţială a fost alocată pentru binefaceri şi există câte ceva pentru diverse rude. Restul activelor financiare ale lui Sam urmează să fie împărţite în mod egal între tine, Kate, şi Tom, în vreme ce Phoe- nix Demolition îi va reveni lui Donovan - însă numai dacă sunt îndeplinite anumite condiţii.
Kate încremeni surprinsă de faptul că tatăl ei le lăsase ceva moştenire ei şi lui Tom. Avea să însemne atât de mult pentru Tom, şi nu doar datorită sumei despre care era vorba.
Se uită la fostul ei soţ, care părea surprins şi încântat, dar totodată îngrijorat. Expresia lui o făcu să fie atentă. Probabil că era ceva în testament, altminteri Charles n-ar fi convocat această adunare.
- Ce condiţii?
Avocatul se uită calm la ea.
- Ca tu şi Donovan să locuiţi sub acelaşi acoperiş vreme de un an.
capitolul 3
- Iisuse, Mărie şi Iosife!
Tăcerea paralizată fii spulberată de zgomotul paharului lui Donovan, care se sparse după ce acesta îl scăpă din mână. Kate sări în picioare în vreme ce valuri de oroare creşteau în ea, venind din adâncimi atât de îndepărtate, încât aproape că leşină.
- Nu! rosti ea cu voce înecată. Asta-i o nebunie. Nici într-un milion de ani!

Privirea ei se repezi spre Donovan. Chipul lui stupefiat reflecta şocul resimţit de ea.
Trebuiau să locuiască împreună? Acest gând făcu să-i îngheţe sângele în vene.
-Acest testament este perfect legal, spuse avocatul. Inclusiv clauza care menţionează dezmoştenirea oricui îl contestă.
Kate închise ochii, simţind bubuitul sângelui în tâmple. Tatăl ei nu ştiuse de ce divorţase de Donovan, desigur, şi a cui vină era asta. Ea alesese tăcerea, în locul unui scandal public. încă o dovadă că nici o faptă bună nu scapă nepedepsită!
începu să tremure cuprinsă de furia aprigă pe care Sam o numise „momentul italian". Deschizându-şi ochii, se uită mânioasă la Donovan.
-Tu l-ai pus pe Sam să facă asta?
-Crezi că sunt nebun? Vocea lui se ridică, neve- nindu-i a crede. Mai degrabă aş împărţi un bârlog cu un gluton. Oricât de mult dorea să se ia de el, era imposibil să nu-i recunoască şocul sau o repulsia egală cu a ei. Kate se răsuci spre mama ei.
-Tu ştiai de asta?
- Da. Şi, serios, Kate, încearcă să te controlezi. Te dai în spectacol.
- Foarte bine! Vreau să fac o scenă. Pumnii lui Kate i se încleştară pe lângă corp. Cum de i-ai putut îngădui lui Sam să facă un testament atât de... atât de revoltător?
- Sam a fost un catolic devotat, care credea în sanctitatea căsătoriei, spuse mama ei. Cu toate că tu nu eşti catolică, Donovan este, iar voi v-aţi cununat în biserică. Din moment ce căsătoria n-a fost anulată, pentru Sam ea încă era valabilă.
-Sam putea să fie foarte medieval, însă chiar şi el ştia că divorţul e un fapt pe viaţă, ripostă Donovan. Era imposibil să fi crezut că un afurisit de testament poate resuscita o căsătorie moartă de zece ani.
Kate era întru totul de acord. Ar fi trebuit să insiste să obţină o anulare. Donovan n-o ceruse niciodată, iar ea nu dorise să iniţieze ceva care ar fi putut necesita o

comunicare între ei. Faptul că ea nu forţase lucrurile îi oferise lui Sam un pretext pentru a pretinde că mariajul lor era încă valid.
Nu că tatăl ei avea nevoie de un pretext. în ciuda credinţei lui autentice, el nu se căsătorise într-o biserică catolică deoarece Julia preferase ceremonialul propriei biserici. Cu toate astea, se folosise de căsătoria catolică
a fiicei lui ca de o măciucă pentru a face după bu- nul-plac, pentru ultima oară. Rosti cu amărăciune:
- Şi dacă unul din noi era căsătorit cu altcineva? S-ar fi aşteptat Sam să divorţăm?
-Am insistat să existe clauze alternative în caz că apăreau schimbări în starea matrimonială între momentul întocmirii testamentului şi moartea lui, spuse Charles. Oricum, discuţia nu mai are rost, din moment ce amândoi sunteţi singuri şi în măsură să vă supuneţi condiţiilor, dacă doriţi.
- Dacă doresc.
Privirea clocotitoare a lui Kate se întoarse spre Donovan. Fusese deja suficient de greu să-i vorbească într-o încăpere plină de oameni. Ideea de a locui cu el era... de neimaginat Sam nu ştiuse ce le cerea.
însă Donovan ştia. Din refugiul lui de lângă şemi- neu, o urmărise ca pe o grenadă care ticăia. Fără tragere de inimă, Kate recunoscu că şi el fusese trădat la fel de groaznic ca ea. în loc să moştenească afacerea pe care o merita datorită devotamentului şi muncii depuse, Donovan era transformat în victimă de ultimul capriciu cumplit al lui Sam.
Adunându-se, rosti printre dinţii încleştaţi:
- Ei bine, la naiba cu banii şi cu încercarea lui Sam de a ne controla din mormânt!
Se îndreptă spre uşă.
-Aşteaptă! spuse Charles cu asprime. Kate, ştiu că este un şoc. Dar aminteşte-ţi că, dacă refuzi să te supui, nu arunci doar moştenirea ta pe apa sâmbetei. Nici Tom nu va primi nimic, iar Sam a specificat că PDI va fi vândută către Marchetti Demolition.
Donovan înjură când auzi asta, iar Kate se opri. Bud Marchetti era un vechi prieten al tatălui ei, care încercase

cu regularitate să cumpere PDI şi să transforme compania într-o divizie a firmei sale convenţionale de demolări. Sam râsese mereu de asemenea oferte, dar era clar că se răzgândise.
-Nu te condamn că eşti supărată, zise Julia încet. După cum ai spus, acest testament este revoltător, dar
Sam n-a renunţat niciodată la speranţa că voi doi veţi fi din nou împreună.
Kate îşi miji ochii.
- Cu siguranţă, tu nu i-ai împărtăşit iluziile.
-Nu, însă m-am gândit că ideea are aspectele sale bune.
Privirea ei tristă trecu de la Kate la Donovan. Nu pentru că ar fi vreo şansă ca voi doi să vă împăcaţi. Nu ştiu ce s-a întâmplat în căsnicia voastră, însă în mod evident a lăsat răni adânci, fiindcă altfel n-aţi fi rămas amândoi cu atâta hotărâre singuri vreme de zece ani. Poate că, dacă petreceţi un an împreună, veţi putea să vă împăcaţi cu ceea ce s-a întâmplat şi să vă vedeţi de vieţile voastre.
înfrânându-şi nevoia de a înjura violent, Kate se răsti:
-Niciodată!
-Luaţi aminte, condiţia este să locuiţi sub acelaşi acoperiş, nu să împărţiţi acelaşi pat. în fapt, aţi fi simpli colocatari.
Charles vorbi atât de calm, de parcă discutau despre o strategie de reducere a taxelor. Sam a intrat în detalii privind ceea ce este acceptabil. La hotel, de exemplu, puteţi lua un apartament, nu o cameră.
Maxilarul lui Kate se încleştă în faţa acestei dovezi a minuţiozităţii cu care complotase Sam asta. Probabil îşi petrecuse ultimii zece ani căutând căi de a-şi sili fiica şi fostul ginere să fie din nou împreună.
Charles încheie:
-Apropo, Sam a specificat şi că veţi locui în casa pe care aţi împărţit-o în timpul căsătoriei, casa pe care Donovan o are încă.
Absurditate şi nebunie! Simţindu-i supărarea, Oscar se apropie şi începu să se frece de glezna ei. Ea îi mângâie capul, degetele înfrigurate încălzindu-se de micul trup blănos. îndreptându-şi spatele, le atrase atenţia:

- Eu nu sunt singura care trebuie să fie de acord cu asta. Lui Donovan probabil îi displace la fel de mult ca mie ideea acestei coabitări.
în loc de confirmarea instantanee la care se aşteptase, expresia de pe chipul lui deveni chinuită.
- Kate, trebuie să vorbim.
-O idee excelentă. Julia se ridică obosită. Charles, hai să căutăm ceva cu alcool. Aş avea nevoie de o băutură. De un pahar mare.
înainte de a o urma, Charles scoase o scrisoare din sacou şi io înmână lui Kate.
-Tatăl tău a lăsat asta pentru tine.
Ea privi fix scrisoarea, apoi o îndesă în buzunarul taiorului. Julia şi avocatul plecară, lăsându-l pe Donovan singur cu Kate. Cu spinarea rigidă, ea se îndreptă spre fereastră şi se uită ţintă afară.
Donovan se întrebă ce naiba fusese în capul lui Sam. în măsura în care se gândise la asta de la moartea lui Sam, presupusese că Julia avea să moştenească firma şi că urma să-l pună pe el so conducă. Chiar dacă Nick Corsi n-ar fi plecat să-şi deschidă propria companie, tot Donovan ar fi fost cea mai bună alegere. El muncise la nesfârşit pentru a căpăta toate solicitantele aptitudini tehnice, până când ajunsese la fel de bun ca Sam, poate chiar mai bun. Dezvoltase noi metode de a demola construcţiile, metode care, la prima vedere, păreau imposibile, şi petrecuse mult din puţinul său timp liber pentru a obţine un MBA.
Era al naibii de sigur că nu muncise pe rupte ca să devină unul dintre angajaţii lui Bud Marchetti. însă, din cauza toanei lui Sam, firma avea să fie pierdută, iar Kate urma să se aleagă cu şi mai multe motive pentru a-şi urî fostul soţ.
Curmând tăcerea, ea rosti fără să se întoarcă de la fereastră:
-începe să ningă. E timpul să pleci acasă.
- Nu poţi să scapi de mine atât de uşor, spuse el încercând să însenineze atmosfera. Am tracţiune integrală.
Ea se cuprinse în braţe, cutremurându-se.
- în mod cert, nu vrei să fii părtaş la această... această farsă, Donovan. Ar fi un adevărat iad.

- La început, fii el de acord. Totuşi, poate că... poate că ar trebui măcar să ne gândim so facem.
Ea se răsuci oripilată.
'Mary J° 'Putney -Nu poţi vorbi serios!
Cu gândul la singurul lucru de care era sigur, el zise: -Kate, îmi doresc Phoenix Demolition. Pomi să se plimbe prin încăpere, păstrând distanţa faţă de ea. Vreme de doisprezece ani, mi-am dăruit cea mai mare parte a timpului şi a energiei acestei firme. Suntem cei mai buni din lume la demolări cu explozibili. Odată ce Sam nu mai este, nimeni nu poate conduce compania mai bine ca mine.
-Şi eu am o afacere la care am muncit din greu, iar asta se află la 5 000 de kilometri distanţă, replică ea. Nu pot să-i dau cu piciorul sau să-mi las baltă partenera, pe Liz.
-Este o situaţie ticăloasă, Kate, iar pe tine te afectează mai mult decât pe mine. Privi fix focul din şemi- neu. Dar uită de PDI, uită de aroganţa a ceea ce Sam încearcă să facă. Problema adevărată este exact ce a spus
{
alia - faptul că noi doi încă suntem agăţaţi de trecut şi ridică privirea spre ea, sperând că avea să priceapă ceea ce el nu suporta să exprime prin cuvinte. Sau cel puţin eu sunt. Probabil şi tu eşti, fiindcă altfel te-ai fi aşezat la casa ta cu mulţi ani în urmă. Tu... tu ai fost o soţie bună.
- Poate că mama are dreptate. Dar, dacă voi decide vreodată că am nevoie de ajutor, mă voi duce la un psiholog bun, nu mă voi muta cu tine. Patrick, noi doi deja aproape că ne-am distrus unul pe celălalt. Am fi nebuni să ne apropiem iarăşi atât de mult.
-Nu neapărat. în cea mai mare parte a căsniciei noastre, am fost prieteni buni. Ne-a despărţit însă faptul că formam un cuplu. Soţ şi soţie. Acum, ar fi diferit Dacă putem deveni prieteni din nou, poate că vom reuşi să trecem peste ce s-a întâmplat. Merită să ne gândim la asta.
„Dumnezeule mare!" gândi Kate. Da, fuseseră prieteni, râseseră împreună, gătiseră, îşi făcuseră un cămin. Dar el chiar credea că puteau petrece un an dând tot timpul nas în nas fără să sfârşească în pat împreună?

Oare nebunia înfierbântată pe care o numiseră dragoste murise în el?
în vreme ce studia chipul cu muchii dure al omului pe care îl iubise şi îl urâse, pe care îl adorase şi de care se temuse, gândurile ei reveniră la noaptea când începuse totul.

capitolul 4

- L-ai văzut pe tipul ăla superb care parchează maşini?

Laurel Clark, singura dintre prietenele apropiate ale lui Kate care participa la balul debutantelor, îşi dădu sugestiv ochii peste cap în vreme ce îşi împrospăta rujul în toaleta doamnelor.
-Domnul înalt, Brunet şi Frumos? răspunse Kate zâmbind. Le-am spus părinţilor mei că-l vreau spălat şi ferchezuit - şi adus la mine. Tata n-a fost deloc amuzat.
Laurel chicoti.

- Ia treaba asta cu debutul mult mai în serios decât tine.
- Este un simbol al succesului în viaţă. Nu doar că a reuşit în afaceri, dar s-a şi însurat cu o femeie din aristocraţia din Baltimore. E încântat de faptul că unica lui fiică poate fi prezentată în societate. Nu-i rău pentru un tip din Mica Italie. Scotoci în poşeta argintie pentru a-şi găsi pudra. Nu că mă aştept ca lumea bună să fie impresionată, dar acum, că i-am făcut pe plac tatii fiind o mică debutantă cuminte, cred că e momentul potrivit să-i cer să mă lase să fac o stagiatură de vară la Phoenix Demolition.
- Şi dacă refuză?

-N-o să refuze. încă de pe vremea când abia învăţam să merg, am ştiut că voi lucra acolo când voi fi mare.
-Nu înţeleg dorinţa asta a ta de a arunca lucruri în aer.
Kate ezită.
-Clădirile urmează oricum să se prăbuşească. Nu există mai multă demnitate în a dispărea într-o ultimă bubuitură măreaţă decât în a fi făcute fărâme încet, cu o bilă de demolare?
-Când pui astfel problema, sună mult mai interesant. Dar mai bine o faci tu decât eu. Eu urăsc zgomotele puternice.
Laurel se răsuci şi privi peste umăr, pentru a-şi verifica

spatele rochiei. în aceste pretenţioase rochii albe, arătăm ca nişte torturi de nuntă.
-Vorbeşte pentru tine. Kate îşi pudră nasul, apoi închise pudriera. Când o să mă mărit, tortul meu o să fie de ciocolată.
- O să vreau şi eu două felii când va veni ziua aceea. Totuşi, trebuie să-ţi spun ceva despre tradiţia asta. Acest ritual - prezentarea tinerilor în înalta societate - datează de secole. A supravieţuit revoluţionarilor ani ’60 şi libertinilor ani ’70, ceea ce e de-a dreptul impresionant.
-Pentru tradiţie, atunci, cu toate că burlacii din Bal- timore cărora le suntem prezentate în seara asta sunt suficient de bătrâni pentru a ne fi taţi! Kate îşi apucă fusta şi făcu o plecăciune adâncă. Şi acum, hai sâ-l vrăjesc pe tata să-mi dea acea slujbă de vară.
Râzând, ieşiră din toaleta doamnelor şi se duseră să fie prezentate elitei societăţii bătrânului Maryland. Pe măsură ce seara trecea, Kate trebui să recunoască faptul că, deşi arhaică, acea tradiţie era şi amuzantă. Până când o luă tatăl ei la dansul taţilor cu fiicele, ea era deja într-o bună dispoziţie de zile mari. în timp ce se mişcau în ritmul muzicii, ea îl întrebă:
-Se ridică, tată, cotilionul la nivelul aşteptărilor tale?
El îi adresă un zâmbet electrizant, care ar fi putut fermeca şi o statuie de piatră.
- Ştiu că doar râzi de mine, dar da, este ce am sperat. Am citit despre acest bal în ziare, când eram copil, şi a fost ca şi cum... citeam despre Versailles. Nu m-am gândit niciodată că voi avea o fată care va face parte din această lume. O sărută uşor pe frunte. Arăţi splendid, cara. La fel ca mama ta.
- Iar tu eşti tatăl cel mai distins din această încăpere. Era adevărul adevărat - fusese întotdeauna frumos, iar tâmplele sure îl făceau şi mai atrăgător. Kate simţi un fior de mândrie. într-o încăpere plină de bărbaţi care îşi menţineau averile frunzărind ziare, Sam Corsi chiar făcea ceva. Inventase o afacere şi era cel mai bun din lume în domeniul lui. Nici măcar regele Ludovic care construise Versailles-ul n-ar fi putut afirma asta.

Era timpul să încerce. Flutură din gene - pe jumătate glumind şi pe deplin serioasă.
-Tată, în vara asta, vreau să lucrez pe teren pentru PDI. Este vremea să încep să învăţ cu adevărat despre această afacere.
Zâmbetul lui dispăru. în vreme ce o roti pentru a evita ciocnirea cu un alt cuplu, spuse:
-Am crezut că ai renunţat la prostia aia. N-ai mai pomenit-o de ani de zile.
-Aşteptam să-mi vină vremea, zise ea veselă. Am înţeles de ce nu voiai să fac muncă de teren cât timp eram la liceu - nu trebuie să iei în joacă explozibilii puternici. Dar acum, că sunt la facultate, nu mai poţi spune că sunt prea tânără. Nu erai cu mult mai în vârstă decât mine când ai învăţat cum să faci explozii.
-A fost altceva. Eram în armată, în trupele de ge- nişti. în plus, sunt bărbat, iar demolările sunt o treabă de bărbat. Acesta este motivul pentru care compania îi va rămâne lui Tom, în cele din urmă.
Ştiuse că el avea să spună asta.
-Tom nu vrea să-şi petreacă restul vieţii demolând clădiri. Lucrează cu tine, în vara asta, pentru că nu rezistă tentaţiei de a-ţi computeriza biroul. Din moment ce el nu doreşte PDI, firma ar trebui să-mi rămână mie. Sunt copilul tău în aceeaşi măsură în care este şi Tom.
Ignorându-i vorbele despre fratele ei, el zise:
- Demolările presupun o muncă murdară şi primejdioasă, iar eu nu vreau ca fiica mea să facă aşa ceva.
Ea simţi o împunsătură de exasperare, dar îşi menţinu vocea calmă.
-Tată, vremurile s-au schimbat. Femeile fac orice, cu excepţia fotbalului profesionist. Am petrecut destul timp la PDI pentru a şti că nu există slujbă în firmă pe care să no pot face. La naiba, sunt mai calificată decât Nick, dar totuşi pe el îi iei să lucreze la tine, în vara asta.
Maxilarul tatălui ei se încleşta.
-Vărul tău e bărbat, o calificare pe care tu no so ai niciodată. Fii recunoscătoare că te las să studiezi

arhitectura. Sincer să fiu, nu aprob nici asta, dar ai nevoie de ceva care să te ţină departe de necazuri, până te măriţi.
Kate încremeni în mijlocul ringului de dans. în vreme ce alte cupluri îşi schimbau rapid traiectoriile pentru a evita să se lovească de ei, ea se răsti:
-Dumnezeule mare, cât de victorian! De când este nevoie de un penis pentru a face calcule şi a plasa explozibili? N-am ales arhitectura ca mod de a-mi omorî timpul până când pun mâna pe un bărbat - o fac fiindcă este o pregătire excelentă pentru PDI.
-Ai grijă cum vorbeşti, domnişoară! Pe chipul lui apăru expresia unui om de afaceri dur. în nici un caz nu vei lucra pentru PDI şi nu mai vreau să aud niciodată despre asta. E suficient de limpede pentru tine?
îl privi fix pe tatăl ei, tot trupul îngheţându-i din pricina şocului. Nu se putea ca acesta să fie sfârşitul visurilor ei - ştia că aparţinea acelei companii cu aceeaşi certitudine cu care ştia că soarele avea să răsară a doua zi. Era viitorul după care tânjise întreaga viaţă.
-Să lucrez pentru PDI nu este un capriciu, tată, rosti ea cu vocea tremurând. Poate că arăt ca mama, dar în suflet sunt ca tine. Ador amestecul dement de proiecte, provocarea de a rezolva corect toate detaliile, entuziasmul stârnit de o explozie fără cusur. Dă-mi doar şansa să dovedesc...
- Destul, Kate! Vei lucra la PDI doar peste cadavrul meu.
Şocul ei se transformă în furie.
-Atunci, voi lucra la altă firmă de demolări! O fi PDI cea mai bună acum, dar eu pot învăţa să fiu mai bună. Şi o voi face!
-No vei face! se răsti el. La naiba, sunt tatăl tău, iar tu vei face aşa cum spun eu.
Ea se smuci întro parte, cu ochii în flăcări.
- Nu suntem în secolul al XBC-lea, Sam, iar viaţa mea Îmi aparţine mie, nu ţie. La naiba şi cu tine, şi cu afurisitul ăsta de bal artificial!
Se răsuci şi se năpusti prin sala de bal, ciocnindu-se de dansatori în timp ce lacrimi îi înţepau ochii. în familie se glumea că ea putea să-şi convingă mereu tatăl să-i dea tot ce dorea, iar ea nu crezuse cu adevărat că el ar rcfuzao. O,

se aşteptase să tune şi să fulgere puţin, însă fusese foarte sigură că, în secret, avea să fie mândru că ea dorea să-i calce pe urme.
Dar acum el făcuse o declaraţie publică şi, fiind Sam, nu avea să se răzgândească vreodată. Supărată că se lăsase pradă furiei, străbătu mânioasă foaierul teatrului. Poate că el ar fi acceptat dacă ea ar fi ales un moment mai potrivit sau dacă ar fi pus altfel problema. Ori poate că n-ar fi trebuit să menţioneze faptul că Tom nu voia să lucreze la PDI. Fratele ei dăduse clar de înţeles acest lucru, cu mulţi ani în urmă, însă tatăl ei nu acceptase adevărul, ca şi cum negarea ar fi alungat dezgustul lui Tom faţă de demolări. Nu, un alt moment n-ar fi fost cu nimic mai bun. Privind retrospectiv, îşi dădu seama cât de mult subestimase conservatorismul tatălui ei. Era grozav în multe privinţe, dar în suflet era un tradiţionalist italian din lumea veche, care credea că măsura succesului unui bărbat era să aibă o soţie care să nu trebuiască să muncească. în trecut, îi făcuse pe plac pentru că nu-i ceruse nimic care să fie în contradicţie cu modul în care vedea el lucrurile. Dacă ea ar fi vrut să stea acasă şi să... să brodeze până când un bărbat potrivit o lua de nevastă, el ar fi fost încântat
„Nici vorbă!" gândi Kate. Ea dorea acţiune. Provocări. Ea voia să arunce în aer o bătrână clădire dărăpănată şi s-o facă într-o clipă superbă, terifiantă şi cu o asemenea precizie, încât parcarea alăturată să nu trebuiască să fie golită. Era fiica tatălui ei şi, pentru Dumnezeu, avea s-o dovedească!
Ignorându-i pe oamenii care se holbau la ea fiindcă văzuseră cearta cu Sam, deschise uşa din faţă trântind-o de perete şi coborî treptele din piatră. Aerul rece o făcu să se oprească. „Şi acum ce?“ Nu avea la ea nici măcar poşeta. Nici nu se punea problema să se întoarcă sfioasă la bal şi să îşi petreacă acolo tot restul serii. Inima ei tânjea disperată după un gest măreţ, chiar dacă era să îngheţe de moarte cu ocazia asta. îşi smulse strâmtele mănuşi de piele, făcând minusculii năsturaşi din perle să se desprindă, şi le mototoli în pumn înainte de a da cu ele de perete. Apoi, pomi pe stradă. Ar trebui să se răcorească

până avea să ajungă acasă. Nu, nu acasă, urma să se ducă acasă la Rachel. Era o rebeliune neînsemnată, însă era cel mai bun lucru la care se putea gândi deocamdată.
Făcuse doar câţiva paşi, când o voce cu accent specific zonei de est a Baltimore-ului rosti:
- Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?
Ea se răsuci şi îl văzu pe superbul lacheu care se ocupa cu parcarea maşinilor, Domnul înalt, Brunet şi Frumos în persoană, purtând un sacou înfirat cu auriu şi privind-o încruntat. Felinarele îi luminau însufleţiţii ochi albaştri şi trăsăturile ferm dăltuite, care i-ar fi putut asigura o carieră în modelling dacă ar fi dorit-o, cu toate că poate ar fi trebuit să-şi tundă părul negru strâns la spate într-o coadă îngrijită. Lăsat liber, l-ar fi făcut puţin cam prea mult să semene cu un înger Căzut.
în alte circumstanţe, s-ar fi oprit să admire priveliştea. De data asta însă, spuse politicoasă:
-Nu, mulţumesc.
Apoi îşi văzu de dram.
Ei veni alături de ea. Kate bănui că era cam de vârsta ei, însă părea mai matur. Dur şi puţin cam nervos, părea şi extrem de inteligent, ca un om care putea foarte bine rezolva o situaţie şi cu vorba, şi cu bătaia.
-N-ar trebui să umbli singură prin cartierul ăsta. ll privi braţele goale, cu pielea de găină din cauza frigului. Mai ales fără o haină pe tine.
Cuvintele lui o făcură să conştientizeze cât de mult scăzuse temperatura în ultimele două ore. îşi spuse că nu era chiar atât de frig, probabil în jur de cinci grade.
- Până o să ajung în Ruxton, o să mă încălzesc.
- Ruxton! Atât de departe în Baltimore? O să mori de frig.
-Atunci, o să fee autostopul! Uite ce e, îţi apreciez grija, dar las-o baltă. Ai făcut deja mai mult decât ţi-e datoria. Du-te şi parchează o maşină sau ceva de genul ăsta.
El o apucă de încheietură, strângând-o uşor, dar ferm.
- Sincer, nu e o idee bună. O deşteaptă de verişoară de-a mea obişnuia să facă mereu autostopul când venea de la şcoală, până a fost violată. Du-te înăuntru, iar eu o să-ţi

chem un taxi. Se uită la mâinile ei goale. Şi o să-ţi împrumut bani ca să-l plăteşti.
-Nu mă întorc la balul ăla blestemat! zise ea, străbătută de un fior involuntar. O să-mi încerc şansele cu violul şi pneumonia.
Exasperat, el îşi descheie sacoul înzorzonat şi îl puse pe umerii ei.
- Măcar, ţine asta pe tine.
Haina purta căldura corpului şi avea un plăcut miros de pin, de la aftershave. Recunoscătoare, îşi strecură braţele în mâneci. Jacheta îi ajunse până la jumătatea coapselor.
- Mulţumesc. Asta mă va feri de o boală fatală. Nu-ţi face griji, sunt perfect capabilă să merg pe jos până în Ruxton.
- Nu în pantofii ăştia, rosti el uitându-se la escarpenii din satin. Sunt drăguţi, dar nu-s buni pentru mersul pe jos.
-O să mă descurc. încheie nasturii de alamă ai sacoului. Spune-mi ce adresă ai, ca să-ţi pot trimite asta înapoi.
în loc să i-o dea, el zise:
-Nu te pot lăsa să faci asta.
-M-am săturat ca bărbaţii să-mi spună ce nu pot să fac! Nu accept asta de la taică-meu, aşa că a naibii să fiu dacă accept de la cineva care îmi este perfect străin!
- Nu sunt perfect. îi adresă un zâmbet care o invita să facă acelaşi lucru. Iar numele meu este Donovan, aşa că nu;ţi mai sunt străin.
încercând să reziste puterii acelui zâmbet, ea întrebă:
-Donovan şi mai cum? Sau, mai degrabă, care Donovan?
- Doar Donovan. Surâsul lui se stinse. Să te cerţi cu părinţii e neplăcut. Ce-a făcut atât de rău bătrânul tău?
Pentru un puşti care părea mai la locul lui într-o încăierare dintr-un bar decât la un cotilion, avea ochi remarcabil de blânzi. Simţind nevoia să se confeseze cuiva, ea spuse:
-Toată viaţa mea, am dorit să intru în afacerea familiei. Este singurul lucru pe care vreau cu adevărat să-l fac. Iar în seara asta... în seara asta - clipi cu putere, simţind din nou lovitura -, tata mi-a zis că voi lucra în compania lui doar peste cadavrul său.
El îşi strânse buzele într-un fluierat mut.

-Urât!
- în toată viaţa mea, n-am fost atât de furioasă.
Sentimentele clocotitoare formară un ghem dureros în stomac. Lui Kate nu-i plăcea să fie furioasă - dar întreaga ei viaţă tocmai fusese dată peste cap.
-In mod normal, cum vă înţelegeţi tu şi tatăl tău?
Ea îşi şterse ochii cu încheietura mâinii.
-Chiar foarte bine. într-un fel, tocmai asta agravează atât de tare lucrurile. Este un... un fel de trădare.
- înţeleg. Se legănă pe călcâie în vreme ce se gândea. Din moment ce nu vrei să te întorci, o să te duc eu acasă, dacă nu te deranjează să te urci pe o motocicletă.
Ea ezită înainte de a se decide că era mai bine să-i accepte oferta decât să rişte să meargă singură pe străzi, pe vremea aceea rece. N-ar parca maşini scumpe la Maryland Cotillion dacă n-ar fi un om responsabil.
luate instinctele îi spuneau că ar fi mai în siguranţă cu el. Sau cel puţin în siguranţa în care voia ea să fie. Cu un . fltnbet uşor, îi întinse mâna.
- S-a făcut, Donovan!
El îi strânse mâna, palma lui fiind caldă şi puternică In jurul degetelor ei goale. Ea simţi un fior surprinzător, aproape ca un şoc electric. Spunându-şi că imaginaţia ei era exagerată, dădu drumul palmei sale şi pomi înapoi spre teatru.
-Apropo, numele meu e Kate Corsi.
- încântat să te cunosc! Nu eşti aşa cum mă aşteptam Hă fie o debutantă.
-Mai devreme, mă prefăceam.
în faţa clădirii, ceilalţi doi lachei se adăposteau de vânt în colţul format de scări. La fel ca noul ei însoţitor, erau de vârsta facultăţii. Donovan spuse:
- îmi pare rău că trebuie să plec, dar trebuie s-o duc pe don'şoara Corsi acasă.
- Domnişoara, îl corectă ea.
- Domnişoara, acceptă el. Dacă o caută careva, ziceţi-le că-i în regulă.
Unul dintre ceilalţi lachei, un tip slab şi cu părul roşcat, se strâmbă.

- Dacă rămânem doar noi doi, o să fie o nebunie când va pleca toată lumea, dar ai dreptate - n-o putem lăsa să plece pe jos. îi zâmbi ademenitor. Pot să te duc eu acasă, domnişoară Corsi, eu am maşină, nu motocicletă.
Ea strânse mai aproape sacoul uniformei.
- Mersi, dar niciodată n-am mai mers cu motocicleta, cu atât mai puţin îmbrăcată în rochie de bal. Cum aş putea să ratez o asemenea ofertă grozavă?
Donovan o conduse pe Kate în spatele teatrului, către aglomeratul loc de parcare din dosul clădirii. Motocicleta lui, nu nouă, dar bine întreţinută, era parcată într-o parte. în vreme ce scotea cheile din buzunar, aruncă o privire gânditoare înspre rochia ei.
- Sar putea ca rochia ta să fie distrusă.
Ea îşi coborî privirea spre spuma de satin şi dantelă, apoi ridică din umeri.
-Acest gen de rochie e menită a fi purtată o singură dată, după aceea este istorie.
El săltă cricul cu călcâiul.
-N-am decât o cască. Pune-ţi-o tu.
încercă să-i dea casca. Ea refuză s-o ia.
-Tu conduci. Ai nevoie de ea mai mult decât mine.
- Poate, dar nu-mi place să iau pasageri care nu poartă cască. Se gândi o clipă. Ştiu - putem trece pe la unchiul şi mătuşa mea, care stau în Hampden. Sunt doar câţiva kilometri, şi în direcţia bună. O să împrumut maşina unchiului Frankie şi o să te duc cu ea în Ruxton. O să fie mult mai confortabil decât pe motor, mai ales dacă începe să ningă.
- Foarte bine. începe să devină o adevărată aventură.
El îi adresă un zâmbet devastator în vreme ce desprindea banda de cauciuc care îi ţinea părul strâns. Părul negru îi căzu mătăsos pe umeri. Apoi, încălecă motocicleta, răsuci cheia în contact şi apăsă cu putere demarorul. Ridicându-şi vocea pentru a acoperi răgetul motorului, rosti:
-Ai grijă să-ţi strângi bine rochia - n-am chef să păţeşti ceva gen Isadora Duncan .
De unde Dumnezeu ştia asta un tip din estul Bal- timore-ului? Râzând, se urcă pe şa în spatele lui şi îşi strânse sub

coapse şi sub genunchi voluminoasele falduri ale rochiei, astfel încât curentul de aer să nu le fluture haotic. Apoi, îşi petrecu braţele pe după talia lui zveltă. Cămaşa lui era de un alb imaculat, foşnitoare datorită scrobelii şi subliniindu-i umerii largi. Radia un magnetism masculin care ar fi putut declanşa o răzmeriţă într-o mănăstire de maici. Simţea nevoia să-şi frece obrazul de spatele lui ca o pisică. El privi îndărăt.

- O să te simţi foarte expusă. Ai încredere în iner- ţie, în forţa centrifugă şi în mânerul de susţinere din spatele tău.

- Da, căpitane, zise ea supusă, mai interesată să-i simtă trupul cald şi solid.

Nu era de mirare că motocicliştii erau atât de populari. Probabil acesta era cel mai sexy mod de a călători «lin vremurile când domniţele călăreau în spatele cavalerilor. Iar ea se afla pe motocicletă cu un tip care ştia şi de Isadora Duncan, şi de forţa centrifugă!

El îşi coborî viziera căştii şi o luă din loc. Străbătură aleea cu o viteză moderată. Apoi, el vira spre şosea şi accelera. Ea icni şi se agăţă cu putere de mijlocul lui Donovan, în vreme ce genunchii i se strângeau pe motocicletă. Nu glumise când spusese că avea să se simtă expusă! Avea senzaţia că motorul urma să ţâşnească de sub ea. Probabil nu depăşeau limita de viteză legală, însă ci i se părea că goneau mult mai repede.

Se încordă când luară o curbă, iar întreaga motocicletă se înclină. După o clipă de panică, îşi aminti că-i spusese să se încreadă în inerţie. Era vorba doar despre fizică în acţiune. Din moment ce Donovan îşi controla vehiculul fără probleme, ea începu să se relaxeze şi să se bucure de viteză, de intimitatea în care ei doi spintecau noaptea.

în vreme ce vântul îi şfichiuia prin păr, ea strigă pentru a acoperi răgetul motorului:

- Ce mod minunat de a călători!

- Mai puţin atunci când plouă, ţipă el. Sau în anul în care roiesc cicadele.

în vreme ce curentul de aer îi distrugea coafura elaborată, ea îşi dădu capul pe spate şi râse ameţită de încântare.

Picioarele îi erau îngheţate de la genunchi în jos, ilar cui îi păsa? Făcea ceva scandalos cu cel mai superb tip pe care îl întâlnise vreodată.
Supărarea legată de cearta cu tatăl ei începu să pălească. în sinea ei, era sigură că, într-o zi, avea să lucreze la PDI. Se putea vedea acolo. Dacă nu i se permitea să intre pe uşa din faţă, avea să se furişeze pe cea din spate.
Deocamdată, avea să stea potolită şi să studieze arhitectura. După absolvire, avea de gând să se prezinte pur şi simplu la birou şi să lucreze oriunde era nevoie de ea. Probabil că Sam n-avea să-şi retragă niciodată public refuzul, însă urma să se obişnuiască s-o aibă prin preajmă, în cele din urmă, avea să facă parte din companie.
Simţindu-se mai bine, se abandonă nopţii înstelate, vântului de gheaţă şi îmbrăţişării calde.
capitolul 5
Spre regretul lui Kate, nu trecu mult până încetiniră pentru a intra într-un cartier de case cu maşini parcate pe marginea străzii. Donovan viră la dreapta, apoi la stânga, înainte de a opri pieziş între două maşini. Opri motorul şi puse cricul în liniştea bruscă.
-Un lucru grozav legat de motociclete este că aproape mereu găseşti loc de parcare acolo unde vrei.
Kate studie casa de cărămidă. Proprietarii ei fuseseră primii de pe stradă care instalaseră decoraţiunile de Crăciun, vesele lumini multicolore încadrând acoperişul, ferestrele, uşa din faţă şi balustradele de fier ale scărilor. Nici tufele nu fuseseră neglijate. De fapt, văzu încântată că exista un altar al Măriei într-un colţ al curţii şi că Mama Binecuvântată purta o coroană din luminiţe albe şi strălucitoare.
- Să intru sau, mai bine, rămân ascunsă aici?
-E prea frig ca să stai ascunsă. Ezită. E cazul să te avertizez că rudele mele pot fi foarte... copleşitoare.
-Nu pot fi copleşită prea uşor, îl asigură ea.
Un zâmbet apăru pe buzele lui în vreme ce îşi scoase casca.
- Să nu spui că nu te-am avertizat.

îşi scutură părul, iar ea simţi nevoia să-l atingă. Când îşi trecu piciorul peste şa, rochia îi alunecă până la jumătatea coapsei. Privirea lui se aţinti asupra piciorului gol cu o intensitate ca de laser. Merita să îngheţe pentru a vedea acea expresie în ochii lui. îşi trase rochia, apoi îşi trecu degetele prin părul încâlcit de vânt, într-o încercare inutilă de a-l aranja.

- Probabil arăt ca vrăjitoarea cea rea.
- Nu. Ca Glinda, vrăjitoarea cea bună, după un ciclon în Kansas.

Cu casca sub un braţ şi cu cealaltă mână pe talia ei, o conduse pe aleea spre casă. Atingerea lui era uşoară, dar o făcu să se cutremure. Se simţea... protejată. Cu toate că Donovan nu putea fi mai mare decât ea cu inai mult de un an sau doi, părea mult mai matur decât oricare alt băiat cu care se întâlnise. Era mai mult bărbat decât băiat, în ciuda aspectului sexy de delincvent, ll întrebă:

- Ce şcoală faci?
- Politehnica.

-Aha! Inginer. Fac pariu că eşti în anul pregătitor.

- Unchiul Frankie spune că Baltimore este singurul loc din lume pe care-l ştie unde oamenii din aziluri încă se mai întreabă unul pe altul ce şcoală au făcut, referin- du-se mereu la liceu.
- Fireşte. Este un mod foarte bun de a afla unde a locuit persoana, din ce clasă socială provine şi dacă aveţi cunoştinţe comune.

Donovan era un exemplu perfect al acestui tip de analiză. Accentul şi înfăţişarea spuneau clar că aparţinea clasei muncitoare. Facultatea urmată dădea de înţeles că era foarte deştept şi sârguincios. Tatăl ei absolvise tot Politehnica.

- Următorul pas este să mă gândesc la cineva pe care îl cunosc şi care s-a dus la Politehnică, apoi te întreb de el. în felul acesta, în câteva minute am stabilit o legătură. Aşa se procedează în Baltimore.

Chicotind, el căută printre chei.

-Şi tu la ce şcoală eşti, domnişoară Corsi? Bryn Mawr? Garrison Forrest? Am auzit că toate fetele de-aco- lo sunt blonde.
- Se poate, dar nu toate blondele se duc la Garrison. Fu m-am dus la Friends School.
El găsi cheia potrivită şi descuie uşa.
- Educată de quakeri. Cinstită. Devotată societăţii.
Ea zâmbi larg.
- Pe-aproape.
-Sunt student în anul doi la inginerie, la Loyola. Deschise uşa şi o pofti să intre. Dar tu?
- Sunt în primul an la arhitectură, la Maryland.
Păşiră înăuntru şi fură întâmpinaţi de un bărbat înalt, care chelea.
-Donovan, te-ai întors mai devreme. Cine-i prietena ta?
- Kate Corsi, rosti Donovan. Are nevoie s-o duc în Baltimore. Speram că mă vei lăsa să-ţi împrumut maşina.^
Kate, el e unchiul meu, Frank Russo.
îi adresă bărbatului mai în vârstă cel mai fermecător zâmbet al ei.
- îmi face plăcere, domnule Russo.
- Spune-mi Frank, rosti el pe un bubuitor ton baritonal, în vreme ce-i făcea semn să intre în casă.
Chipul lui avea o slabă, dar inconfundabilă asemănare cu al lui Donovan. Kate presupuse că sora lui fusese mama lui Donovan, ceea ce explica de ce tenul lui Donovan era puţin mai întunecat decât ar fi sugerat înfăţişarea lui în mare irlandeză. Probabil era o combinaţie irlandezo-italiană. Baltimore-ul era plin de copii născuţi din căsătorii mixte. Ruşi însuraţi cu grecoaice, lituanieni căsătoriţi cu irlandeze. Uneori, chiar şi câte un aristocrat bogat se însura cu o italiancă.
Frank ridică vocea:
- Connie, hai să vezi cu cine a venit Donovan!
Un alto vesel răspunse din bucătărie:
-A adus o fată acasă?
-Am spus eu că-i o fată? rosti Frank cu o surpriză prefăcută.
-Nu m-ai fi chemat dacă ar fi fost băiat.

O femeie rotofeie şi atrăgătoare, cu părul negru înspicat cu alb, apăru şi o studie pe Kate - pantofii de satin pătaţi, rochia albă de seară şi sacoul împrumutat. Fără măcar să clipească, remarcă:
-Donovan, este chiar mai drăguţă decât ciobănescul german care a venit după tine acasă anul trecut.
- O, nu ştiu. Era un ciobănesc german care arăta cu adevărat bine. Cu o strălucire jucăuşă în ochi, Donovan lăcu prezentările: Concetta Russo, Kate Corsi.
Kate bănui că el voia să vadă cum reacţiona o debutantă într-o casă plină de italieni exuberanţi. Habar n-avea el!
- Bună seara, doamnă Russo. De fapt, n-am fugit de la spitalul de nebuni. M-am certat cu tata şi am pornit pe jos spre casă, iar Donovan m-a salvat înainte de a mă transforma într-un ţurţure.
Mătuşa lui dădu aprobator din cap.
- E un băiat bun. Frankie, lasă-l să ia maşina. Kate nu <• îmbrăcată de motocicletă nici dacă n-ar începe să ningă. Dar, întâi, veniţi să mâncaţi. Tocmai ne pregăteam să gustăm un sos de roşii.
Donovan se uită la Kate.
-Ţi-e foame?
-Sunt lihnită.
Nimic nu-i mai bun decât o ceartă în familie ca să-ţi stârnească apetitul.
Bucătăria familiei Russo era mare şi strălucitor de curată, fiind evident extinsă şi renovată. Un agent imobiliar ar fi spus că acea casă avea exagerat de multe îmbunătăţiri pentru cartierul în care se afla, dar nici o liersoană zdravănă la cap n-ar fi putut să nu iubească o încăpere atât de caldă şi de primitoare, plină de dulapuri de stejar şi de mirosuri ademenitoare.
Connie vărsă o cantitate generoasă de gnocchi într-o oală în care fierbea apă, apoi amestecă în vasul în care fierbea sosul de roşii, aflat pe celălalt ochi din faţă al aragazului.
-Sosul ăsta iese foarte bun. Vrei să guşti, Kate?
-Mi-ar face plăcere. Kate suflă de câteva ori în lingura cu sos gros şi roşu oferită de Connie, apoi înghiţi, b grozav! Aţi folosit vin roşu, nu-i aşa?

Connie zâmbi.
-Te-ai prins. Nimic nu se compară cu vinul roşu pentru a amplifica savoarea.
-Mama pune mereu chianti, cu toate că bunica din partea tatei susţine că nici un italian adevărat nu foloseşte vin. Desigur, Nonna este din Sicilia, aşa că cine ştie?
Se uită la Donovan. Acesta o privea cu un amuzament cald.
-Depinde de familie. Mama folosea vin, bunica folosea vin, toate femeile din familia mea, de pe vremea când Cezar era în scutece, şi-au făcut sosul pentru spaghete cu vin. Connie arătă spre o sticlă cu eticheta făcută manual. Am pus cel mai bun chianti al vărului Giuseppe, de aceea aroma e atât de bogată.
Sporovăială continuă în vreme ce Connie aranjă masa din bucătărie, scurse gnocchi, apoi turnă sosul aburind peste ele. Cu bucăţi de pâine şi cu pahare pline cu vinul vărului Giuseppe, era un festin demn de zei. Connie o chestionă amical pe Kate în timp ce mâncau - începând cu şcoala pe care o urma.
Mâncau prăjituri de Crăciun, când o copiliţă intră lipăind in cameră, târând un iepure de pluş în urma ei. Connie îi surâse drăgăstoasă.
- Fă cunoştinţă cu nepoata mea, Lissie, petrecăreaţă. Părinţii ei au lăsat-o aici peste weekend, în speranţa că, dacă au puţină linişte şi pace, vor putea concepe un frăţior pentru ea.
în vreme ce adulţii râdeau, Lissie se duse la Kate şi îşi ridică spre ea uriaşii ochi întunecaţi.
- Prinţesă?
Kate avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege că întrebarea era motivată de rochia de bal albă.
- îmi pare rău, Lissie, nu sunt prinţesă.
Lissie păru atât de decepţionată, încât Kate decise că sinceritatea nu era întotdeauna cea mai bună politică. Lăsându-se într-un genunchi lângă Lissie, spuse:
- Cel puţin, nu mereu. Dar fiecare fată poate fi prinţesă în anumite ocazii speciale.

Lissie se lumină când auzi asta. Kate îşi scoase bucheţelul de la corsaj, uşor turtit, îi îndepărtă boldul şi dădu (etiţei florile prinse în dantelă.
- Ori de câte ori un bărbat îi dăruieşte unei fete flori | K- care să le poarte, ea e prinţesă în seara aceea.
Lissie luă bucheţelul şi îşi îngropă năsucul în el.
-Acum, că am lămurit asta, rosti Connie, treci în pat, domnişorică.
Dădu să se ridice, însă Donovan i-o luă înainte.
-O duc eu înapoi în cameră, mătuşă Connie. Oricum, trebuie să iau o haină.
O ridică în braţe pe Lissie, care îi strigă numele încântată. Afecţiunea vădită de pe chipul lui Donovan o făcu pe Kate să se topească. Clar era pe jumătate italian. Avea în sânge adorarea copiilor. Pomi să-şi scoată veri- şoara din bucătărie, când Lissie flutură florile în semn de protest, cu privirea aţintită spre Kate.
- Pupic!
Kate o luă pe copilă din braţele lui Donovan, încântată de mirosul ei dulce şi de pielea incredibil de moale. Cum putea cineva să nu iubească bebeluşii? Sărută cu blândeţe obrăjorul delicat rotunjit.
-Fie ca tu să ajungi prinţesă de multe, multe ori, Lissie!
Satisfăcută, cu pleoapele deja coborându-i, fetiţa se refugie încrezătoare în braţele lui Donovan, iar el o duse la culcare. Se întoarse câteva minte mai târziu, purtând o canadiană neagră, presărată cu fulgi de zăpadă.
-Am acoperit motocicleta. Acum, e vremea să te duc ncasă, Kate.
Ea se ridică şi îmbrăcă din nou haina lui Donovan.
-Mulţumesc pentru masă, doamnă şi domnule llusso. Mi-a părut nespus de bine să vă cunosc.
-Mai vino, Katie, răspunse Frank. Oricând.
Ieşiră pe veranda din faţă. Fulgi dantelaţi pluteau în aer şi îngheţau lumea cu o delicată ceaţă albă. Connie o îmbrăţişă pe Kate.
- E o fată drăguţă, Donovan. Ar trebui s-o păstrezi.
-Nu fac decât să o duc acasă, mătuşă Connie.
Frank îi aruncă un breloc cu chei.

- Şalupa albastră e după colţ.
-Mersi. Şi nu vă faceţi griji, nu întârzii mult După ce uşa se închise în urma soţilor Russo, el spuse: Nu mă învinovăţi pe mine că mătuşa şi unchiul vor să te adopte.
-Nu m-ar deranja^ să fiu adoptată de Connie şi de Frank. Sunt grozavi. îl privi pieziş. Locuieşti cu ei?
-Uneori. Acum. Rămase tăcut câţiva paşi, înainte de a rosti cu o voce care nu invita la comentarii: Părinţii mei sunt morţi, aşa că mă cam mut de la o rudă la alta. Plec mereu înainte de a se sătura să se împiedice de mine.
Kate fu luată prin surprindere. Cât de cumplit trebuia să fie să n-ai un loc al tău, unde să fii întotdeauna bine-venit? Fără să scoată o vorbă, îşi strecură mâna în a lui. El îşi întrepătrunse degetele cu ale ei, într-o strângere caldă, intimă. Pentru a doua oară, ea se înfioră.
Lăsară urme întunecate în zăpadă, în vreme ce dădură colţul pentru a ajunge la o enormă maşină acoperită cu zăpadă.
- Şalupa albastră se află la dispoziţia dumneavoastră! Donovan descuie uşa pasagerului şi o deschise pentru Kate. Când ai spus că numele tău e Corsi, am crezut că este ceva aristocrat, gen C-o-u-r-s-e-y. Evident, m-am înşelat.
- La naiba, nu, paisano. Se strecură în maşină. Sunt pe jumătate italiancă, la fel ca tine.
- Corsi. Afacerea familiei este cumva Phoenix Demolition?
Când ea încuviinţă din cap, el rosti cu o voce plină de veneraţie:
-PDI face o treabă fantastică. La dracu', tatăl tău a inventat practic demolările cu ajutorul explozibililor. El este ceea ce Red Adair este pentru stingerea incendiilor la sondele petroliere. Acum înţeleg de ce nu vrea să lucrezi pentru el.

- Să nu îndrăzneşti să mai spui un singur cuvânt despre asta! Am avut parte de suficienţi bărbaţi despotici littro singură seară.
-N-am zis nimic, rosti el rânjind.

închise portiera şi ocoli maşina pentru a ajunge la locul şoferului. După ce intră şi închise uşa, se răsuci spre Kate. Geamurile era acoperite cu un strat translucid de •ăpadă, transformând strălucirea felinarelor de pe jumătate din stradă într-o luminiscenţă slabă, perlată.
Toată relaxarea dispăru, înlocuită de o tensiune la fel de străveche ca Adam şi Eva. Expresia din ochii lui o făcu să se încingă, să i se taie răsuflarea şi să se simtă puţin alarmată. Nu îi era teamă de el, ci de atracţia mai puternică decât orice altceva trăise până atunci. Se întâmpla prea repede. Bâjbâi nervoasă în căutarea centurii de siguranţă.
- Nu ţi-o pune încă. întinse mâna şi îi mângâie uşor obrazul cu încheieturile degetelor. Eşti atât de drăguţă. Radioasă. Nu pari tocmai reală.
Atingerea lui făcu ca inima să-i bată mai repede. Cum putea ceva atât de simplu să fie atât de excitant?
El se trase pe scaun până când coapsa lui dură se lipi ele piciorul ei.
- Părul tău arată mai bine lăsat liber.
Degetele lui o mângâiară pe cap cu o tandreţe deopotrivă liniştitoare şi erotică. Se simţi fragilă, gata să se facă fărâme sub atingerea lui. Chiar ar trebui să-i spună să înceteze. Un singur cuvânt din partea ei ar împiedica lucrurile să evolueze. El avea să pornească maşina, să o ducă la Rachel, şi cu asta, basta.
Nu se clinti. Abia dacă respira, cu privirea aţintită în ochii lui.
-Am vrut să fac asta încă de când ai coborât din limuzină. îşi înclină capul şi o sărută.
Buzele lui erau calde şi moi, apăsând cu blândeţe, dar totuşi făcându-i sângele să-i bubuie de excitare în vene. Ea îi răspunse la sărut, afundându-şi degetele în acel mătăsos şi sexy păr negru. Cine ar fi visat că un înger Căzut cu IQ ridicat poate fi atât de irezistibil?
Explorarea ezitantă se transformă în foc şi dorinţă, în vreme ce realitatea se restrânse la gustul lui, la atingerea lui, la apropierea de el. Toate senzaţiile erau şocant

amplificate. Dorea să-l devoreze, să-l absoarbă, să-l înveţe atât de profund, încât ei doi să devină unul singur.
Ameţeala senzuală fu străpunsă de o voce interioară care rosti foarte clar: „Te vei mărita cu acest bărbat!"
Cuvintele o şocară. Puse capăt sărutului şi îşi retrase capul pentru a se uita în ochii umbriţi ai lui Donovan. Să se mărite cu el? Dar abia dacă se cunoşteau!
Vocea repetă: „Tocmai l-ai cunoscut pe viitorul tău soţ".
Ar fi râs, doar că sensibila ei mamă îi spusese că trăise aceeaşi experienţă de cunoaştere interioară atunci când îl întâlnise pe Sam Corsi.
Dar să se mărite? Nici măcar nu-i cunoştea numele întreg!
Cu toate astea, certitudinea ei era pe deplin convingătoare şi surprinzător de plauzibilă. Sub faţada motociclistului, el era inteligent şi cumsecade, responsabil şi cu un simţ al umorului care se potrivea cu al ei. Nemaivorbind de faptul că îi plăceau copiii şi că era frumos foc. Exact ce şi-ar dori de la un soţ - când se va apuca să şi-l caute în mod serios, peste zece sau doisprezece ani.
Dar poate că viaţa ei nu avea să decurgă conform planului pe care şi-l făcuse. Fără să spună nimic, ridică mâna şi mângâie obrazul lui Donovan. Căldura şi foşnetul slab al bărbii care creştea o făcură să simtă fluturi adânc în stomac.
El se răsuci şi o sărută în palmă.
- Kate! şopti el. Carissima.
„Draga mea." Auzise alintări în italiană din fragedă copilărie. Dorinţa şi tandreţea pulsară prin ea cu o forţă dezorientantă, dar şi cu certitudinea că el nu avea să fie mereu un companion comod, că în el exista şi ceva întunecat, pe lângă bunătate.
Făcând un efort să-şi vină în fire, murmură:
-Este doar imaginaţia mea sau asta e ceva... ceva ■.pecial?
-Nu. Nu este imaginaţia ta.
O sărută din nou, mână lui desfăcând nasturii hainei prea mari pentru ea, până când reuşi să-şi strecoare palma şi să-i cuprindă un sân acoperit cu mătase. Claritatea minţii dispăru într-un torent de senzaţii - şi în certitudinea că viaţa ei se schimbase pentru totdeauna.

capitolul 6

- Nu trebuie să iei o decizie în seara asta.

Vocea joasă a lui Donovan - mai profundă decât arunci când se cunoscuseră, cu treisprezece ani în urmă, şi, acum, fără pic de accent din estul Baltimore-ului - o aduse pe Kate înapoi în sufragerie şi la fostul ei soţ. Trase anevoie aer în piept în vreme ce încerca să împace entuziasmul şi minunea acele prime întâlniri cu tensiunea copleşitoare care exista în prezent între ei.

- Nu sunt singura care trebuie să ia o hotărâre, Donovan. Tu eşti de acord cu prostia asta?

El suspină profund.

- Eu... nu ştiu. Dacă te decizi s-o faci, va trebui să mă gândesc serios dacă eu pot. Vreau PDI. Doresc al naibii de mult firma, dar poate nu chiar atât de mult. Dacă voi fi forţat să plec, pot să-mi fac oricând propria companie.

Ea se gândi la angajaţii vechi de la PDI. Unii dintre ei aveau să-l urmeze pe Donovan la noua firmă, dar alţii aveau să rămână cu Marchetti, dezmembrând familia care fusese Phoenix Demolition.

- N-ar fi acelaşi lucru.

-Nu. N-ar fi. îşi masă ceafa. Motiv pentru care mă Întreb totuşi dacă n-ar fi posibil să ne supunem testamentului nebunesc al lui Sam.

Ea se gândi la casa pe care ei doi o împărţiseră cândva şi se cutremură.

-Nu mă pot imagina locuind iarăşi în vechea casă. Este prea mică. Am fi tot timpul călare unul peste celălalt.

De îndată ce auzi cuvintele, se înroşi. în cea mai mare parte a celor trei ani cât locuiseră pe Brandy Lane, fuseseră unul deasupra celuilalt. Uneori, Donovan era deasupra; alteori, ea- în fiecare cameră a casei.

Ignorând, din fericire, dublul înţeles, Donovan rosti pe un ton plat:

-Atât cât am putut, am făcut nişte renovări. E mai mult spaţiu acum. Ce-ai zice să te iau mâine-dimineaţă şi să te duc în Brandy Lane? Te-ar ajuta să te hotărăşti dacă ai suporta sau nu să mai locuieşti acolo.

Să viziteze casa la care munciseră amândoi cu atâta dragoste şi atâtea râsete? Să fie faţă în faţă cu trecutul lor? Ştiind că nu avea de ales, rosti:

- La zece?

El încuviinţă din cap, apoi îşi luă rămas-bun.

Uşurată că rămăsese singură, Kate se afundă în sofaua din faţa focului. Vreme îndelungată, privi flăcările care dansau, prea năucită pentru a putea gândi.

Trebuia să stea de vorbă cu cineva din viaţa ei normală. Unul dintre cele douăsprezece telefoane ale casei se afla pe măsuţa de alături, aşa că formă numărul fratelui ei. Acesta răspunse după ce sună de două ori.

-Tom? Eu sunt.

-Ce mai faci, scumpo?

Lacrimi îi înţepară ochii, fiindcă el folosise cuvântul de alint al copilăriei lor. îşi dădu jos pantofii şi se întinse pe sofa.

- Dumnezeule, ce zi a fost!

După o scurtă tăcere, el rosti îndurerat:

-Ar trebui să fiu acolo.

Tonul şi îndoiala din vocea lui o făcură să se adune.

-Uită că am spus asta. Eu şi mama ne descurcăm foarte bine. Toată lumea a fost foarte amabilă. Catedrala a fost ticsită. Mulţi demnitari, inclusiv primarul, guvernatorul, doi congresmeni şi un senator. Lui Sam i ar fi plăcut la culme.

Se referise întotdeauna la tatăl ei folosindu-i prenumele atunci când era supărată pe el, aşa că acesta (levenise Sam de când ea plecase din Baltimore, cu un deceniu în urmă. îi relată evenimentele zilei şi îi transmise urările de hlne ale oamenilor care întrebaseră de el, dar, cu un instinct impecabil de a observa ce nu era spus, el întrebă:

- Dar Donovan? Presupun că a fost şi el acolo.

-A fost unul dintre purtătorii sicriului. Am discutat puţin la reuniunea de după înmormântare. Foarte civilizat. Fratele ei îşi petrecea mult timp la un cămin de copii, alături de un prieten bolnav în fază terminală, ceea ce îi oferi un bun pretext pentru a schimba subiectul. Cum se simte Randy?

-Ai intrat în comă, azi-dimineaţă. Se crede că nu va mai trăi mai mult de o zi sau două. Tom suspină. Sărmanul copil, se temea să nu moară singur. Măcar asta nu se va întâmpla. Suntem şase care facem cu schimbul la căpătâiul lui.
Ea desluşi durerea din vocea lui, dar şi resemnarea. Anii de voluntariat la cămin îi accentuaseră spiritualitatea, determinându-l să accepte că moartea făcea parte în aceeaşi măsură ca viaţa din marele dans. Totuşi, simţea dorinţa egoistă ca Tom să se afle acolo, pentru a se putea refugia în braţele lui, aşa cum făcuse de pe vremea când amândoi erau ţânci.
Hotărâtă să se concentreze asupra aspectului pozitiv al celor întâmplate, spuse:
-în seara asta, Charles Hamilton ne-a comunicat conţinutul ciudatului testament lăsat de Sam, iar acesta include câteva veşti surprinzător de bune. Tu eşti unul dintre moştenitorii principali.
- Doamne, Dumnezeule, m-a trecut Sam în testament?
- Mama zice că el n-a încetat niciodată să te iubească.
-Nici nu ştii ce înseamnă asta pentru mine. Vocea fratelui ei se ffânse. Nu, nu-i adevărat. Tu eşti singura care ştie ce înseamnă.
-Cât a trăit, Sam n-a putut recunoaşte că a greşit, rosti ea încet. Cred că e o scu2ă tardivă pentru faptul că a fost atât de ticălos cu tine.
-A fost aşa cum a fost, Kate. Mă bucur că, în sfârşit, a reuşit să facă un gest frumos faţă de mine. îmi doresc doar să se fi întâmplat cât era în viaţă.
îi dădu răgaz fratelui ei să absoarbă minunea uverturii postume înainte de a trece la aspectul dificil al moştenirii.
- Cu toate că Sam a făcut în final un gest frumos, nu începe să-ţi cheltuieşti moştenirea. Noi doi vom primi mulţi bani, iar Donovan va primi firma, însă doar dacă este îndeplinită o condiţie foarte ciudată.
- Ce condiţie?
-A vrut ca eu şi Donovan să locuim în casa de pe Brandy Lane, vreme de un an. Altfel, noi doi n-o să căpătăm un sfanţ, iar PDI va fi vândută unei alte companii de demolări.

-Sfinte Iisuse! După câteva momente de tăcere şocată, Tom spuse: Imposibil. Nu poţi locui cu Donovan. Presupun că le-ai zis asta imediat.
-Nu încă. Mă... gândesc la asta.
-Pentru numele lui Dumnezeu, Kate! Sunt doar bani. Noi doi ne descurcăm foarte bine şi acum, iar tu nu-i datorezi lui Donovan absolut nimic.
Grija lui Tom era liniştitoare, dar, fiindu-i un protector frate mai mare, îi lipsea obiectivitatea. Situaţia avea prea multe ramificaţii pentru a lua rapid o decizie.
-Mama crede că ne-ar prinde bine amândurora să locuim în aceeaşi casă, vreme de un an.
-N-ar spune asta dacă ar cunoaşte întreaga poveste! Nici măcar să nu te gândeşti să faci asta, Kate. Te rog!
Lui Tom îi păsa prea puţin de bani, însă ea ştia că el avea nevoie de moştenirea de la Sam. Deşi era un consultant de primă clasă în calculatoare, îşi lua doar atâtea proiecte cât să-şi plătească facturile. în cea mai mare parte a timpului, făcea muncă de voluntariat la cămin, având grijă de copiii cu probleme. în calitate de soră, Kate dorea ca el să aibă o siguranţă financiară
mai mare. Cu banii lui Sam, ar fi putut deschide un elimin al lui. Iar ei i-ar face plăcere să renoveze o veche casă din San Francisco pentru fratele ei.
Sam, blestemat fie sufletul lui uneltitor, ştiuse că ea ar putea face pentru Tom ce n-ar face pentru sine.
-Sunt multe la care trebuie să mă gândesc, Tom. I)ică sunt de acord cu condiţiile lui Sam, eu şi Donovan vom fi doar colocatari. Abia dacă ne-am vedea unul pc celălalt.
-Asta o fi teoria, dar poţi garanta că va fi la fel şi în practică?
-Viaţa nu-ţi oferă garanţii, exceptând moartea şi laxele.
- Bine. Gândeşte-te. Cântăreşte plusurile şi minusurile. Iar apoi... refiiză.
-Vom vedea. Kate îşi înăbuşi un căscat. O să încep prin a dormi, fiindcă noaptea e un sfetnic bun.
-Aşa să faci. Să-i zici mamei că o iubesc. O s-o sun mâine.
- O să-i zic. Ai grijă de tine, Tom.

Kate închise telefonul, epuizată până în măduva oaselor şi dornică să se ducă la culcare. Dar se îndoia că avea să poată dormi.
Un avantaj de a fi prieten vechi cu cineva era că nu trebuia să vorbeşti. Julia îi era recunoscătoare lui Charles pentru tăcerea relaxată. Chiar şi o flecăreală ar fi fost prea mult pentru ea.
Kate intră în salon pentru a le ura noapte bună, cu ochii marcaţi de cearcăne. în vreme ce se îndepărta doar In ciorapi, cu pantofii legănându-i-se în mână, Julia se gândi cât de plăcut ar fi ca fiica ei să locuiască în acelaşi oraş cu ea - sau măcar pe acelaşi fus orar.
După plecarea lui Kate, Julia spuse:
- Barman, încă unul la fel!
Charles se ridică şi îi umplu paharul cu chardonnay.
- Dacă vrei să te îmbeţi zdravăn, va trebui să treci la ceva mai tare.
-Atunci, mi s-ar face greaţă, ceea ce-i foarte nedemn.
Telefonul începu să sune. Ea îl ignoră, iar ţârâitul încetă brusc.
- Robotul e pornit Sunt în punctul în care încă nişte condoleanţe amabile şi pline de compasiune m-ar face să ţip.
-Nu, n-ai ţipa. Ai fi foarte politicoasă. Îşi mai puse şi el ceva de băut, apoi se aşeză la loc. După cum obişnuia Barbara să spună, eşti etalonul magnoliilor de oţel de pretutindeni.
Ea se gândi cu tristeţe la soţia lui Charles, care fusese una dintre prietenele ei cele mai bune.
- Barbara m-a supraestimat. Nu sunt din oţel. Ci din fier, şi ruginesc rapid.
- Puţină rugină nu înseamnă că structura de rezistenţă nu e solidă, rosti el încet. Ai de gând să-i spui lui Kate despre suspiciunile tale legate de moartea lui Sam?
-Nu încă. Are destule pe cap. Julia îl mângâie pe Oscar, al cărui cap se afla la ea în poală. Poate că niciodată. La urma urmelor, nu există dovezi clare.
- Dată fiind reacţia ei la manipulările postume ale lui Sam, sunt surprins că nu e deja în drum spre aeroport.

Legănă scotch-ul din paharul lui. Crezi că ea şi Dono- van vor face o încercare?
-Habar n-am. Nici unul din ei n-a spus vreodată de ce s-au despărţit, dar am bănuit mereu că Patrick a avut o legătură extraconjugală, iar Kate l-a părăsit când a aflat.
Mirat, Charles zise:
-Am crezut că el venera pământul pe care Kate călca.
-Aşa e, dar asta nu garantează neapărat fidelitatea. Julia încercă fără succes să dea un ton caustic vocii ei. Principiul dublului standard nu se va demoda niciodată. Nu în condiţiile în care atât de mulţi bărbaţi se bucură de el.
Citind printre rânduri, Charles rosti:
- Doamne, Dumnezeule, Julia, Sam te-a...?
Se opri brusc.
Ştiind că el n-ar insista în privinţa unui subiect atât de personal, Julia spuse:
- O dată sau de două ori, la începutul căsătoriei noastre, când a fost în câte o călătorie de afaceri. Deşi eram însărcinată cu Tom, am fost gata să-l părăsesc în clipa i And am aflat. Sam chiar n-a înţeles cât de mult m-a rănit infidelitatea lui - la urma urmelor, aventura lui nu însemnase decât sex, eu eram cea pe care o iubea. Cum de eu o luam atât de în serios? M-am oprit din împachetatul lucrurilor doar cât să-i cer să îşi imagineze că mă vede în pat cu un alt bărbat. A părut dintr-odată moleşit şl a jurat că nu-mi va mai fi niciodată necredincios. Din câte ştiu, s-a ţinut de cuvânt.
Charles fluieră.
- Multe lucruri nu se cunosc despre căsniciile altora.
-Nu a fost ceva ce eu sau Sam ne-am fi putut dori să facem cunoscut. închise ochii şi îşi lipi paharul cu vin rece de frunte. Proveneam din lumi diferite, şi mare I tarte din atracţia iniţială se datora acelor diferenţe. Problemele erau inevitabile. Acum, oamenii se grăbesc mai tare să divorţeze. Dacă Patrick şi Kate n-ar fi fost atât de tineri, poate că ar fi rezolvat lucrurile, ba chiar ar fi avut o căsnicie mai solidă ca urmare a acestui fapt.
- încă se mai poate întâmpla.

-Mă îndoiesc. A trecut prea mult timp. Sorbi din < hardonnay şi continuă: Ţi-am spus vreodată că eu şi Sam ne-am cunoscut când el a venit acasă la părinţii inei ca şef al echipei care trebuia să se ocupe de renovarea subsolului? Tocmai ieşise din armată şi lucra în construcţii, până când avea să se decidă ce să facă In continuare. A fost atracţie fizică la prima vedere, din partea amândurora.

- N-am ştiut asta. Din fericire, te-ai zgârcit la detalii atunci când mi-ai înapoiat inelul şi mi-ai zis că speri că vom rămâne mereu prieteni.

- Dumnezeule, chiar am spus asta? Cel mai vechi clişeu folosit pentru a sfârşi o relaţie.

în ciuda cuvintelor ei bine intenţionate la momentul respectiv, fuseseră câţiva ani în care ea şi Charles nu luaseră deloc legătura, cu toate că ea citise anunţul căsătoriei lui şi sperase că era fericit. însă Baltimore-ul era un oraş mic în multe privinţe, iar ei se învârteau în aceleaşi cercuri. în cele din urmă, drumurile lor se întâlniseră la nunta unui prieten comun. Barbara şi Sam se adoraseră unul pe celălalt cu o ardoare mediteraneeană, ceea ce făcuse ca Julia şi Charles să reînnoade mai uşor firele prieteniei lor de-o viaţă.

în scurt timp, între cei patru se crease legătura specială care există atunci când fiecare membru al celor două cupluri le apreciază cu adevărat pe celelalte persoane. Iar acea legătură se întărise pe măsură ce copiii lor crescuseră împreună. Când Sam avusese nevoie de un avocat, apelase la Charles, care sfârşise prin a afla majoritatea secretelor familiei Corsi, cu excepţia dureroasei infidelităţi a lui Sam de la începutul căsniciei. Barbara, alungată din familia ei ortodoxă pentru că se căsătorise cu cineva de altă religie, o tratase pe Julia ca pe o soră. La rândul ei, Julia considerase tovărăşia Barbarei captivantă cam în acelaşi mod în care era şi a lui Sam.

Gândindu-se la toţi acei ani fericiţi, spuse:

- îi mulţumesc adesea lui Dumnezeu că am redevenit prieteni. Tu, Barbara şi fetele voastre ne-aţi îmbogăţit nespus vieţile.

-Acelaşi lucru e valabil şi în privinţa ta, a lui Sam şi a copiilor voştri. îşi termină băutura şi puse paharul deoparte. Aveam o imagine foarte clară în minte cu noi doi îmbătrânind fericiţi împreună, aşa că am fost stupefiat când ai rupt logodna. Dar şi... uşurat. Pentru un om logodit, mi se părea cam prea atrăgătoare bruneta sexy care avea biroul alături de al meu.

- Barbara, presupun.

- Da. Faptul că tu ai fost suficient de vitează să sfidezi aşteptările şi să te măriţi cu cineva care nu era „de rangul tău“ mi-a dat curaj să fac acelaşi lucru. N-am regretat niciodată.

Nici Julia nu regretase. Totală şi copleşitoare, durerea o invadă.

- Charles, cât durează până accepţi caracterul ferm al morţii? Eu încă sunt în faza de negare. Parcă mă aştept 1 dea năvală în cameră, strălucind de energie şi înconjurat de un nor de praf de la demolări.

-Aş vrea să ştiu răspunsul. Chiar şi după doi ani, uneori am un şoc când intru în bucătărie şi n-o găsesc pe Barbara încropind una dintre delicioasele ei mâncăruri rapide.

Charles o privi cu compasiune. Un lucru şt iu însă, Julia. O să fie mai rău înainte să fie mai bine. I)ar, cu timpul, o să fie mai bine.

Ea îşi îngropă faţa în palme.

-Naiba să-l ia pe Sam Corsi! Naiba să-l ia în iad.

Ştergătoarele ştergeau cu intermitenţe parbrizul în faţa lui Donovan în vreme ce acesta conducea spre nord pe Charles Street. Zăpada umedă îngheţase pe asfalt şi îi alungase în case pe cei mai mulţi dintre locuitorii oraşului. Era nevoie de concentrare pentru a controla maşina, cu toate că avea tracţiune integrală, dar asta nu ora suficient pentru a-i alunga gândurile legate de testa- n lentul nebunesc al lui Sam. Ideea de a locui împreună ou Kate, de a o vedea în fiecare zi i se părea paralizantă. Terifiantă. îngrozitor de tentantă.

Ninsese la fel în seara în care hotărâseră să se căsătorească. Donovan nu crezuse că era posibil să se căsă- rorească atâta vreme cât amândoi încă erau la

facultate. Apoi, la o pizza după un film, Kate scoase o foaie cu calcule în stil afacerist. însumase bursa lui de la Loyola College, venitul ei dintr-un mic fond fiduciar, estimase veniturile obţinute de la slujbele de vară, apoi comparase totalul cu al cheltuielilor preconizate, dovedind că îşi permiteau să se căsătorească.
Lui nu-i plăcuse ideea de a se baza parţial pe banii ei, Insă era gata să accepte orice dacă asta însemna să fie împreună. în particular, recunoscu o profundă dorinţă de a o face oficial a lui, înainte ca ea să se trezească şi să-şi dea seama că putea avea ceva mai bun.
Pe drumul înapoi spre casa familiei Corsi, în timp ee conştientiza că ea avea să fie a lui pentru totdeauna, rotise maşina, făcând cercuri în zăpada alunecoasă
a intersecţiilor pustii şi ţipând ca un nebun. Kate oscilase între râsete şi spaimă, fiindu-i teamă că poliţia i-ar putea aresta ori că un camion uriaş şi neiertător i-ar putea face una cu pământul.
însă el o dusese teafără acasă. în faţa uşii, se sărutaseră atât de lung, încât amândoi aveau fulgi de zăpadă prinşi ca nişte stele pe gene atunci când intraseră pentru a-şi anunţa logodna.
Cu toate că soţilor Corsi le plăcea prietenul fiicei lor, fuseseră surprinşi şi nu foarte încântaţi, deoarece Kate şi Donovan erau prea tineri. însă Kate le arătase calculele ei, adăugând că părinţii ei nu erau în măsură să protesteze din moment ce şi ei se căsătoriseră de foarte tineri şi cu o iuţeală orbitoare. în cele din urmă, soţii Corsi consfinţiseră şi organizaseră o nuntă magnifică, de parcă n-ar fi avut deloc îndoieli.
Oare Sam şi Julia simţiseră şi ei aceeaşi foame disperată de a fi împreună? Probabil. Donovan tânjise să fie cu Kate, şi nu doar pentru sex, deşi era fenomenal.
Sexul... Tot trupul i se încordă când îşi aminti cum fusese prima oară. încercă să alunge gândul, dar nu izbuti. Amintiri care fuseseră reprimate aproape un deceniu îi năvăliră prin tot trupul ca un potop de primăvară.
Cu mintea înfierbântată, viră la stânga de pe Bellona Avenue, aproape ieşind de pe drumul îngust. înjură şi opri

pe acostament, ştiind că nu era în stare să conducă până nu se calma. Dar controlul nu era ceva uşor de recăpătat în vreme ce privea zăpada spulberată şi îşi amintea de seara în care Kate intrase în viaţa lui.
Faptul că le-o prezentase mătuşii şi unchiului fusese o încercare deliberată de a sublinia diferenţele dintre lumile în care trăia fiecare dintre ei. în loc de asta, vizita înrăutăţise lucrurile, deoarece ea se simţise la fel de în largul ei în casa modestă din Hampden cum se simţise şi la bal. Descoperirea faptului că ea era pe jumătate italiancă, la fel ca el, o făcuse să pară mai uşor accesibilă.
Intenţiile lui iniţiale fuseseră onorabile - fetele sumar îmbrăcate nu aveau ce să caute singure pe stradă sau sil facă autostopul pe străzile oraşului, în serile de decembrie. Dar, după ce ajunseseră în maşina unchiului I rankie, ea îşi ridicase spre el acei uriaşi ochi întunecaţi, Iar el nu se putuse abţine să n-o sărute. Primul sărut fusese urmat de altele. în loc să se ferească de mângâierile lui tot mai intime, ea îi răspunsese cu suspine uşoare, fermecătoare, ameţindu-l cu cedarea ei completă.
Deşi ardea de dorinţa de a face dragoste cu ea, reuşise să găsească voinţa de a se retrage înainte de a trece dincolo de punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere. Acel moment al retragerii îi era bine întipărit în minte. Geamurile acoperite de zăpadă ale maşinii creau o intimitate seducătoare. Lumina palidă se filtra prin neaua translucidă pentru a face să-i strălucească părul blond şi arcuirile elegante ale obrazului şi ale gâtului. Delicateţea florală a parfumului ei se întrepătrundea cu mirosurile mai bogate ale pasiunii şi ale vinului vărului Giuseppe.
Nu apucase decât să întindă mâna spre cheia din contact. Atunci, Kate şoptise:
-Nu te opri!
Iar el fusese osândit. Cuvintele ei veniseră ca benzina [>este foc. El era nebun de dorinţă, iar ea îl dorea la rân-ilu-i, aşa că de ce nu? Poate că bogătaşele erau diferite de fetele cu care se întâlnise el. Sau poate că visa toate astea şi, din clipă în clipă, ceasul avea să sune şi să-l trezească,

iar el urma să fie nevoit să se scoale şi să se ducă la cursul de matematică de la ora opt.
în vreme ce el încerca să se hotărască, ea se prelinsese pe scaunul din faţă şi îşi frecase nasul de gâtul lui, respi- uţia ei fiind fierbinte şi insuportabil de excitantă.
- Care e prenumele tău?
Dacă acesta era un vis, el nu voia să se trezească niciodată.
-Patrick. Nu mi-a plăcut niciodată, aşa că îmi dau doar numele.
- Patrick. Păcat că nu-ţi place. Mie îmi place.
- îmi place felul cum îl rosteşti.
Numele lui nu sunase nicicând mai bine decât acum, când cea mai sexy fată pe care o cunoscuse vreodată îi torcea silabele la ureche.
Apoi, mâna ei se târâse ezitantă în jos pe trupul lui, iar orice gând raţional dispăruse. Instinctul explodase în sărutări înfometate, puls bubuitor, mâini care mângâiau frenetice, pipăind şi dând la o parte hainele deranjante.
O asemenea intensitate nu putea dura mult. Ea îi răspundea într-un mod incredibil, şi, în câteva secunde de la atingerile lui intime, fusese cuprinsă de un tremur convulsiv, agăţându-se de el de parcă ar fi fost singura ei speranţă de a ajunge în rai. Apoi, venise rândul lui. Din fericire, avea un prezervativ în portofel şi chiar, cu un efort, stăpânirea pentru a-l folosi.
Ea era subţire şi mlădioasă sub el, atât de minunată, atât de darnică, încât lui nu prea îi venea să creadă că e reală. îşi dăduse seama prea târziu că era virgină. Gemuse de durere când el o penetrase, însă era mult prea copleşit de plăcerea mistuitoare ca să se retragă.
In câteva momente, totul se terminase, iar el rămăsese gâfâind şi zguduit, cu teribila convingere că ea îl j luase de prost. Cumplita lui nefericire neajutorată se transformase rapid în furie. îi dăduse drumul lui Kate şi se trăsese la o parte.
- Dăruirea virginităţii unui lacheu din parcare a fost un mod de a te răzbuna pe tatăl tău? Ar fi trebuit să mă avertizezi. Ar fi fost mai uşor pentru tine.

O fată mai slabă de înger poate că ar fi izbucnit în lacrimi din cauza asprimii lui. Nu şi Kate.
-Asta n-a avut nici o legătură cu tatăl meu, rostise ea cu voce răguşită. Mâinile ei rătăciseră pe pieptul şi pe braţele lui ca şi cum nu se putea sătura de el. Mi s-a părut doar că... că seara asta este seara potrivită şi că tu eşti omul potrivit. Am greşit?
El crezuse că dificila lui copilărie îl făcuse dur şi insensibil, dar dulcea ei onestitate îi dărâmase toate zidurile de apărare, iar el se prăbuşise cu capul înainte
iu prăpastia iubirii. „Poftim inima mea, carissima. Şi viata, şi trupul, şi sufletul, dacă le doreşti."
Sentimentele lui erau atât de primare, de puternice, • le teribile, încât tot ce putu el să facă fu să prindă una dintre mâinile ei rătăcitoare şi să o lipească de propriul obraz.
- Cred că probabil ai greşit, Kate. îşi întoarse capul şi Işi lipi buzele de mijlocul palmei ei. Tu meriţi şampanie, aşternuturi de satin şi petale de trandafir, nu pe mine şi un Chrysler vechi.
Ea râse, un sunet vesel, care îl atrase într-un loc unde nu mai fusese niciodată. Pentru prima dată după ani de zile - sau poate pentru prima dată în viaţa lui -, se gândise că fericirea ar putea fi posibilă.
-Nu-mi pare rău, murmurase ea, ochii strălucindu-i ca două stele întunecate. Sper că nici ţie.
Nu-i păruse rău. Nici atunci şi nici măcar acum, în (iuda durerii şi a sentimentului de vină pe care dragostea li le provocase amândurora.
capitolul 7
Revenind în prezent, Donovan strânse volanul cu atâta forţă, încât acesta fu în primejdie să se frângă. Nu era de mirare că ţinuse acele amintiri ferecate atât de mult timp. Eliberarea lor era aproape la fel de năucitoare cum fusese experienţa originală.

Adevărul brutal era că el îi răpise lui Kate viaţa. El fusese cel care ajunsese să aibă o slujbă incitantă în afacerea familiei şi o relaţie caldă şi de susţinere cu părinţii ei. Nu că încercase deliberat s-o elimine pe Kate. 1)e fapt, îşi

dăduse demisia de la PDI în dimineaţa de după ce ea îl părăsise, convins că i-ar fi imposibil să mai lucreze acolo. Şedea posomorât în bucătărie, golind o sticlă de whisky irlandez, când Sam intrase în casă. După ce văr- Niise whisky-ul în chiuvetă, îi ceruse ginerelui său să se întoarcă la PDI. Sam arăta ca naiba - un bărbat sfâşiat de forţe ireconciliabile. Avea prea multă mândrie pentru a-i cere lui Donovan să se răzgândească, însă fusese clar că dorea cu disperare să salveze măcar o relaţie din dezastrul familial. Cu toate că Donovan încercase să i se confeseze, Sam refuzase să asculte. Se părea că socrul lui presupusese că despărţirea lui de Kate fusese una dintre repercusiunile exploziei care despărţise familia Corsi în două. Kate îi luase partea lui Tom, în vreme ce Donovan, ca de obicei, lui Sam. Adevărul era însă mult mai complicat decât bănuia Sam, dar, cum Donovan şi Sam aveau nevoie atât de mult unul de celălalt, în dimineaţa următoare se întorsese să lucreze la PD1, făcând tot posibilul să-şi îngroape nefericirea muncind câte 16 ore pe zi. Cu stoicism, îi acordase lui Kate divorţul fără să-l conteste. însă nu din întâmplare nu ceruse niciodată anularea din partea Bisericii. Nu şi-o dorise fiindcă, într-un colţ al inimii, tot o mai considera soţia lui. Atâta vreme cât asta era adevărat, el nu avea să-şi aleagă alta. Acesta era adevăratul motiv pentru care relaţiile lui cu alte femei fuseseră doar ocazionale. Cu toate că fusese foarte ocupat în decursul ultimilor zece ani, şi-ar fi putut găsi timp pentru o relaţie serioasă dacă ar fi dorit. Dar nu fusese cazul.

Kate era cea pe care o voia. Doar Kate.

Da, sexul fusese ameţitor, dar firea lui Kate fusese cea care îl captivase. Deşi putea să joace perfect rolul blondei aristocrate reci, în general dispoziţia ei era la fel de însorită precum strălucitorul păr blond. Chiar şi numai prezenţa ei îl făcuse fericit. Dacă făceau treabă în părţi diferite ale casei, o căuta cu regularitate pentru a o îmbrăţişa, ca să se asigure că era reală, nu plăsmuirea fermecătoare dintr-un vis.

Ea nu doar că fusese un miracol în sine, dar îi şi deschisese foarte multe uşi. Fără efort, relaxată în preajma oamenilor

de orice soi, îl ajutase să capete aceeaşi Ieje- ritate. împreună cu ea, găsise un cămin adevărat. Nu că rudele lui nu fuseseră cumsecade. Mătuşile şi unchii lui ar fi suferit dacă ar fi ştiut că el nu se simţise cu adevărat acasă la nici unii dintre ei. Nu se simţise nicăieri acasă plină n-o întâlnise pe Kate.
Era blestemata lui de vină că mariajul lor se isprăvise, l i o ştia, o ştia şi Kate, dar nici unul nu se confesase cuiva despre motivele despărţirii lor. După ce Sam refuzase să-i audă mărturisirea, fusese imposibil să-i spună altcuiva. în ceea ce o privea pe Kate, ea fusese mereu rezervată în a vorbi despre propriile sentimente. Prietenii şi familia ştiau prea bine că nu era cazul să insiste asupra unui subiect pe care ea nu dorea să-l deschidă.
Deoarece el şi Kate păstraseră pentru ei secretele căsătoriei, Sam decisese cu neruşinare să-i aducă iarăşi împreună. Părea o trădare a tuturor anilor de încredere şi afecţiune dintre Donovan şi fostul lui socru.
Sau nu? în vreme ce se uita la fulgii purtaţi de vânt, Isi dădu seama că Sam i-o încredinţase pe fiica lui o (lată, iar acum dorise s-o facă din nou. O sarcină dată de un mort celor vii.
Deşi Donovan o văzuse pe Kate doar o oră în ziua aceea, era limpede cât de mult se schimbase comparativ cu fata de care el se îndrăgostise. Mult din firea ei deschisă dispăruse, iar el era sigur, în inima lui, că vina îi aparţinea exclusiv.
Totuşi, avea s-o iubească profund, pentru totdeauna. Poate că nu la fel cum o făcuse când erau tineri, dar ar fi trecut prin chinurile iadului pentru ea. îi datora mai mult decât ar fi putut să-i plătească vreodată, iar testamentul lui Sam îi oferea şansa de a încerca să se revanşeze. Dacă Donovan era suficient de deştept, poate reuşea să îndrepte o parte din răul făcut
Va trebui să se poarte cu mare răbdare şi grijă, altminteri ea avea să decoleze spre San Francisco precum o tuchetă. Trebuia să-i câştige încrederea. Să-i fie din nou prieten, aşa cum, pe vremuri, fiecare fusese cel mai bun prieten al celuilalt.

Deoarece, chiar mai mult decât dorinţa de-a o avea pentru el, el voia ce era mai bun pentru ea. Iar cel mai nun nu avea să fie niciodată el.
După ce lămuri lucrurile, viră jeepul înapoi pe drum şi se îndreptă către casă. înmormântarea lui Sam şi întâlnirea cu Kate făcuseră deja ca ziua asta să fie cumplită, iar situaţia avea, cu siguranţă, să se înrăutăţească. Dar măcar acum avea ceva de făcut.
Să-şi ispăşească păcatele.
Dormitorul lui Kate se schimbase puţin în anii de când plecase, iar ea tresărea de durere ori de câte ori intra. Nu că mama ei ar fi ţinut acea cameră ca pe un altar - Julia era mult prea practică pentru asta. însă dormitorul tot mai avea mult din Kate, pentru că ea intenţionat nu-şi luase multe bagaje când se mutase, începându-şi viaţa de femeie căsătorită cu Donovan. Avuseseră nevoie să pornească împreună ca egali. Fiindcă el avea prea puţine bunuri personale în afară de haine şi cărţi, ea nu dorise să umple noua lor casă cu obiecte aduse din casa părinţilor ei.
Aşa că vechea ei bibliotecă încă era plină cu îndrăgitele cărţi ale copilăriei, pe care Kate presupusese că urma să le ia după naşterea vreunui copil. Alesese, sub îndrumarea mamei ei, strălucitoare covoare scandinave ţesute manual, iar cuvertura cu model de „stea hawaiiană" de pe pat fusese făcută de ele două în vara când Kate avea doisprezece ani. Multe discuţii şi poveşti de familie erau ţesute în cuvertura aceea. Fusese ultima vară a copilăriei ei. Până în anul următor, devenise adolescentă, având alte interese. Fără îndoială, Julia ştiuse că asta avea să urmeze şi de aceea sugerase să facă acea cuvertură.
Faptul că venise acum să doarmă în vechea ei cameră o purtă pe Kate înapoi în vremuri mai bune, când credea în finaluri fericite. Simţindu-se foarte bătrână şi cinică, pomi pătura electrică, se ghemui în fotoliu şi sună iarăşi la San Francisco, pentru o altă doză de realitate.
Partenera ei răspunse imediat:
- Chen and Corsi. Cu ce vă pot fi de folos?

-Lucrezi peste program. Kate îşi sprijini capul de spătar şi închise ochii. Vorbeşte-mi despre lucruri normale, Liz. Spune-mi ce mai este nou cu proiectul
I imaka şi ce altă faptă revoltătoare a mai comis curtina- ml lui, instalatorul. Povesteşte-mi despre fleacurile unei vieţi normale.
- Lucrurile stau chiar atât de rău?
-Nu chiar. Sunt doar obosită.
Era imposibil s-o păcăleşti pe Liz.
-Se pare că ai nevoie de o prietenă. Vrei să iau, mâine, un avion spre Maryland? Clienţii pot aştepta câteva zile.
-O să primeşti o stea de aur în cer pentru această ofertă, dar nu e necesar. Doar că ziua de azi a fost cu adevărat... epuizantă.
-Fireşte că a fost, rosti Liz pe un ton grav. Când a murit mama, eu... Lăsă propoziţia neterminată. Mi-ai cerut ceva care să-ţi ia gândul de la asta, nu să-ţi vorbesc despre amintirile mele. Păcat că n-ai fost azi aici. Jenny Cordon a sunat în dimineaţa asta. Fiindcă s-au făcut reduceri de personal, a fost concediată de la slujba ei din Chicago, iar ea a decis că a venit vremea să se întoarcă ncasă. Aşa că am scos-o la prânz şi ne-am pus la curent cu bârfele.
Jenny fusese prietenă bună atât cu Kate, cât şi cu Liz,
E
vremea când toate trei studiau arhitectura la Berke- ,r. De fapt, visaseră să lucreze cândva împreună, dar jenny îşi urmase prietenul în Vestul Mijlociu. La fel ca slujba, nici el nu se dovedise a fi un angajament pe termen lung.
- îmi pare rău că n-am fost acolo, dar măcar acum o s-o vedem mai des. Având în vedere că Jenny ura iernile din Chicago, probabil acum e în extaz că s-a întors în California. Şi-a găsit o slujbă?
- încă nu. Ştii cât de greu e să găseşti de muncă în arhitectură, iar Jenny nu mai vrea să lucreze la o altă firmă gigantică. Cândva între nachos şi desert, am avut geniala idee de a-i cere să mă ajute aici vreme de câteva /ale. O să mă ajute să mai răsuflu puţin cât eşti plecată, iar Jenny o să mai scape astfel din casa părinţilor. I se pare foarte dificil să stea acolo.

- Dacă vrea, Jenny poate sta la mine, până mă întorc, sugeră Kate. în felul acesta, Tom nu va mai trebui să treacă pe-acolo în fiecare zi ca să-l hrănească pe Ginger Bear.
-Sunt sigură să va fi în culmea fericirii să aibă grijă de o casă şi de un motan. O să-i dau mâine o cheie de la casa ta.
Se auzi un foşnet de hârtii. Te întorci până la începutul săptămânii următoare?
Kate nu avu forţa necesară pentru a pomeni iarăşi despre testamentul lui Sam.
- S-ar putea să stau aici mai mult decât m-am aşteptat. O să te anunţ când voi şti ceva sigur.
- Rămâi oricât e nevoie. Mi-e dor de tine, dar, cu ajutorul lui Jenny, pot să mă descurc mult şi bine. Un nou foşnet de hârtii. Unde mi-am pus lista cu întrebări? A, iat-o! Gresia pentru familia Jackson. Vrei să fac comanda sau să mai aştept, în caz că se răzgândesc din nou?
-Mai bine aşteaptă. Soţii Jackson se răzgândesc întotdeauna de trei ori, iar acum n-au făcut-o decât de două ori.
Liz trecu la următorul punct de pe listă. Lui Kate conversaţia i se păru extrem de relaxantă. Aceasta era realitatea - afacerea ei, prietenii ei, casa ei, motanul ei.
-Dacă ai nevoie de mine în persoană sau ca să te ascult şi să te consolez, sunt aici, spuse Liz după ce termină cu afacerile. La telefon. Fax. E-mail. La orice oră din zi şi din noapte. Şi nu uita că e în regulă să plângi.
-Mulţumesc pentru... pentru tot, Liz.
Kate îi ură noapte bună şi închise, simţind o furnicătură în ceafă. Brusca apariţie a unei prietene vechi şi de încredere - una care avea priceperea necesară şi care îşi dorea un loc de muncă - era atât de potrivită în acel moment, încât părea mâna destinului.
Cu toate că partea raţională a creierului ei luă în râs ideea unei intervenţii divine, în sinea ei credea mai mult decât pe jumătate că existau tipare după care se derula viaţa. Când o uşă se deschidea cu o sincronizare atât de dramatică, o femeie înţeleaptă trebuia să se gândească dacă nu cumva era cazul să intre pe ea. Sau, pentru

II folosi o expresie califomiană: „Hei, du-te cu valul!“ I Iniversul îi mai trimisese mesaje de genul acesta o dată n iu de două ori, plus că mai asistase la situaţii similare In vieţile prietenilor ei.
Dumnezeule mare, oare asta însemna că trebuia să se HI i pună testamentului lui Sam? Sau oboseala o făcea să vadă semne, în locul unei simple coincidenţe?
Mai târziu. Avea să se gândească la toate astea mai târziu. Când îşi scoase sacoul, un foşnet de hârtie îi aminti i Ic scrisoarea de la tatăl ei, pe care o băgase în buzunar. Scoase plicul şi tresări de durere când îşi văzu numele Hcris cu caligrafia nerăbdătoare a lui Sam. Era prea epuizată pentru a face faţă în seara asta unui mesaj de la el.
însă curiozitatea învinse oboseala. Rupse plicul cu imtetul PDI, apoi se lăsă nervoasă pe marginea patului şl privi rândurile ultimului mesaj pe care avea să-l mai primească vreodată de la tatăl ei.
Draga mea Kate,
Nu ştiu când vei citi asta, dar pot să fac pariu că vei fi furioasă ca naiba pe mine. Bine că sunt mort.
la de bun faptul că sunt un nebun bătrân care se amestecă în treburile tale, însă jur pe mormântul bunicii Corsi că vreau doar ce-i mai bun pentru tine.
Am crezut mereu că sunt parţial responsabil pentru faptul că tu şi Donovan aţi divorţat. Am ştiut cât de mult ai dorit să lucrezi la PDI, dar el a fost cel pe care lam angajat. Nu mi-a părut niciodată rău pentru asta - nimeni nu-şi poate dori un angajat, sau un prieten, sau un ginere mai bun. Totuşi, ar fi trebuit să vă iau pe amândoi la firmă, în ciuda rezervelor mele, deoarece faptul că lam angajat pe el şi nu pe tine probabil a cauzat nişte probleme.
Ei bine, acum nu te mai pot ţine departe de PDI. Postul lui Nick e liber, iar tu şi Donovan aţi face o echipă al naibii de bună - la fel ca atunci când eraţi căsătoriţi.
însă eu sper că va fi mai mult decât un parteneriat de afaceri, acesta fiind motivul pentru care am spus că va trebui să împărţi casa cu el. Sd locuiţi împreună, să vă vedeţi la micul dejun înseamnă altceva decât să lucraţi

împreună. Ori de câte ori eu şi mama ta lam vizitat în Brandy Lane, trwm gândit cât de fericiţi aţi fost când aţi remobilat casa împreună, sau când aţi pregătit o masă grozavă în bucătărie, sau când aţi stat pur şi simplu pe canapea ţinându-vă de mână atunci când aveaţi musafiri. Poate veţi reuşi să fiţi din nou aşa.
Probabil că pare ca şi cum încerc să-ţi controlez viaţa din mormânt, şi ai oarecum dreptate, însă chiar şi eu trebuie să recunosc că nud pot sili pe nici unul dintre voi să aibă o relaţie pe care nu şi-o doreşte. Ceea ce pot încerca sd fac este să vă dau amândurora o a doua şansă. Ştiu cum e să fii tânăr şi înfierbântat şi să te bagi într-o situaţie din care nu mai poţi să ieşi.
Tu şi Donovan probabil ap spus şi ap făcut lucruri care par de neiertat, dar au trecut mulp ani de-atunci. Poate că e vremea să te gândeşti la ce ai avut şi să te hotărăşti dacă meritd sd recapeţi acel ceva.
Aşa încât, carissima, după ce nu vei mai fi furioasă pe mine, poate că îmi vei ierta lipsa de tact.
La urma urmelor, sunt italian, nu md pot abpne.
Şi sper că îp vei aminti cât de mult te-am iubit.
Pentru totdeauna,
Tata
Până să termine de citit, ochii îi fură atât de plini de lacrimi, încât abia dacă putu desluşi semnătura. Luă o pernă în braţe şi începu să plângă. Dacă n-ar fi murit în acel accident, probabil că ea n-ar fi văzut niciodată scrisoarea. Era evident că o scrisese după plecarea lui Nick, când se simţea abandonat şi îşi dorea în jur mai mulţi membri ai familiei. în cele din urmă, testamentul ar fi fost schimbat dacă ea sau Donovan se recăsătoreau, însă, din cauza cumplitei coincidenţe a morţii tatălui ei atât de curând după scrierea acelui mesaj impulsiv, i uvintele aveau un amar caracter imediat. Parcă auzise ecoul vocii lui groase în timp ce citea.
Blestemat fie el, de ce trebuise să-i aducă aminte de i At de apropiaţi fuseseră ea şi Donovan? Dacă ar fi fost acolo, l-ar fi strâns de gât.
O, Doamne, măcar de-ar fi fost Sam acolo!

Strângând în braţe perna umedă, se cufundă în cele din urmă în somn, răpusă de epuizare.

capitolul 8

Kate mângâie câinele din poala ei în vreme ce Dono- van viră maşina pe Bellona Avenue. Fusese nebună să accepte să viziteze casa în care locuiseră. Cele mai bune şl cele mai rele momente ale căsniciei lor se petrecuseră acolo, şi, cu cât se apropia mai mult, cu atât mai încor- dată se simţea. Se uită pe geam la dealurile împădurite ale Ruxtonu- lui. Cu toate că acel cartier se afla pe linia de centură a Baltimore-ului, îngustele drumuri laterale şi copacii înalţi îţi dădeau senzaţia că ajunseseşi la ţară. In această dimineaţă, fiecare tufă somnoroasă strălucea sub stratul I răgii şi cristalin de zăpadă. Un decor perfect pentru o căsnicie moartă.

Anii petrecuţi în California o făceau să fie temătoare l>c drumurile îngheţate, însă avea încredere în Dono- van şi în al său jeep Cherokee. Priceperea lui la aproape orice făcuse parte din farmecul lui. La 18 ani, ea crezuse că era un om în care putea să se încreadă în orice privinţă. Dovada clară că instinctul nu valora doi bani.

Oscar îşi înălţă capul şi lătră a recunoaştere când cotiră pe Brandy Lane, şerpuitorul drum înfundat care du- < ca spre casă. Câinele stătuse adesea la Donovan atunci când Julia şi Sam călătoreau şi insistase să vină şi astăzi.

După ce se pregăti sufleteşte pentru întâlnirea cu ve- • bea ei casa, Kate fu uşurată să constate că modesta casă din amintirile ei se schimbase substanţial. Se afla pe o pantă care urca dinspre drum, şi mulţi copaci fuseseră plantaţi în faţa ei, aşa că era greu să evalueze amploarea modificărilor, însă era clar că fusese adăugată cel puţin o nouă aripă, plus ceea ce părea un garaj pentru trei maşini, în care se intra din lateral.

Donovan trase maşina în faţa casei, apoi opri motorul şi îşi desfăcu repede centura.

-M-am gândit că ai vrea să foloseşti intrarea principală.

-Macduff, loveşte! Fie blestemat cel care strigă-ntâi: „Destul! M-am dat!"

- Chiar e asta o tragedie shakespeariană?

- De fapt, e mai mult o farsă, recunoscu ea.
El coborî şi ocoli maşina pentru a-i deschide portiera. Oscar sări din poala ei şi alergă spre casă, o minge de blană care fugea mâncând pământul, să se apere de frig. Trecu în viteză pe lângă azaleele pe care ea le plantase lângă intrare. Le alesese special pentru că florile aveau o rară nuanţă de violet. Crescuseră mult în zece ani. Bucuroasă că Donovan se abţinuse să-i ofere mâna pentru a o ajuta să coboare, Kate se dădu jos din maşină, apoi icni când o pală de vânt rece ca gheaţa îi străpunse trupul.
-Dumnezeule mare, s-a mutat Baltimore-ul mai aproape de Polul Nord de când am plecat?
-Până acum, acest ianuarie este cel mai friguros din istorie.
închise portiera pasagerului din faţă şi o însoţi spre casă. Ea se simţi casantă ca sticla în vreme ce el descuia uşa din faţă.
înăuntru, simţi o nouă uşurare. Casa se schimbase de nu mai putea fi recunoscută. La stânga, văzu că mica bucătărie şi salonaşul pentru luat masa fuseseră unite, devenind o primitoare bucătărie de ţară. Era o încăpere atractivă şi plină de soare şi de frumoase dulapuri din stejar, dar nu mai era bucătăria ei.
La capătul îndepărtat, o arcadă largă dădea spre un nou salon de luat masa. Părea impecabil şi folosit rar. Nu era de mirare - dacă ea ar fi locuit singură acolo, nr fi mâncat mereu în bucătăria prietenoasă. îşi descheie impermeabilul şi i-l dădu lui Donovan.
El îl puse împreună cu canadiana lui într-un dulap i are nu existase cu nouă ani în urmă.
- Cafea? Cappuccino?
Ea intră în bucătărie.
-Cappuccino în Baltimore, oraşul în care trendurile vin să moară?
- Dovada clară că această băutură a devenit populară. Vrei o cană?
- Mi-ar plăcea o cafea normală.
în vreme ce ea admira faianţa decorată manual din spatele chiuvetei, Donovan scoase din frigider o pungă i u boabe de cafea de culoarea alunei. Fusese mereu un I uin

bucătar. Fusese atât de amuzant să pregătească me- .ele împreună, să-şi dispute fundul de tocat, să se fereas- (rt unul de altul, fără să reuşească întotdeauna...
Kate îşi muşcă buza, alungând imaginea provocată de scrisoarea tatălui ei. împărţirea amiabilă a unei bucătării nu echivala obligatoriu cu căsătoria.
în timp ce punea boabele măsurate întro râşniţă, el spuse:
-Ce-ar fi să te duci singură să explorezi? Nu există locuri interzise.
Uşurată că putea colinda casa de una singură, deschise uşa spre ceea ce fusese o pivniţă sumbră, în ciuda eforturilor ei de a o zugrăvi şi de a o lumina. Acel loc fusese complet transformat, devenind de două ori mai mare atunci când fusese adăugată noua aripă. Peretele Midie era acum format în mare parte din geamuri care dădeau spre pădure, iar pivniţa fusese transformată Intr-un saîon spaţios, cu o baie completă, un atelier bine (irganizat şi o încăpere mare, în care se aflau echipamente sportive. Sala de gimnastică ar fi fost un plus dacă ar l i venit aici. însă exista un mare „dacă“.
Urcă scările şi se uită în mica spălătorie care fusese înghesuită între bucătărie şi uşa spre garaj. Ca arhitectă, iprecie acest lucru - era avantajos să poţi supraveghea spălătoria în timp ce găteai.
Curiozitatea profesională fiindu-i stârnită, traversă holul de la intrare şi intră în vechea sufragerie. Acum era o cameră de lucru şi pentru uitat la televizor. Nimic din mobilierul comod nu îi era familiar, motiv pentru care fu recunoscătoare.
Zăbovi pentru a studia cărţile de pe rafturi. O combinaţie eclectică de ficţiune şi nonficţiune, inclusiv un manual despre explozibili. Şi, la naiba, iată frumoasa ediţie de pus pe măsuţa de cafea a Book of Kells, pe care i-o făcuse ea cadou cu ocazia unui Crăciun. Amândurora le plăcuseră străvechile litere celtice împodobite.
Se îndepărtă de cărţi, preferând să admire sistemul audio de ultimă generaţie. Donovan trăsese probabil fire în toată casa, pentru ca muzica să se audă în toate camerele.

O nouă uşă se deschidea din acea încăpere, către una mult mai mare. Oscar Wilde lipăia în acea direcţie, aşa că ea îl urmă, coborând cele trei trepte. Apoi, se opri înmărmurită. Dumnezeule mare, era casa ei! Nu era de mirare că tot ce văzuse până acum i se păruse atât de potrivit.
Privirea ei cercetă magnifica sufragerie cu tavan ca de catedrală, şemineul din pietre obişnuite flancat de vitralii înguste. Lumina soarelui se revărsa prin lucarne, iar ferestrele înalte ofereau o privelişte minunată către pădurea din jur. Era exact cum îşi imaginase ea când desenase planurile.
Auzind paşi în spatele ei, se răsuci şi îl zări pe Donovan ieşind pe uşa bucătăriei cu câte o ceaşcă de cafea în fiecare mână. Cu vocea gâtuită, exclamă:
-Ai folosit planurile pe care le-am desenat când studiam la Maryland!
-Mi s-a părut o prostie să reinventez roata când ideile tale erau atât de bune, roti el oferindu-i o cană aburindă. Am făcut câteva schimbări minore, dar în esenţă este casa pe care ai conceput-o ca prim mare proiect rezidenţial.
Mâna ei tremura atât de tare, încât cafeaua fierbinte i se prelinse pe degete. Casa originală fusese atât de mică dl de greu de definit, încât Kate nu avusese nici o reţinere în a se gândi la schimbări majore. Dorise să creeze o
i ivsă scăldată în lumina soarelui şi să încorporeze câteva minunate elemente arhitectonice salvate din construcţiile demolate de PD1, cum erau poliţa din stejar sculp- nit a şemineului şi vitraliile aflate de o parte şi de alta n acestuia.
Desenase o mulţime de schiţe, vânzându-şi ideile soiului ei de parcă ar fi fost un client care plătea. Să descopere că proiectul ei fusese transpus în lemn şi piatră era mult mai supărător decât dacă ar fi văzut casa originală. I’usese atât de mult din ea şi din visurile ei de viitor în acele planuri. Să-şi vadă casa era ca şi cum... ca şi cum ar
ii descoperit că avea un copil de care nu ştiuse.
Sorbi din cafea. Avea doar lapte, aşa cum îi plăcea ei. „Al naibii să fii, Donovan!"

Cuprinzând cana în palme, pentru a se încălzi, pomi •A se plimbe în lungul camerei. La fel ca în restul casei, mobilierul era confortabil, dar cam sporadic. Spaţiile goale cereau imperios tablouri şi plante, draperii ţesute şi perne decorative...
îşi stăpâni imaginaţia care se pusese pe treabă. Aceasta nu era casa ei. Nu mai era. Dar existau similarităţi frapante cu casa din San Francisco. Ea şi Donovan aveau «usturi similare în privinţa covoarelor persane şi a molii 1 ierului bogat capitonat şi uşor neutru, ceea ce crea i couri fantomatice între casa ei şi a lui.
încercând să se refugieze în detaşarea profesională, rosti:
- Foarte frumos. Când ai pus să fie construită asta?
- în cea mai mare parte, am făcut-o singur. Sufrageria n fost ultimul proiect major. Am terminat-o cam acum un an.
Văzându-i expresia întunecată, se întrebă cum se simţise să lucreze după planurile la care ea muncise luni de •ile. Oare se gândise la ea sau se străduise să n-o facă?
- Ţi-ai folosit timpul liber pentru a construi ca să con- i n(balansezi faptul că demolezi case la slujbă?
- Ceva de genul ăsta.
Oprindu-se lângă uşile de sticlă, privi dincolo de verandă, spre copaci. Unul dintre capetele verandei era închis, o uşă dând în bucătărie. Era un loc minunat unde să mănânci şi să stai vara la aer. Fusese ideea lui Donovan - planurile ei nu vizaseră exteriorul.
Alungând amintirea plimbărilor pe care ea şi Dono- van le făcuseră în pădure - şi a ocaziilor când se întorseseră cu frunze agăţate de haine sau pătaţi de iarbă -, se îndepărtă de geamuri.
-M-am întrebat mereu de unde ai avut bani pentru a cumpăra partea mea de casă. Nu mi-aş fi permis să merg la Berkeley dacă n-ai fi făcut asta. Te-a împrumutat Sam?
-Nu Sam, Julia. Tatăl tău a fost atât de furios din pricina divorţului nostru, încât n-a vrut să facă nimic pentru a te ajuta să stai departe. Julia a fost mai practică.
A spus că nu doreşte ca fiica ei să trebuiască să renunţe la şcoală şi să devină o dansatoare topless sau mai rău.

Kate zâmbi involuntar. Era atât de caracteristic mamei ei.
-Am presupus că, odată divorţul încheiat, vei vinde , casa asta.
-Am fost tentat. Dar era casa mea. N-am vrut să fiu nevoit să-mi găsesc alta.
Ea ar fi trebuit să ştie asta. El iubise acest cartier la fel de mult ca ea.
Acest gând atrase o cascadă de amintiri. Prietena ei Rachel Hamilton fusese cea care îi spusese că o casă neglijată din apropierea celei a părinţilor ei avea să fie în curând scoasă la vânzare. Kate şi Rachel o verificaseră împreună. Micuţa casă nu era cine ştie ce, însă terenul era spectaculos. Făcând parte dintr-o lichidare de bunuri, proprietatea putea fi obţinută la un preţ foarte avantajos de către cineva dispus să achite suma rapid şi să accepte starea proastă a casei.
Fără să-i zică lui Donovan, Kate le ceruse părinţilor ei să le ofere casa ca dar de nuntă. Aceştia fuseseră de acord, astfel încât contractul era deja semnat când Kate îl adusese pe Donovan să vadă casa, cu o săptămână
înainte de nuntă. Ea clocotea de entuziasm, sigură că el avea să fie încântat să aibă o casă a lui.
în loc de asta, el se enervase. Răsucindu-se, o înşfă-
• ase de umeri cu o forţă brutală şi o zgâlţâise furios, ţipând că nu era un afurisit de animal de companie şi că nunta era anulată. Stupefiată, ea rămăsese cu gura căs-
* atâ. Ocazional, el mai lăsase să i se întrezărească tem-peramentul aprig, dar, de fiecare dată, trecuseră repede | ieste asta. De obicei, era dulce şi romantic, adică exact bărbatul visurilor ei.
Acel incident se sfârşise într-o clipită, oripilându-l pe I)onovan mai mult decât pe ea. îi dădu drumul, alb la taţfi în timp ce bâiguia o scuză.
Ea nu fusese rănită, ci doar şocată şi îngrozită de propria prostie. Ştiind că Donovan nu se simţea în largul lui din cauza prosperităţii şi poziţiei familiei sale, fusese
0 idioţenie din partea ei să ia o asemenea decizie impor-
1 antă fără a se consulta cu el.

Tremurând, se afundase în braţele lui, spunând că ea ilorise numai să-i facă o bucurie şi că absolut niciodată n-avea să mai fie atât de nechibzuită. Aveau să anuleze contractul şi să locuiască oriunde dorea Donovan. Vorbind în acelaşi timp, el zisese că îi plăcea mult casa, că era cel mai frumos cadou pe care i-l făcuse cineva vreodată şi că ar fi încântat să locuiască acolo pentru totdeauna dacă ea îi putea ierta ieşirea îngrozitoare.
Remuşcările amândurora se transformaseră exploziv In pasiune, şi făcuseră dragoste pe duşumeaua de stelar goală, cu o intensitate plină de mânie. După aceea, el fusese atât de tandru, de amabil, încât ea se simţise încântată de prima lor ceartă importantă, deoarece îi apropiase şi mai mult.
Dacă ar fi ştiut atunci ce aflase mai târziu, ar fi pus capăt logodnei? Poate - dar nu putea fi sigură nici măcar acum. Fuseseră bune şi rele în căsătoria lor. La bine şi la rău, ea era ceea ce o făcuseră acei trei ani cruciali ai căsătoriei lor.
Oprindu-şi privirea pe un arbust îmbrăcat în zăpadă, întrebă pe un ton neutru:
-Te vezi cu cineva în mod regulat?
După o uşoară ezitare, el spuse:
-Da.
-Vei continua să te vezi cu ea dacă voi locui aici?
- îţi par nebun? Fireşte că nu. Viaţa va fi suficient de complicată şi fără asta, zise el. Dar tu? Te întâlneşti cu cineva în San Francisco?
-Da.
Se gândi la relaţia ei superficială cu Alee. Geografia îi va pune repede capăt.
Cum tăcerea se lungea, el spuse:
- Se pare că iei în calcul varianta de-a rămâne.
Ea îşi muşcă buza. Asta se pare că făcea. înainte de micul dejun, citise şi recitise scrisoarea tatălui ei, profund afectată de sinceritatea lui.
La fel de importantă fusese şi observaţia mamei sale că ei doi încă se lăsau conduşi de trecut Aceasta făcuse să vibreze coarde neplăcute în sufletul lui Kate atunci când se

gândise la Alee şi la ceilalţi bărbaţi cu care se văzuse în aceşti ani. Totul fusese minunat, plăcut, incitam - dar poate din punct de vedere sentimental ea nu fusese nici o clipă disponibilă.
Asemenea alegeri nu erau accidentale. Cu toate că presupusese că avea să se recăsătorească într-o bună zi, preferabil înainte ca al ei ceas biologic să bată miezul nopţii, nu făcuse paşi importanţi în această direcţie. Poate că venise vremea să se confrunte cu ceea ce atunci fusese mult prea dureros pentru a suporta. Şi totuşi, chiar şi numai gândul o făcu să se alarmeze.
De parcă i-ar fi citit gândurile, Donovan rosti:
- Dacă rămâi, îţi promit că n-o să te ating niciodată.
Iar el era un om de cuvânt. Sau poate ar fi mai corect spus că intenţiile lui erau întotdeauna bune.
- Dacă... se întâmplă ceva, o să plec de aici imediat.
- N-o să se ajungă la asta, Kate. Iţi jur!
încercând să fie obiectivă, ea îl studie de parcă nu s-ar fi întâlnit niciodată. Donovan arăta exact cum era - un om puternic şi practic, la fel de priceput în afaceri, inginerie şi muncă fizică dură. Păruî lui negru şi mătăsos îi era tot lung, dar nu-i mai ajungea până la umeri.
tl (unsese când începuse să aibă de-a face cu clienţii, cu ii '.ite că Sam nu-i ceruse s-o facă. Donovan muncise din greu, şi în privinţa lucrurilor mărunte, şi a celor semni- lii utive, pentru a obţine dreptul de a conduce. Izbucni- ii Ic temperamentale care o fascinaseră şi o alarmaseră ■ii unei când se cunoscuseră păreau să fi dispărut
Dar asta era la suprafaţă. Schimbările interioare ci au cele care contau mai mult. Anii de succes într-o nlacere dură, solicitantă îl făcuseră mai cumpătat. Mai algur pe el. Amândoi erau adulţi. Poate... poate că reuşeau să Iacă asta.
- Dacă nu mă atingi şi renunţi la relaţia pe care o ai, o să fie un an lung.
-Se spune că bărbaţii ajung la apogeul sexual pe la 19 ani şi că, după aceea, lucrurile o iau la vale. Cineva af lat la vârsta mea ar trebui să fie în stare să suporte douăsprezece luni de celibat, rosti el pe un ton sec.

Ea pufni - nimic n-o lua la vale la Donovan.
- Eşti sigur de asta?
-Nici unul dintre noi n-ar dori să mai treacă o dată prin ce a trecut
O minimalizare surprinzătoare. încruntându-se, ea traversă camera. Avea absolută dreptate că problemele lor îşi avuseseră rădăcinile în sex. Aşa că, dacă nu exista MÎX, nu existau nici probleme, corect? Ei bine, poate. Iar ilacă apăreau probleme, putea să plece oricând.
Căsătoria nu mai putea fi salvată, dar în privinţa afacerii lucrurile stăteau altfel.
-Seara trecută, am citit scrisoarea de la tata. Mi-a explicat de ce a lăsat un asemenea testament bizar şi II recunoscut că nu mă mai poate împiedica să lucrez la PDI. Părea să creadă că aş putea dori să preiau postul lui Nick.
- Sam era încăpăţânat, dar nu prost. De la plecarea lui Nick, noi n-am avut un manager de cont. Te-ai pricepe de minune la asta. Ca arhitectă, înţelegi deja mulţi dintre termenii tehnici şi fac pariu că eşti expertă în lucrul cu clienţii.
Da, era, dar nu asta visase să facă la PDI, încă de când era copil. Dorea să arunce clădiri în aer, nu să-şi petreacă o mare parte din viaţă la telefon. Aceasta era şansa pe care şi-o dorise dintotdeauna. Iar dacă lui Do- novan nu-i convenea - ei bine, ei îi plăcea ideea că şi el trebuia să ia o decizie dificilă, la fel ca ea.
- Dacă va trebui să-mi întrerup viaţa un an de zile, vreau să mă aleg cu ceva.
- Aşa-i cinstit.
Expresia de pe chipul lui era îngrijorată.
Mâinile ei se încleştară involuntar în vreme ce se pregătea să treacă dincolo de uşa care se deschisese în faţa ei.
- O să rămân, cu o singură condiţie.
- Care?
-Să fac muncă de teren la PDI, să am de-a face cu explozibili. La fel ca tine.
capitolul 9
- în nici un caz! exclamă Donovan.
- Crezi că sunt incapabilă să fac treaba asta?

Dându-şi seama că era pe punctul de a da de belele, el spuse:
-Nu este vorba că nu ai fi capabilă, Kate. Eşti suficient de deşteaptă pentru a face orice îţi pui în minte. Dar Sam avea dreptate - demolările nu sunt o treabă pentru femei. Munca de teren e murdară, epuizantă şi potenţial primejdioasă.
-Crezi că am uitat că această afacere tocmai l-a ucis pe tata? însă totul presupune riscuri - să predai la liceu poate fi mai periculos decât să mânuieşti explozibili. Ştii cât de mult mi-am dorit să lucrez la PDI. Asta e şansa mea. în mod cert nu mă pot muta aici şi să-mi petrec următorul an gătind şi tăind frunză la câini.
-Adevărat Dar, sincer, ai fi mai utilă la birou decât pe teren. în general, a fi şef de şantier sau manager de proiect presupune muncă de rutină. Să faci găuri şi să dai oniine echipelor formate din oameni deloc grijulii la limbaj. începând să se distreze, ea îşi încrucişa braţele şi se sprijini de şemineu.
-Tu ce crezi că fac arhitecţii, Donovan? Am pus la punct muncitori de o sută de kile şi am purtat la fel * Io multe căşti de protecţie ca tine. Cine să ştie cum nil doboare clădiri mai bine decât cineva priceput să le «instruiască? El şi-o imagină dând ordine unui muncitor mătăhălos şi nu se îndoi că ea se putea impune. Dar era vorba despre a construi, nu a distruge!
-N-ai decât să crezi că sunt un neanderthalian, însă «Andul ca tu să lucrezi cu dinamită îmi dă fiori.
- Eşti aşa fiindcă e vorba despre mine sau ai simţi la fel în privinţa oricărei femei atrase de dinamită?
El fu cât pe ce să se dea de gol că ea era cea care îl făcea să se simtă atât de misogin, că nu suporta gândul ca ea să fie rănită, însă reuşi să se abţină.
-Ar fi mai uşor să angajez pe cineva complet străin pentru slujba asta decât pe oricare dintre cunoscuţii mei. îţi aminteşti de mica mea verişoară Lissie? Nepoata lui Connie şi a lui Frank.
- Desigur. Ce mai face? N-am mai văzut-o de la comuniunea ei. Ce scumpă era.

-Acum e cu cinci centimetri mai înaltă, este prima In clasă la Western High şi nu răspunde decât dacă îi spui Melissa. Ambiţia ei actuală este să urmeze acelaşi program de inginerie de la Loyola College pe care l-am făcut şi eu, iar apoi să vină să lucreze la PDI, pentru a putea arunca lucruri în aer.
Kate râse.
- Mai devreme sau mai târziu, va trebui să te împaci cu ideea că n-ai argumente ca să te poţi opune, aşa că ai putea foarte bine s-o faci acum. Ai avut mereu o doză de conservatorism în tine, dar eşti cu o generaţie mai tânăr decât Sam. Poţi să le accepţi pe femei ca egalele tale.
- E mai uşor în teorie decât în practică.
îşi aminti de o partidă de softball mixtă din prima vară a căsătoriei lor. El era la aruncare, în vreme ce Kate, un fundaş al naibii de bun, era la baza a doua. Ea tocmai prinsese mingea, când alergătorul, un tip mare, pe nume Denny, se lăsase atât de tare purtat de val, încât se repezise cu putere spre ea, încercând să-i smulgă mingea din mănuşă. Kate fusese azvârlită vreo doi metri şi rămăsese fără suflare la pământ.
Donovan îşi ieşise din minţi când o văzuse zăcând nemişcată. O luase la goană de pe movila aruncătorului, strigând:
- Kate! Kate!
Gâfâind în încercarea de a-şi recăpăta suflul, ea reuşise să se ridice în şezut şi să asigure pe toată lumea că nu era grav rănită. Odată frica domolită, Donovan se răsucise şi îl lovi pe Denny cu forţă, fiind cât pe ce să-i rupă acestuia maxilarul.
-Ticălosule, ştii al naibii de bine că în acest gen de joc ne se fac alunecări!
Tocmai se pregătea să-l lovească din nou, dar Kate şi alţi doi jucători îl trăseseră de lângă Denny, care îşi cerea înspăimântat scuze.
Se calmase rapid, mai ales pentru că detesta să vadă spaima pe chipul lui Kate, însă fusese zguduit de intensitatea reacţiei lui. în ziua aceea, îşi dăduse seama cât de primitivă şi de puternică putea fi dorinţa de a-ţi proteja

partenera. Nevoia de a-i proteja pe cei dragi era la fel de volatilă şi de primejdioasă ca nitroglicerina - iar acum, Kate dorea să arunce în aer clădiri. Presupuse că era justiţia karmică întorcându-se împotriva lui.
Gândurile lui fură întrerupte de cuvintele lui Kate:
- Este decizia ta, Donovan. Dacă noi doi trebuie să stăm în fiecare noapte sub acelaşi acoperiş, asta înseamnă călătorii de afaceri împreună, aşa că aş putea să mă fac utilă. Acceptă, iar firma va fi a ta. Refuză, şi va trebui să alegi între a-ţi pomi propria afacere şi a deveni angajatul lui Bud Marchetti.
Oscilând între exasperare şi admiraţie ezitantă, el rosti:
- Eşti fiica lui Sam până în măduva oaselor. încăpăţânată şi hotărâtă să se facă totul după bunul tău plac.
-Ceea ce înseamnă că ar trebui să fiu al naibii de bună la demolări.
Din păcate, Kate avea dreptate. Cu precauţiile cuvenite, lucrul cu explozibili nu era exagerat de primejdios.
I)nr îi era greu să-şi amintească asta când Sam tocmai murise într-un accident al naibii de ciudat.
- Ai obţinut ce-ai vrut, Kate. Nu uita însă că eu sunt şeful şi că mă aştept să-mi respecţi ordinele la fel ca oriei ne din firmă. Afacerea asta este prea primejdioasă ca tu să faci lucrurile de capul tău, pe baza amintirilor din copilărie.
- O să fiu un angajat model.
- Mă îndoiesc.
Dar, cu toate că tonul îi fu sec, în sinea lui îi venea să ţopăie. Ea avea să rămână! Mulţumită lui Dumnezeu şi Iul Sam Corsi, el avea şansa să-şi ispăşească păcatele trecute - şi să îşi stăpânească încordarea în vreme ce Kate învăţa aspectele delicate ale mânuirii explozibililor.
Pe drumul înapoi spre casa familiei Corsi, Donovan şi Kate discutară despre detaliile practice. Ea estimă că urma să aibă nevoie de două săptămâni pentru a-şi pune Iu punct afacerile din California. Apoi, avea să se întoarcă în Maryland. în casa lui. în casa lor.
între timp, el putea să-şi antreneze voinţa. Să se pregătească s-o vadă pe Kate sexy şi somnoroasă pornind

in fiecare dimineaţă râşniţa de cafea şi să-i audă vocea caldă şi seducătoare în birou sau pe şantiere.
Mintea lui continuă să se frământe după ce îi lăsă acasă pe ea şi pe Oscar. îşi amintea mult prea clar expresia de pe chipul ei atunci când aflase că Sam îi oferise viitorului său ginere o slujbă de vară la PD1 - exact lucrul după care tânjise Kate. Reacţionase ca şi cum u r fi primit o palmă. Incapabil să suporte privirea îndurerată din ochii ei, îi spusese imediat că avea să-l refuze pe Sam.
Kate înghiţise cu dificultate şi zisese că nu era necesar. Refuzul tatălui ei de a o angaja nu avea nimic de-a face cu Donovan. El dorea să lucreze pentru PDI la fel de mult ca ea, iar salariul generos avea să le prindă foarte bine. Din moment ce aveau să se căsătorească, era cazul să dea dovadă de pragmatism.
El fusese încântat şi uşurat la modul egoist să capete permisiunea ei de a accepta slujba pe care o dorea cu disperare. Nu doar că fusese fascinat de demolările cu ajutorul explozibililor, dar voia din tot sufletul să-l aibă pe Sam ca tată-surogat. Kate, deloc genul care să stea bosumflată, îşi reprimase dezamăgirea şi îşi găsise o slujbă de vară la o firmă de arhitectură. Aparent, faptul că el lucra la PDI nu fusese niciodată o problemă. însă el fusese mereu dureros de conştient de beneficiile de care se bucurase din cauza misoginismului luiSam.
încercând să nu se gândească la toate accidentele şi situaţiile aproape dezastruoase de care avusese parte la PDI şi cu care Kate urma să se confrunte, viră spre cartierul de lângă Johns Hopkins University. Era sâmbătă, aşa că, dacă avea puţin noroc, putea să termine imediat ce avea de făcut. Amânarea nu îi putea uşura misiunea.
Câteva minute mai târziu, opri maşina în dreptul unei căsuţe cochete de pe o străduţă liniştită. Maşina proprietarului era parcată în faţă.
Descuie cu propria cheie. Aerul era încărcat de mirosuri care făceau să-ţi lase gura apă. în vreme ce două pisici apărură şi începură să se frece de gleznele lui, o delicată voce feminină se auzi dinspre bucătărie:
-Tu eşti, Donovan?

-Nu. Este prietenosul tău vecin ucigaş în serie.
Chicotind, Val Covington ieşi din bucătărie, cu părul roşu şi creţ în dezordine şi cu un pulover lălâi atârnând până la jumătatea coapselor, ca o concesie faţă de gerul din ianuarie.
-Perfectă sincronizare. O oală cu supă de fasole fiert toată dimineaţa, iar pâinea cu grâu şi miere va gata în curând.
Se ridică pe vârfuri şi îl îmbrăţişă. Parcă mi ne-am mai văzut de-o veşnicie. înmormântarea nu »<• pune la socoteală. Cum te simţi? Moartea lui Sam echivalează probabil cu moartea propriului tată.
■ Mai rău. Mult, mult mai rău.
O îmbrăţişă şi el, gândindu-se cât de uşor îi era să I Ic cu Val. Ii amintea mereu de un spiriduş diabolic i Ic inteligent.
- Cum se simt Kate şi doamna C? întrebă ea. Păreau năucite ieri.
- încearcă să facă faţă. Presupun că ăsta-i cel mai bun lucru la care te poţi aştepta.
Val se încruntă.
-Trebuie s-o sun pe Kate înainte să plece. Poate reuşim să ne întâlnim.
Cu buclele tresăltând, ea îl conduse spre bucătărie.
- Mă tem că a apărut., o situaţie neaşteptată. în mod normal, s-ar fi dus direct la oala cu supă, pentru a o ci ista. în loc de asta, se opri în uşă. Am venit să-ţi îna- |x)iez cheia.
Val păli atât de tare, încât pistruii ieşiră în evidenţă ca un abur de culoarea cuprului.
- Poftim?
Simţindu-se ca un ticălos, el spuse:
- îmi pare rău, ar fi trebuit să am mai mult tact.
-Nu există un mod cu tact de a-ţi lua rămas-bun.
I)e ce?
El se concentră asupra scoaterii cheii lui Val din breloc.
-Testamentul lui Sam stipulează că Tom şi Kate vor nrimi cea mai mare parte a banilor, iar eu voi primi l'DI, însă numai dacă eu şi Kate vom locui în casa mea vreme de un an. Ea s-a hotărât să facă o încercare.

-înţeleg. Val se lăsă să cadă pe un scaun. Ei bine, Donovan, nu e ca şi cum relaţia noastră ar fi dus la ceva. In fond, a fost un avantaj reciproc. Un partener sănătos • le pat, fără nici o obligaţie.
Cuvintele ei îl dureră.
-Nu bagateliza ce a fost între noi, Val. Am fost prieteni buni. Sper că încă mai suntem.

- Dacă n-am fi împărţit patul, nu ne-am fi văzut niciodată. Nu asta-i definiţia mea pentru o prietenie.
Probabil avea dreptate. O cunoscuse pe Val când aceasta fusese una dintre domnişoarele de onoare ale lui Kate. Se plăcuseră mereu unul pe altul, dar, din moment ce ea fusese una dintre cele mai bune prietene ale lui Kate, pierduseră legătura după divorţ. Apoi, într-o sâmbătă, se întâlniseră întâmplător în librăria Borders, băuseră o cafea împreună şi începuseră o relaţie.
-Indiscutabil, sexul sporeşte mereu interesul, dar n-am fi împărţit un pat dacă n-ar fi fost mai mult decât sex.
- Presupun că nu. Se jucă puţin cu un cercel de care atârna o mărgică. Dar ai, cu siguranţă, dreptate că nu ne mai putem vedea din moment ce vei locui cu Kate. Ar semăna prea mult cu adulterul.
- Eu şi Kate urmează să avem o relaţie strict platonică.
- Dacă spui tu. Ochii ei căprui îi trădau îngrijorarea. Ştie Kate că noi doi... am avut o relaţie?
- I-am spus doar că m-am văzut cu cineva. Nu i-am spus şi cu cine.
- Bine. Eu şi Kate suntem prietene de multă vreme. Nu cred că ar fi încântată să afle că m-am culcat cu fostul ei soţ. Contravine codului bunelor prietene.
-Nu există vreun soi de perioadă de graţie? La urma urmelor, înainte de săptămâna asta, eu şi Kate nu ne-am mai văzut de aproape zece ani.
-A fost în regulă cât timp ea era în California. Dar nu şi când ne aflăm în acelaşi oraş.

El întinse mâna şi îi mângâie părul. Era roşu şi cârlionţat, şi deborda de vitalitate, la fel ca Val. Nu existaseră suişuri şi coborâşuri pasionale, însă fuseseră o companie plăcută unul pentru celălalt. Mai ales în pat.
-Va trebui să aştepţi până să te întâlneşti cu Kate. Mâine se întoarce în California şi nu va reveni decât peste cel puţin două săptămâni.
Val se îndepărtă de mâna lui care o mângâia.
-Nu-mi spune - mesajul subliminal este una dintre chestiile masculine. „Hai să facem sex pentru
ultima oară.“ Nu ţine! Nu mă interesează despărţirile ■ iitimentale.
Bl se trase îndărăt.
- Asta părea că fac? îmi pare rău.
El nu făcuse niciodată nici o încercare de a afla ce i > motiva pe Val şi, cu certitudine, nu se gândise nici- i Ind să-i împărtăşească secretele lui cele mai întunecate. I ’< mte că, dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi fost posibil ca intre ei să existe o relaţie mai profundă? Poate că da, poate că nu. însă nu avea să ştie niciodată. Fusese mai uşor să privească totul superficial. Mai sigur.
- O să-mi fie dor de tine, Val. Poate mai mult decât am crezut.
-Mda. Şi mie o să-mi fie dor de tine, uriaşule.
- Probabil o să-ţi găseşti pe altcineva mai bun cu mult înainte ca eu să fiu iarăşi liber să mă întâlnesc cu cineva.
- O spui ca pe o glumă, dar nu este. Vocea îi era serioasă. Eşti o partidă bună, Donovan. Deştept, amuzant, bine făcut, prosper şi de treabă. Cu toate astea, te porţi mereu de parcă nu ţi-ar veni să crezi că cineva poate să ţină la tine. Acesta este motivul pentru care tu şi Kate v-aţi despărţit?
Brusc, el îşi aminti de ce preferase ca relaţia lor să lămână superficială.
- Dacă vrei să afli toată povestea, întreab-o pe Kate. Poate că ea ţi-o va spune.
- N-o să mi-o spună. Kate n-a suflat niciodată o vorbă despre motivul pentru care te-a părăsit Cele mai multe

temei ar fi vărsat totul, ca să poată fi consolate apoi, dar nu şi Kate.
Cuptorul de pâine scoase un ding. Val se ridică de pe taburet şi se duse spre el.
-Magazinul de sex s-a închis, dar oferta de supă este încă valabilă.
- Minunat. O să-mi lipsească şi supele tale.
-O să-ţi trimit prin e-mail nişte reţete, replică ea cu răceală în glas.
în vreme ce ea se duse să scoată două boluri dintr-un dulap, el se întrebă în câte alte feluri viaţa lui avea să fie perturbată de întoarcerea lui Kate.
capitolul 10
Trecuse o săptămână de când Kate se întorsese în San Francisco pentru a-şi pune la punct afacerile, iar lui Donovan îi fusese dor de ea în tot acest timp. în vreme ce rupea nişte lăptuci pentru salata de seară, se întrebă cât avea să mai treacă până la întoarcerea ei în Maryland. încă o săptămână, după estimarea ei, însă, date fiind comentariile ei despre vremea rece, bănuia că era posibil să n-o vadă până în martie.
în clipa aceea, uşa de la garaj se deschise, iar Kate intră în bucătărie. Cu poşeta întro mână şi cu geanta de voiaj în cealaltă, purta o haină elegantă, mult prea subţire pentru cele minus zece grade, iar expresia de pe chipul ei îi aminti de o grenadă gata să explodeze. Evident, se folosise de telecomanda pentru uşa de la garaj pe care el i-o dăduse înainte de a pleca, dar, pentru Dumnezeu, de ce nu sunase să-l anunţe că sosea mai devreme decât se aşteptase? Pentru a-l prinde pe picior greşit, îşi dădu el seama. Pentru a puncta într-un conflict care stătea să izbucnească. Mai era mult, foarte mult până să-i câştige încrederea.
Ei bine, n-o putea condamna că era neliniştită - el însuşi era nervos ca o pisică. Dar şi fericit - foarte fericit - s-o vadă, cu toate că părul ei era strâns ferm la spate, iar ea părea la fel de fragilă şi de strălucitoare ca un înger de sticlă.
- Deci locuitul împreună a început. Nu te aşteptam înainte de sfârşitul săptămânii următoare.

-Lucrurile s-au aranjat rapid. îşi lăsă jos poşeta şi geanta de voiaj, apoi se cuprinse în braţe pentru a-şi stăpâni tremurul. E enervant, dar măcar există avantajul că, dacă încep mai repede, se termină mai repede.
El n-ar fi contrazis-o nici în ruptul capului.
- Cum a fost zborul?
- Lung. Obositor. Am fost nebună să plec din California în mijlocul iernii.
în vreme ce Kate îşi atârna haina în dulap, el se întrebă dacă ea ar fi dispusă să împrumute ceva de la el până nlungea la cumpărături. Măcar puloverul şi pantalonii bleumarin păreau călduroşi.
Donovan îşi şterse mâinile cu un prosop.
- Mă duc să-ţi aduc restul bagajelor.
- Pot s-o fac şi singură, rosti ea cu asprime.
El îşi încrucişă braţele şi se sprijini de tejghea.
- Ştiu că poţi, Wonder Woman. Dar chiar vrei?
-Termină cu politeţea masculină. Nu suntem un cuplu. Nu suntem prieteni. Nu facem decât să împărţim uceeaşi casă.
Identificând sursa iritării ei, spuse cu tact:
- Probabil ţi-e foame. Ia loc, iar eu o să-ţi găsesc ceva ile mâncare.
Ea deschise gura pentru a protesta, apoi se răzgândi dându-şi seama de adevărul vorbelor lui.
-Ai dreptate. Păcat că liniile aeriene au încetat să mai servească mâncare.
în vreme ce ea ocoli tejgheaua în formă de U şi se aşează pe un scaun, Donovan turnă ulei de măsline pe o farfurie. După ce presără nişte parmezan ras şi nişte piper măcinat, dezveîi o focaccia proaspătă şi tăie câteva lefii. Pâine şi ulei de măsline, aşa cum obişnuia să-i dea bunica lui italiancă pe vremea când era mic. împinse pâinea spre ea pe blatul de tăiat.
-Vin?
-Te rog.
îşi scoase elasticul care îi ţinea părul la spate şi îşi scutură capul. Valuri blonde îi căzură în jurul chipului, lâcând-o să arate mai paşnică şi mai abordabilă.

El cumpărase şi pusese la rece câteva sticle cu char-'lonnay-ul care îi plăcuse ei întotdeauna. Scoţând una, umplu un pahar cu picior şi îl puse lângă mâna ei, apoi e întoarse la salata lui, pentru a pregăti o cantitate mai mare. Kate fusese mereu în stare să dea iama Intr-un castron de verdeţuri cu o însufleţire care l-ar fi făcut de ruşine şi pe un iepure.
Ea rupse o felie de focaccia şi o cufundă în ulei şi în amestecul de brânză. După ce înghiţi prima îmbucătură, scoase un mic oftat, încordarea de pe chipul ei diminuându-se.
- Mulţumesc, Donovan! într-o bună zi, o să fii o nevastă grozavă.
Bucuros să vadă că starea ei de spirit se îmbunătăţea, el scoase o sticlă cu bere de ghimbir din frigider şi îşi umplu un pahar.
- Mai mănâncă nişte focaccia. îmi imaginez că, după alte două bucăţi, vei fi mai binevoitoare.
- Pentru a fi binevoitoare, am nevoie de un an de zile, nu de ulei de măsline, rosti ea fără sarcasm în voce. N-ar trebui să împărţim mâncarea, Donovan. Este prea... prea intim.
Menţinând tejgheaua între ei, el cufundă o bucată de pâine în uleiul de măsline.
-Kate, n-o să fie uşor să locuim împreună, dar nu cred că a ne ignora forţat unul pe altul este soluţia. Am băgat nişte lasagna în cuptor. N-ar fi mai uşor să punem două tacâmuri pe masă şi să mâncăm împreună?
-Sigur că e mai uşor pe termen scurt, însă noi avem obiceiuri care ni s-au format în acei trei ani şi care abia aşteaptă să învie. Cât crezi că va trece de la o lasagna mâncată împreună la a simţi că suntem iarăşi un cuplu. Şi, dacă se întâmplă asta, ce vom face?
- Nu mai suntem copii, Kate. Nu avem de ce să lăsăm trecutul să ne dicteze comportamentul. Nu acesta era scopul acestui exerciţiu?
Ea rupse o bucată din pâinea densă în fărâme minuscule.
- Eu pur şi simplu... nu fac prea bine faţă acestei situaţii. La modul abstract, încercarea de a respecta

condiţia testamentului mi s-a părut o idee rezonabilă, dar, în ultima săptămână, mi-am pierdut afacerea, casa, pisica şi poate şi rădăcinile.
- Puteai să aduci pisica.
-Ginger Bear e bătrân, şi va fi mult mai fericit intr-un loc care îi este familiar. Prietena mea Jenny o să albă grijă de el. La fel cum o să aibă grijă de casa şi de a facerea mea.
Kate închise ochii, iar umbrele negre de sub ochi îi Ieşiră în evidenţă.
înţelegând că ea avea nevoie de timp pentru a-şi reveni, el se duse în garaj pentru a-i lua bagajele. După ic îi lăsă valizele în zona dormitoarelor, se întoarse în I aicătărie şi comentă:
- Conduci Cadillacul lui Sam?
-Maşina mea este adusă de doi studenţi absolvenţi in drum spre Johns Hopkins. Julia a spus că pot folosi maşina lui Sam până soseşte a mea. Afurisita e cât o mirocistemă, dar mult mai arătoasă. Probabil că Sam o iubea la nebunie.
-Chiar o iubea. Nu-i plăceau deloc maşinile străine luxoase.
Donovan începu să pună masa. De fapt, Caddy-ul aparţine PDI-ului, nu mamei tale. La un moment dat, treaba asta va trebui rezolvată.
- Este o maşină de firmă? Din moment ce tu ai deja un jeep, un Corvette roşu şi retro şi o motocicletă Har- Icy uriaşă, dacă am numărat corect jucăriile de băieţel, presupun că nu vrei Cadillacul pentru tine. Poate că ar trebui să-l dai altui angajat, cum ar fi Luther. E la PDI de mai mult timp decât oricine.
-O să-l întreb dacă-l vrea, dar bănuiesc că are aceeaşi părere ca tine despre maşină. Acum, că i-au crescut copiii, are o mică maşină sport, cu care el şi nevastă-sa zburdă ca nişte adolescenţi. Donovan scoase un vas cu lasagna aburindă din cuptor şi îl puse pe un suport pe masă, apoi amestecă în salată ulei şi oţet. Dacă nu vrea ditamai maşina, o s-o vând. PDI ar avea nevoie de nişte bani.
Kate mută băuturile şi focaccia pe masă.
- Serios? Credeam că firma a fost foarte profitabilă în ultimele două decenii.

-A fost întotdeauna, dar moartea lui Sam are reper-cusiuni. în toată lumea există doar şase firme de demolări care lucrează cu explozibili, iar PDI se distingea prin faptul că era singura care nu provocase niciodată moartea cuiva. Ei bine, cu excepţia firmei lui Nick, care e prea nouă pentru a fi pusă la socoteală. Acum, ne-am pierdut aura de infailibilitate. Nu doar că asigurarea a crescut, dar, când am luat legătura cu firmele care ne contactaseră pentru eventuale lucrări, câteva mi-au zis că nu era nevoie să mă deranjez să fac o estimare scrisă.
încruntându-se, ea puse lasagna în farfurii.
- E neplăcut că firma are probleme, dar, cu siguranţă, e ceva temporar.
- Dragul tău verişor a făcut tot posibilul să ia cât de mulţi clienţi la noua lui firmă, lmplosions, Inc.
-Presupun că era de aşteptat. Dar, dacă nu s-a pus la punct cu aspectele tehnice, Nick nici nu se compară cu tine.
-Nu se pricepe foarte bine la detonări, însă munca lui de teren e competentă, şi a luat doi oameni buni cu el. Marele lui avantaj este că a lucrat foarte mult ca manager de conturi, aşa că îi cunoaşte pe clienţi mai bine. Sam nici n-a fost bine îngropat, că Nick a şi pus mâna pe telefon ca să destabilizeze afacerea PDI cât de mult posibil. Nu doar că ne defăimează, dar strategia lui de vânzări susţine cu tărie că Sam a murit pentru că Nick nu a fost acolo ca să verifice dacă totul era făcut corect. Minunat.
Kate se încruntă.
-PDI are necazuri serioase?
-Nimic fatal, dar lucrurile au stat şi mai bine. Sam n-a apucat să-i înlocuiască pe Nick şi pe şeful de şantier j care a plecat odată cu el, iar acum moartea lui Sam a distrus moralul tuturor. Ne lipsesc oameni şi toată lu- 1 mea e cu nervii la pământ. Am muncit ca nebunul pentru a drege lucrurile. în ultima vreme, Sam lăsase unele aspecte nerezolvate. Donovan simţea povara afacerii pe umerii lui. El purtase o mare parte din responsabilitate
In ultimii ani, însă Sam fusese mereu acolo pentru a-i wigura spatele. Şi mai e şi Concord Place.
-Ăsta-i un ansamblu de locuinţe publice din oraş, nu-i aşa?

- Da, şi i-a venit vremea să dispară. Cinci clădiri de înălţime medie, unul dintre acele ansambluri de reînnoire urbană care păreau o idee grozavă cu patruzeci de ani în urmă, dar care s-a degradat în timp. Am demolat multe asemenea ansambluri în toată ţara. Oraşul vrea să construiască vile în acel loc. Sunt mai sigure şi dau mai mult senzaţia de cartier adevărat. Donovan mai luă
0 bucată de lasagna. Nu fusese niciodată genul care să-şi piardă pofta de mâncare atunci când era stresat. PDI a câştigat contractul pentru demolare.
- Există şi un „dar“ în vocea ta, rosti Kate.
Donovan străpunse salata cu o forţă care nu era necesară.
-Nick a studiat clădirile şi a venit cu o propunere. Chiar înainte de semnarea contractului, el a plecat de la PDI. Iar apoi, Sam a murit. Aşa că Nick s-a dus la comisia de evaluări a oraşului şi a încercat să-i convingă pe membrii ei că acel contract ar trebui transferat companiei lui, motivând că el a făcut toată treaba, şi, cum Sam e mort, PDI nu mai e, în fapt, aceeaşi companie care a primit contractul.
- Nick a fost întotdeauna un competitor dur. I-a convins să facă schimbarea?
-Charles Hamilton nu e degeaba avocat la PDI.
1)upă ce şi-a arătat colţii şi a explicat comisiei ramificaţiile legale, Nick n-a mai avut nici o şansă.
Donovan răsuci cu furculiţa fâşiile de mozzarella. N-ar fi bine pentru imagine să pierdem o astfel de afacere care e chiar la uşa noastră. Deşi, ca să fiu cinstit, dacă n-aş avea nevoie de bani, aş fi tentat să i-o las lui Nick.
- De ce?
- Pentru că s-a transformat într-un fel de fotbal politic. In ciuda problemelor cu bandele şi cu drogurile, mulţi oameni cumsecade locuiesc în acele apartamente, iar lor nu le place să-şi piardă casele. în plus, un organizator comunitar se foloseşte de această demolare pentru a atrage atenţia asupra deficienţelor locative ale oraşului. Pe scurt, e un întreg circ mediatic, cu PDI la mijloc. Mă aştept să fie pichetări când vremea se va mai încălzi.

-Văd că ai sentimente amestecate în legătură cu treaba asta.
El o privi gânditor.
- Să te am la PDI s-ar putea dovedi un mare avantaj.
- O să fiu doar ucenic de maistru.
- Eşti mai mult decât atât. Fiind fiica lui Sam, eşti şi cea care menţine flacăra aprinsă, fie că vrei, fie că nu.
- Dacă spui tu. Eu mă vedeam mai degrabă ca fiică risipitoare.
-Şi asta, zise el. Presupun că a sosit vremea să-ţi dau veştile proaste. Mâine-dimineaţă, trebuie să plec la Las Vegas pentru câteva zile, iar apoi la San Francisco. Nu ţi-am pomenit despre asta deoarece credeam că voi termina până la întoarcerea ta în Baltimore. Dacă ai suficientă energie, sper că vei veni cu mine.
-Să traversez iarăşi ţara cu avionul? Spune-mi că glumeşti!
- Mă tem că nu. Dacă reuşesc să-ţi găsesc un loc, va trebui să plecăm de-aici mâine-dimineaţă la ora şapte, ca să prindem avionul. Se ridică şi luă farfuriile, apoi umplu două ceşti cu cafea şi puse o farfurie cu biscotti pe masă, între ei. PDI demolează un mare hotel-cazi- nou, iar clientul se grăbeşte fiindcă pierde câteva sute de mii de dolari pe săptămână până la deschiderea noului local. înţeleg dacă alegi să nu faci această călătorie, dar e genul de lucrare importantă la care participarea fiicei lui Sam ar fi cu adevărat bine-venită.
Aceste vorbe părură s-o încânte.
-Atunci, o să merg, dar te avertizez că o să fiu foarte afectată de diferenţa de fus orar. Cufundă în cafea un biscotti învelit în ciocolată. Cu toate că s-ar putea să nu mai am forţa să apar din nou în San Francisco după toate acele despărţiri dureroase.

-Te poţi furişa fără să dai de ştire cuiva. O să stăm acolo doar cât să evaluăm o clădire pentru a face
i > ofertă. Cel puţin va fi mai cald în Nevada decât este în Maryland.
Ea îi adresă primul zâmbet sincer de când dăduse buzna pe uşa bucătăriei.

- Cum aş putea să rezist unei asemenea oferte?

capitolul 11

La cafea şi desert, Donovan o puse pe Kate la curent i u activitatea PDI, cu angajaţii actuali şi cu proiectele viitoare. Până goliră cafetiera, ea învăţase prima lecţie legată de această afacere. înăbuşindu-şi un căscat, se ridică şi începu să strângă masa. Fusese regula lor - dacă unul gătea, celălalt strângea masa.

- Mă ocup eu de asta, spuse Donovan. Probabil vrei să despachetezi şi să te instalezi.

- Mersi. O să mă revanşez. înainte de a pleca, petrecu < ftteva clipe dând o raită prin bucătărie, deschizând ser- lare şi dulapuri pentru a se familiariza cu locurile unde erau ţinute diverse ustensile. Care este camera mea?

- Camera de oaspeţi este vechiul dormitor principal. Ar fi trebuit să ştie - celelalte dormitoare erau mici şi nici unul nu avea baie proprie. Va trebui să stea în vechiul dormitor principal.

-O să mă culc după ce despachetez. Ne vedem dimineaţă. Ieşi din bucătărie şi se îndreptă spre noul ei dormitor, Irtcându-şi curaj. Chiar şi aşa, fu luată prin surprindere de senzaţiile resimţite când păşi înăuntru. încăperea fusese redecorată, iar ea crezu că detectează mâna fină a mamei ei în schema coloristică, în alegerea cuverturii vi a draperiilor. însă mobila îi era dureros de familiară. Ea şi Donovan finisaseră ei înşişi fiecare piesă.

Atinse uşor lemnul cald de castan al şifonierului în iii rustic, amintindu-şi că fusese vopsit într-un roşu strident. Cu toate că plătise doar cincisprezece dolari pe el, I)onovan se întrebase, în timp ce îl căra în casă, dacă era sănătoasă la cap. Dar, după ce vopseaua fusese dată jos, iar lemnul, uns cu ulei, şifonierul se dovedise a fi o adevărată frumuseţe.

Iar patul... Se îndepărtă repede. Nu doar că avea propria poveste a achiziţionării şi recondiţionârii, dar probabil că era saturat cu amintirile a o mie de nopţi de pasiune şi de apropiere. Ei bine, 700 sau 800 fuseseră, în orice caz. Spre sfârşit, tensiunea luase locul apropierii. în ultimele două

luni, umblase cu prudenţă în preajma lui Donovan, ca un şoricel care încerca să nu trezească o pisică.
Privirea îi căzu pe o fotografie înrămată aflată pe birou. „La naiba!“ Era o poză a ei făcută de Donovan în luna de miere, un portret tot numai păr blond şi zâmbet visător, satisfăcut. Simţi un junghi de durere aducându-şi aminte cât de fericiţi fuseseră atunci. Cât de încrezători că iubirea lor avea să dureze o veşnicie. Dumnezeule mare, dar fuseseră atât de tineri! Nu era de mirare că mariajul lor se dovedise un eşec. Dacă ar avea o fată atât de tânără, ar închide-o în dormitorul ei şi i-ar interzice să aibă întâlniri cu băieţii.
Era surprinsă că Donovan nu distrusese acea fotografie - sau că măcar s-o fi ascuns undeva. Desigur, probabil că intra rar în această cameră. Nedorind să-şi vadă chipul naiv din frageda tinereţe, Kate puse poza în sertarul noptierei de lângă pat
Cel puţin, baia de alături nu-i stârni nici o amintire. Iniţial, în ea se aflase doar un duş, însă Donovan reuşise să instaleze o cadă scurtă, dar adâncă în spaţiul disponibil, atunci când renovase, aşa că nu trebuia să folosească baia principală dacă avea chef să zacă în cadă.
Studie brâul decorativ de gresie pictată manual. Donovan făcuse o treabă frumoasă. Din partea mamei lui, descindea din generaţii de meşteşugari italieni, în general pietrari şi meşteri care făceau dulapuri. Precizia şi minuţiozitatea îl făcuseră să aibă un talent înnăscut pentru demolările cu explozibili, unde nu era loc de neglijenţe.
Dar, Dumnezeule, cum avea să poată ea dormi în această casă? în acest pat? Avea să reuşească să alunge vreodată fantomele?
Suspinând, începu să-şi despacheteze lucrurile. Multe .1 Iţele urmau să-i fie aduse, dar luase îndeajuns de multe pentru a amenaja camera după placul ei. Pe măsuţa de toaletă, puse o fotografie a celui mai important mascul clin viaţa ei - doar că Ginger Bear era un motan, nu un l«!irbat. I-ar fi plăcut să creadă că îi era dor de ea, însă ştia că un oportunist blănos ca el se vârâse deja în pat cu Jenny.

li luă o oră să despacheteze şi să se pregătească pentru călătoria de a doua zi. După ce termină, închise uşa, apoi îşi luă pe ea un halat călduros şi se ghemui în vechiul fotoliu pe care îl retapiţase cu ajutorul unei cărţi de la bibliotecă. Fusese o mică gospodină pe vremea aia, lolosindu-şi timpul liber şi talentul creator pentru a înfrumuseţa micuţa casă pentru ea şi soţul ei. Cândva, Işi imaginase cum copiii lor aveau să se fugărească prin casă şi să se joace în pădure...
Sună la biroul lui Charles Hamilton. în căsuţa vocală, îi lăsă un mesaj succint prin care îi transmitea că tocmai se mutase în Brandy Lane, aşa că putea să înceapă numărătoarea zilelor de domiciliu forţat.
Mai avea de îndeplinit o singură sarcină importantă - să-i spună lui Alee Gregory că relaţia lor de un an se încheiase. Vorbiseră ultima dată când ea îl sunase să-i comunice că tatăl ei murise şi că urma să meargă la înmormântare. El tocmai se pregătea să plece într-o călătorie de afaceri în Asia, iar de atunci nu discutaseră, cu toate că îi trimisese e-mailuri pline de grijă din locuri exotice. Ea îi dăduse răspunsuri neutre, fără a-i pomeni de faptul că urma să se mute în Maryland. Era foarte sigură că despărţirea de un bărbat prin e-mail nu era o metodă considerată politicoasă. Făcu o socoteală în minte. Alee încă era în străinătate, dar urma să fie în San Francisco când ea şi Donovan aveau să ajungă acolo. Ceea ce însemna că putea încerca să se întâlnească cu el. Să te desparţi de un bărbat
la telefon poate fi acceptabil dacă te afli în celălalt capăt al ţării, însă nu şi când eşti în acelaşi oraş cu el, chiar dacă pentru scurt timp. Nu aştepta cu încântare această întâlnire. E drept, nu fusese o mare poveste de dragoste, dar se distraseră bine împreună. O companie plăcută, sex mulţumitor, zero conflicte. Era ceva aproape la fel de rar ca iubirea. Poate chiar mai rar.
Privirea i se îndreptă spre pat, şi ea se întrebă brusc dacă nu cumva relaţia ei simplă cu Alee era dragoste adevărată, iar ceea ce îi legase pe ea şi pe Donovan fusese simplă obsesie, nu iubire. Gândurile îi fură atrase irezistibil spre

seara în care căsătoria lor căpătase o turnură întunecată, care, în cele din urmă, dusese la distrugerea totală. Căscând, Kate îşi băgă Mustangul în garaj, alături de vechiul Chevy al lui Donovan, fericită că seara lui de studiu împreună cu alţi studenţi la inginerie de la Loyo- la nu se transformase într-o noapte întreagă. Semestrul de primăvară era aproape pe sfârşite, iar orele lungi de pregătire a proiectelor şi a examenelor finale însemnau că ea şi soţul ei se văzuseră foarte rar. Sperând că era treaz, pentru a petrece o vreme împreună, aprinse luminile când intră în sufragerie.
Soţul ei şedea pe sofa, cu o doză de bere într-o mână, şi o fixa cu o privire glacială.
- Unde naiba ai fost?
Ea lăsă geanta şi mapa să-i cadă lângă uşă.
- La College Park, fireşte. Echipa mea de design urban a decis să lucrăm până mai târziu. Nici unul dintre noi nu a fost satisfăcut de ce reuşiserăm până atunci.
- E trecut de miezul nopţii. Te aştepţi să cred că tu şi trei bărbaţi v-aţi petrecut toată noaptea vorbind despre nişte maghernite?
- Da, Donovan, răspunse ea răbdătoare. Am stat în jurul mesei, cu creioanele în mâini şi cu blocurile de schiţe în faţă, până ne-am dat seama cum să transformăm o mahala într-un loc mai plăcut, mai locuibil. După ce am băut repede ceva pentru a sărbători găsirea i Atorva soluţii grozave, am venit acasă. Am făcut pe il rum aproape un ceas, chiar şi la ora asta înaintată.
- Deci te-ai dus să bei cu tipii. Cu câţi dintre ei te-ai culcat7
Ei îi căzu falca.
- Dumnezeule mare! De unde ai scos-o? Poate că nu ir mai trebui să bei de unul singur. Probabil eşti beat de pui ceva atât de... atât de revoltător.
Se îndreptă către dormitor. în cei doi ani de căsnicie înţelesese că soţul ei avea o latură posesivă şi, une- < >ri, un temperament feroce, dar asta era de-a dreptul Ncandalos.

El se mişcă atât de repede, încât ea nici nu băgă de camă că Donovan se ridicase de pe sofa până n-o înşfă- i ă de braţ şi o răsuci spre el.
-Nu încerca să schimbi subiectul! Dacă eşti atât de Inocentă, de ce n-ai negat că ţi-o tragi cu alţii?
- De ce aş nega ceva atât de absurd? îşi smulse braţul ilin strânsoarea lui. Fie ai încredere în mine, fie n-ai. Şi, dacă n-ai, eşti dus cu pluta.
Cu un strigăt de furie, îşi repezi palma deschisă spre obrazul ei, cu o forţă care o împinse spre spate, făcând-o Nă cadă pe un fotoliu. Braţul capitonat i se înfipse dure- IOS în şold în vreme ce se rostogolea pe duşumea. Rămâne stupefiată acolo.
Aşa ceva nu era posibil. Nimeni nu o lovise niciodată, în toată viaţa ei. Şi totuşi, simţea dureros urma mâinii lui pe obraz, a fiecărui deget.
Şocul fu urmat de furie. Cum îndrăznea? îşi ridică privirea spre soţul ei şi văzu că expresia de pe chipul lui i recuse de la turbare la oroare pură. Pentru câteva clipe, amândoi se holbară unul la altul, încremeniţi de aceî i oribil moment de violenţă.
- Dumnezeule, Kate, eşti teafără?
Alb la faţă, Donovan căzu în genunchi alături de ea.
- Eu... bănuiesc că da. îşi duse o mână tremurândă la obraz. îl mai văzuse pe Donovan explodând şi altă dată, ilar niciodată faţă de ea. Cum ai putut să faci aşa ceva?
-Nu ştiu! Eram furios ca naiba, dar n-am vrut să te lovesc. S-a întâmplat pur şi simplu. O strânse la piept, respirând cu dificultate. Pare atât de stupid când o spun cu voce tare, dar urăsc să ştiu că-ţi petreci mai mult timp cu colegii decât cu mine.
Lacrimi de durere fizică şi de nefericire se revărsară din ochii ei.
-Ai perfectă dreptate că e stupid. I-ai cunoscut pe aproape toţi colegii mei. îmi sunt ca nişte fraţi.
-Poate că tu te gândeşti la ei ca la nişte fraţi, dar, crede- mă, ei au băgat de seamă cât de frumoasă şi de sexy eşti. Mă... mă sperie ca naiba gândul că s-ar putea să te decizi că unul dintre ei e o partidă mai bună decât mine.

Mânia ei păli când constată că bizara lui furie fusese declanşată de spaimă. Cu toate că el nu vorbise niciodată despre copilăria lui, ea aflase de la mătuşa Connie îndeajuns cât să ştie că fusese o perioadă dificilă, ceea ce făcea ca lui să-i fie greu să accepte că soţia lui îl iubea cu adevărat. Ar fi trebuit să-l liniştească, în loc să se enerveze şi să se răstească la el. Mama ei avea dreptate - furia crea mai multe probleme decât rezolva.
Dorind să-i aline nefericirea, se desprinse din braţele lui şi spuse cu sinceritate:
-Te iubesc, Patrick. N-am fost niciodată cu alt bărbat şi nici măcar nu-mi pot imagina că mi-aş dori vreodată să fiu. Sunt soţia ta! îţi aminteşti? Ne-am jurat să ne lepădăm de toţi ceilalţi până când moartea ne va despărţi. Clătină din cap, tresărind când durerea îi înjunghie maxilarul. Dar ştiu al naibii de bine că în slujba cununiei nu s-a pomenit nimic despre faptul că ţi-ar fi îngăduit să mă loveşti.
-Merit să fiu împuşcat, zise el şi trase un pumn în duşumea. Kate îl prinse de încheietură înainte de a lovi din nou podeaua.
- Patrick, nu! Au fost destule gesturi nebuneşti pentru o noapte.
îi simţi muşchii şi tendoanele încordându-se sub «trânsoarea ei, înainte de a se relaxa şi a-şi lăsa mâna în | os. Se uită la ea, vina şi suferinţa citindu-i-se limpede pe chip.
-Mai mult decât de-ajuns pentru o viaţă întreagă. No să se mai întâmple niciodată, îţi jur!
-Ar fi cazul! Văzându-i expresia îndurerată, rosti mai încet: Va trebui să înveţi să ai încredere în mine, Patrick. Nu există nimeni altcineva. Nu va fi niciodată.
-Am aflat însă că tu eşti chiar mai minunată decât iun crezut.
îşi strecură braţele pe sub ea şi o ridică de pe podea.
în timp ce o purta spre dormitor, ea îşi dădu seama «.1 mereu iubise forţa lui. Nu se gândise niciodată so considere o potenţială ameninţare.
întinzând-o pe pat, el o întrebă:
- Să te duc la spital?

- Ultimul lucru de care am nevoie este să-mi petrec câteva ore într-un spital, aşteptând ca un doctor să-mi «pună că n-am nimic. îşi atinse obrazul, care începea NA se umfle. în afară de asta, ar trebui să explic ce s-a întâmplat, lucru pe care aş prefera să îl evit.
- Dumnezeule, nu!
Dispăru câteva minute, după care se întoarse cu un pachet de gheaţă. îi ţinu gheaţa pe obraz o vreme, până când durerea începu să se domolească. Apoi, ea dădu să ne ridice pentru a se dezbrăca.
-Rămâi întinsă şi relaxează-te. Erai şi-aşa obosită i And ai ajuns acasă, probabil că acum te simţi ca naiba. O să am eu grijă de tine.
Ea îl ascultă, cufundându-se în perne şi închizând ochii. Salteaua se lăsă când el se aşeză alături de ea şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii. Io scoase, apoi trecu la jeanşi. Atingerea lui era atât de blândă, de delicată. Acesta era adevăratul Donovan, omul pe care îl iubea. Momentul de violenţă nebună părea deja mai degrabă un vis decât realitate. Fusese o aberaţie cumplită, care nu avea să se mai repete vreodată.
Modul în care mâinile lui treceau pe pielea ei goală în timp ce îi scotea hainele era liniştitor. Până să o dezbrace complet, ea era pe jumătate adormită.
Buzele lui atinseră obrazul lovit, într-o mângâiere extrem de delicată.
- Eşti atât de generoasă, Kate.
îi sărută pielea sensibilă a gâtului exact aşa cum îi plăcea ei cel mai mult. Ea suspină de încântare. Era plăcut. Chiar mai plăcut când buzele lui coborâră pe umăr în drum spre sân. Când îi atinse cu blândeţe sfârcul, fu cuprinsă de căldură. întinse mâinile pentru a-l trage mai aproape.
El i le prinse şi i le puse înapoi pe aşternut.
- Nu face nimic, caro mia. Doar relaxează-te în vreme ce eu mă revanşez pentru ce-am făcut.
De obicei, amândoi erau parteneri activi atunci când făceau dragoste, dar acum ea simţi o plăcere de vis când îi acceptă pasivă mângâierile. Gura lui coborî şi mai jos,

atingându-i cu delicateţe pântecele. îi simţi respiraţia caldă printre buclele moi dintre coapse.
-Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Kate, şopti el.
Ea se cutremură când limba lui o pătrunse. Excitarea uşoară se transformă în pasiune, alungând oboseala şi durerea cu o intimitate fizică şi afectivă pe care ea nu-şi putea imagina că ar găsi-o vreodată cu alt bărbat. Durerea lui era a ei, remuşcarea lui devenise palpabilă.
El nu se grăbi, profitând de faptul că-i cunoştea trupul pentru a-i intensifica pasiunea până în punctul în care ea nu mai putu suporta. Atunci, ea se cutremură, ţipând în valurile nesfârşite ale plăcerii, până când, în cele din urmă, se opri, moleşită şi gâfâind.
El îşi dădu jos hainele şi se întinse lângă ea.
- Iartă-mă, Kate! N-o merit, dar... te rog, iartă-mă.
-Sigur că te iert, şopti ea. Ştiu că n-ai vrut să-mi faci rău.
El avea de gând s-o lase să doarmă, însă ea îl atinse - o rugăminte mută pentru şi mai multă intimitate. El o pătrunse ezitant, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie respins. Ea îi simţi îndoiala şi nevoia de a şterge cele petrecu- ie la fel de limpede de parcă ar fi fost înseşi trăirile ei.
I acrimile îi înţepară din nou ochii. Ea crezuse că ei erau legaţi de atâta dragoste şi încredere, încât nimic nu i-ar putea despărţi vreodată. Dar, în noaptea aceasta, o um-(irâ întunecată se aşternuse peste relaţia lor, chiar dacă pentru o clipă, iar conştientizarea acelei posibilităţi o înspăimânta.
-Te iubesc, Kate, mai mult decât credeam că este poleiul să iubesc pe cineva.
Se cufundă în ea, apoi rămase nemişcat, cu trupul eutremurându-se, cu obrazul lipit de tâmpla ei. în întuneric, ea simţi lacrimi care nu erau ale ei.
Dincolo de faptul că nu se gândise niciodată că avea nit fie lovită de un bărbat, considerase întotdeauna că era un gest de neiertat Totuşi, acum, că se întâmplase, Isi dădea seama că realitatea era mult mai complicată decât teoria.
Căsătoria îi apropia atât de mult pe oameni, încât răul din

fiecare era la fel de vizibil cum erau şi aspectele pozitive. Deci soţul ei nu era perfect. Nici ea nu era.
Mama ei spusese nu doar o dată că iertarea era o componentă vitală a iubirii, iar Kate îşi iubea soţul, nu încăpea îndoială.
- E-n regulă, Patrick, şopti ea în vreme ce coapsele începură să i se legene ritmic, lipite de ale lui. Totul este In regulă acum.
-O, Dumnezeule, Kate! Trupul lui fu scuturat de convulsii, iar el o cuprinse întro îmbrăţişare zdrobitoare, în vreme ce repeta cu voce răguşită: Te iubesc, te Iubesc, te iubesc... Adormiră epuizaţi, unul în braţele celuilalt.
Dar nu era în regulă. Mult mai târziu, ea înţelese cât de mult se schimbase relaţia lor în acea noapte. încă exista iubire, aprigă şi arzătoare, însă era subminată de o umbră palidă de îngrijorare. Era mai precaută în preajma soţuîui ei, încercând să facă tot posibilul să nu-i stârnească temperamentul. Ceva din spontaneitate se pierdu. Şi un strop de încredere.
Ea pornise pe drumul spre distrugere, dar încă nu ştia asta.
capitolul 12
în noaptea aceea, Donovan zăcu în pat şi privi în întuneric, în vreme ce vântul îngheţat lovea de casă crengile desfrunzite. Crezuse că era pregătit s-o aibă din nou sub acelaşi acoperiş pe fosta soţie. Ce prostie din partea lui să nu-şi dea seama cât de cumplită avea să fie realitatea. Din clipa în care ea intrase în bucătărie, el fusese cuprins de o dorinţă copleşitoare de a o trage la el în poală şi de a o ţine în braţe până se încălzea şi se relaxa.
Fireşte, dacă ar fi pus o mână pe ea, Kate ar fi ieşit pe uşă pentru totdeauna - probabil, după ce i-ar fi dat cu o tigaie în cap. Dar măcar acceptase so răsfeţe puţin - j dovadă clară a faptului că era epuizată.
Era oare supărată că trebuia să-l părăsească pe iubitul din San Francisco? Se pomeni întrebându-se cum era ticălosul acela, dar alungă imediat gândul. Nu era treaba lui cu cine se culcase ea.

Şi cu cine s-ar putea culca în continuare. Se forţă să accepte acest lucru. Ea spusese că geografia urma să pună capăt relaţiei, dar erau mai puţin de şase ore de zbor cu avionul. Celălalt bărbat ar putea veni în Mary- land sau ei doi s-ar putea întâlni în altă parte. Angajaţii PDI care lucrau pe teren călătoreau mult.
Euforia lui iniţială stârnită de faptul că ea acceptase să îndeplinească acea condiţie pusă de Sam începu să se transforme în anxietate. Kate avea să-l părăsească încă o dată, şi avea so facă fără ezitare dacă îi dădea cel mai mic motiv.
Aşa că era mai bine să nu fie gelos. Cândva, crezuse că gelozia era dovada a cât de mult o iubea. în loc de asta, gelozia îi zăpăcise minţile până ajunsese so lovească. De neiertat.
Cum putuse s-o rănească în felul în care o făcuse?
< um de fusese în stare?
îndepărtă gândurile care se încăpăţânau să revină, de ură faţă de propria persoană. Mai bine se gândea la ceva util, cum ar fi conducerea companiei care îi aparţinea,
> el puţin deocamdată. Sam fusese un conducător excen-
11 ic, aşa că lui Donovan nu îi venea deloc uşor să pună lucrurile la punct.
Sau putea sta să se gândească la cum îşi găsise Sam moartea într-un accident imposibil.
Să se gândească la orice numai nu la Kate şi la cât de mult o dorea în continuare.
Kate se trezi la auzul unui deşteptător care nu-i era familiar. Avu nevoie de câteva clipe până să-ţi amintească unde se afla. „A, da, Maryland." Nu era nici măcar şase dimineaţa, iar trupul obosit îi spunea că ar trebui să iie în California, dormind liniştită. Zică cine ce-o vrea despre disconfortul de a traversa continentul într-o căruţă, dar măcar nu aveai de ce să-şi faci griji în privinţa diferenţei de fus orar. Mai moţăi puţin, simţind lipsa trupului blănos al lui Ginger Bear alături de al ei. în anumite privinţe, un an fără pisică era mai rău decât un an fără bărbat.
Un gând neinspirat, căci îi aduse instantaneu aminte de faptul că împărţise patul cu Donovan. După ce se

despărţiseră, nu îi lipsise doar sexul minunat, ci şi afecţiunea lui. Dormiseră înlănţuiţi ca firele de iederă, atingându-se permanent, chiar dacă îşi schimbau poziţia în somn. Când se băgau în pat, existau câteva momente In care se cuibăreau unul în braţele celuilalt - coapsa ei băgată între genunchii lui, capul lui odihnindu-se pe umărul ei. Amândoi scoteau mici suspine de mulţumire în vreme ce se eliberau de tensiunile zilei. Ea iubea senzaţia trupului său cald şi solid lipit de al ei. Mirosul lui şi gustul lui sărat. Felul cum braţul lui se arcuia pentru a o lipi de el. Se pricepuse cel mai bine din lume s-o ţină în braţe.

Acest lucru fusese valabil chiar şi la sfârşit. Bunica ei Corsi murise cu doar o lună înainte de sfârşitul căsniciei cu Donovan. Ei doi ajunseseră să stea întinşi unul lângă celălalt ca nişte statui de granit, fără să se atingă, ! fiecare îndurerat de singurătate.
Ea fusese trezită la ora trei dimineaţă de sunetul telefonului, genul de apel care nu prevestea niciodată nimic : bun. Ameţită, luase receptorul şi îl lipise de ureche fără să-şi ridice capul.
Vocea Juliei rostise fără preambul;
-Veşti proaste, Kate. Nonna Corsi a avut un atac cerebral şi a murit. A... a fost foarte repede.
Kate sărise în picioare pe duşumeaua goală, în vreme ce mama ei îi spunea numele casei de pompe funebre. » Ora şi locul pentru ceea ce avea să fie prima dintre cele câteva adunări ale familiei. Da, tatăl ei avea să fie devastat, fireşte. însă ea avusese o viaţă lungă şi plină şi se stinsese foarte repede. Puteau fi recunoscători pentru asta. Glasul Juliei se frânsese. Fusese mai apropiată de soacră decât de propria mamă.
Kate închisese telefonul, simţindu-se ca şi cum temperatura corpului ei scăzuse cu zece grade. începuse să tremure. Rămasă văduvă de tânără, bunica ei siciliană făcuse curat în diverse case pentru a-şi crească cei patru copii, îndemnându-i să înveţe carte, deşi ea însăşi nu fusese niciodată la liceu. în casa pe care i-o cumpărase

Sam mai târziu, avusese grijă de copii orfani, făcuse pe şefa cu toţi membrii familiei şi gătise cele mai bune paste din lume.
Donovan pusese o mână caldă pe spinarea ei.
- Ce s-a întâmplat, Kate?
-Nonna a murit.
El înjurase încet.
- La naiba! îmi pare foarte rău. Era atât de specială. La fel ca bunica mea Russo. Cu blândeţe, o cuprinsese pe Kate în braţe şi o trăsese sub plapumă. Se înfăşurase în jurul ei, folosindu-se de căldura trupului său pentru a-i potoli tremurul. Eşti îngheţată, Kate. Vrei o cafea, o tărie sau ceva?
- Nu. Doar... stai lipit de mine.
Apoi plânsese. Donovan putea fi uneori un ticălos nebun, însă ea nu uitase niciodată cum el trecuse peste înstrăinarea tot mai mare dintre ei pentru a-i oferi tandreţe şi mângâiere atunci când avusese nevoie.
Degete dure bătură în uşă, aducând-o în prezent.
-E vremea să te trezeşti, strigă Donovan. Dacă eşti îmbrăcată, îţi dau o cană cu cafea.
Kate se rostogoli din pat şi înşfăcă halatul de baie lung. Legându-i cordonul, descuie şi deschise uşa.
Donovan, cu ochii strălucitori şi complet îmbrăcat, ţinea câte o ceaşcă de cană în fiecare mână. Ea luă una murmurând:
-Neaţa, omule. Uf!
- Din fericire, am reuşit să-ţi găsesc un loc la zborul meu, dar asta înseamnă că trebuie să plecăm în mai puţin de jumătate de oră. Nu uita că nu trebuie să porţi nimic de lână când te ocupi de explozibili. Orice încărcare statică poate declanşa o explozie.
Privirea lui o evită pe a ei. Ea se înroşi când îşi dădu seama că era cam dezbrăcată.
- Bine. Du-te! O să fiu gata în douăzeci de minute.
Donovan obişnuia s-o tachineze că îşi lua prea multe lucruri când călătoreau. Nu şi de data aceasta. Avea doar un bagaj uşor, ca un afurisit de angajat exemplar. Făcu

rapid un duş înviorător, apoi îşi termină cafeaua In timp ce se îmbrăca.
Cu trei minute înainte de termenul-limită, se îndreptă spre uşă, valiza pe roţi urmând-o ca un căţel bine dresat în sinea ei, clocotea de entuziasm. în cele din urmă, sosise timpul pentru botezul focului la Phoenix Demolition.
în vreme ce avionul decola, Donovan spuse:
-A venit momentul să aflăm cât de multe ştii de fapt despre demolările cu explozibili.
Kate deveni instantaneu atentă.
- întreabă-mă.
- O să încep cu ceva simplu. Care sunt principalele tipuri de construcţii de care ne ocupăm?
- Beton armat şi oţel-beton, rosti ea cu promptitudine.
- Cum faci ca o construcţie să nu plece la plimbare?
- Să nu plece la plimbare? Da, aşa numea Sam căderea în lungime, ca un copac, a unei clădiri. îndepărtând cât mai multe dintre elementele de rigidizare, cum ar fi puţul lifturilor şi casa scărilor. în felul acesta, clădirea se poate prăbuşi pe propria amprentă la sol.
Apropo de amprente, pantoful ei stâng atingea bocancul lui drept. El îşi îndepărtă piciorul. Nici măcar faptul că zburau la clasa întâi, ca recompensă pentru zborurile frecvente, nu le oferea suficient loc pentru a menţine o distanţă sigură între ei. Impunându-şi să se concentreze asupra întrebărilor, rosti:
- Cum controlăm exact modul în care se prăbuşeşte?
- Prin sincronizarea exploziilor. începu să gesticuleze, în stil italian. Calculând momentele exploziilor, putem dărâma clădirea în orice direcţie dorim, dacă o facem cum trebuie. în plus, datorită exploziilor secvenţiale, se disipează impactul şi se reduc şansele de a afecta construcţiile din apropiere.
O mână care gesticula îi atinse în treacăt antebraţul. Drept reacţie, simţi furnicături pe piele.
îi puse întrebări mai grele, bucurându-se de faptul că mintea lui se putea concentra mai mult asupra subiectului, nu asupra ei. Până să ajungă avionul deasupra Virginiei de Vest, el se lămurise că ea înţelegea perfect principiile şi

fizica. Fireşte, Kate nu cunoştea chichiţele inginereşti şi punerea lor în aplicare, dar, ca arhitectă, pricepea deja vectorii, forţele şi transferul maselor. Era candidata ideală pentru a deveni manager de proiect.
îşi reaminti şieşi că explozibilii pe care îi foloseau erau în general foarte stabili şi siguri. O altă parte a minţii lui sublinie imediat că accidente se întâmplau totuşi, iar pregătirea clădirilor pentru demolare putea fi riscantă. Foarte riscantă.
Cerând numeroaselor voci să tacă, băgă mâna sub scaunul din faţa lui, pentru a lua servieta, din care scoase nişte hârtii.
- E timpul să trecem de la general la cazuri concrete. Acesta este planul preliminar de explozii pentru acest proiect. în principiu, ar trebui să fie sigur, dar, întotdeauna înainte de detonare, sunt mici ajustări pe care trebuie să le facem.
Ea studie schiţele, care erau simple elevaţii şi secţiuni pe orizontală înfăţişând forma clădirii, structurile de rezistenţă şi locurile propuse pentru plasarea încărcăturilor explozive.
- Deci vom doborî Nevada Palace.
-Ai fost acolo?
- Nu înăuntru, dar am trecut cu maşina pe lângă.
Netezi cu palma cutele schiţei întinse în poală.
Avusese mereu mâini minunate, nu gingaşe şi neajutorate, ci frumos modelate şi pricepute. îşi aminti cum privise acele degete lungi frecând cu buretele de sârmă o masă pe care o recondiţiona. Tăind ardei pentru o salată. Coborând pe trupul lui...
Fu străbătut de un val de căldură. îşi îndepărtă privirea, recunoscător că atenţia ei era îndreptată asupra planurilor pe care le avea în faţă.
-Am lucrat cu Bill Berrigan, dezvoltatorul, de două ori, dar aceasta va fi prima mea vizită aici, deoarece era proiectul lui Sam. Hotelul a fost construit de un magnat paranoic, iar Sam a menţionat faptul că e plin de surprize. Sperasem să-l vizitez mai devreme, pentru a-l verifica, ilar am fost prea ocupat.

Ea încă privea încruntată planurile.
- Deci nu poţi spune că doar mi se pare că e o clădire foarte ciudată.
- Şi mie mi s-a părut la fel. Planul final al exploziilor ar putea necesita mai multe ajustări decât de obicei.
Se gândi să-i spună şi ce altceva s-ar mai putea petrece în legătură cu această detonare, dar se hotărî să aştepte până ştia sigur. începu să-i explice condiţiile şi modul de abordare a lucrării. Kate prinse totul atât de repede, încât rămase timp pentru un pui de somn înainte de prânz.
Insă el nu putu dormi. Nu în condiţiile în care fosta lui soţie se afla la câţiva centimetri de el - şi era de neatins.
Traversarea ţării în două zile consecutive era o modalitate bună de deveni buimac. Kate ateriză în Las Vegas, sperând din tot sufletul să nu mai fie nevoită să se urce intr-un avion cel puţin o săptămână.
Senzaţia de ireal spori când intrară în holul gigantic, cu tavan foarte înalt, în care se aflau benzile rulante pentru bagaje. Sute de oameni mişunau de colo-colo, ceea ce nu era surprinzător într-un aeroport aglomerat. Dar fu mirată să audă corul magnific din ultima parte a Simfoniei a IX-a de Beethoven răsunând cu putere din difuzoare. Efectul era supranatural - asta puţin spus. Şi mai erau şi neoanele. Multe neoane, cu toate că era miezul zilei.
-Viva Las Vegas!
- Mi s-a părut mereu că acest oraş este un Disneyland pentru adulţi.
Privirea ei se îndreptă către un palmier înalt din aluminiu. Unul dintr-un şir.
- Nu este nici un pericol ca Las Vegasul să moară din-tr-un exces de bun-gust.
- în ciuda anilor petrecuţi în California, în suflet tot o snoabă din est ai rămas.
Ea surâse cu o precizie letală.
-Ţi-ai cumpărat vreodată una dintre acele picturi ale lui Eivis pe catifea, după care tânjeai?
-Ai grijă ce vorbeşti, că s-ar putea să cumpăr una şi s-o pun în colţişorul unde ne vom lua micul dejun.

Ea îi întoarse zâmbetul înainte de a-şi da seama de primejdie. Umorul era unul dintre lucrurile cele mai seducătoare la un bărbat. Iar ăsta era un lucru primejdios, căci părea imposibil să fii supărată pe un om care te făcea să râzi.
Donovan jurase să no atingă, însă Kate bănuia că nu I ar deranja so farmece şi so determine să-l atingă ea. Partea proastă era că avea şanse să reuşească. Petrecuseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore împreună, şi deja NO tachinau. Era greu să-ţi aminteşti de trecut când te bucurai de prezent.
îşi luă valiza de pe bandă.
- Nu-mi vine să cred că efectiv lucrăm împreună. Tata n fost la fel de subtil ca un tren de marfă.
Donovan îşi luă şi el geanta şi o pomi înainte prin mulţime către ieşire.
- O fi fost Sam ca un marfar, dar, întro dispută între i i şi magnolia de oţel, cine câştiga mereu?
-Mama câştiga mereu, în cel mai distins mod Imaginabil.
- Iar tu eşti un boboc desprins din bătrâna magnolie. Nici om, nici fiară, nici tren dezlănţuit nu te va determina vreodată să faci ceva ce nu-ţi doreşti. Am aflat asta foarte devreme.
-Ar fi fost mai bine dacă eram un preş de pus în faţa uşii şi te lăsam să mă calci în picioare?
- Nu. Fireşte că nu. Ezită înainte de a continua. Dar uneori m-am întrebat dacă nu există o cale de mijloc intre supunere totală şi abandonare totală. Poate că, dacă am fi încercat să rezolvăm lucrurile... Dacă am fi cerut ajutor...
- Nu! Nu-i plăcea direcţia în care evolua această conversaţie. Era exclus.
Trebuia să creadă asta, pentru că era prea dureros să Ne gândească la faptul că existase posibilitatea ca mariajul lor să fi fost salvat.
capitolul 13
în vreme ce Donovan viră maşina închiriată în ampla parcare de la Nevada Palace, Kate îşi duse mâna streaşină la ochi pentru a se proteja de soarele palid de iarnă şi (udie obiectivul lor. O construcţie octogonală acoperită

de sticlă strălucitoare, cazinoul-hotel se afla pe Las Vegas Boulevard, lata stradă fiind mai cunoscută sub numele de The Strip. Clădirea fusese considerată de mare stil atunci când fusese înălţată, la sfârşitul anilor ’50.
în jurul cazinoului erau adunate macarale, platforme şi alte echipamente grele alături de containere gigantice pentru evacuarea molozului. întorcând spatele locului unde se desfăşura activitatea, Donovan opri lângă o rulotă ce juca rol de birou, aflată într-un colţ al parcării.
înăuntru, o femeie atrăgătoare de vârstă mijlocie, cu păr negru şi cu o expresie imperturbabilă, lucra la biroul din faţă, în vreme ce o voce masculină aspră se auzea răstind ordine la un telefon aflat dincolo de un perete despărţitor. Femeia îşi ridică privirea când uşa se deschise.
- Mă bucur să te văd din nou, Donovan. Bull este în biroul lui.
- îl aud răcnind, zise Donovan. Kate fă cunoştinţă cu Carmen Velasquez, puterea din spatele tronului de la Berrigan Enterprises.
-Te-am auzit, irlandez în care nu se poate avea încredere, mugi vocea aspră.
O clipă mai târziu, vorbitorul apăru de după perete, cu un trabuc fumegând între mână. Era uşor să-ţi dai seama de ce Bill Berrigan fusese poreclit „Bull". Bărbat vânjos, trecut de 50 de ani, el arăta exact aşa cum era - cineva care îşi croise singur calea de la muncitor la contractor, iar apoi, la dezvoltator multimilionar.
-Ţi-ai adus prietena cu tine, ca să te poţi distra în Vegas, în timpul liber?
- Nu aş spune asta, răspunse Donovan. Fă cunoştinţă cu asociata mea, Kate Corsi.
Sprâncenele stufoase ale lui Bull se înălţară.
- Fiica lui Sam? încântat de cunoştinţă, scumpo. Mi-a părut cu adevărat rău de ce-a păţit tatăl tău. A fost un tip nemaipomenit.
- Chiar a fost. Tuturor ne e dor de el.
Chipul dezvoltatorului se lumină.
-Nu zicea, oare, Sam că eşti arhitectă?
-Se poate, recunoscu ea, încântată că tatăl ei o pomenise.

-Atunci, vei dori să vezi ce se va ridica în acest loc. Haide, am un model la scară aici.
Kate şi Donovan îl urmară în spatele peretelui despărţitor. într-un colţ al biroului aglomerat se afla un ela- liorat model arhitectonic. Berrigan gesticula cu mândrie spre el.
-O să construiesc un hotel tematic numit Harem. Drăguţ, nu-i aşa?
Kate studie modelul care înfăţişa o abundenţă de domuri, curţi cu palmieri şi arcade graţioase. O făcea să se gândească la fortăreaţa Alhambra într-o variantă proastă şi l-ar fi făcut pe un arhitect purist să bată în retragere, dar, la naiba, uneori bunul-gust era plictisitor.
-O să fie o minunată destinaţie fantastică.
-Exact. Şi o atracţie pentru familii. Vezi acea curte din spate? Vor fi cămile care vor putea fi călărite. Privi modelul cu duioşie preţ de câteva momente, apoi se îndepărtă. Dar, înainte, trebuie să scăpăm de această cutie de sticlă urâtă. Se lăsă să cadă pe scaunul rotativ, făcându-le semn să ia loc. Doi oameni nu par suficienţi pentru a face treaba asta. Credeam că o să vii de îndată ce te-am anunţat.
-Am presupus că era posibil să mă fi anunţat înainte de finalizarea pregătirilor, replică Donovan. M-am Înşelat?
Bull chicoti netulburat.
-Nu. Mai e de lucru vreo două zile la nivelurile inferioare, dar poţi începe deja cu cele de sus.
-După ce verific locul şi confirm programul, o să mai chem nişte oameni din Maryland.
Bull îşi flutură trabucul.
-Tocmai am primit nişte veşti bune. Hank Hawkins vrea categoric să folosească această explozie în filmul pe care îl face acum, ceea ce va însemna publicitate bună pentru Harem, plus câţiva dolari. Nu-ţi va afecta munca, nu-i aşa?
Kate îşi arcui sprâncenele când auzi de unul dintre cei mai buni regizori de filme de acţiune de la Hollywood, însă Donovan nu se arătă impresionat.
-Absolut deloc. Am vorbit cu Hawkins, cu câteva săptămâni în urmă. în esenţă, vrea o explozie pe timp de noapte, cu multe flăcări. Dacă adaug câteva sute de litri de

combustibil, o să capete ceea ce vrea. Şi poate câteva focuri de artificii, dacă vrea un plus de spectacol.
Kate simţi un fior de entuziasm. Nu era neobişnuit pentru PDI ca exploziile să fie incluse în filme - de fapt, drepturile de filmare reprezentau o sursă substanţială de venit pentru companie -, însă era noroc pur că asta avea să se întâmple la primul ei proiect. Distractiv! încercând să adopte un ton de afaceri, rosti:
-Sună grozav, dar oamenii din echipa de filmare no să întârzie demolarea? Donovan spunea că termenul e foarte strâns.
- O să filmeze oricum exterioarele în Vegas, aşa că se va potrivi de minune. Hawkins jură că echipa de filmare şi actorii vor fi aici mâine sau poimâine. Bull rânji. Pe Carmen o apucă leşinul când se gândeşte că-l va întâlni pe Kenzie Scott, însă eu pe Raine Marlowe vreau so cunosc. Ce puicuţă!
-Eu nu leşin, strigă Carmen de dincolo de perete. Nici măcar pentru cel mai sexy bărbat în viaţă, care e Kenzie, după cum susţine revista People.
-O să vină şi Rainey? întrebă Kate.
- Da, răspunse Donovan. N-am vrut să-ţi spun până nu se confirma înţelegerea.
-Va fi grozav so văd din nou.
- O cunoşti pe Raine Marlowe? se miră Bull.
-Am fost colege de şcoală. Nu prea am văzuto în ultimii ani, dar păstrăm legătura.
- Ei bine, fir-aş al naibii! rosti Bull. Te vezi cu Ruine Marlowe.
Capul cu păr negru şi drept al lui Carmen apăru de după peretele despărţitor, ochii strălucindu-i de interes.
-Părul lui Raine este cu adevărat blond-roşcat sau şi-l vopseşte?
- E natural, o asigură Kate. Prima dată când am vă-/uto, m-am gândit că are cel mai frumos păr din lume.
-Ea şi Kenzie formează un cuplu minunat, rosti Carmen visătoare. E atât de romantic felul în care s-au cunoscut pe când turnau The Scarlet Pimpemel. Oamenii spun că a fost

cea mai impresionantă chimie de pe ecran şi din afara sa, de când Bogart a întâlnit-o pe Bacall.
Nu pentru prima dată, Kate mulţumi cerului că viaţa oi nu era tratată ca un bun public. Se întreba adesea i um de suporta Rainey, care era o persoană în esenţă retrasă. Acesta era preţul succesului.
Bull o privi dezgustat pe Carmen.
- Un drogat care joacă în filme. Şi eu care credeam că eşti o femeie cu raţiune.
Carmen se uită de sus la el.
-Atmosfera se încinge aici. Dacă nu eşti atent, departamentul de stat al sănătăţii va închide această rulotă.
Se îndreptă spre geam şi trase de un lănţişor pentru a ţx)mi un ventilator, apoi se îndepărtă, silueta ei voluptuoasă legănându-se provocator.
-Uneori, mă întreb de ce o ţin aici pe femeia asta, murmură Bull.
- Pentru sexul grozav, strigă Carmen.
Bull se făcu roşu ca sfecla, iar Donovan zâmbi larg către Kate.
-Am omis să menţionez că ei doi sunt căsătoriţi.
- M-am gândit că e mai ieftin să mă însor cu ea decât să-i plătesc un salariu exorbitant.
-Şi ce plasă a luat! ciripi Carmen de dincolo de perete.
- Hai să vă duc la Palace. Bull luă o vestă şi o cască dintr-un cârlig de pe perete. Din moment ce Carmen mă boscorodeşte deja, puteţi foarte bine so faceţi şi voi.
în ciuda văicărelilor, îşi sărută apăsat soţia în drum spre ieşire.
Afară, Donovan se opri lângă maşina închiriată şi deschise capota portbagajului. După ce scotoci prin geanta sa, scoase două căşti de protecţie şi îi aruncă una lui Kate.
-Poftim!
-Mulţumesc
Casca de un alb strălucitor avea logoul PDI în faţă şi pe laterale. După ce ea şi-o puse, el îi dădu un aparat de emisie-recepţie, perechea celui pe care el şi-l prinse la

curea. Şi-o fi dorit Donovan ca ea să se limiteze la brodat, dar o trata ca pe o colegă adevărată.
Urcară în camioneta lui Bull şi străbătură scurta distanţă prin parcare până la Palace. Vântul muşca puţin, dar temperatura era totuşi plăcută comparativ cu gerul năprasnic din Baltimore.
Cu geamurile-oglindă strălucind la locul lor, clădirea părea suficient de normală pentru a putea fi folosită într-un film. Apoi, Bull ocoli şi duse maşina în spate. Resturile rezultate în urma dezmembrării superficiale fuseseră îndepărtate, iar o parte dintre geamuri erau sparte sau lipseau.
Urcară toţi trei la ultimele cinci etaje, unde puteau fi deja plasaţi explozibilii. în interiorul clădirii, iluzia de normalitate dispăruse. Hotelul era o carapace a ceea ce fusese cândva, răsunând de ecoul zgomotelor brutale ale lucrărilor de demolare. Ultimele etaje fuseseră complet golite de mobilier şi de mochete, iar pereţii care nu erau de rezistenţă fuseseră dărâmaţi, rămânând doar podelele de beton goale, inelele concentrice ale stâlpilor de susţinere şi pustietatea.
în vreme ce Kate adulmecă distinctivul miros acru şi prăfos al clădirilor care erau dezmembrate, se întrebă ce drame omeneşti fuseseră jucate aici - luni de miere şi vacanţe, călătorii de afaceri şi întâlniri ilicite. în doar câteva zile, aceşti pereţi care ascultaseră de toate aveau să piară, luând amintirile cu ei.
Se uită la Donovan. Pe fundalul luminii care se revărsa pe ferestre, arăta suplu şi puternic, şi perfect în largul lui, ca un leu umblând după pradă în savană. Preţ de câteva clipe, fu izbită de ciudăţenia pură a situaţiei - după ani de despărţire, ea şi fostul ei soţ lucrau şi locuiau împreună. Era mai straniu decât orice şi-ar fi putut imagina.
Neştiind ce li trecea ei prin minte, Donovan îi spuse lui Berrigan:
- Sam mi-a zis că locul ăsta este foarte excentric, însă IUI mi-a dat detalii. Tu ce-ai găsit7
- Pentru început, nu există planuri. Ray Farmer, tipul (;ire a construit palatul ca loc de joacă personal, era ne- I

mn de legat - pe măsură ce fiecare etaj era terminat, îl punea pe contractor să ardă planurile.
- Bizar, rosti Kate.
- Şi devine şi mai bizar.
Bull arătă spre o gaură rectangulară din duşumeaua (le beton. Dacă te uitai în ea, puteai vedea că există găuri Identice la fiecare etaj până la parter.
-Am crezut că este un puţ de utilităţi pentru ţevărie şl cabluri. S-a dovedit însă a fi o casă a scărilor secreţii, care ducea de la penthouse-ul lui Farmer la o ieşire iiscunsă, în stradă. Numai Dumnezeu ştie pe cine a stre- i urat pe-acolo.
-Starlete, dacă este să dăm crezare reputaţiei lui I urmer.
Donovan privi de jur împrejur. A venit timpul nil verificăm dacă băieţii tăi au făcut pregătirile aşa rum trebuie.
Berrigan mârâi:
-Deşi lucrez de atâta vreme cu PDI, tot nu te aştepţi «ii fac treabă bună. Vrei să mă faci să cercetez fiecare metru pătrat al fiecărui etaj?
- Nici gând. Eu şi Kate vom face asta. Legea inviolabilii a demolării cu explozibili - să nu iei nimic de bun.
Acesta fusese unul dintre principiile după care se călăuzise Sam, îşi aminti ea. O atitudine uşor obsesivă rra esenţială pentru genul acesta de muncă.
- Distracţie plăcută! rosti Berrigan. Eu mă întorc la birou.
îşi atinse casca în semn de salut faţă de Kate, apoi îi lăsă să-şi vadă de treabă.
După ce dezvoltatorul plecă, Donovan spuse:
-A venit timpul să facem cunoştinţă cu această clădire. Să-i găsim toate punctele tari şi pe cele slabe, dar şi secretele. Apoi, o putem doborî. Se roti încet, privirea lui cercetând fiecare colţişor al etajului gol. De obicei,
un manager de proiect are săptămâni sau chiar luni pentru a studia o clădire. De data aceasta, va trebui s-o fac în trei sau patru zile.
-Atunci, e cazul să ne apucăm de treabă, rosti ea hotărâtă. Ce vrei să fac?

El o conduse pe etaj, explicându-i ce să caute. Orice elemente de rezistenţă care ar fi trebuit îndepărtate, dar nu fuseseră. Ciudăţenii care ar fi putut ieşi la iveală după golirea spaţiului. Orice ar putea complica implozia clădirii. Explicaţiile lui o ajutară să însumeze într-un tot unitar cunoştinţele cam răzleţe despre această afacere.
La etajul de dedesubt, el spuse:
- De data aceasta, tu preiei conducerea.
Kate fu mai lentă decât Donovan, dar, până să termine inspecţia, se lămurise despre ce era vorba. Faptul că făcea munca asta care însemnase totul pentru tatăl ei îi dădea senzaţia unei stranii legături cu el. Alungân- du-şi gândul că Sam ar fi trebuit să fie cel care o învăţa, nu Donovan, termină de cercetat etajul.
După ce isprăvi, Donovan spuse:
-Continuă cu etajele inferioare cât eu mă duc la rulota lui Bull să sun la birou. S-ar putea să dureze ceva până mă întorc - partea administrativă a afacerii e destul de haotică deocamdată.
- E lesne de înţeles, din moment ce tu faci şi treaba ta, şi pe a lui Sam.
- în plus, investigarea accidentului a durat foarte mult
- Cu detaşamentul de pompieri?
-Plus poliţia statală şi inspectorii de la sănătate şi siguranţă. Toţi cei care lucrau pe acel şantier au fost interogaţi de cel puţin trei ori.
Ea bănuia că acele interogatorii îl făcuseră pe Donovan să se învinovăţească în tot acest timp.
-Accidente se întâmplă.
-Da, dar trebuie să aflăm de ce, ca să nu se repete vreodată. Investigatorii de la pompieri s-au apucat să cearnă molozul. Mă rog lui Dumnezeu să afle cât mai curând ce s-a petrecut. Ridurile din jurul ochilor i se adânciră. Ne vedem mai târziu. Dacă dai peste ceva ce nu înţelegi, notează-ţi şi spune-mi. Să nu presupui nimic. Nouăzeci la sută din ce se petrece într-o implozie r predictibil, însă există mereu unele surprize. Este treaba ta să te asiguri că vor fi cât mai puţine posibil.

Se îndepărtă, conştient de faptul că avea să fie nevoit să verifice mai târziu treaba făcută de Kate, dar ştiind că ea i rebuia să aibă şansa de a lucra de una singură. Cu cât NC califica mai repede pentru a lucra pe cont propriu, cu atât mai bine era pentru firmă.
Discuţiile la telefon durară mai mult decât se aşteptase. Nu doar Janie, managerul de birou, trebuise să stea de vorbă cu el, ci şi o mare parte dintre ceilalţi angajaţi. Iunie încheie cu promisiunea ameninţătoare că avea să-i trimită prin fax la hotel documentele de care trebuia să «e ocupe.
Reîntoarcerea la Palace veni ca o uşurare. Kate inspectase alte două etaje.
- Probleme? o întrebă el.
Privirea ei trecu peste acel spaţiu vast.
-Nu cred că această clădire are grinzi transversale, în planurile pe care mi le-ai arătat în avion apăreau, ilar părerea mea este că duşumelele sunt doar lespezi de beton puse pe stâlpii de susţinere, cu casa lifturilor In mijloc.
El fluieră uşor.
- La naiba, cred că ai dreptate. Asta explică de ce clădirea asta îmi dădea o senzaţie neplăcută. încă o excentricitatea a constructorului. Planul explozibililor va avea nevoie de revizuiri majore.
- Bine. Te pot urmări în timp ce faci calculele.
- Cu cât înveţi mai repede cum se fac, cu atât mai repede o să îţi revină sarcina de-a le face tu, o avertiză el.
-Aşa să fie! rosti Kate cu un zâmbet spontan.
Cel puţin deocamdată, erau din nou parteneri.
capitolul 14
Era deja seară când Kate şi Donovan terminară de inspectat hotelul. După ce urcară în maşina închiriată, Kate întrebă:
- Acum, după ce ai văzut locul, cum ţi se pare că stăm cu timpul?
- Golirea clădirii ar trebui să fie gata până mâine-seară. Faptul că vine echipa de filmare ne mai dă două zile în afară de asta, aşa că e vreme suficientă pentru a întocmi un nou plan pentru explozibili şi a-i instala înainte ca Bull să iasă cu coarnele la atac. Donovan pomi maşina şi se

îndreptă spre ieşirea din parcare, aşteptând să apară o breşă în traficul intens.
-I-am chemat pe Luther şi pe Jim. O să sosească mâine.
Traficul deveni mai lejer, iar el intră pe The Strip. Kate îi remarcă ridurile de oboseală din jurul ochilor. Fireşte, el funcţiona după ora coastei de est, unde era seară târziu. Aici, luminile Las Vegasului abia se aprindeau, transformând noaptea într-un carnaval.
- O să fie de ajuns patru oameni?
- Luther este cel mai experimentat din birou, iar Jim e şi inginer-şef, şi manager de proiect. Frână la un semafor care avea aprinsă culoarea roşie. După ce planul e făcut, putem pregăti repede clădirea pentru demolare. O să-ţi meriţi banii.
Banii? Nu se gândise la remuneraţie. în cele din urmă, aveau să fie nevoiţi să negocieze o împărţire rezonabilă a cheltuielilor legate de casă, dar deocamdată nu avea energia să-l abordeze pe Donovan în legătură cu acest subiect.
-îmi amintesc prima lucrare pe care ai făcut-o de unul singur, clădirea de birouri din St. Louis. Toate încărcăturile au fost detonate, dar blocul nu s-a prăbuşit.
- Nu-mi aminti! Am fost speriat de moarte când am intrat pentru a-mi da seama ce s-a întâmplat Toţi stâlpii de susţinere fuseseră distruşi, dar clădirea încă stătea în picioare. Mă aşteptam să-mi cadă în cap în fiecare secundă. Aproape că îmi doream să se întâmple asta - toată treaba era extrem de jenantă.
Kate fusese speriată când Donovan o sunase în seara aceea şi îi spusese întreaga poveste, cu toate că, la vremea aceea, tratase acel rateu ca pe o glumă amuzantă. Acela fusese momentul când ea înţelesese cu adevărat seama cât de primejdioase erau demolările cu explozibili. (x>pil fiind, se gândise că totul era un fel de magie şi că tatăl ei şi compania lui erau infailibili. însă nu era aşa. I’ânâ şi cineva atât de deştept şi de atent precum Dono- vnn putea să facă o eroare de calcul potenţial letală.
- M-am întrebat uneori dacă nu cumva Sam m-a lăsat Intenţionat să fee acea greşeală pentru a-mi da o lecţie.

I)acă da, a funcţionat. La fiecare proiect pe care l-am avut de-atunci, am refăcut calculele de şase ori.
- Ca să nu mai existe clădiri care să nu se prăbuşească.
Kate dădu să zâmbească, dar se răzgândi când înţelese că se lăsaseră prinşi într-un alt moment de intimitate. Trecutul comun reprezenta o legătură primejdioasă.
- Unde stăm?
-Avem un apartament la Grand Maya.
Destinaţia lor le apăru în câmpul vizual. Unul dintre acele hoteluri-cazinou ţipătoare, avea forma unei gigantice piramide în trepte, înconjurată de luxuriante grădini imitând jungla şi scăldată în lumini colorate.
-Credeam că PDI numără fiecare bănuţ.
-Berrigan este unul dintre proprietarii de la Grand Maya, aşa că ne-a oferit gratuit apartamentul.
Amândoi tăcură pe măsură ce oboseala îşi spunea c uvântul. Fusese o zi foarte lungă şi încă nu se sfârşise. Kate suspină. Să demolezi era uşor; să zgudui zdravăn totul din temelii era dificil.
Pentru a ajunge la recepţia hotelului, trecură printr-un hol cu automate cu fise, care zomăiau înnebunitor. Atacul tâlharilor electronici. După ce se înregistrară, luară un lift de sticlă din holul central spre una dintre treptele de la vârful piramidei.
Kate oftă când intrară în apartament. Era decorat în stil cuibuşor de nebunii modem, ferestrele largi fiind flancate de draperii viu colorate. Existau un bar cromat şi o mulţime de covoare albe şi de oglinzi. O invitaţie flagrantă la păcat, în stil Las Vegas.
- Locul ăsta arată ca un bordel.
- Dar unul de mare clasă. Alege-ţi dormitorul.
Ea îşi trase valiza spre cel mai apropiat şi nu fii surprinsă să vadă că patul se afla pe un podium mochetat şi că exista o oglindă pe tavan. Priveliştea luminilor strălucitoare ale oraşului fu mult mai pe gustul ei.
- Descurcă-te cu cina. Eu o să fac un duş şi o să chem room-service-ul.

- Exact asta am şi eu de gând, spuse Donovan. Dacă mâncarea noastră ajunge în acelaşi timp, te-ar deranja să mâncăm împreună la aceeaşi masă?
- Presupun că ar fi o prostie să-mi iau mâncarea în dormitor doar pentru a sta departe de tine.
Nu era o acceptare prea amabilă, însă Donovan zâmbi când îi auzi replica.
Exasperată, ea încuie uşa, apoi îşi scoase gentuţa cu obiecte de toaletă, se dezbrăcă şi se îndreptă spre baie.
Sam ştiuse că avea să-i fie imposibil să se comporte băţos şi formal cu Donovan vreme de un an. Nu reuşise nici măcar o zi întreagă.
La prima vedere, era uşor să-l ai pe Donovan în preajmă. Era amuzant. Politicos. Păcătos de atrăgător. Nu era de mirare că diabolicul ei tată presupusese că faptul că avea să-l vadă zilnic o putea face să reconsidere încheierea căsătoriei lor.
Dădu drumul la duş şi aşteptă ca temperatura apei să se stabilizeze. Fusese alegerea ei să intenteze divorţul fără vreo explicaţie. Dintr-un complicat amestec de vină şi compasiune, preferase să pară ea ticăloasa vinovată de despărţire. Dacă ar fi dezvăluit motivele, Sam s-ar fi năpustit asupra lui Donovan. L-ar fi costat pe soţul ei slujba la PD1 şi mult mai mult de-atât. Iar ea nu dorise asta.
Fusese oare o greşeală să ascundă adevărul? Poate. Unii susţineau că adevărul, oricât de urât, era întotdeauna mai bun decât minciunile. Kate nu era atât de sigură. Alesese calea care păruse a le face cel mai puţin rău lui Donovan şi familiei ei. Totuşi, nu fusese cu adevărat o alegere - vina şi umilinţa provocate de întreaga situaţie o făcuseră incapabilă să vorbească despre cele petrecute, şi atunci, şi acum.
Observând prea târziu că baia se umpluse cu aburi, potrivi apa şi se băgă sub ploaia fierbinte. Alături de pisici şi de îngheţată, duşurile erau unele dintre plăcerile simple ale vieţii.
Donovan auzi soneria faxului din apartament în vreme ce se ştergea, după duş. Probabil că Janie îşi respectase promisiunea de a trimite documentele pe care el trebuia să

le vadă. Of, ce bucurie, avea să fie nevoit să se ocupe de ele şi să întocmească şi planul de amplasare a explozibililor.
însă Kate avea să se afle prin preajmă, ceea ce era plăcut Foarte plăcut Oare câte nopţi petrecuse singur In camere de hotel, în ultimii doisprezece ani? Prea al naibii de multe. Deşi Kate se ţinea la distanţă şi fizic, şi afectiv, prezenţa ei îi conferea linişte şi o senzaţie de bine, ceea ce era de-a dreptul înspăimântător. împăcarea după atât de mulţi ani nu era posibilă. însă el tot avea senzaţia că o cunoştea de zece vieţi, deşi cineva ca el, care fusese crescut de nişte iezuiţi, nu prea avea cum să creadă In reincarnare.
Unul dintre numeroasele lucruri care îl fascinaseră la familia Corsi fusese modul în care religii diferite coexistau în aceeaşi familie. La începutul relaţiei lor, Kate Ii explicase că Sam o dorise pe Julia într-atât de mult încât acceptase să se căsătorească în biserica ei. Mai târziu, părinţii ei adoptaseră o modalitate veche de secole de a împăca diferenţele religioase - fiii erau crescuţi în religia tatălui, iar fiicele, în a mamei. Din fericire, Sam şi Julia avuseseră câte unul din fiecare, astfel că Tom era un catolic devotat, iar Kate era o adeptă a bisericii episcopaliene şi urmase o şcoală a quakerilor. în plus, Julia îşi încurajase copiii să citească şi să discute despre uite religii. Ceva foarte diferit faţă de intransigentul cartier catolic în care crescuse el.
Se îmbrăcă şi se duse în sufragerie. Kate stătea lângă fax, uitându-se la un maldăr de hârtii. Părul îi era umed, şi îşi pusese un halat lung şi albastru, care reuşea

s-o acopere cu totul, dar şi s-o facă să arate încântător de feminină.
- îmi citeşti corespondenţa de la birou?
Ea îşi ridică ochii şi îl fixă cu o privire tăioasă.
-Am văzut antetul de la biroul de investigaţii al pompierilor, aşa că m-am uitat să văd despre ce-i vorba. M-am gândit că ar putea fi un raport legat de moartea lui Sam, dar se pare

că e mai mult o punere la curent din partea anchetatorului-şef, Stanski.

- Eu şi Phil Stanski am studiat planurile de la Jefferson Arms, diagramele de cablare, modul de manifestare a explozibililor - orice ne-ar fi putut furniza un indiciu. E pregătit să întocmească raportul final?
- încă nu. Citeşte asta.

El se aşează şi parcurse scrisoarea, citind ultima pagină de două ori.

- Iisuse! Deci Stanski crede că vreun afurisit de împătimit de implozii a intrat în clădire şi a umblat la o capsă detonantă, fără să îşi dea seama de posibilele consecinţe. Sam e posibil să fi amorsat detonarea în timp ce făcea verificarea. Pentru că a fost folosit un sistem de iniţiere non-electric, explozia s-a propagat în întreaga clădire, în loc să se limiteze la o singură încărcătură.
- Cum adică un împătimit de implozii?
- PDI îi fascinează pe oameni. Puse scrisoarea trimisă prin fax pe un capăt al mesei. Există chiar şi un club. Fanii călătoresc peste tot ca să vadă cu ochii lor o implozie. Acest lucru este inofensiv în sine, însă există unii care vor să-şi bage nasul, ca să nu mai vorbim despre nebunii care vor să fure nişte dinamită ca să provoace propria implozie. Acesta este motivul pentru care avem permanent paznici după ce explozibilii sunt aduşi pe şantier.
- E posibil să fi intrat cineva de genul ăsta la Jefferson Arms?

-Vremea era groaznic de rece. N-ar fi de mirare dacă un paznic s-a ascuns într-un codon şi nu şi-a făcut treaba. Securitatea deplină este un mit chiar şi în cele mai bune condiţii.

- Deci e posibil ca tata să fi murit pentru că vreun puşti a intrat acolo şi s-a băgat în ceva ce nu înţelegea, rosti ea cu voce plină de amărăciune.

Donovan se gândi la posibilitatea ca moartea lui Sam să fi fost mai degrabă rezultatul vandalismului decât al unui accident real. „La naiba!"

- Mă tem că da.

- Din moment ce făcea verificarea finală, presupun ca voi doi comunicaţi prin radio. A pomenit cumva că a văzut ceva neobişnuit exact... exact înainte de explozie?
- De fapt, da. Când s-a apropiat să verifice, explozia s-a declanşat, aşa că Stanski are probabil dreptate.
- Ce se întâmplă în continuare?
- Fiindcă a existat un deces, ancheta va rămâne deschisă până când vor ajunge la o concluzie clară.
Donovan se întrebă cât avea să dureze asta. O concluzie ar face posibilă începerea împăcării cu realitatea crudă a morţii lui Sam.
- Măcar, poţi înceta să te mai simţi vinovat. N-a murit din cauza unei greşeli făcute de tine.
- Poate că nu. Dar, dacă a umblat cineva la una dintre încărcături şi a lăsat un semn pe care Sam l-a văzut, IIr fi trebuit să-l zăresc eu primul.
-Exagerezi cu vinovăţia, Donovan. Nu eşti singurul care a lucrat acolo. Nimeni altcineva n-a observat nimic.
El se gândi să-i spună că trăia cu sentimentul de vină, că era numele lui mijlociu. Dar probabil că ea ştia deja asta.
La cina constând din ravioli cu fructe de mare adusă de room-service, Kate începu să înveţe arta şi ştiinţa întocmirii unui plan de amplasare a explozibililor.
Mâncarea şi băutura fuseseră de mult consumate, iar tăvile, scoase din apartament când Donovan împinse deoparte hârtiile întinse pe masa dintre ei.
- Prinzi asta mai repede decât oricare altă persoană cu care am avut de-a face vreodată.
- Poate că îmi amintesc lucrurile auzite în anii când mă învârteam pe la birou. îşi răsuci gâtul pentru a-l dezmorţi. Informaţiile pe care mi le dai despre sincronizare, tipurile de explozibil şi controlarea exploziilor sunt prezentate undeva? Există vreun manual al demolării cu explozibili pe care l-aş putea studia?
El se lăsă pe spate în scaun. Lumina lustrei îi juca pe chip subliniindu-i unghiurile.
-Nu chiar. Multe dintre tehnicile noastre au fost inventate de PDI, aşa că sunt proprietatea noastră. Totuşi, în ultimii doi ani am alcătuit o bază de date cu variabile şi rezultate

ale diverselor tipuri de lucrări pe care le-a avut de făcut PDI. N-o să înlocuiască niciodată experienţa efectivă, dar mi-a oferit un motiv să îi pun pe membrii seniori ai echipei noastre să-şi stoarcă creierii în legătură cu proiectele lor cele mai memorabile.

- Deci o parte din cunoştinţele lui Sam s-au păstrat Sunt bucuroasă să audă asta. Şi, desigur, ai toate acele fabuloase înregistrări video cu imploziile clădirilor.

-Am luat o imagine dintr-un film cu demolarea unui pod şi am făcut-o screen saver pe computerul meu.

Ea râse. Era de aşteptat din partea lui Donovan.

O tăcere caldă se lăsă între ei. Apoi apăru tensiunea. Tensiunea sexuală, la fel de inconfundabilă ca masa de abanos ce-i despărţea.

După un moment de conştientizare acută şi reciprocă, Donovan rosti:

- Sunt frânt. Bănuiesc că a venit vremea să ne băgăm în pat.

Pat. Un cuvânt simplu, dar un prea intens eufemism pentru sex. Cu o claritate halucinantă, îşi aminti de vremurile când ajungea târziu în pat şi îl găsea dormind, frumosul lui trup gol fiind întins sub pătură. Ea se strecura alături de el şi îşi petrecea un braţ peste talia lui. Deşi adormit, reacţiona răsucindu-se şi tră- gând-o aproape.

Uneori, se trezea şi poate îşi lipea buzele de tâmpla ei, în vreme ce mâna îi căuta sânii. Sau poate că ea explora alene pe sub pătură. în zilele acele, îşi considerau trupurile drept proprietate comună. Chiar şi atunci i ând se simţea moartă de oboseală, era surprinzător cât de repede dorinţa putea alunga oboseala. Sexul de la miezul nopţii era blând şi lent, tandru, aducător de vise plăcute. Pierduseră atât de mult, atât de al naibii de mult. Aproape panicată, sări în picioare şi se îndreptă spre dormitor.

- Din moment ce vom rămâne aici câteva zile, o să-mi închiriez şi eu o maşină. Nu trebuie să fii nevoit să mă c ari peste tot.

-Poţi fugi, Kate, dar nu te poţi ascunde, spuse el încet.

-Vrei să pariem?

Se năpusti spre camera ei şi trânti uşa. După ce o încuie, se sprijini tremurând de ea.
Partea cea mai cumplită era că el avea dreptate. Oricât de mult voia să nege atracţia dintre ei, oricât de mult dorea s-o controleze prin puterea voinţei, nu putea.
„Poţi fugi, Kate, dar nu te poţi ascunde."
capitolul 15
Aproape că era prea frig ca să scoţi un câine afară. Îşi făcură treaba repede, fără a se opri să verifice dacă uite patrupede lăsaseră mesaje în tufişurile aflate de-a lungul străzii tăcute. Charles Hamilton mergea repede, la fel de nerăbdător să scape de noaptea îngheţată cum erau şi Tort, golden retrieverul, şi Retort, căţelul de rasă incertă. în loc să meargă pe lunga şi cotita alee, traversă peluza inundată de lumina lunii, iarba îngheţată rupându-se sub pantofii lui grei. Fusese frig în iama aceasta, dar măcar nu ninsese prea mult.
în vreme ce se îndrepta spre uşa din spate, văzu o maşină intrând pe alee şi îndreptându-se spre casă mai icpede decât o făceau de obicei vehiculele. Cine să-l viziteze la o asemenea oră?
Lumina lunii era suficient de strălucitoare pentru a-i permite să identifice Mercedesul argintiu al Juliei Corsi. Oprise motorul şi stinsese luminile, dar rămăsese înăuntru, o siluetă întunecată în interiorul umbrit.
El bătu în geamul maşinii.
-Julia?
Ea ieşi, chipul fiindu-i un oval palid, iar fusta de lână lungă până la glezne căzând graţioasă peste cizme negre înalte. Câinii se lipiră de ea.
- Nu mă hotărâsem dacă să intru sau nu. E târziu.
El îi privi haina. Era mult prea subţire pentru vremea de-afară.
- Nu e atât de târziu. Intră înainte să mori de frig.
O luă de braţ şi o conduse spre uşa din faţă.
Căldura de la intrarea din casa cu două niveluri veni ca o surpriză, deşi una bine-venită. Holul teatral, cu scara şerpuitoare ce avea drept fundal un vitraliu uriaş, era foarte preţuit de miresele care îşi doreau fotografii de

nuntă memorabile. Fiica iui mai mare, Sandy, arătase minunat acolo. El spera ca şi Rachel să pozeze acolo ca mireasă, însă deocamdată nu avusese noroc, j Se pare că doctorii erau mult prea ocupaţi pentru a avea întâlniri amoroase.

- Ce zici de nişte cacao cu lapte? Pare potrivită pentru vremea asta.

încet, ea îşi dădu jos pălăria şi haina, lăsând la vedere un frumos pulover în culorile strălucitoare ale penelor de păun.

- Sună... bine.

După ce puse hainele lor în cuier, el o conduse în bucătărie şi scoase laptele din frigider. Julia se lăsă pe antica bancă din lemn de nuc, frecându-şi braţele pentru a se încălzi.

-Te-ai apucat de gătit.

- Dacă n-aş avea o menajeră, aş muri de foame, dar am învăţat câteva lucruri elementare. îmi imaginez că un om care are o diplomă în drept ar trebui să fie în stare să încălzească laptele fără să-l ardă.

Puternica lumină din bucătărie îi scotea în evidenţă ridurile de pe chip şi firele argintii din părul blond, însă ea era în continuare o femeie frapantă. Sau ar fi fost dacă n-ar fi părut atât de tensionată. în vreme ce se îndrepta spre dulap pentru a lua cafeaua, Charles făcu un calcul în minte.

- Dumnezeule, Julia, tocmai mi-am dat seama că ne cunoaştem de peste cincizeci de ani.

- îmi amintesc ziua când ne-am întâlnit întâia oară. M-ai tras de codiţe.

-Trebuia să-ţi atrag atenţia cumva. Se sprijini de tejghea, supraveghind cu un ochi ibricul în care pusese laptele. Erai mai interesată de păpuşile surorii mele decât de mine.

- Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama tot mai inult că viaţa este o acumulare de detalii şi contexte. Şi înţeleg cât de mult depindem de confortul a ceea ce ne este familiar. în ziua în care ne-am cunoscut, nu mi-a t recut deloc prin minte că noi doi vom sfârşi prin a fi alături întreaga viaţă.

- Probabil că, pe-atunci, nu ţi-ar fi plăcut această idee. Nu de aia ai rupt logodna noastră, cu atât de mulţi ani In urmă? îţi eram prea familiar.
-Acesta a fost unul dintre motive.
Roti nervoasă cerculeţele de aur ale inelului de logodnă şi al verighetei.
O mai văzuse vreodată făcând gesturi nervoase? Din câte îşi amintea, niciodată.
-Pari foarte tensionată, Julia. Te-ai gândit să pleci undeva, pentru o vreme?
Tort îşi puse botul pe genunchiul Juliei. Ea îi mângâie mătăsosul cap auriu.
-Tom insistă să-l vizitez, dar, deocamdată, mi se pare un efort prea mare.
Lui nu-i plăcea cum suna asta, însă laptele era pe cale itft dea în clocot, aşa că luă ibricul de pe aragaz şi adăugă i acao. După ce turnă băutura aburindă în două căni mari, adăugă câte o măsură de lichior de alune, o porţie zdravănă de ffişcă şi presără praf de nucşoară.
- Poftim! Te ajută garantat să faci faţă celei mai friguroase nopţi de iarnă.
Ea sorbi, apoi, delicată a o pisică, îşi linse mustaţa de frişcă.
- Sunt impresionată.
-Mă gândesc să mă retrag de la firma mea de avocatură şi să mă fac barman. E timpul pentru o schimbare de carieră.
- Glumeşti, nu-i aşa?
-Nu sunt pregătit să devin barman, dar sunt gata pentru nişte schimbări. Probabil că mi se va oferi următorul post vacant la Curtea Supremă. Cred că va fi interesant. Sunt mai puţini bani, dar poate că munca mea va fi mai utilă.
- Felicitări! O să fii un judecător minunat.
-Sper. Cu cât devin mai bătrân, cu atât înţeleg mai bine cât de vitală este legea pentru o societate sănătoasă.
O conduse în camera mare şi confortabilă de lângă bucătărie şi răsuci reostatul pentru ca lumina să fie mai odihnitoare. Apoi, luă o telecomandă şi aprinse şemineul.
- Focul acesta nu trosneşte precum cel de lemne, dar are calitatea că este uşor de aprins.

Julia se cufundă în sofaua lată din faţa căminului, în fusta ei cu un imprimeu subtil şi cu puloverul tricotat manual, arăta ca o ilustraţie dintr-o revistă despre viaţa de lux la ţară. El se aşează alături şi îşi întinse picioarele în timp ce o pală de vânt îngheţat de februarie făcu ferestrele să zornăie. Era o noapte numai bună să stai lângă foc. Câinii veniră din bucătărie şi se tolăniră în faţa şemineului. Asemenea lui, nu mai erau la fel de tineri ca odinioară, aşa că le plăcea tihna.
Băură în tăcere, până când el spuse:
- în primăvara asta, o să scot casa la vânzare.
Ea îl privi stupefiată.
-Charles, nu! Este o casă atât de minunată. Ţi se potriveşte de minune. Nu mi te pot imagina locuind altundeva.
-Vrei să spui că în ea e atât de mult din mine şi din Barbara. Mi-am acordat un răgaz, după cum m-a sfătuit toată lumea, şi n-am făcut nimic pripit după moartea ei, dar au trecut deja doi ani. Este mult prea mult spaţiu pentru o singură persoană. Până să ajung acasă, LaDonna şi-a terminat programul. O văd atât de rar, Încât este ca şi cum nişte spiriduşi ar face curat în casă şi ar găti.
îşi termină porţia de cacao cu lapte şi puse cana pe masă.
-Ar fi altfel dacă fetele ar veni mai des pe-aici, dar Sandy şi familia ei locuiesc în Chicago, iar pe Rachel o văd foarte rar, cu toate că locuieşte numai la o jumătate de oră distanţă. Mă fâţâi aiurea de colo-colo, cu câinii (.lupă mine.
-Presupun că ai dreptate. Suspină. Au fost atât de multe schimbări, Charles. în sinea mea, nu mă simt altfel decât la douăzeci de ani. Dar, acum, viaţa mea este practic terminată, cu toate că s-ar putea să mai am treizeci de ani de trăit.
- Suferi acum, dar viaţa nu ţi s-a sfârşit. Ai fost mereu o femeie activă, cu un număr nesfârşit de prieteni şi de interese.
-Asta nu mă ajută!
Brusc, azvârli ceaşca în şemineu. Aceasta se sparse de poliţa din piatră şi căzu în cămin.
-Cu toţii vor fi cupluri, precum cele de pe Arca lui Noe, în vreme ce eu voi fi mereu singură. Atât de

singură.
Şocat de gestul ei neaşteptat şi îndurerat de suferinţa ei, o cuprinse în braţe.
- O să fie mai bine, Julia, îţi jur!
Degetele ei se înfipseră în braţele lui de parcă se îneca, iar el era colacul de salvare.
- Pot să cred asta cu mintea, dar nu cu inima.
El îi mângâie părul ca şi cum ar fi fost una dintre fiicele lui când era mică. Mirosea a nucşoară.
- Ia zilele aşa cum vin, Julia, şi nu te teme niciodată să ceri ajutorul prietenilor. Crede-mă, cu toţii vrem să facem tot ce ne stă în putinţă.
Când poliţistul venise la ei acasă să-l anunţe de moartea Barbarei, fusese atât de năucit, încât ofiţerul nu dorise să-l lase singur şi îi ceruse numărul de telefon al unui prieten. Un sfert de oră mai târziu, Julia fusese lângă el folosindu-şi o mână pentru a-l ţine ancorat în realitate şi pe cealaltă pentru a le telefona fetelor şi altor membri ai familiei, ca să le dea cumplita veste. Iar acum, într-un mod teribil, ea era cea care îşi înfrunta durerea crâncenă, iar el nu era nici pe departe la fel de priceput cum fusese ea în a i-o alina.
Uşor, îşi lipi buzele de tâmpla ei, nu cu pasiune, ci cu profundă afecţiune, o promisiune mută că avea să-i fie mereu alături la nevoie. Ea îşi înălţă chipul spre el, privirea ei îndurerată întâlnind-o pe a lui.
El nu era sigur care dintre ei se mişcase, însă buzele lor se lipiră. Moale, caldă şi plină de dorinţă, gura ei nu era a unei prietene. Preţ de o clipă nesfârşită, senzaţia clocoti între ei, atracţia instinctivă dintre un bărbat şi o femeie. Apoi, el îşi smuci capul într-o parte.
-îmi pare rău. Eu... nu prea ştiu cum de s-a întâmplat.
- S-a întâmplat pentru că... pentru că eu am vrut să se întâmple. Ii atinse cu degete tremurătoare obrazul. Fă dragoste cu mine, Charles. Te rog!
El se întrebă dacă auzise bine.
- Cred că asta ar însemna să ne pripim.
-Nu-mi pasă! Mă simt amorţită până în măduva oaselor. Râse scurt. Nu este numai faptul că mi-e dor de Sam, cu toate că îmi lipseşte cumplit de mult. Sincer, e şi teama

că... că niciodată nu voi mai avea parte cu adevărat de intimitate. Că sunt prea bătrână, şi uscată, şi neatrăgătoare. Expirată şi lipsită de valoare. Asta probabil că te şochează. Ştii de ce m-am măritat cu Sam? Deoarece cu el mă simţeam cea mai sexy, cea mai dorită femeie de pe pământ. Logodna cu tine a fost un aranja-ment lipsit de pasiune, ceva ce am decis să facem pentru
dl ţineam unul la altul, nu pentru că eram îndrăgostiţi nebuneşte.
Judecata lui sănătoasă ieşi la iveală.
-Asta pentru că tu n-ai fost atrasă de mine, Julia, nu pentru că eu nu eram atras de tine. M-am îndrăgostit de line de când aveam şapte ani. Am tot sperat că şi tu vei Rimţi la fel, dar, şi când ne-am logodit în cele din urmă, tu tot prinţesa de gheaţă ai rămas, mult prea doamnă pentru pasiune.
-Pe vremea aceea, nu ştiam nimic despre pasiune.
I 'zitând, îşi puse o mână pe braţul lui, puloverul lui gros ubia adâncindu-se sub apăsarea ei. De atunci... am aflat multe despre asta.
El ştia că ar fi o greşeală să accepte ceea ce îi ceruse ea. La naiba cu judecata sănătoasă! Strecurându-şi degetele în părul ei de un blond mat, îşi înclină capul pentru II o săruta - nu sărutul cast al unei prietenii îndelungate, ci o explorare şi o întrebare. Julia avea gust de cacao, de nucşoară şi de lacrimi. Degetele ei reci alunecară pe gâtul lui, însă gura ei era fierbinte de dorinţă.
Şi el aflase foarte multe de când se sărutaseră ultima oară. Cum să-şi exprime pasiunea, cum s-o stârnească în partenera lui. Cu coate astea, fu surprins de intensitatea răspunsului ei. Era atât de înnebunită de dorinţa de a KC elibera, de a se îneca în senzaţii, chiar şi numai pen- t ru câteva momente. Aceasta era Julia, care le ţinuse de mânuţele dolofane pe fetele lui, la fel cum el îi învăţase pe copiii ei să navigheze. Era prietena care îi oferise sfaturi bune în zilele furtunoase de la începutul căsniciei lui, care îi fusese mereu aproape în lunile dureroase de după moartea Barbarei.

Şi era o femeie pe care el o dorise întotdeauna. Bar- Imra fusese lumina vieţii lui, găsind în sufletul lui zone nscunse, despre a căror existenţă nici el nu ştiuse, dar, cu toate astea, nu încetase niciodată să ţină la Julia. Acum, tăciunii dorinţei izbucniră în flăcări, la fel de înnebunitori de parcă ar fi avut douăzeci, nu aproape şaizeci de ani. Cu o ultimă fărâmă de luciditate, rosti cu glas răguşit:
-E o greşeală.
- Nt^mi pasă!
Mâna ei coborî pe trupul lui. Se cuprinseră în braţe cu o grabă feroce, faldurile grele ale fustei ei strivindu-se între trupurile lor. Pasiunea preluă controlul, arzând intensă, pe deplin satisfăcătoare, în vreme ce fiecare uita de sine şi de rănile vieţii, lipit de celălalt.
După aceea, gâfâind îmbrăţişaţi, el se simţi mai liniştit decât oricând după moartea Barbarei. Trase o pătură peste ei. Julia se răsuci, lipindu-şi spinarea de pieptul lui.
El îi mângâie cu blândeţe părul încâlcit, apoi îşi dădu seama că ea plângea.
-Julia, ce s-a-ntâmplat?
Fără să se uite la el, ea şopti:
-Ai avut dreptate, a fost o greşeală.
- Doar dacă o laşi să fie astfel. Amândoi suntem trecuţi bine de vârsta la care avem nevoie de consimţământul cuiva şi nici nu prea prezentăm cine ştie ce risc de boli grave. Şi, cel mai important, nu înşelăm pe nimeni. Avem tot dreptul să fim împreună dacă asta ne dorim.
-N-a trecut nici măcar o lună de la moartea lui Sam!
- El te-a iubit, Julia. Nu ţi-ar refuza liniştea pe care ţi-ai putea-o găsi alături de un prieten. Ezită. Ultima dată când l-am văzut, el... el mi-a cerut să am grijă de tine.
-Mă îndoiesc că la asta se gândea. Se ridică şi îşi aranjă grăbită hainele. îmi pare rău că te-am târât în nefericirea mea, Charles. N-a fost cinstit din partea mea.
-Pentru numele lui Dumnezeu, Julia, nu-ţi cere scuze!
Ea trecu peste câini şi se năpusti spre bucătărie cu viteza unui jucător de tenis de primă clasă.
- Şi nu fugi!

Se duse după ea, dar se împiedică imediat de Retort. Până să se desprindă de câine, Mercedesul se îndepărta grăbit pe lunga alee spre Ruxton Road, pierzându-se printre copacii argintaţi de lună.
înjurând, rămase în pragul uşii şi o privi îndepărtân- ilu-se. Zgomotul făcut de maşină se stinse, în urma lui i amânând doar foşnetul aspru şi îngheţat al rămurelelor mişcate de vântul nopţii şi bâzâitul îndepărtat al traficului de pe Jones Falls Expressway. Mâinile lui căzură pe i apetele câinilor care îl urmaseră la uşă.
Julia avea dreptate -fusese o greşeală să facă sex. înainte de asta, doar unul dintre ei se simţea îngrozitor. Acum, erau amândoi în această situaţie.
capitolul 16
în Las Vegas, oraşul permanent treaz, Kate putuse suna după miezul nopţii ca să închirieze o maşină, aşa i ă de dimineaţă o avea deja la dispoziţie pentru a merge să ia micul dejun într-o cafenea. Se furişase devreme din apartament, pentru a-l evita pe Donovan.
Cu toate că ajunse pe şantier înainte de ora opt, el era deja acolo. Ieşi din Palace în vreme ce ea îşi parca maşina, având într-o mână o coadă de mătură retezată, Iar în cealaltă, un baton de dinamită.
-Este timpul pentru prima ta lecţie despre lucrurile de bază ale meseriei, Kate. O să producem o explozie ile probă.
Punându-şi casca de protecţie, ea rosti:
- Sunt gata oricând doreşti.
Urcară împreună la etajul cel mai de jos unde aveau nă fie plasaţi explozibilii şi se îndreptară spre un stâlp de susţinere aflat în partea din spate a clădirii. Un mare burghiu pneumatic se afla pe duşumea lângă stâlp, alături de echipamentul de siguranţă ce includea, printre niţele, şi ochelari şi apărători pentru urechi.
-Ai folosit vreodată un perforator pneumatic cu picior? întrebă Donovan. Chestiile astea cântăresc treizeci şi cinci de kilograme, acesta fiind motivul pentru care găurile pentru explozibili sunt făcute de echipe formate din câte doi oameni. O persoană ghidează, iar cealaltă ţi ne aparatul şi are grijă să menţină presiunea constantă.

Nu va fi necesar să faci asta prea des, însă va trebui să ştii cum se face vrei să te afli la conducere.
Găurirea plăcilor de beton era un aspect al demolării cu explozibili care nu apăruse în visurile copilăriei lui Kate, însă n-avea de gând să-i spună asta lui Donovan. Dacă voia această slujbă, trebuia se arate dispusă să fie şi muncitor, şi inginer deopotrivă.
-N-am mai folosit acest gen de perforator, dar am lucrat cu unele mai mici. O să mă descurc.
El îi dădu o lecţie rapidă de tehnică înainte să-şi pună amândoi echipamentul de protecţie. Apoi, el ridică aparatul, de parcă ar fi fost o nimica toată, şi făcu o gaură în duşumea, la circa doi metri de stâlp, într-o izbucnire asurzitoare de zgomot. După ce fixă piciorul perforatorului în gaura respectivă, spuse:
-Eu o să ghidez aparatul, tu ocupă-te de burghiu. Probabil o să dai de armătură metalică, şi vei şti când se va întâmpla asta, dar continuă. Burghiul este din carbu- ră metalică şi e proiectat să taie oţelul.
Ea luă burghiul şi mai că scăpă blestemăţia aia. La treizeci şi cinci de kilograme, era greu chiar şi cu sprijin. Dacă Donovan se amuză de stângăcia ei, avu decenţa să n-o arate. O ajută să pună burghiul în poziţia dorită şi îşi plasă mâna înmănuşată deasupra suportului. Precaută, apăsă butonul de pornire aflat pe mâner. Burghiul lovi ca un măgar cu copita şi făcu un vacarm capabil să scoale morţii, dar, spre încântarea ei, reuşi să-l mânuiască.
Sfredelitul în beton necesita concentrare şi forţă. Vibraţiile i se transmiteau prin mâini şi prin braţe, în timp ce praf şi resturi de beton ţâşneau din gaura care se adâncea. După vreo douăzeci şi ceva de centimetri, ajunse la o bucată de armătură, una dintre tijele de oţel care ranforsa betonul armat.
Donovan avusese dreptate că ea avea să ştie când avea să se întâmple - burghiul scrâşni şi ricoşă, dar ea îl ţinu cu toată forţa şi continuă.
Centimetru cu centimetru, pătrunse până în miezul stâlpului. Armătura părea să fi fost folosită fără zgârcenie.

Nu putea spune că i-ar plăcea să facă asta toată ziua, /i de zi, dar exista o satisfacţie îmbătătoare în atacarea betonului şi a oţelului şi în înfrângerea lor.
Când aprecie că gaura depăşise cu puţin raza stâlpului, retrase burghiul şi eliberă butonul de pornire.
C !e tăcere binecuvântată!
Donovan o ajută să lase jos burghiul, apoi luă coada «le mătură şi o băgă în gaură.
-Ai nimerit bine adâncimea. Acum, a venit vremea pui primul tău explozibil.
îi întinse batonul de dinamită.
în sfârşit, putea să se joace cu explozibili! Luă batonul
El scoase de la curea un dom din alamă, iar dintr-un buzunar, tubul metalic subţire al unei capse detonante.
- Fă cu domul o gaură în unul din capetele batonului şi bagă înăuntru capsa detonantă. Să foloseşti întotdeauna un dom de alamă, nu din fier, pentru a evita apariţia scânteilor.
Capsa detonantă era un cilindru subţire, cu două lire, unul verde şi altul roşu, ataşate la capăt. După ce le desfăşură, Kate introduse capsa în gaura pe care o lâcuse, lăsând firele afară.
Donovan îi arătă cum să lege firele cu un nod în jurul batonului. Apoi, ea se folosi de coada măturii pentru a tmpinge explozibilul în gaura făcută. Până acum, totul era în regulă.
- Nu se pune, de obicei, un săculeţ cu nisip, pentru ca forţa să rămână concentrată în stâlp, în loc să se risipească în afara găurii?
-Ai o memorie bună.
Scoase un săculeţ dintr-un buzunar şi i-l întinse. Ea îl îndesă peste batonul de dinamită, i acum ce facem?
De partea cealaltă a stâlpului se aflau două suluri lungi de material tăiat, unul de ţesătură neagră, cu aspect sintetic, iar celălalt de plasă metalică. Donovan fusese foarte minuţios când pregătise această lecţie pentru ea.
Lucrând împreună, înfăşurară stâlpul în plasă, apoi îl acoperiră cu materialul aspru. Trupul înalt al lui Donovan se afla la doar câţiva centimetri de al ei, suficient de

aproape pentru ca ea să-i poată simţi căldura în aerul rece al dimineţii, în vreme ce securiza acoperitori- le cu sârmă de oţel groasă. Arăta enervant de atrăgător în hainele practice de lucru care îi scoteau în evidenţă forţa şi condiţia fizică. Kate se îndepărtă de îndată ce nu mai fu nevoie ca ea să ţină materialele.
-Acum, leagă firele acelei bobine la capsa detonantă şi desfăşoară-le până afară, spuse Donovan. Ne vedem acolo.
Oare de câte ori făcuse tatăl ei acest lucru? Sau Donovan? Acum, era rândul ei.
Până să scoată firele, Donovan o aştepta deja cu un explozor ponosit.
-Aceasta este doar o explozie de probă, dar principiile sunt aceleaşi ca pentru a dărâma întreaga clădire. Singura diferenţă e amploarea.
Ea îngenunche lângă explozor pentru a lega firele, însă el o opri cu un gest.
-Legarea firelor la explozor este ultimul - absolut ultimul - pas. întâi, ne asigurăm că nu se află nimeni în zonă.
îşi scoase de la curea staţia radio şi apăsă comutatorul pentru transmisie.
- Bull, sunt Donovan. Suntem gata pentru explozia de probă. Au plecat toţi oamenii?
- Cred că da, se auzi cu pârâituri vocea gravă a lui Berrigan. Dar lasă-mă vreo două minute, să mă asigur.
După ce Berrigan îl apelă pentru a-l anunţa că totul era în regulă, Donovan spuse:
-OK, viteazo. Leagă firele şi, când eşti gata, detonează.
Inima îi tresăltă în piept. Poate că nu avea să fie cine ştie ce explozie, dar era a ei. Cu grijă, conectă firele
cu ale explozorului, apoi ezită în vreme ce fixa cu privirea cele două butoane.
- încălzeşte maşinăria ţinând apăsat butonul verde, zise Donovan. Când se aprinde butonul roşu, pe care scrie „Foc“, e gata de detonare. în momentul ăla începe numărătoarea inversă de la „Zece" la „Foc“. Atunci, apeşi cel de-al doilea buton. Trebuie să le eliberezi pe amândouă pentru a declanşa explozia. Ai priceput?
Ea apăsă primul buton.

- Să încep numărătoarea inversă?
- Da. Este o explozie adevărată, chiar dacă la scară mult mai mică.

După ce beculeţul roşu se aprinse, ea începu să numere.
- Zece, nouă, opt...

„Foc!" Cuprinsă de un val de entuziasm pur, ea apăsă al doilea buton, completând conexiunea electrică. Deasupra lor, o bubuitură răsună în clădirea goală, făcând geamurile să zornăie şi împrăştiind praf în aerul limpede al deşertului. Kate chiui triumfătoare. Reuşise! Reuşise!
- Bravo, Kate! Eşti pe drumul cel bun.

Ea râse puţin stânjenită din cauza propriei exaltări.
-E un fel de plăcere foarte copilărească, nu-i aşa? Ca a unui ţânc care dărâmă o grămadă de cuburi.

El zâmbi larg.
-Aşa e. Oricât am spune noi că aceasta este o afacere şi o parte necesară în ciclul construcţiilor, în sufletul nostru o facem pentru pura plăcere copilărească de a produce zgomote puternice şi de a distruge lucruri.
-Ăsta-i motivul real pentru care ne este considerată o meserie pentru femei, nu-i aşa? Să arunci lucruri în aer e o treabă atât de masculină.
- Da, dar tu tocmai ai fost admisă în club.

Intimitatea înşelătoare ce se întrevedea dincolo de roate conversaţiile lor era prezentă cu toată forţa. Kate îşi îndepărtă privirea.
-A venit vremea să examinăm rezultatele.
- Poftim!

Donovan scoase dintr-un buzunar o pereche de măşti împotriva prafului. Pentru ea nu mai era o surpriză să îl vadă dând la iveală tot felul de obiecte.

Ea îşi trase elasticul peste cap astfel încât masca să-i acopere nasul şi gura, apoi intră în clădire pentru a examina rezultatele primei sale explozii. Când ajunseră în zona de testare, praful începea să se aşeze, iar ea fu dezamăgită să vadă că stâlpul nu fusese retezat. Cu toate că betonul fusese spulberat, oasele de oţel ale armăturii erau aproape intacte.
-Am făcut eu ceva greşit?

Privirea pătrunzătoare a lui Donovan studie stâlpul.
-Nu, doar că e al naibii de multă armătură aici - mult mai multă decât în mod obişnuit. în nici un caz nu aveam de unde să ştim, din moment ce nu ni s-au pus la dispoziţie planurile. De aceea facem teste, pentru a ne asigura că ştim ce are să se întâmple. O să mai trebuiască făcute nişte găuri de testare, pentru a verifica dacă grosimea armăturii este aceeaşi în toată clădirea. Apoi, mai facem o explozie de probă. Bănuiesc că aceşti stâlpi vor avea nevoie de un baton şi jumătate de dinamită.
„împreună." în ciuda rezervelor lui Donovan privind implicarea ei în PD1, Kate făcea acum parte din echipă.
capitolul 17
Entuziasmul pe care i-l stârnise lui Kate prima explozie fu urmat de banala muncă de birou, deoarece Donovan îi ceruse să dea telefoanele necesare. Ea privi filosofic situaţia. Şi copil fiind, ştiuse că fiecare mare explozie presupunea săptămâni şi luni de muncă de rutină.
Tocmai discutase cu furnizorul local de explozibili, când avu loc invazia celor de la Hollywood. Kate şi Carmen erau singure în birou.
-O limuzină uriaşă tocmai opreşte afară. Crezi că sunt Kenzie şi Raine? zise Carmen surescitată.
Kate îşi ridică privirea de la lista pe are o avea înaintea ochilor.
-N-aş fi crezut că actorii ar trece să vadă locaţia, dar presupun că e posibil. Hai să ieşim să aflăm.
Carmen se îndreptă hotărâtă spre uşă.
- Dacă ei sunt, vreau să le fiu prezentată.
Ieşiră din rulotă la vreme pentru a o vedea pe Raine Marlowe, una dintre cele mai bogate femei de la Hollywood, strecurându-se ca o vidră afară din limuzină. Pur- i a ochelari de soare cu lentile-oglindă, o salopetă turcoaz care îi scotea în evidenţă fiecare centimetru al siluetei lierfecte, o eşarfă fluturând în stil Isadora Duncan şi nişte cizme de zeiţă afurisită cu tocuri cui.
Kate îşi aduse aminte de ziua când se cunoscuseră, pe atunci Rainey fiind un copil înspăimântat şi mânios, cu privirea chinuită. Fiica ilegitimă a unei faimoase vedete

rock şi a iubitului ei neidentificat, rămăsese orfană la vârsta de şase ani din cauză că mama ei luase o supra-ilozâ. Clementine - doar Clementine, nici un alt nume nefiind necesar - fusese găsită purtând un tricou pe care scria: „Live Fast, Love Hard, Die Young, and Leave a Heautiful Corpse" . Clementine le făcuse pe toate patru. Undeva în Valhalla starurilor rock decedate, probabil că ea se bucura ştiind că devenise o legendă.
Dar, dacă pe deo parte moartea ei prematură fusese o cale sigură de a obţine faima, pe de altă parte fusese un lucru groaznic pe care să i-l faci unei fetiţe. Kate îşi amintea cu precizie ziua când Raine - pe atunci purtând încă numele de Rainbow, pe care i-l dăduse mama ei - apăruse la Friends School. Părea năucită atât din cauza pierderii mamei ei, cât şi a şocului cultural provocat de plecarea din Los Angeles şi găzduirea ei în conservatoarea casă din Maryland a bunicilor ei. Bătrânii Marlowe nu aprobaseră niciodată viaţa dusă de Clementine, dar, pentru Dumnezeu, aveau să-şi facă datoria faţă de fiica ei.
Din culcuşul propriei siguranţe, Kate, compătimitoare, se împrietenise cu fata cea nouă. Ea fusese cea care începuse s-o numească Rainey. Şi aşa rămăsese.
Dintre cele cinci fete care, până la urmă, se autointi-tulaseră „cercul de prietene", Rainey s-a dovedit cea mai extravagantă. A ajuns o adolescentă cu părul de culoarea piersicii, oase mici, un trup perfect proporţionat şi o pasiune pentru lucrurile revoltătoare. în timpul primului an la Goucher College, a plecat în California fără să privească în urmă. Asemenea lui Kate, nu s-a mai întors în Maryland odată ce a evadat de-acolo. Dezgustaţi, bunicii ei au dat-o uitării, la fel cum făcuseră şi în cazul lui Clementine. Rainey s-a avântat în lumea producţiei de filme, studiind actoria, ducându-se la audiţii şi chiar urmând cursuri la colegiu, doar de distracţie. S-a bucurat de un succes modest chiar de la început, punând temeliile pentru când avea să devină, în apropierea vârstei de treizeci de ani, „o senzaţie apărută peste noapte".
în tot acest timp, Rainey păstrase legătura cu vechile ei prietene. Locuind pe coasta de vest, Kate se întâlnise cel

mai des cu ea. Aproape în fiecare an petreceau împreună câte un weekend prelungit, în vreun loc interesant. Ultima asemenea ieşire fusese în Cârmei, cu peste doi ani în urmă, cu puţin înainte ca Rainey să-l întâlnească pe Kenzie Scott. De atunci, Rainey fusese prea ocupată pentru a-şi petrece weekendurile cu prietenele.
Cu toate că vorbiseră ocazional la telefon, nu intraseră niciodată în detalii. Viaţa profesională şi cea personală ale lui Rainey erau grozave... Oare Kate ce mai făcea? Aceste discuţii o tulburau pe Kate. Deşi cariera prietenei sale era în plin avânt, în lumea filmelor succesele se plăteau scump, şi, dincolo de suprafaţa dură, Rainey era o persoană vulnerabilă. Dar ele îşi respectaseră mereu intimitatea una celeilalte, aşa încât Kate nu afla mai multe decât voia prietena ei să-i spună.
în vreme ce cobora din limuzină, privirea lui Rainey o întâlni pe Kate.
- Iată-te!
Se repezi să o îmbrăţişeze.
Kate o strânse şi ea în braţe. Ani de zile, se întrebase dacă urma să vină vreodată ziua în care Rainey avea să ne gândească la ea ca la o parte îndepărtată şi nu foarte interesantă a trecutului, însă acest lucru nu se întâmplase încă.
- La naiba, Rainey, cu siguranţă poţi să le faci să se ruşineze pe vedetele din filmele de groază. Cum m-ai găsit aici?
- Am fost pe platoul de filmare, şi tocmai am auzit de moartea tatălui tău. îmi pare atât de rău, Kate. A fost un om grozav. Dar măcar a plecat cu stil.
- Da, aşa a făcut. îmi doresc doar să se fi întâmplat peste treizeci de ani.
-Niciodată nu este un moment bun să îţi pierzi un părinte. Rainey îşi scoase ochelarii de soare, lăsând să-i 1 se vadă ochii albaştri-cenuşii a căror culoare varia şi i are păreau mult mai în vârstă decât chipul fără cusur. Oricum, când te-am sunat la birou pentru a-ţi transmite condoleanţe, Liz mi-a spus că vei lucra la firma familiei un an de zile. Şi, fiindcă ştiam că această explozie a PDI urma să apară în

film, am cerut ca limuzina să treacă pe aici în drum spre hotel, pentru orice eventualitate. Mă bucur că, în sfârşit, ai reuşit să intri în această afacere.
- Chiar am reuşit Vrei să-mi vezi casca de protecţie? Prietena ei râse.
-Am o poză cu tine purtând aşa ceva când erai în clasa a doua. îţi stătea bine chiar şi atunci.
Doi bărbaţi coborâseră din limuzină în urma ei, iar acum studiau carcasa strălucitoare a fostului cazinou. Rainey îi făcu semn bărbatului mai înalt.
-Nu l-ai cunoscut pe soţul meu, nu? Kate, Kenzie Scott Kenzie, ea este Kate Corsi, cea mai veche prietenă a mea. Se spune că, de obicei, actorii par mai piperniciţi în realitate, dar nu era cazul lui Kenzie Scott Era mare - înalt şi cu umeri largi, frumos proporţionat charismatic şi cu nişte ochi verzi pentru care să mori. Kate abia izbuti să nu rămână cu gura căscată.
- Mie nu mi se pare „veche", rosti Kenzie cu voce gravă. Ba dimpotrivă.
Cu toate că putea vorbi o americană perfectă pentru rolurile de pe ecran, accentul lui natural era englezesc - irezistibil.
Kate întinse mâna şi roşi când el se aplecă galant pentru a i-o săruta. îl văzuse pe Kenzie Scott pe marele ecran, unde întruchipa o combinaţie între entuziasmul eroului de acţiune gen Harrison Ford şi farmecul urban al lui Cary Grant. Şi iată-l aici, sărutându-i mâna.
-Am senzaţia unei disonanţe cognitive. Am crezut mereu că ai şase metri înălţime.
Pielea bronzată din jurul ochilor i se cută când el zâmbi.
- Este o percepţie greşită des întâlnită. Dar iată-mă, din păcate, în carne şi oase prea, prea modeste.
Kate o văzu pe Carmen ascunsă în rulotă.
-Aş vrea să vă fac cunoştinţă cu Carmen Valasquez, care, am informaţii din surse sigure, este puterea din spatele tronului companiei de construcţii care se ocupă de demolarea acestei clădiri şi de construirea a ceva mai bun. Carmen, ei sunt Raine Marlowe şi Kenzie Scott.

Cu ochii mari, Carmen se apropie. în vreme ce Rai- ney şi Kenzie o salutau, celălalt bărbat care sosise cu limuzina, un tip înalt şi zvelt, pe care Kate îl recunoscu ca fiind Hank Hawkins, regizorul filmului, strigă:

- Hei, Kenzie, vino încoace.

Cerându-şi scuze, Kenzie se duse înspre el. Carmen rosti cu timiditate:

- Mi-au plăcut la nebunie toate filmele tale, domnişoară Marlowe. Absolut toate.

Rainey râse.

-Chiar şi primul, Biker Babes from HeU'?

-Mai ales acela. Nu doar că mi-a dat curajul să-mi părăsesc primul soţ, care era o jigodie, dar m-am dus şi mi-am cumpărat o Yamaha. De fapt, a avut un rol important în agăţarea actualului soţ. N-ai crede cât de tare îl excită motocicleta aia a mea.

- Eu aş crede, zise Kate gândindu-se la motocicleta pe care o avea Donovan pe când erau căsătoriţi. Motocicletele sunt sexy.

-Mă bucur că acel fiasco de film a avut şi asemenea consecinţe plăcute, spuse Rainey. Chiar de când l-am făcut am ştiu că, într-o zi, îmi va fi jenă că am jucat în el.

- Dacă Steve McQueen a putut să joace în The Blob, scumpo, n-ai nici un motiv să te jenezi pentru Biker Babes from Hell, zise Carmen. Scuzaţi-mi flecăreala, ştiu că voi două aveţi de vorbit. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, domnişoară Marlowe.

- Spune-mi Raine. Sunt sigură că ne vom vedea des In următoarele câteva zile, domnişoară Valasquez. După un zâmbet cald şi o strângere de mână, Rainey îi zise lui Kate: Hai să ne uităm mai îndeaproape la clădirea pe care o veţi arunca în aer.

- De fapt, n-o vom arunca în aer. O vom dărâma.

Străbătură marea parcare spre Palace, care strălucea ca o seră în blândul soare de iarnă. Conştientă că Rainey nu îi spusese mare lucru despre soţul ei, Kate o întrebă:

- Cum este să trăieşti cu un idol?

-Statutul de idol dispare al naibii de repede când Înălţimea Sa lasă tubul ele pastă de dinţi fără capac.

încă din ziua căsătoriei lor grăbite, tabloidele preziseseră divorţul dintre Raine şi Kenzie. Kate dorea să creadă că asemenea preziceri nu erau altceva decât zvonurile obişnuite, dar poate că lucrurile nu stăteau aşa.

- Presupun că da.

Văzând expresia de pe chipul lui Kate, Rainey spuse:

- Cel mai grozav la Kenzie este că, sub exteriorul absolut incredibil, se află un tip cu adevărat cumsecade. E şi un actor al naibii de bun.

-Atunci, vă potriviţi foarte bine, fiindcă şi tu eşti o nctriţă extrem de bună, zise Kate. Felul în care ai jucat-o pe fata muribundă în Home Free m-a făcut să vărs râuri de lacrimi pe scaunul cinematografului.

-A fost un rol bun. Este mereu foarte distractiv să rumegi scenariul când e o scenă de moarte.

- Colegii tăi care te-au nominalizat pentru Oscar au crezut, cu siguranţă, că l-ai rumegat bine. Cred în continuare că ar fi trebuit să-l câştigi.

- Şi eu am crezut acelaşi lucru, replică Rainey zâmbind. Dar nominalizarea m-a pus pe lista celor mai apreciaţi actori de la Hollywood, aşa că tot a fost bine. Abandonând subiectul, întrebă: Povesteşte-mi despre vechea gaşcă. Ceva veşti interesante?

- Ei bine, Laurel a fost promovată art director, începu Kate. Iar Val jură că s-a plictisit de moarte de avocatură şi că preferă să întoarcă burgeri dacă de asta e nevoie pentru o schimbare de carieră.

-Val spune asta mereu.

Se opriră în apropierea cazinoului. Rainey îşi umbri ochii cu mâna şi studie clădirea.

-Exceptând echipamentul greu şi muncitorii care mişună prin jur, clădirea arată cam ca de obicei. Credeam că oamenii de la PDI trebuie să scoată ferestrele şi tot ce se află în interior înainte de demolare.

-Numai etajele unde se pun explozibili au fost golite complet, până la beton. Echipelor li s-a ordonat să lase

geamurile intacte, în caz că era nevoie de ele pentru film. Şi, că veni vorba, despre ce e filmul?

- Lethal Force este, în esenţă, un thriller plin de testosteron. Kenzie se luptă cu nişte grupări paramilitare, ieşind, evident, triumfător. Punctul culminant este când el se năpusteşte cu un tanc afară din hotel, exact înainte ca acesta să explodeze.

- Un tanc? Kate clipi. într-un hotel?

-Grupările paramilitare au un congres, iar printre exponate se află un tanc. încearcă să nu te gândeşti prea mult la asta - o să te alegi cu o durere de cap. Fiindcă hotelul e plin de ţipi răi, nu contează că numărul cadavrelor este astronomic. Eu sunt Fata, un soi de recompensă primită de Kenzie pentru eroismul supraomenesc.

-Nu pari prea încântată.

- De fapt, scenariul nu-i chiar atât de rău. Rainey îşi puse din nou ochelarii de soare. Eu şi Kenzie am vrut să facem un alt film împreună, iar acesta părea o mişcare hună în carieră. L-am convins pe Hank să-i confere ceva Inteligenţă personajului meu şi să-i dea puţin mai multe de făcut. O să ajung chiar să-l salvez pe Kenzie, o dată sau de două ori. Nu e genul de film demn de ţinut minte pentru evoluţia personajelor, dar ar trebui să poată reprezenta o plăcere vinovată.

- Nu e nimic rău în a te distra. Dar tu cum reuşeşti să-ţi duci viaţa pe banda de viteză? Pari puţin stresată.

De fapt, mai mult decât puţin.

-Există mereu un alt gard care trebuie sărit, Kate. liste o viaţă ciudată pentru o persoană introvertită.

Kate rosti încet:

- Nu pari foarte fericită.

- Fericită? Cine se aşteaptă la fericire? Rainey se uită peste umăr la soţul ei care îl urmărea cu atenţie pe Hank Hawkins gesticulând.

- Cel puţin, viaţa mea e interesantă.

Urmă un lung moment de tăcere înainte ca ea să izbucnească:

- Uneori vreau să mă dau pur şi simplu jos din carusel, Kate. Să fug împreună cu Kenzie la o fermă sau pe o insulă pustie, unde să creştem pisici şi copii.
-Aţi putea dacă aţi vrea. Probabil că voi doi aveţi suficienţi bani pentru a trăi câteva vieţi în lux.
-N-aş putea să ies niciodată din afacerea asta. Este Însăşi fiinţa mea. Rainey aruncă o privire inexpresivă Înspre soţul ei. Şi Dumnezeu ştie că el n-ar renunţa niciodată. Dar mi-ar plăcea la nebunie să mănânc ce vreau şi să nu mai folosesc niciodată blestematul ăsta de machiaj.
-Mai sunt şi alte slujbe la Hollywood.
- Este interesant că ai pomenit despre asta. Dorinţa inea secretă este să regizez. Să-mi îngădui să mă îngraş, şi să devin rea, şi să mă bucur terorizându-i pe actorii nenorocoşi.
-Tu n-o să te îngraşi niciodată şi mă îndoiesc că ţi-ar face plăcere să-i terorizezi pe cei slabi. Ai preferat dintot-ileauna să-i ataci pe cei bogaţi şi puternici.
-Ai dreptate, recunoscu Rainey. Dar, chiar dacă no să chinuiesc pe nimeni, tot vreau să regizez. Doar aşa e posibil să spui cu adevărat povestea pe care o ai de zis. Să creezi o imagine de ansamblu, nu să fii doar o unealtă care exprimă viziunea altcuiva - adică fix ceea ce face un actor.
- în Hollywoodul de astăzi nu este imposibil ca femeile să ajungă regizori.
- Nu, dar încă este al naibii de greu.
în vreme de se îndreptau spre Palace, Donovan, care stătuse de vorbă cu şeful de echipă, le văzu apropiin- du-se. încheie conversaţia şi pomi în direcţia lor, paşii săi lungi şi uşori fiind o încântare pentru ochi. Rainey fluieră încetişor.
- Cine-i tipul masiv, cu cască de protecţie?
- Fostul meu soţ şi actualul şef. Infamul Donovan.
- Dumnezeule mare! E la fel de spectaculos precum Kenzie. Se uită la Kate. Singura dată când aproape că mi-am încălcat jurământul de a nu mă mai întoarce niciodată în Maryland a fost cu ocazia nunţii tale. Dacă nu m-aş fi aflat în toiul filmărilor pentru primul meu film, aş fi venit.
-Nu contează. Prima nuntă nu a fost cu noroc, aşa că, poate, într-o zi, o să primeşti o invitaţie la a doua.

- O să vin, îţi promit! spuse Rainey. Cum e să lucrezi pentru fostul soţ? N-ai zis niciodată prea multe despre motivul pentru care l-ai părăsit. A trecut îndeajuns de mult timp pentru ca asta să nu te mai deranjeze?
- Există ceva mai rău decât faptul că-l am ca şef - locuim în aceeaşi casă.
Kate îi povesti despre testamentul lui Sam, în vreme ce Rainey se holba la ea nevenindu-i să creadă.
- Este diabolic. Şi cum te descurci?
Kate se gândi ce să-i răspundă şi într-un final zise:
-Deocamdată, bine. Dar au trecut numai două zile de când am început să lucrez cu el.
- Spune-mi cum o să daţi jos clădirea asta. Ai fost mereu americanca tipică pe vremea când erai copil. Cine ar fi crezut că, în suflet, erai o teroristă.
-Nu teroristă. Kate ezită. Distrugerea este o parte esenţială a ciclului vieţii. Shiva Distrugătorul, zeul anihilării şi al regenerării. Pasărea Phoenix, care dispare în ilăcări şi renaşte din propria cenuşă. Muribundul îndepărtat pentru a face loc unei vieţi noi.
în timp ce Rainey încuviinţa din cap, pricepând ce voia să spună, Donovan se apropie suficient pentru a fi auzit când rosti:
- Kate, ai reuşit să afli când se va face livrarea principală de explozibili?
- Poimâine. Maşinile păzite vor pleca la ora opt dimineaţă. Domnul Kimmel tocmai mergea să facă o livrare, uşa că a zis că va trece pe-aici, cam într-o oră, pentru n ne lăsa dinamita şi capsele detonante pentru următorul test.
-Bine. Acestea fiind stabilite, Donovan se întoarse spre Raine. Mă bucur că treaba asta vă dă ţie şi lui Kate şansa de a vă vedea din nou, domnişoară Marlowe.
- Şi eu. Rainey îşi întoarse spre el ochii ascunşi dincolo de ochelarii de soare cu lentile-oglindă. Tu ştii cine sunt eu. Iar tu, desigur, eşti ticălosul care i-a frânt inima lui Kate.
- Rainey! exclamă Kate. Poartă-te frumos.
Ignorând-o pe Kate, Donovan rosti:

-Poate că am făcut-o. Nu că ar mai avea vreo importanţă, dar este ultimul lucru de pe lumea asta pe care aş fi vrut să-l fac.
-Asta nu valorează prea mult, spuse Rainey, cu vocea ei flexibilă de actriţă plină de răceală. Drumul spre iad e pavat cu intenţii bune.
-Crede-mă, ştiu asta. Ţi-a spus Kate de ce m-a părăsit?
-Nu. Este prea discretă şi loială pentru a împroşca pe dneva cu noroi, oricât de mult ar merita-o.
- încetaţi să vorbiţi ca şi cum n-aş fi aici, interveni Kate.
Atmosfera se detensionă. Donovan spuse solemn:
-Fără îndoială că eu sunt ticălosul în piesa asta. f lagelarea la nouă. Filmarea la unsprezece.
-Nu mă face să râd, zise Rainey. Mi-e greu să mârâi uşa cum trebuie dacă mă pufneşte râsul.
-Ştiu o glumă bună cu becuri, spuse Donovan. Asta te-ar împiedica să mârâi?
Ea cedă şi râse, uitându-se la Kate.
-Ar fi trebuit să ştiu că ai avut un motiv întemeiat pentru care te-ai măritat cu el.
- Dacă aţi terminat, putem vorbi despre altceva? rosti Kaţe pe un ton acid. De exemplu, despre vreme.
în spatele ei, o voce profundă spuse:
-Vremea este întotdeauna un subiect potrivit, domnişoară Corsi. Mult mai plăcut decât o poveste sentimentală străveche. Pot să te fac englezoaică onorifică dacă tot ai o deprindere atât de elegantă a stilului conversaţional britanic?
Kate se răsuci spre Kenzie Scott şi-l privi uşurată.
- Protestanţii cu strămoşi anglo-saxoni se pricep foarte bine la astfel de lucruri, domnule Scott. Am avut numai note maxime la flecăreală, când eram la şcoală.
- Genul de femeie care îmi place.
Privirea i se îndreptă spre Donovan, şi îşi puse mâna pe talia lui Rainey cu un gest care spunea clar: „E a mea!“
Kate se gândi că un bărbat căsătorit cu una dintre cele mai dorite şi de dorit femei din lume avea o practică îndelungată în a-şi marca teritoriul.

Cei doi bărbaţi se măsurară din priviri în timp ce dădură mâna. Evaluarea fusese probabil favorabilă, deoarece Kenzie îi zâmbi amical lui Donovan.
-Am fost fascinat de treaba pe care o face compania ta, de când am văzut un film în care PDI dărâmă un uriaş hotel din Miami Beach. Magnific. Wagnerian, de fapt. Mi-am tot imaginat clădirea prăbuşindu-se lent, muzica de fundal fiind un cor de walkirii care jelesc.
- Dacă te interesează, avem o casetă video cu înregistrări ale mai multor demolări. Nu doar clădiri, ci şi poduri şi platforme petroliere avariate şi diverse alte construcţii neconvenţionale. Ţi-aş trimite cu plăcere o copie.
- Mulţumesc, m-ar bucura.
Donovan îşi scoase casca şi îşi trecu degetele prin păr, făcându-l să se onduleze. Am auzit că Hawkins vrea ca un tanc să iasă din hotel?
- Da, de acea vrea o clădire care are faţada din sticlă. C iândeşte-te ce distrugere magnifică va provoca. Va avea «acces şi pe piaţa internaţională, fiindcă „bum, trosc, poc" nu au nevoie de traducere. Multe pot fi făcute de laboratorul pentru efecte speciale, însă Hank vrea O filmeze tancul trecând prin peretele de sticlă. Putem Inlosi un unghi care să nu fie vizibil în timpul filmării principale.
Kenzie se întoarse spre Rainey. Cred că l-am convins pe Hank să mă lase să-mi îndeplinesc ambiţia din copilărie de a conduce eu tancul.
- Pot să vin şi eu? întrebă Rainey. Nici măcar super-vcdetele asigurate şi răsasigurate nu riscă să se rănească Intr-un tanc.
Kate se simţi uşurată. Acest subiect era mult mai «igur decât discuţiile despre ea şi mult mai interesant decât vremea. Cum conversaţia se îndreptase spre film, «•a vorbi puţin, fiind mai interesată să observe decât să Npună ceva. Kenzie era un puzzle care o intriga. în ciuda farmecului, el avea o armură emoţională care făcea dificil să Intuieşti cum era adevăratul om aflat dincolo de faţada elegantă. Poate că era ceva inevitabil pentru cineva care putea fi recunoscut în orice ţară din lume. Nu era de mirare că

starurile se căsătoreau de obicei între ele - ambii parteneri înţelegeau presiunea.
De dragul lui Rainey, Kate se pomeni sperând din tot sufletul că el era capabil să-şi dea jos armura atunci când se afla doar cu soţia lui. Altminteri, ce fel de mariaj putea fi acela? în zilele de început ale căsătoriei ei, când totul era în regulă, Kate şi Donovan împărţiseră totul. Abia mai târziu, ea începuse să se îndepărteze de soţul ei.
Şi, odată ce începuse să se retragă, nu mai ştiuse cum Hă se oprească.
capitolul 18
Vizita lui Rainey şi a soţului ei fu scurtă, doar o oprire rapidă între aeroport şi hotelul unde aveau să stea cât timp filmau în Las Vegas. Cu o fluturare a mâinii după ce Rainey îşi exprimase speranţa de-a se revedea în câteva zile, limuzina plecă.
Donovan se răsuci şi aruncă o privire sugestivă spre clădirea care urma să fie dărâmată. Intimidaţi, muncitorii care se opriseră pentru a se holba la vedete reveniră la treburile lor.
-Acum, că prietenii tăi au plecat, îi spuse el lui Kate, putem face încă o explozie de testare.
Kate îşi luă casca şi dinamita care tocmai sosise - era de aşteptat ca Donovan să observe sosirea camionetei speciale cu explozibili chiar şi în mijlocul conversaţiei cu două importante staruri de film -, şi începură să urce scările spre cel mai înalt etaj la care aveau să se pună explozibili.
Aparatul de emisie-recepţie pârâi prinzând viaţă când şeful de echipă al lui Berrigan rosti:
- Donovan, ai putea veni la primul nivel? Avem o nelămurire aici.
-Vin imediat, replică acesta la staţia lui. Tu dă-i drumul şi începe să pregăteşti explozia, îi zise lui Kate. Oamenii lui Bull trebuie să fi făcut deja o gaură în stâlpul de lângă puţul lifturilor. Ajung sus în câteva minute.
Ea ţinea în mâna dreaptă explozibilii şi capsa de- tonantă, aşa că se folosi de stânga pentru a-l saluta ironică.
- Da, căpitane!

Fluierând, Kate urcă spre etajul la care urma să aibă loc explozia. Provocase prima ei mică explozie, îşi văzuse o prietenă veche, îl cunoscuse pe Cel Mai Sexy Bărbat în Viaţă, iar acum, avea suficientă încredere în ea pentru a pregăti un alt test. Astăzi, stâlpi; mâine, zgârie-nori! Zâmbind, se rugă în sinea ei să nu fie niciodată nevoită să explice public de ce o încânta atât de mult să lucreze la Phoenix Demolition. Plăcerea de a distruge era, cu siguranţă, o dovadă a unui caracter îndoielnic.
La etajul stabilit pentru explozie era linişte, lumina după-amiezii strălucind prin geamurile-oglindă şi făcând să licărească particulele de praf care pluteau în aer. Localiză rapid stâlpul în care fusese făcută gaura, aflat lângă spaţiul gol unde fusese casa lifturilor. O bandă galbenă subţire, de siguranţă marca gaura. Se uită peste margine, în golul de zece etaje. Huruitul aspru al unui generator aflat la subsol se auzi până la ea, de la nu mai mult de treizeci de metri, deşi părea mult mai departe.
îndepărtându-se de spaţiul gol, pregăti cu grijă încărcătura. Făcu o gaură cu dornul în primul baton şi introduse capsa detonantă. îndreptă firele şi le înnodă o dată în jurul dinamitei, după care o băgă în gaura existentă.
Brusc, în secvenţele de rutină apăru ceva în neregulă. In loc să se oprească la un moment dat, firele continu- ară să alunece în gaură. Kate îşi dădu în ultima clipă seama că nu era bine ce se întâmpla. înjurând, prinse firele chiar înainte de a dispărea. Se părea că gaura fusese săpată în tot stâlpul.
„Să nu presupui nimic." Ea presupusese că gaura avea adâncimea corectă, dar se înşelase. Donovan n-ar fi făcut o asemenea greşeală.
Trase de fire, însă acestea nu se clintiră. Explozibilul atârna probabil în spate, direct în puţul lifturilor. Dacă trăgea prea tare, putea rupe firele, iar dinamita ar fi căzut în gol.
înjură din nou, începând să înţeleagă de ce lucrătorii în demolări aveau reputaţia că vorbesc urât. Probabil că explozibilul era suficient de stabil pentru a cădea zece

etaje fără a declanşa vreo deflagraţie, dar, cu siguranţă, ea nu putea risca viaţa nimănui.
Chiar dacă nu era nici o primejdie, s-ar simţi ca o proastă nenorocită. Toată lumea de pe şantier ar afla că nu te puteai baza pe faptul că ea, Kate Corsi, nu avea să scape un baton de dinamită în puţul lifturilor. Trebuia să recupereze explozibilul şi să-şi facă treaba înainte să apară Donovan.
în primul rând, asigură firele, pentru a le putea da drumul din mână. înfipse domul de alamă într-o mică fisură de la buza găurii, apoi răsuci firele în jurul ancorei improvizate. Cu prudenţă, se aplecă peste puţul lifturilor. Dinamita se legăna precar din gaură, susţinută doar de firele subţiri. Ar trebui să poată ajunge în spatele stâlpului şi să poată recupera explozibilul fără probleme.
Cu toate că nu-i fusese niciodată frică de înălţime, era pe deplin conştientă de golul care se căsca sub ea în timp ce încerca să se prindă bine de stâlp cu mâna stângă. Dorindu-şi ca acesta să fi avut muchii, nu să fie cilindric, păşi spre deschizătura puţului şi întinse mâna dreaptă. Uşor.
Doar că duşumeaua care păruse solidă se sfărâmă sub greutatea ei, iar piciorul drept îi căzu în gol.
-Ce...?
în clipa când dădu să strige, trupul i se prăbuşi în puţ, rupând firava bandă de siguranţă. Mâna îi alunecă de pe stâlp şi, pentru o clipă înfiorătoare, căzu în gol. încercând disperată să se agaţe de ceva, se prinse de marginea unde stâlpul se intersecta cu podeaua.
înainte de a apuca măcar să ţipe, trupul i se smuci rotindu-se, capul i se lovi de beton, iar braţul şi piciorul stâng îi zvâcniră, cât pe ce să-i fie smulse din articulaţii. Năucită, avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama că sfărâmarea duşumelei crease o gaură ascunsă. Paradoxal, acea gaură fusese şi salvarea ei, prizându-i pi-ciorul îndeajuns cât să-i împiedice căderea fatală.
Piciorul blocat până la genunchi în gaură era îndoit astfel încât forma un cârlig ciudat, care îi susţinea cea mai mare parte a greutăţii trupului, ajutat fiind de mâna cu care se

ţine de margine. Surprinzător, casca îi rămăsese pe cap, protejând-o de o lovitură serioasă. Cu toate că poziţia ei era precară, cu capul mai jos de şolduri, măcar nu zăcea fărâme zece etaje mai jos.
Se sili să tragă adânc aer în piept şi să se gândească. Ar trebui să ţipe după ajutor? Nu, n-ar putea fi auzită din cauza generatorului care urla la parter. Cineva ar putea să se uite în sus prin puţul lifturilor şi s-o vadă atârnând acolo, însă acest lucru nu era prea probabil să se întâmple. Nici pe Donovan nu putea conta - era posibil ca acesta să fie reţinut jos de la câteva minute la câteva ore.
Era piciorul ei suficient de bine ancorat pentru ca ea să rămână agăţată chiar dacă mâna îi aluneca, iar ea râ mânea atârnată cu capul în jos, ca un liliac? Nu. Tensiunea în picior şi în genunchi era feroce. în curând, piciorul avea să fie prea amorţit pentru a rămâne încordat şi a o susţine. Iar când avea să se întâmple asta, greutatea avea să o tragă în jos, şi ea urma să cadă ca o piatră. Iar numai în mână nu se putea susţine.
Se rugă să aibă forţa şi flexibilitatea de a se sălta înapoi pe duşumea, deoarece asta părea singura ei speranţă. Poate reuşea să se apuce cumva cu mâna dreaptă de stâlp. îşi trecu palma peste suprafaţa aspră. A, iată o adâncitură rugoasă cam la acelaşi nivel cu umărul. Prop- tindu-şi podul palmei în ea, transferă cu grijă o parte din greutatea trupului asupra acestei susţineri. Părea sigură, aşa că începu să se ridice, trecându-şi în acelaşi timp palma stângă peste duşumea, ca să găsească un alt punct de prindere. La naiba, mai bine făcea gimnastică, în loc de softball şi hochei de câmp, în anii copilăriei - pentru ce urma să facă ea acum era nevoie de un contorsionist
îşi ridică anevoie torsul până când braţul drept ajunse să fie întins, dar nu găsi nimic de care să se apuce cu mâna stângă. Tot corpul tremura din pricina efortului făcut pentru a se susţine. Tot mai înspăimântată, recunoscu că ar putea muri acolo.
-Kate!
Vocea lui Donovan ricoşă de pereţii de sticlă din jur.

O clipă mai târziu, el era îngenuncheat deasupra ei. Agăţându-se cu braţul stâng de stâlp, şi-l petrecu pe dreptul pe după talia ei şi o ridică. Ea zbură pur şi simplu şi se prăbuşi peste el. Piciorul i se eliberă din gaură, iar casca îi fu aruncată de pe cap. Se rostogoliră departe de hău, şi, când se opriră, Donovan era pe jumătate deasupra ei.
Aflată la un pas de isterie, senzaţia iniţială de uşurare a lui Kate fu urmată de o reacţie de panică în clipa când simţi greutatea trupului lui. Atingând-o. Ţinând-o captivă.
- Hristoase, Kate! Cum ai putut să faci ceva atât de prostesc?
Teroarea care îi inunda venele se combină cu o teroare mai veche, mai profundă. îl împinse la o parte şi înşfăcă o bucată de beton zimţuită.
-Nu te apropia de mine!
Donovan se ridică în şezut în vreme ce ea înălţă arma improvizată, gata să-l lovească dacă se îndrepta spre ea. El se holbă la bucata de beton din mâna ei ridicată.
-Ai de gând să-mi crăpi capul, Kate?
Ea lăsă arma improvizată să-i cadă din mână şi se cuprinse în braţe, simţind că i se face rău.
- O, Dumnezeule, îmi pare rău, Patrick. Tu îmi salvezi viaţa, iar eu reacţionez de parcă ai fi un bandit îmi... pare rău.
Se legănă înainte şi înapoi. Acesta era motivul pentru care stătuse la un continent distanţă de fostul ei soţ - din cauza acestei dureri, a acestei frici, a acestei furii mistuitoare, care nu dispăruseră niciodată, ci doar fuseseră îngropate de timp şi de dorinţa ei arzătoare de a uita. Cu toate astea, fusese de-ajuns o singură clipă pentru ca vechea rană să se deschidă şi să sângereze.
Când o rănise cel mai rău fusese, de fapt, un accident. El se înfuriase dintr-un motiv pe care ea nici măcar nu şi-l mai amintea. Ceva legat de gelozie. Ea tocmai făcea o plăcintă de piersici când el intrase mânios în bucătărie. O înşfăcase de încheietură şi o trăsese spre el, cu o expresie feroce pe chip. Ea ţipase.

Făcând eforturi să se controleze, el se smucise de lângă ea şi se răsucise, lovind cu pumnul în frigider. Când o împinsese, ea se dezechilibrase şi căzuse, izbindu-se cu capul de colţul tejghelei. îşi pierduse cunoştinţa pentru câteva clipe, iar, când îşi revenise, sângele îi curgea dintr-o rană la cap, în vreme ce Donovan se străduia înnebunit să oprească hemoragia.
Atunci, ajunseseră la spital. Tânăra doctoriţă îl trimisese pe Donovan afară cât timp îi curăţase şi îi cususe rana lui Kate. O întrebase şoptit ce se petrecuse,
adăugând că îi putea spune adevărul, deoarece soţul ei nu se afla acolo.
Şocată că doctoriţa bănuia că era o soţie abuzată, Kate jurase că se împiedicase şi căzuse, lovindu-se de tejghea. La urma urmelor, era aproape adevărat. Do- novan fusese furios, dar, cu siguranţă, nu intenţionase s-o rănească. Doctoriţa strânsese uşor din buze, însă nu mai zisese nimic.
Mai târziu, Kate înţelesese cât de mult crescuse teama ei după acel incident care demonstrase că soţul ei o putea răni chiar şi fără să vrea. în acelaşi timp, dorinţa ei cea mai arzătoare fusese să pretindă că nu se întâmplase nimic şi devenise expertă în negare.
Doctoriţa ceruse ca ea să rămână peste noapte, pentru a fi ţinută sub observaţie, însă Kate dorise cu disperare să se întoarcă la normalitate. Donovan o condusese acasă şi o băgase direct în pat. Ameţită de la calmante şi dorind să-i arate că nu-l învinovăţea pentru acel accident, îl sedusese. Ceea ce fusese destul de uşor - şi el fusese la fel de nerăbdător ca ea să repare fisura din relaţia lor. Făcuse dragoste cu ea cu tandreţe, apoi o ţinuse în braţe cât timp dormiseră.
Kate reveni la prezent şi se pomeni că îşi mângâia compulsiv cicatricea ascunsă de păr. îşi lăsă mâna jos şi făcu efortul de-a se aduna.
-Te rog, iartă-mi nebunia temporară. A fost un efect secundar al faptul că practic era să mă omor.

-Kate, nu minimaliza lucrurile. Este normal să fii speriată de un accident care ar fi putut să te ucidă, dar nu e normal să reacţionezi ca un animal încolţit

- Nu vreau să vorbesc despre asta. îşi recuperă casca. E vremea să ne apucăm din nou de treabă.

- La naiba, nu! Donovan îşi scoase casca, astfel încât ochii nu-i mai fură umbriţi. Prea multă vreme ai refuzat să vorbeşti. După ce ai plecat din Baltimore, te-ai dus la vreun psiholog? Ai avut parte de consiliere?

- Ce să-mi spună un psiholog? Că am fost o soţie abuzată, care şi-a petrecut prea mult timp negând şi încercând să găsească explicaţii raţionale. Ştiam asta deja. El nu dădu înapoi.

- Un bun terapeut te-ar fi putut ajuta să te împaci cu ce s-a întâmplat, ca să nu te mai doară atât de mult.

- Ceea ce ţi-ar fi permis ţie să scapi basma curată? N-am făcut terapie, dar am citit mult. Un lucru pe care l-am aflat este că bărbaţii abuzivi nu-şi pierd controlul, aşa cum pretind. Ştiu pe cine pot să lovească fără să păţească nimic. Nu pe şef, nu pe prieteni, pentru că asta ar crea probleme. Dar pe neveste şi pe copii e în regulă să-i bată. Sunt proprietatea lor. E perfect normal să-i pocnească atunci când li se năzare.

- Nu a fost niciodată normal, şi nici măcar când m-am purtat îngrozitor n-am considerat că ar fi, rosti el încet. Aş da orice să pot schimba trecutul, dar mi-e imposibil. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să mă revanşez. Acesta este motivul pentru care Julia a susţinut ideea de a fi siliţi să stăm împreună - ca să scăpăm de automatis- mele emoţionale.

Ea îşi răsuci agitată casca în mâini. O zgârietură de pe o parte marca locul unde se lovise de stâlpul de beton.

- îmi cam plac automatismele mele emoţionale.

-Da? Cred că nu te poţi ierta că te-ai băgat într-o asemenea situaţie sau că nu ai scăpat mai repede din ea, rosti el. Lucrurile par mereu uşoare pentru tine, poate prea uşoare. Eşti atrăgătoare, inteligentă, fermecătoare, apreciată de toţi cei care te cunosc. N-ai fost răsfăţată. Mi-

a plăcut mereu că erai drăguţă cu toată lumea, de la tocilari la cei obişnuiţi.
Gândindu-se că păruse cam insuportabilă în tinereţe, întrebă:
-Atunci, unde am greşit?
-N-ai avut niciodată cu adevărat de-a face cu probleme serioase. Până să mă cunoşti pe mine, n-au existat dificultăţi. Aşa că, atunci când în căsnicia noastră au apărut primele probleme, ai intrat într-o fază de negare, vreme îndelungată. Apoi, în timpul... - pentru prima dată, vocea lui şovăi - ultimului incident, ceva s-a rupt, iar tu ai ieşit dintr-o situaţie primejdioasă cât de repede ai putut. Ai fost îndreptăţită să pleci. Lucrurile degenerau foarte repede. Urăsc să recunosc, dar, atâta vreme cât mă acceptai aşa, nu aveam motive să mă schimb.
-Acum te-ai schimbat?
-Aşa sper. Ochii i se întunecară. Dumnezeu ştie că am încercat din răsputeri.
- Le-ai mai abuzat şi pe alte femei?
-Nu.
Vocea ei deveni tăioasă.
- Cum de am fost eu cea norocoasă? Am fost mai afurisită decât iubitele tale?
-Niciodată, zise el şi-şi feri privirea. Eu... am fost violent cu tine pentru că am ţinut mai mult la tine, Kate. Şi n-am nevoie să mi se spună că ăsta-i un motiv patetic, de doi bani.
-Tipul din estul Baltimore-ului cu care m-am măritat n-ar fi vorbit niciodată aşa. Chiar ai primit consiliere?
-După ce ai plecat, nu am mai putut nega faptul că eram un ticălos nenorocit De fapt, am avut de ales între a mă schimba şi a-mi trage un glonţ în cap. Aşa că m-am alăturat unui grup de bărbaţi abuzivi sponsorizat de un adăpost pentru femei. Partea cea mai grea a fost să recunosc faţă de mine cât de multe aveam în comun cu ceilalţi bărbaţi. Se uită în altă parte. La urma urmelor, te-am iubit - n-am vrut niciodată să-ţi fac rău. Apoi, am constatat că şi ceilalţi bărbaţi susţineau că şi-au iubit soţiile. Evident, dragostea nu a fost de-aiuns.

Şi ea descoperise asta, şi fusese cea mai tristă descoperire din viaţa ei.
-Am aflat şi lucruri mai practice acolo, continuă el. Cum a fost faptul că nu eram capabil să-mi controlez impulsurile. Şi că, atunci când loveam peretele, în loc să te lovesc pe tine, nu îţi făceam rău fizic, dar asta te afecta emoţional. Şi că gelozia iraţională nu are nimic romantic. Am stat în acei grup până când mi-am dat bine seama cu ce am greşit.
-Aşa că acum eşti vindecat.
-Nu prea ştiu. Sincer să fiu, am evitat genul de relaţie care m-ar fi pus la încercare.
- Se pare că ai lămurit totul. Atunci, spune-mi unde am greşit eu.
- Bănuiesc că, după ce ai plecat, ai ascuns toată mizeria sub covor, spuse el. Deloc surprinzător, dat fiind iadul prin care te-am făcut să treci, dar nu e o soluţie bună pe termen lung. Acum, marginea covorului a fost ridicată, iar tu descoperi că durerea şi furia sunt tot acolo.
Poate că era ceva adevăr în vorbele lui. Ea se mândrise mereu cu faptul că era în stare să-şi controleze furia. Era îngrozitor să descopere cu câtă uşurinţă aceasta putea prinde viaţă. Erupsese cu o forţă înfricoşătoare cu ocazia sfârşitului exploziv al mariajului ei şi acum fierbea mocnit în ea.
îşi trecu degetele peste zgârietura căştii.
-Ai vreo sugestie, Domnule Iluminat?
- Iartă-te pentru faptul că erai tânără, Kate. Dacă ai fi fost mai matură şi mai înţeleaptă, ţi-ai fi dat mai repede seama ce era de făcut. Dar tu nu aveai decât nouăsprezece ani când ne-am căsătorit, iar slăbiciunile mele fatale au fost bine camuflate de dragostea puternică. Iubirea a fost foarte reală, iar eu niciodată n-o să cred altceva.
Ea simţi înţepătura lacrimilor. Da, iubirea fusese reală. însă, după cum spusese Patrick, nu fusese de-ajuns.
-Te pricepeai foarte bine să-ţi exprimi sentimentele, rosti el. A venit vremea să-ţi reiei acest obicei. Dacă te superi pe mine, ţipă în loc să fii atât de al naibii de civilizată. Eşti pe jumătate italiancă - ar trebui să fii în stare să ţipi.

Ea avusese „momentele ei italieneşti", şi, când se întâmplase, fusese în stare să facă mult mai mult rău decât doar să ţipe. Acesta era motivul pentru care încerca atât de tare să-şi ţină temperamentul sub control.
- Este cu adevărat o conversaţie foarte ciudată de purtat şezând pe duşumeaua unei clădiri care urmează să fie demolată.
-Ar fi o conversaţie foarte ciudată oriunde şi oricând.
-Dar poate că-i tardivă.
Se ridică, dar aproape că se prăbuşi când durerea îi înjunghie genunchiul. Muşchii nu erau proiectaţi pentru a fi smuciţi aşa cum fuseseră ai ei.
- îţi sângerează piciorul.
-Presupun că m-am zgâriat în vreo sârmă din armătură. Când am băgat încărcătura, a căzut prin stâlp şi a Ieşit pe partea cealaltă. încercam s-o recuperez când am păşit într-o gaură ascunsă şi mi-am pierdut echilibrul.
- Carmen are o trusă de prim ajutor în birou, aşa că ar trebui să te poată pansa. Dacă nu eşti la zi cu vaccinul antitetanos, trebuie să-ţi faci unul rapid. Ăsta este un ordin!
Donovan se apropie de puţul lifturilor. Verificând soliditatea podelei şi evitând zona sfărâmată unde Kate dăduse de necaz, se aplecă şi recuperă batonul de dinamită cu o smucitură fermă, care desprinse firele din jurul ancorei improvizate de Kate. Faptul că avea peste 1,85 metri înălţime îi dădea un avantaj incorect Se întoarse la ea, ţinând neglijent în mână batonul de explozibil.
-Asta n-ar fi explodat dacă ar fi căzut în puţ.
-M-am gândit că probabil n-o va face, dar n-am vrut să aflu asumându-mi un asemenea risc.
-Nu te pot învinovăţi că eşti prudentă. Bagă dinamita într-un buzunar de la vestă. O să trebuiască să facem altă gaură. Dacă asta duce până jos, s-ar putea să altereze prea mult distribuţia forţei ca să facem o detonare de probă.
-Apreciez faptul că n-ai transformat asta întro predică despre primejdiile demolării.
Amuzamentul licări în ochii lui.

- Să nu spun „Ţi-am zis eu“ a presupus un efort foarte mare. Acum, înţelegi mai bine de ce Sam n-a vrut să lucrezi în asemenea condiţii?
Ea se gândi cum ar fi fost să îşi ştie propriul copil în primejdia de a cădea în puţul unui lift.
-Admit faptul că este un lucru primejdios. Cu siguranţă, am învăţat o lecţie despre precauţie pe care no so uit niciodată. Dar, dacă tu speri că m-am decis că asta nu-i o carieră pe care să vreau so urmez, las-o baltă.
-Asta nu mă surprinde.
Doar o cunoştea bine - surprinzător de bine, în ciuda anilor în care fuseseră despărţiţi.
Iar ea nu-l cunoştea atât de bine cum crezuse.
capitolul 19
A doua zi după căderea aproape fatală a lui Kate, activitatea la Nevada Palace pomi la turaţie maximă. Scenariştii se apucaseră să aranjeze decorul astfel încât să dea iluzia de normalitate, în vreme ce cordoanele de siguranţă erau instalate în jurul parcării, pentru a-i ţine la o distanţă neprimejdioasă pe cei veniţi să caşte gura. Donovan finalizase planul de amplasare a explozibililor, aşa că era timpul să înceapă pregătirea stâlpilor pentru introducerea încărcăturilor. O puse pe Kate să se ocupe de echipa care urma să înfăşoare stâlpii în plase de sârmă şi material geotextil.
Muncitorii care alcătuiau echipa ei de şase oameni o priviră surprinşi pe Kate când ea veni şi se prezentă, apoi îi lămuri ce aveau de făcut. în vreme ce ea îl întreba pe fiecare cum se numeşte, un şmecheraş tânăr, pe nume Luis, îi studie fascinat părul. Era suficient de lung pentru a face o scurtă coadă împletită, care atârna la spate de sub cască, blond şi peste poate de frivol. Cu o expresie inocentă pe chip, acesta rosti în spaniolă:
-Cred c-o s-o invit pe micuţa blondină la dans, iar apoi o să-i arăt la ce-i bun batonul de dinamită al unui bărbat.
Bucuroasă că avea experienţă cu echipele de constructori din California, ea replică în spaniolă:
- Un baton de dinamită? Mai degrabă, o pocnitoare udă, chico.

Luis deveni stacojiu până în vârful urechilor, în timp ce restul echipei izbucni în hohote de râs. Unul dintre bărbaţii mai în vârstă îl bătu pe Luis pe spate.
- Hombre, să nu te iei niciodată de o lady care ţi-e şefă.
După acest moment, oamenii o acceptară pe Kate cu un respect amabil şi nu-i făcură probleme. Transportul sulurilor de plasă şi de material până la etajele unde aveau să se petreacă exploziile se dovedi o muncă dificilă, la fel ca înfăşurarea şi legarea acoperitorilor. După nouă ore de trudă cu doar o scurtă pauză la prânz, Kate era mai mult decât dornică să încheie ziua de lucru. Crezuse că era într-o formă fizică destul de bună, dar grupe musculare pe care nu ştiuse că le avea se văi- tau amarnic.
Când ajunse la Grand Maya, făcu un duş şi, cu părul ud, intră în sufrageria apartamentului când auzi telefonul sunând. Erau Luther Hairston şi Jim Frazer, ceilalţi oameni de la PDI, care tocmai sosiseră din Maryland şi se cazaseră la hotel.
Petrecură seara toţi patru, în camera de conferinţe a apartamentului în care stăteau Kate şi Dono- van, lucrând în timp ce savurau mâncarea adusă de room-service. După ce studiară planul de amplasare a explozibililor, bărbaţii discutară despre problemele pe care le putea cauza armătura suplimentară. Kate urmări tăcută conversaţia, absorbind fiecare cuvânt, în aşteptarea zilei când va putea să participe ca egală a lor.
După ce şedinţa luă sfârşit, Donovan şi Jim începură să vorbească despre detalii inginereşti. Kate profită de ocazie pentru a sta de vorbă cu Luther, care fusese primul angajat al lui Sam. Cei doi bărbaţi se cunoscuseră în corpul de genişti din armată şi învăţaseră împreună cum era cu explozibilii. Când Sam înfiinţase PDI, îl angajase pe Luther într-o perioadă când era mai puţin obişnuit ca un alb şi un bărbat de culoare să lucreze cot la cot, ca egali.
Cu toate că, la înmormântare, Luther fusese unul dintre purtătorii sicriului, Kate nu avusese ocazia să discute cu el. Părul lui era alb acum, ceea ce făcea ca pielea să-i pară şi

mai întunecată, însă zâmbetul era acelaşi pe care ea îl îndrăgise dintotdeauna.
-Mă bucur că tu te ocupi de proiectul ăsta, Luther. Poţi să mă ţii departe de necazuri.
- Soţul tău poate face asta, Greieraş.
- Fost soţ, te rog. Sam merită să petreacă vreo câţiva ani în purgatoriu pentru testamentul pe care l-a lăsat.
-Tatăl tău a fost autoritar, nu neg asta, dar prost n-a fost, spuse Luther. Ar trebui să profiţi de acest timp pentru a te gândi cu seriozitate la căsnicia ta.
- Este nevoie de doi oameni pentru a exista o căsnicie. Nici unul din noi nu vrea s-o ia de la capăt.
- Poate nu de la capăt, dar asta nu înseamnă că nu puteţi merge înainte. N-am uitat cum vă stătea ţie şi lui Donovan împreună. Cândva, a fost ceva foarte frumos între voi. Poate că ar fi posibil să existe din nou. Lucrez deja de doisprezece ani cu el. E temperamental, însă este un om bun, Kate. Deştept. Cinstit. Responsabil. Cu simţul umorului. Puteai să nimereşti şi mai rău. Luther zâmbi. La urma urmelor, nu întinereşti. E timpul să te măriţi din nou. Măcar lui Donovan îi cunoşti părţile rele.
Prea adevărat.
- Lumea e plină de oameni divorţaţi. De ce toată lumea trebuie să aibă o părere despre mine şi Donovan?
-Pentru că ţinem la tine, scumpo. Dar n-o să insist, fiindcă o să te încăpăţânezi, la fel cum ar fi făcut şi taică-tău.
-Am deja o părere fermă în această privinţă.
-Atunci, no să mai zic nimic pe tema asta. Luther îşi ascunse un căscat cu dosul palmei. A venit vremea de culcare. Pe coasta de est e trecut de miezul nopţii.
Ea fu bucuroasă să-l vadă plecând. Ultimul lucru de care avea nevoie erau alte sfaturi binevoitoare.
Plecarea lui Luther îl făcu şi pe Jim să se retragă, aşa că Donovan rămase singur cu Kate. încă şezând la masa de conferinţe, îşi ridică privirea şi o văzu pe Kate punând farfuriile pe căruciorul lăsat de ospătar.
-Nu trebuie să ne ocupăm de vase. Lasă totul în seama cameristei. Este unul dintre marile avantaje ale şederii la hotel.

-îmi imaginez hoarde de gândaci invadându-ne dacă lăsăm farfuriile murdare peste noapte aici. Kate îngrămădi tacâmurile pe farfuria de deasupra. Prefer să scot totul pe coridor şi să sper că gândacii ne vor lăsa în pace.

- Dacă pui astfel problema...

De fapt, dacă n-ar fi început ea să strângă vesela, probabil ar fi făcuto el. Amândoi erau foarte ordonaţi, în privinţa aceasta, la fel ca în multe altele, se înţelesese- ră mereu de minune.

Se auzi clinchetul paharelor când ea le strânse pe cele goale şi împinse căruciorul afară. Intrând înapoi în cameră, spuse:

-Privind paharele, am observat că n-ai băut deloc alcool, deşi toată lumea a încheiat seara cu o bere. Apoi, mi-am dat seama că nu te-am văzut atingându-te de alcool de când m-am întors în Maryland, nici măcar când am mâncat lasagna. Eşti un alcoolic care s-a lăsat de băut?

„Iisuse!“ El îşi băgă documentele în servietă şi trânti capacul.

- Nu. Dar puteam fi. Aşa că am încetat să mai beau.

Ea se lăsă să cadă pe un scaun tapiţat.

- O declaraţie interesantă. Vrei să dezvolţi subiectul?

Ezitând, el rosti:

- După ce ai plecat, mi-am dat seama că, de fiecare dată când făcusem un gest de neiertat, băusem ceva. Poate doar o bere sau un pahar cu vin, dar, de fiecare dată, băusem ceva.

-Nu-mi amintesc să te fi îmbătat vreodată cu adevărat. Ai băut mereu cât au băut şi ceilalţi. Poate că te-ai ameţit puţin la o petrecere sau după ce ai jucat softball cu prietenii, însă mereu ai rezistat bine la băutură.

- Faptul că nu mergeam împleticit, că articulam bine cuvintele sau că nu îmi puneam abajururi pe post de pălărie, crezându-mă amuzant, nu însemnă că băutura nu mă afecta. Puse cu mare precizie servieta pe masă. Un lucru pe care l-am aflat cu ocazia terapiei de grup a fost că, pentru unii, chiar şi puţin alcool e suficient pentru a izbucni dacă îi deranjează ceva. Se pare că asta s-a întâmplat în cazul meu. în general, reacţia mea la băutură

era normală, dar, dacă eram supărat sau gelos, două beri erau de-ajuns pentru a mă face incapabil să mă controlez.
- Da, cred că alcoolul te afecta rău uneori. Dar e acelaşi lucru cu a fi un potenţial alcoolic?
- Poate că nu e valabil pentru toată lumea.
Ea îşi miji ochii.
- Dacă tu eşti diferit, de ce?
-La naiba, Kate! Se ridică de pe scaun şi începu să păşească agitat prin cameră. Nu vreau să vorbesc despre asta!
Ea tresări.
-Eşti acelaşi om care ieri spunea că am evitat prea mult timp să vorbesc?
-Doborât cu propria armă. Se opri lângă fereastră şi privi în noapte. Ştiai că expresia asta se referă la un grenadier care a fost ucis de propria bombă?
-Ştiam. Am fost mereu interesată de tot ce are legătură cu explozibilii. Nu încerca să schimbi subiectul, Patrick. Ce nu-mi spui?
Pumnii lui se încleştară.
-A trebuit să iau în serios problema cu băutura pentru că... pentru că tata a fost un alcoolic cu accese de furie, iar asta e adesea ereditar.
Urmară câteva clipe lungi de tăcere, după care ea rosti cu voce tăioasă:
-Tatăl tău a fost un alcoolic cu accese de furie. Ce ciudat că n-ai pomenit niciodată despre asta.
-N-am putut, Kate. Pur şi simplu... n-am putut.
-Mi-ai spus că părinţii tăi au murit într-un accident de maşină. Tatăl tău era băut?
-Alcoolul din sânge depăşea de peste două ori limita legală. El şi mama au fost ucişi pe loc. Apucă pervazul ferestrei, degetele strângând până când încheieturile
lor se albiră. Sora mea mai mică a mai trăit aproape o săptămână.
Mary Beth era atât de mică... Avea doar unsprezece ani.
- Cea mai lungă săptămână din viaţa mea.
- îmi pare atât de rău. N-am ştiut asta. Am crezut că a murit în accident, ca părinţii tăi.

- De unde să ştii? rosti el cu voce răguşită. N-am fost niciodată în stare să vorbesc despre accident şi mi-am rugat rudele să nu te întristeze cu asemenea lucruri petrecute de mult.
- De vreo două ori, am întrebat-o pe mătuşa Connie despre familia ta, însă ea doar a clătinat din cap, a suspinat şi a zis că a fost foarte trist, spuse Kate. Am crezut că se referea la accident în sine. Nu mi-am dat seama că era vorba despre mult mai mult.
- N-am idee dacă ea ştia că tata bea. Era secretul familiei Donovan, rosti el cu amărăciune. Asta-i un alt lucru pe care l-am aflat cu ocazia terapiei. în familiile alcoolicilor există adesea un acord tacit de a ascunde faţă de ceilalţi realitatea. Chiar şi acum, mi-e greu, al naibii de greu, să vorbesc despre faptul că tata avea probleme cu băutura.
- La fel cum eu sunt incapabilă să vorbesc despre faptul că am fost o soţie abuzată.
Donovan se simţi extrem de uşurat să constate că ea înţelesese.
- Exact la fel. Există o credinţă profundă, iraţională cum că simplul fapt că vorbeşti despre secretele familiei te poate distruge.
-Tatăl tău a fost un alcoolic violent?
Ştiind că a venit vremea - de fapt, ar fi trebuit s-o facă de mult - să-i spună adevărul, se întoarse spre ea.
-Treaz fiind, tata avea farmecul irlandezilor, dar, când bea, era un ticălos nenorocit. O dată, mi-a fracturat omoplatul, iar altă dată, mi-a rupt două coaste. îşi rulă mâneca dreaptă, lăsând la vedere o cicatrice subţire pe interiorul braţului. Cred că ţi-am zis că mi-am făcut
asta fiindcă m-am împiedicat în timp ce aveam o sticlă în mână.
Kate încuviinţă din cap.
-Am minţit. Sa întâmplat când taică-meu m-a izbit de o fereastră. Am avut o arteră secţionată. Mi-a curs o cantitate uimitoare de sânge. Noroc că eram cercetaş şi aveam suficiente cunoştinţe de acordare a primului ajutor pentru a nu sângera până la moarte.
- Câţi ani aveai când s-a întâmplat asta?

-Doisprezece. Cel mai cumplit era că, treaz fiind, tata putea fi un tip nemaipomenit. Antrena echipa mea din Liga Mică, ne ducea pe mine şi pe Mary Beth să prindem crabi, făcea tot ce face un tată bun. Dar, pe măsură ce creşteam, era treaz din ce în ce mai rar. Până când...
-Da?
Vocea joasă a lui Kate îl încurajă să continue.
-Mama a făcut un tort pentru aniversarea mea de şaisprezece ani. Tata n-a apărut la cină, iar noi toţi ştiam ce însemna asta - era la băut cu prietenii. în cele din urmă, nu l-am mai aşteptat şi ne-am aşezat la masă, încercând să ne prefacem că ne distrăm, deşi aşteptam securea să cadă. A venit beat şi a explodat când a văzut că mâncasem fără el. A înşfăcat-o pe mama, gata s-o lovească. în clipa aia, am luat-o razna. Eram deja la fel de înalt ca el, dar într-o formă fizică mult mai bună, aşa că l-am izbit de perete şi i-am spus că, dacă ne mai atinge măcar cu un deget pe mama, pe Mary Beth şi pe mine, aveam să-l ucid.
Şi vorbise serios. Nici dacă ar trăi o sută de ani n-ar uita duhoarea acră de whisky din respiraţia tatălui său, nici succesiunea de emoţii din ochii albaştri care erau atât de asemănători cu ai lui. Şoc. Furie. Iar apoi, teamă, la momentul respectiv, trăise un sentiment de triumf văzând acea frică. Acum, în nopţile de nesomn, ochii tatălui său îl bântuiau.

- Faptul că l-ai înfruntat a fost de vreun folos?
- Pentru o vreme.

Fusese atât de mândru de el, crezând că făcuse o faptă eroică. Poate chiar aşa fusese. Totuşi, deşi nu recunoscuse acest lucru decât mulţi ani mai târziu, când propriile acţiuni îl transformaseră într-un tiran, asemenea tatălui său, ajungând să se folosească de ameninţarea cu violenţa pentru a-şi atinge scopul. Trecuse de partea întunecată.
-Accidentul s-a petrecut la numai două luni după aceea.
Iar el avea să se întrebe mereu dacă sfidarea lui, care schimbase balanţa puterii în familia Donovan, nu cumva jucase un rol în acel accident fatal comis de tatăl său.

- De ce mama ta nu l-a părăsit şi nu v-a luat pe tine şi pe sora ta de lângă el?
-Acolo unde am crescut eu, oamenii se căsătoreau pentru toată viaţa. Era de aşteptat ca femeile să suporte micile vicii ale unui bărbat atâta vreme cât el întreţinea familia. Iar tata a fost oţelar la Sparrow's Point, aşa că, după standardele locale, era un soţ bun. Şi, ca să fiu sincer, ea l-a iubit. Sau, cel puţin, l-a iubit pe omul care era uneori.
Degetele lui bătură tensionate darabana în pervazul ferestrei. încerca să nu se gândească foarte des la familia lui, în special nu la Mary Beth. Sentimentele faţă de mama lui erau mai complexe. O iubise, iar ea făcuse tot ce putuse pentru copiii ei - doar că nu îi protejase.
- Plecarea ta aproape că m-a ucis, Kate, dar am fost bucuros că ai avut curajul să pleci înainte de a-ţi face cu adevărat rău.
- Nu a fost curaj, ci laşitate.
-Nu. Ai avut curajul de rupe spirala pe care o luase- răm la vale, înainte de a fi amândoi distruşi.
El îi fusese întotdeauna recunoscător că dăduse dovadă de acea forţă. Dacă n-ar fi făcut-o... Nici măcar nu suporta să se gândească la asta.
- De ce îmi spui toate astea acum?
- Destăinuirea e grea, dar tăcerea e otravă pură. Şi, în • plus, nu-ţi pot cere să-ţi înfrunţi trecutul când eu însumi mi l-am ascuns în asemenea măsură. Studie expresia de pe chipul ei. Ar fi fost vreo diferenţă dacă ai fi ştiut că provin dintr-o familie disfuncţională, Kate?
Ea ezită.
- Eu... nu ştiu. Probabil.
La naiba! Aşadar, dacă ar fi avut curajul de a fi cinstit în legătură cu copilăria lui, căsătoria lor ar fi putut avea o şansă. Kate simţea o compasiune nemărginită pentru sufletele chinuite şi s-ar fi gândit să-l târască la un consilier matrimonial dacă ar fi înţeles mai bine ce se petrecea în sufletul lui. însă el nu dorise să fie un suflet chinuit - voise să fie eroul ei.

Iar în inima lui existase convingerea că, dacă ea ar fi aflat adevărul, n-ar fi putut iubi pe cineva atât de nevrednic şi cu un trecut ca al lui.
Cu toate că era epuizată de ziua aceea lungă şi de discuţia cu Donovan, Kate nu reuşi să adoarmă. Cândva, crezuse că ea şi soţul ei îşi împărtăşiseră totul, în schimb, existase această parte a lui sfâşiată de durere despre care ea nu ştiuse nimic. Nu, nu o parte, ci chiar rădăcinile.
Descoperirea că tatăl lui fusese un beţiv violent explica atât de multe. Forţat să devină violent pentru a-şi apăra familia, Patrick învăţase o lecţie care nu era uşor de uitat. Tendinţa spre violenţă care o intrigase şi o alarmase de la prima lor întâlnire prevenise din durere şi din furie.
Ea crezuse că o căsnicie presupune un bărbat şi o femeie, şi, într-o zi, cu voia lui Dumnezeu, copii. în loc de asta, îşi împărţise soţul cu demonii trecutului.
Şi nici măcar nu ştiuse.
capitolul 20
Urmară câteva zile extrem de pline, în vreme ce hotelul era pregătit pentru a-şi întâmpina sfârşitul, în Luther şi Jim se putea avea încredere deplină, iar Kate era foarte conştiincioasă - Donovan se amuză când auzi cum îşi impusese autoritatea asupra echipei care acoperise stâlpii. Dar munca era totuşi epuizantă, pentru că totul trebuia făcut perfect. Bine că el n-avea nevoie de mult somn, fiindcă nu prea apucase să doarmă.
După aproape 48 de ore de lucru non-stop, adormi la biroul din dormitorul său, în vreme ce verifica din nou dacă avea toate avizele necesare. Unul de la district, ca să poată demola hotelul; altul de la pompieri, ca să poată folosi explozibili la demolare. Un permis de la stat pentru a putea închide circulaţia pe The Strip, timp de două ore, plus un fel de garanţie că nu aveau să polueze aerul oraşului. Avuseseră nevoie de hârtii de la paisprezece oficii şi birouri guvernamentale.
Se tolăni pe scaun ca să-şi odihnească ochii înainte de a verifica permisul pentru evenimente speciale, deoarece PDI avea să provoace tulburarea liniştii publice. Când îi deschise din nou, era aproape şase dimineaţă. Era vremea

să se trezească. Gemu şi se ridică de pe scaun, cu dureri în muşchii amorţiţi din pricina poziţiei incomode. Se simţea de parcă era mort şi îngropat de trei zile.
Hotărând că avea nevoie de un duş chiar dacă era cam târziu, îşi descheie cămaşa. înainte de a apuca să şi-o scoată, se auzi soneria apartamentului. Ieşi din cameră şi o văzu pe Kate primind o măsuţă de room-ser- vice pe care se afla micul dejun pentru două persoane. La naiba! Cumva, mintea lui ameţită uitase se faptul că ei doi împărţeau acelaşi apartament.
înainte de a apuca să se retragă, Kate închise uşa de la intrare şi se răsuci spre el. Sprâncenele ei se arcuiră când văzu pieptul got al lui Donovan. Fireşte, nu era pentru prima oară, dar, date fiind condiţiile, el se simţi foarte... gol.
Kate umplu o cană cu cafea, adăugă puţin lapte şi i-o dădu.
-îţi sugerez să te îmbraci înainte de micul dejun. Nu sunt sigură că pot suporta asemenea emoţii la o oră atât de matinală.

Roşind pentru prima oară în mai mulţi ani decât îşi putea aduce aminte, Donovan se retrase grăbit. Chiar nu-şi permitea să se comporte necugetat cât timp locuia cu Kate. După ce dădu pe gât cafeaua, făcu un duş rapid, astfel că ajunse să se simtă ca mort doar de o zi. Se îmbrăcă şi intră în sufragerie, unde găsi o farfurie cu şuncă, ouă şi crochete de cartofi aşteptându-l sub un capac argintiu.
Amuzată, dar din fericire tăcută, Kate îi mai turnă cafea cât timp el mânca. Ouă prăjite cu gălbenuşul moale, aşa cum îi plăcea lui.
După ce termină, Kate îl întrebă:
- Te-ai hotărât să-ţi laşi barbă?
Dumnezeule, uitase să se bărbierească! îşi frecă bărbia ai cărei peri începeau să-l facă să semene cu un porc spinos.
- De fapt, încerc înfăţişarea teroristului. I-am invidiat mereu pe tipii ăia că reuşesc să-şi menţină un aspect perfect de bărbat nebărbierit trei zile.

- Există aparate de ras speciale, care te ajută să menţii firele la lungimea dorită. Un fel de maşini de tuns iarba pentru bărbie. Totuşi, aş fi crezut că asta e puţin cam prea pretenţios pentru gusturile tale şi că pur şi simplu ai uitat să te bărbiereşti.

Păcat că ea nu avusese decenţa să uite cum să-i citească gândurile.

-Timpul e scurt. Bărbieritul e un lux.

Fără să se lase păcălită, ea întrebă:

- După toţi aceşti ani şi atâtea implozii, tot mai eşti crispat la fiecare proiect? Sau este ceva anume la ăsta despre care nu-mi spui?

Prima lui reacţie fu să evite subiectul, dar zilele acestea exersa sinceritatea.

- Este o lucrare foarte importantă şi trebuie să iasă perfect. Să ai în cartier nişte ţipi care aruncă în aer clădiri este un lucru destul de înspăimântător. Afacerea noastră n-ar fi existat fără încredere. PD1 a fost întotdeauna cea mai bună, cea mai sigură, echipa de experţi în explozibili pe care nu te-ar deranja s-o ai în casa de alături. în interviurile date, Sam a pus mereu accentul pe legăturile de familie. Nepotul, ginerele.

- Fostul ginere.

-Sam n-a insistat asupra acestui aspect. Bătrânul vulpoi ştia că o familie mare şi fericită contribuie la câştigarea încrederii. Asta şi realizările noastre.

- Iar acum, realizările au fost afectate de moartea lui Sam, nepotul lui a plecat, iar tu trebuie să arăţi lumii că l’DI este la acelaşi nivel ca întotdeauna.

-Asta aşa, pe scurt. întinse gem pe o brioşă. Nu doar că acesta ar fi un proiect dificil în orice condiţii, dar scumpul văr spune tuturor că el este adevăratul Cosi, purtătorul tradiţiei PDI. Dacă treaba asta iese prost, toată lumea din industria demolărilor va afla în cinci minute. Şi n-ar fi deloc bine pentru afaceri.

- Dar Nick e nepotul lui Sam. PDI mă are pe mine, unica fiică a lui Sam.

Dacă Donovan n-ar fi fost năucit de oboseală, s-ar fi gândit şi singur la asta.

-Ai dreptate. Cei de la televiziuni şi din presa scrisă vor da năvală să-ţi ia interviuri, iar tu vei fi o minunăţie în relaţia cu publicul. Deşteaptă, membră a familiei şi extrem de fotogenică.
- Şi blondă. Să nu uităm că sunt blondă.
- După cum am spus, fotogenică. O să arăţi grozav pe coperta revistei Demolition Age. O să te pozeze cu casca pe cap, poate ronţăind sugestiv capătul unui baton de dinamită.
- Dacă zici tu, Svengali . între timp, o să ne concentrăm să iasă treaba asta perfect. Corect7
- Faci să pară atât de uşor.
-Perfecţiunea nu este niciodată uşoară. Dar, dacă de perfecţiune avem nevoie, atunci, pentru Dumnezeu,
0 vom face perfect
Şi ieşi din cameră pentru a se duce să se spele.
Kate era o femeie al naibii de utilă atâta timp cât rămânea de partea lui.
Până la sfârşitul după-amiezii, în zona dimprejurul hotelului domnea o frenezie controlată, în vreme ce echipele de filmare şi de construcţii îşi vedeau de treabă. Donovan începu să se relaxeze puţin. Oamenii lui aveau să fie nevoiţi să lucreze până târziu şi să muncească mult şi în ziua următoare, dar avea să fie totul gata până la ora două dimineaţa, ora programată pentru detonare.
Hank Hawkins, regizorul, se apropie grăbit de Donovan şi de Bull Berrigan, care stăteau de vorbă în faţa clădirii.
- Eliberaţi zona! ordonă regizorul. Suntem pe cale să filmăm scena cu tancul, iar voi ne staţi în drum.
- Credeam că o so filmaţi după căderea întunericului, ca s-o montaţi pe fundalul imploziei, zise Berrigan.
Hawkins pocni din degete.
- Corect, mai că am uitat. Donovan, implozia va trebui să aibă loc mâine la apus.
- Poftim? rosti Donovan.
Regizorul îşi flutură mâinile către cer.
-Aţi mai văzut vreodată un astfel de cer? Dacă filmăm scena tancului ca să profităm de el, înseamnă că şi implozia va trebui filmată pe o lumină similară. Anumite discrepanţe

minore pot fi rezolvate în laborator, dar ar fi greu să transformăm noaptea-n zi.
Donovan văzu că un apus de soare posomorât transformase geamurileoglindă în aur topit care se profila uimitor de fundalul norilor întunecaţi din spate. Era o privelişte uimitoare.
Dar, Hristoase, nu puteau decala implozia! Şi aşa erau nevoiţi să muncească aproape non-stop pentru a respecta termenul-limită stabilit iniţial.
-Nu putem declanşa explozia mâine-seară. Va trebui să fie poimâine.
- Imposibil! Trebuie să fiu în Los Angeles poimâine. Nu pot să-mi pierd timpul aici.
Alimentat de oboseală, temperamentul lui Donovan aproape că înregistra un accident nuclear. Deschise gura pentru a-i spune lui Hawkins, un notoriu obsedat de control, că putea fie să-şi lase un asistent să supravegheze filmarea imploziei, fie să ia un baton de dinamită să şi-l bage într-un loc unde soarele nu strălucea.
în clipa aceea, Kate se materializa lângă el.
-Aveţi perfectă dreptate, domnule Hawkins. Un asemenea cer este prea minunat pentru a nu profita de el. Dar nu putem schimba ora exploziei decât dacă permisele vor fi modificate corespunzător.
Hawkins flutură dintr-o mână.
- Nici o problemă - o să-l pun pe unul dintre oamenii mei să vă ajute. Suntem în Las Vegas, lumea va asculta de Hollywood. Dar trebuie să filmăm scena tancului acum - lumina aceasta n-o să mai ţină decât câteva minute.
O luă la fugă pentru a-şi ocupa poziţia alături de cameramanul-şef, în vreme ce membri echipei de filmare îi alungau pe oameni din câmpul vizual.
- Mă duc s-o chem pe Carmen, zise Berrigan. Mă va ucide dacă ratează asta.
-Vino, Donovan, dacă stăm acolo o să vedem perfect, spuse Kate.
-La naiba, nu punem să plasăm încărcăturile şi să tragem firele până mâine-seară!

- Sigur că putem. Dacă e nevoie, vom suna la birou să mai trimită doi oameni, cu un avion privat, dar cred că treaba se poate face. Indiferent ce presupune asta, trebuie să-i dăm lui Hawkins ce vrea. Mai ţii minte? Vrem să restabilim încrederea în PDI. Trebuie să facem ca perfecţiunea să pară ceva accesibil.
Furia lui se domoli. Ea avea dreptate. PDI urma să facă întocmai ce trebuia făcut, şi nu era o idee bună ca el să se comporte precum un raton turbat.
-De fapt, n-ar trebui să fie necesar să aducem pe nimeni din Maryland. Furnizorul dinamitei are licenţă pentru detonarea explozibililor. Cred că ar fi dispus să ne ajute pentru un preţ bun. Iar unul dintre şefii
de echipă de la PDI supervizează o lucrare în Phoenix. Şi-au făcut treaba în avans, aşa că l-aş putea chema aici pentru vreo zi.
- Bine gândit. Se întoarse spre Palace. Abia aştept să văd asta. Este atât de absurd! Această mare şi înfricoşătoare maşinărie de război ţâşnind dintr-un cazinou. Mai e nevoie să-ţi spun că va avea un succes răsunător?
-Vestea nu mă surprinde.
în vreme ce ultimii oameni care nu aveau ce căuta acolo erau îndepărtaţi, un membru al echipei de filmare aduse un strălucitor Cadillac alb. După ce parcă maşina, se grăbi să se îndepărteze. Totul fu învăluit în linişte. Hotelul cu faţada de sticlă, cu numele Arroyo scris de-a lungul acesteia, strălucea cu o diabolică splendoare roşiatică-aurie pe fundalul cerului acoperit de nori de furtună. Efectul era ireal - atât frumos, cât şi ameninţător.
în dreapta, Hawkins, care se pare că aşteptase momentul cel mai bun, ridică mâna, apoi o repezi în jos pentru a da semnalul de începere.
-Acţiune!
Un huruit mecanic se auzi din interiorul hotelului, transformându-se rapid într-un vuiet. Apoi, un tanc negru ţâşni în viteză maximă din clădire, ţeava tunului şi şenilele late părând demonice în lumina ciudată. Geamurile se făcură ţăndări, iar cioburile reflectând apusul străluciră în

vreme ce tancul zdrobi strălucitorul Cadillac, transformându-l într-un morman de fiare.
Donovan îşi ţinu răsuflarea în vreme ce masivul vehicul se îndreptă mugind spre camera principală. Hawkins rămase pe poziţii, imperturbabil în faţa posibilităţii de a sfârşi sub şenile. în ultima clipă, tancul se opri scrâşnind în faţa camerei de filmat.
Se lăsă o linişte absolută. Apoi, chepengul turelei se deschise, şi Kenzie Scott ieşi cu chipul acoperit de răni făcute la machiaj. Actorul părea puternic şi periculos în uniforma sa militară zdrenţuită.
O mână subţire ieşi din turelă pentru a o prinde pe a lui. Fără efort, el o săltă pe Raine Marlowe, părul ei de culoarea piersicii revărsându-i-se în valuri pe umeri. Purta o ţinută de scenă sfâşiată artistic. Donovan zâmbi larg. Dacă rochia cu paiete şi pene ar mai fi fost o idee ruptă, filmul ar fi putut intra în altă categorie.
Cuplul se sărută, trupurile lor îmbrăţişate profilân- du-se pe faţada sângerie a hotelului.
-Văd deja acest sărut sălbatic de romantic ca poster în dormitoarele a peste jumătate dintre tinerele americane, rosti Kate. Kenzie Scott este, fără îndoială, răspunsul la rugăciunile unei fecioare.
El bănui că ea îl momea, pentru a-i testa nivelul geloziei.
-Se pare că va fi un film amuzant, spuse el. Stupid, dar amuzant.
- Cam asta a zis şi Rainey, iar ea se pricepe de minune la asemenea evaluări. Kate îşi îndreptă din nou privirea spre hotel, în ale cărui geamuri lumina pălea, trecând de la roşu-portocaliu la indigo. îţi poţi imagina cum va arăta această scenă pe marele ecran, filmată dintr-un unghi larg şi poate cu încetinitorul?
- Imaginaţia ta este mai bună decât a mea. Eu sunt doar inginer.
-Nu „doar". Eşti cel mai bun inginer în explozibili din lume. Dacă vrei să refaci încrederea în compania ta, trebuie să gândeşti la scară mare.
Casca ei era pătată, iar murdăria i se impregnase în haine, dar zâmbetul era al fetei radioase care îi furase inima, de

la prima întâlnire. Fu inundat de un val de emoţii. în seara zilei în care avusese loc înmormântarea lui Sam, îşi spusese că voia s-o ajute pe Kate să depăşească trecutul. Că îi dorea ce era mai bun pentru ea, iar el nu se putea califica. Un gând foarte nobil şi obiectiv.
Acum, orice urmă de detaşare dispăruse, fiindcă recunoştea că o iubea pe Kate la fel cum o iubise întotdeauna. Şi-o dorea de soţie pentru totdeauna, amin! O iubise mereu la fel de mult, chiar şi atunci când încercase să nege, pentru că nu mai avea nici un rost so iubească. Oare mai era posibil un viitor adevărat?
Kate îşi scosese casca, iar expresia de pe chipul ei era relaxată în vreme ce privea echipa de filmare agitân- du-se în jurul tancului. Când se îndrăgostiseră, fusese totul atât de uşor, atât de natural. Ea îl acceptase cu braţele deschise. Dar încrederea ei inocentă şi acceptarea dispăruseră de mult. El văzuse deja că dincolo de aparenţa plăcută şi marcată de profesionalism sălaşluiau supărarea şi o teamă profundă, viscerală. îi dispreţuise violenţa - ia fel cum o dispreţuise şi el.
Totuşi, încă erau legaţi de un trecut comun, iar testamentul revoltător al lui Sam le dădea şansa de a-şi reface relaţia. El se schimbase faţă de cum era la 19 ani şi era capabil să se schimbe şi mai mult. Kate reprezenta cel mai bun motiv pentru a avea curajul de a-si înfrunta latura întunecată. îi spusese deja adevărul despre familia lui, lucru pe care nu i-l mai mărturisise decât terapeutului său.
Oare se putea schimba suficient cât să-i recâştige încrederea?
Ca să refeci încrederea, trebuie să gândeşti la scară mare.
capitolul 21
Kate se uită la ceas. Mai era o jumătate de oră până la demolare. Aerul fremăta de anticipare în vreme ce mii de oameni aşteptau în spatele baricadelor din jurul şantierului. Auzi în depărtare portavocea unui poliţist cerându-le unor oameni să treacă în spatele barierelor. Peste o sută de ofiţeri se aflau aici pentru a controla traficul şi mulţimea. Las Vegasului îi plăcea un spectacol reuşit, iar Kate făcea în sfârşit parte din unul.

Sub îndrumarea lui Donovan, lucraseră ore nesfârşite pentru a găuri stâlpii astfel încât dinamita să poartă fi plasată corespunzător. Un baton şi jumătate în fiecare stâlp, în total o sută cincizeci de kilograme. încărcăturile fuseseră legate la fitiluri detonante ce conţineau explozibil care ardea cu o viteză incredibilă. Dacă asemenea fitiluri ar fi fost întinse de la o coastă la cealaltă, ar fi ars de la New York la Los Angeles intr-un sfert de oră.
Temporizatoarele fuseseră instalate şi verificate de trei ori, căci sincronizarea era esenţială pentru demolarea controlată a unei clădiri, spre deosebire de situaţia In care ar fi lăsată să se prăbuşească într-un haos primejdios. Mai devreme, Donovan petrecuse o oră singur în clădire, comunicând cu ea în vreme ce parcurgea clădirea de sus până jos, într-un soi de meditaţie, pentru a se asigura că înţelegea construcţia suficient de bine încât să-i dea lovitura de graţie.
Kate nu se putu abţine să nu-i admire calmul. Dată fiind presiunea sub care se lucra la acest proiect, probabil era încordat ca un arc, dar nu lăsa să se vadă. El era responsabil, el controla totul şi cunoştea fiecare detaliu. Staţia ei pârâi, trezindu-se la viaţă.
-Ne apropiem, rosti Donovan. Kate, verifică grădinile din spatele clădirii - este singurul loc unde sar putea ascunde vreun idiot care a reuşit să treacă de poliţie pentru a avea o privelişte mai bună.
- Imediat, şefu'!
Se duse în spatele clădirii. Săptămânile de lucru acolo distruseseră grădinile, dar tot mai existau tufişuri suficient de mari în care un amator de suspans se putea ascunde. Deşi zona fusese cercetată deja, reverificarea făcea parte din filosofia PDI de a nu face presupuneri.
Cerul nu avea un aspect la fel de dramatic precum cu o seară în urmă, dar apusul de soare era totuşi frumos. Huruitul ameninţător al elicelor se intensifică pe măsură ce Kate se apropia de locul unde elicopterul unui post de televiziune plana, aşteptând să transmită implozia în direct. Cu televiziunea, echipa de filmare şi înregistrarea

făcută de PDI, fiecare unghi al imploziei avea să fie acoperit.
Kate trecu prin grădini, verificând totul. în tufe nu era nimeni, bazinul fusese secat şi umplut cu pietriş şi mai rămăseseră doar câţiva copaci micuţi.
în ultimul, descoperi un tânăr cocoţat în frunziş, cu câte o creangă tăiată în fiecare mână. încerca să se acopere cu ele, când ea îl zări.
-Coboară! îi ordonă ea. Acum!
-Of, vă rog, doamnă, vreau tare mult să văd asta de-aproape, nu din mulţime.
-Te afli la doar douăzeci de metri de clădire, adică mult prea aproape. Vrei să arăţi ca un ficat tăiat bucăţele? Nu cred. Aşa că, hai, mişcă!
Suspinând îndurerat, acesta se dădu jos. Nu părea a avea mai mult de şaisprezece ani.
- Credeam că voi puteţi doborî o clădire lipită de alta fără să-i provocaţi nici o stricăciune celei alăturate.
-Putem, dar nu aşa a fost calculată implozia asta. Acum, mişcă-te. Moartea ta ar face să ne crească ratele asigurărilor, şi nu ne dorim asta.
încercând să pară sigur pe el, tânărul de îndreptă spre baricadă. Kate aşteptă până când acesta ajunse în siguranţă în preajma unui poliţist, după care îşi reluă treaba, clătinând din cap în timp ce se gândea la atracti-vitatea periculoasă exercitată de explozibili. Nu că avea dreptul să-l critice pe puşti, din moment ce şi ea era exact la fel.
După ce termină de verificat grădinile, raportă:
-Am găsit un prost nerăbdător să fie transformat în hamburger, dar acum e totul în regulă.
-Firea omenească nu încetează niciodată să mă surprindă, spuse Donovan. întoarce-te la postul de comandă, Kate.
Când intră în rulota lui Berrigan, constată că tensiunea era suficient de pregnantă pentru a-i simţi gustul. >’ Geamul mare care dădea spre Palace era parţial des- f chis, lăsând să intre firele, sunetele şi aerul răcoros al serii. în faţa lui erau adunaţi Donovan, Bull, Carmen şi Jim Frazer,

inginerul de la PDI. Jim lega cu grijă firele la explozorul aparent inofensiv aflat pe masa din faţa geamului. încordat, Berrigan rosti:
- Donovan, mai spune-mi o dată cum se va prăbuşi.
-Ar trebui să se răsucească în jurul axei sale cu circa cincisprezece grade spre stânga, forfecând toată armătura aia de oţel şi desprinzându-se de scara exterioară, apoi să cadă drept în jos. Vocea lui Donovan dădea de înţeles că nu răspundea pentru prima oară la acea întrebare. După ce se uită la ceas, rosti: Carmen, mai e puţin. Vrei să faci tu onorurile?
-Nici vorbă! E mai grozav decât un meci de Super Bowl, dar mi-ar veni să vomit dacă ar trebui să apăs butonul. Kate, fă-o tu.
-Atunci, Kate să fie. Donovan se uită la ea. Ştii cum se face. încercând să-şi controleze respiraţia care i se accelerase brusc, îşi şterse de jeanşi palmele umede şi se apropie de fostul ei soţ. Copil fiind, tânjise cu inocenţă să apese butonul, fără să înţeleagă implicaţiile. Acum, simţea mult mai puternic povara simbolismului şi consecinţele iremediabile.
în vreme ce apăsă primul buton pentru a încălzi explozorul, Donovan vorbi la staţie:
- în regulă, oameni buni, hai să facem o treabă bună şi sigură. Luther, cât e rezistenţa electrică?
- Exact cât ar trebui, nouă virgulă cinci. Suntem gata de detonare.
Donovan comută pe megafon pentru a începe numărătoarea inversă. Vocea lui bubui în tot şantierul, distorsionată de ecouri.
- Zece... nouă... opt...
Foşnetul mulţimii încetă, toată lumea aşteptând, mulţi numărând împreună cu Donovan, într-un cor uriaş. în timp ce secundele treceau, Kate atinse uşor butonul declanşator.
Trei... doi... unu.
„Foc!“ Apăsă cel de-al doilea buton. Cu o viteză uimitoare, flash-uri de lumină străpunseră ferestrele-oglindă de la etajele unde fusese plasat explozibil, urmate o clipă mai

târziu de trosnituri seci, ca ale unor pocnitori i'.igantice, atunci când detonatoarele se activară.
Apoi... nimic. Secundele părură a se lungi la nesfârşit. Un murmur colectiv de dezamăgire se auzi dinspre privitori. Kate îi aruncă lui Donovan o privire plină de agonie.
Cu ochii aţintiţi asupra clădirii, el şopti:
- Haide, bătrânico! Arată lumii că ştii cum să pleci cu stil.
O a doua serie de explozii răsună în clădire, generând o bubuitură năprasnică, zgâlţâind rulota şi asurzindu-i pe privitori. Suprafaţa formată din oglinzi a clădirii se ondulă ca un şarpe, culorile aprinse ale apusului alunecând de-a lungul sticlei. Cu o graţie lentă, care îţi tăia răsuflarea, clădirea se răsuci spre stânga în jurul axei sale, iar molozul fii împroşcat spre exterior.
Hotelul şi amintirile sale începură să se plieze ca un acordeon. Ceea ce păruse o încetineală neverosimilă deveni o mişcare prea rapidă pentru ca ochiul să o poată urmări atunci când 25 000 de tone de oţel şi beton se prăbuşiră, golind cerul cu o bruscheţe şocantă. Flăcările produse de combustibilul folosit pentru echipa de filmare izbucniră spectaculos, acompaniate de valuri de praf sufocant, care se rostogoliră afară şi în sus, transformând apusul într-o noapte prematură.
Ţipete entuziasmate sfâşiară aerul în vreme ce mulţimea o luă razna. Declanşate de undele de şoc, alarmele maşinilor urlau într-un cor supranatural. Berrigan o cuprinse cu un braţ pe Carmen, care ţopăia euforică, şi o trase spre el pentru a o săruta triumfător.
- Harem, pregăteşte-te!
Adrenalină pură năvăli în venele lui Kate la eliberarea glorioasă de tensiune, un catharsis al violenţei fără consecinţe. Se răsuci spre Donovan, care o ridică exuberant în braţe, strigând:
-Da!
Pentru un moment de nebunie, ea savură forţa îmbrăţişării lui, iubitul trup familiar lipit de al ei. Euforia produsă de explozie dispăru, rămânând doar el şi sângele care îi gonea nebuneşte prin vene. „O, Dumnezeule, Patrick, Patrick..."

Ea îl simţi şi pe el trecând de la camaraderie la conştientizarea apropierii dintre un bărbat şi o femeie. Pura senzaţie de bine dată de atingerea lui o făcură să nu-şi dorească, pentru o clipă, decât să rămână pentru totdeauna în braţele lui.
Senzaţia de teamă apăru însă imediat. Nu panica stârnită de căderea accidentală în puţul lifturilor, ci, mai degrabă, o anxietate profundă până în măduva oaselor, care o făcu să simtă... că nu era în siguranţă. Şi nevoia de a fi în altă parte înainte de a-şi pierde şi puţina judecată care îi mai rămăsese.
Hotărâtă să nu se umilească pierzându-şi controlul şi de data aceasta, se desprinse din braţele lui ca dintro îmbrăţişare oarecare.
-Ai reuşit, Donovan, a fost o explozie perfectă. S-a prăbuşit exact aşa cum ai spus că o va face. Ai dovedit că PD1 este la fel de bun ca întotdeauna.
Pentru o clipă, în ochii lui se citi dezorientarea pe care o simţise şi ea. Apoi, o tânără îşi vârî capul în rulotă.
- Domnule Donovan, vreţi să veniţi afară pentru un interviu?
-Sigur, rosti el. Haide, Kate, ar trebui să participi şi tu.
înainte ca ea să poată protesta, Donovan o trase afară, ruinele hotelului aflându-se în spatele lor, iar luminile şi microfoanele, în faţă.
-Care este senzaţia când distrugi o parte din istoria Las Vegasului? întrebă grăbit un reporter.
- De umilinţă, spuse Donovan.
O femeie întrebă:
- Câtă dinamită a fost folosită?
De data asta, răspunse Kate:
-O sută cincizeci de kilograme.
-Atât de puţin pentru a pricinui o distrugere atât de mare, rosti prezentatoarea de ştiri.
-Optzeci şi cinci de procente din clădire sunt aer, explică Donovan. Treaba noastră este să convingem celelalte cincisprezece că nu mai vor să stea în picioare.
E un fel de a-i reteza picioarele unui fotbalist.

Se uită la Kate. Pricepând mesajul, ea spuse pe un ton solemn:
-Gravitaţia. Nu este doar o idee bună... e o lege.
Reporterii chicotiră. Apoi, unul dintre ei zise:
- Phoenix Demolition era considerată cea mai bună din lume la demolările cu explozibili, dar totuşi fondatorul companiei a fost ucis în una dintre exploziile voastre. Cum vă va afecta acest lucru afacerea?
Kate se simţi de parcă primise o lovitură neaşteptată, dar răspunse:
- Când în marile familii de acrobaţi de la circ se petrec accidente tragice, acestea îşi continuă evoluţiile. Tatăl meu ar fi dorit acelaşi lucru.
Reporterii nu-şi dăduseră seama că ea era fiica lui Sam.
După o pauză jenată, reportera întrebă:
-Domnişoară Corsi, cum se simte o femeie în această lume dură a demolărilor?
-Nu este un lucru foarte diferit de munca mea în construcţii, ca arhitect. Dar, în cazul demolărilor, sunt plătită pentru a dărâma ceva cu surle şi trâmbiţe.
Urmară alte râsete, iar conferinţa de presă se termină.
După plecarea reporterilor şi a cameramanilor, Kate răsuflă uşurată.
-Aşa se întâmplă după fiecare demolare?
Donovan încuviinţă din cap.
- Cel mai adesea. Sincer, prefer să demolez platforme petroliere, singur pe mare.
- Oi prefera tu asta, dar te pricepi de minune să discuţi cu presa.
-N-am încotro. Apropo de asta, şi tu te-ai descurcat bine. Foarte bine. Vii să vedem mai îndeaproape ruinele?
Kate încuviinţă din cap, şi se îndreptară spre celălalt capăt al şantierului. Praful încă se aşeza într-un strat gros şi era vânzoleală peste tot, spectatorii scotocind după suvenire prin ruine, iar echipa de filmare strângându-şi echipamentul şi pregătindu-se de plecare.
-Aţi făcut o treabă grozavă! O să arate fa-a-a-bulos, strigă scenograful, apoi îşi văzu de treabă.

Clădirea se transformase intr-un uriaş morman de sticlă, beton şi oţel sfărâmat, dar o bună parte din acoperiş rămăsese intactă. Scara exterioară zăcea deasupra lui ca arcuşul unei viori.

- Eşti bun, Donovan, zise Kate.

-Al naibii de bun, fu el de acord. Cu toţii suntem.

După ce dădură ocol ruinelor, se întoarseră la rulotă, care se umplea cu oameni, căci urma să aibă loc o petrecere în cinstea demolării. Donovan fii imediat încolţit de Bull, în vreme ce Kate se izbi la propriu de Jock Van Meeren, seismologul care înregistra suflul exploziilor şi vibraţiile în sol la exploziile declanşate de PD1 încă de pe vremea când Kate era copil.

- Bună, Jock, ce zice seismograful? Sunteţi pregătiţi dacă ne dă cineva în judecată că i-am fisurat acvariul?

-Mai că îmi doresc să ne dea cineva în judecată. Am toate aceste date grozave despre cât de puţine perturbări produce PDI, dar nu am niciodată ocazia de a depune mărturie în acest sens.

-Iartă-mă dacă nu-ţi împărtăşesc preferinţa pentru litigii.

După ce stătură de vorbă câteva minute, ea îşi croi drum prin mulţime spre biroul lui Carmen, care fusese transformat într-un bar improvizat. Kate tocmai îşi turna un pahar cu vin, când vocea lui Berrigan bubui:

-Vino încoace, Kate. Vreau să-ţi arăt ceva.

în biroul dezvoltatorului, Donovan tocmai punea o casetă, pentru ca ei să poată urmări implozia. Berrigan apăsă butonul telecomenzii, iar hotelul se prăbuşi din nou. Timpul de aşteptare care atunci păruse nesfârşit trecu acum mult mai repede, scurgându-se doar câteva secunde între declanşarea detonatoarelor şi izbucnirea exploziilor care sfărâmaseră stâlpii de susţinere.

Urmăriră câteva casete filmate din diferite unghiuri, atât în timp real, cât şi cu încetinitorul, în vreme ce Donovan şi Berrigan analizau tiparul prăbuşirii.

- O treabă excelentă, Donovan, spuse Berrigan. Poţi să-mi dărâmi clădirile oricând vrei. ii făcu cu ochiul lui Kate. Şi ai grijă s-o aduci şi pe domnişoara Corsi. O ţipă

care umblă cu dinamită e aproape la fel de sexy precum una pe motocicletă.
Carmen, care tocmai intrase, replică:
- Doar să nu uiţi cuvântul „aproape".
Soţul ei îi cuprinse talia cu un braţ.
- Nimic nu e la fel de sexy ca o ţipă pe motocicletă.
Carmen se uită la Kate şi îi făcu cu ochiul.
capitolul 22
Charles Hamilton considerase mereu că avea o voinţă mai mult decât puternică. Era avocat, o profesie în care era nevoie să fii calculat şi detaşat, aşa că reuşi să stea departe de Julia zile în şir. Nici măcar nu încercase s-o sune.
Dar voinţa lui cedă în seara în care trecu cu maşina prin Roland Park. O furtună de iarnă se stârnise după-a- miază târziu, aşa că rămăsese la birou cât timp traficul era extrem de aglomerat, pentru a evita să înainteze bară la bară. Deşi condiţiile meteo se îmbunătăţiseră ulterior, Jones Falls Expressway era închisă din cauza poleiului, aşa că pornise spre casă pe un drum ocolitor. Traseul îl aduse la două străzi distanţă de casa familiei Corsi.
Fără a lua o decizie conştientă, ocoli, derapând puţin pe străduţa îngustă când opri la bordură. Ferestrele de la parter erau aurite de lumină. Julia era acasă.
Rămase cu mâinile pe volan, ştiind că ar trebui să plece. Ea fusese înnebunită de durere când fugise din casa lui, iar el înţelegea de ce. Dar, cu siguranţă, o prietenie care durase o jumătate de secol nu se putea sfârşi din cauza câtorva minute de nebunie comună. Fiindcă ea era probabil prea jenată ca să spargă gheaţa, era necesar ca el să facă prima mişcare.
Se dădu jos din Lincoln şi pomi pe aleea alunecoasă, după care sună la uşă. Apoi îşi ţinu răsuflarea, simţin- du-se iarăşi ca la şaisprezece ani.
Uşa se deschise. Julia era acolo, purtând pantaloni bleumarin şi un pulover de un albastru rece şi având pe chip o expresie precaută.
- Charles. Cât e de... neaşteptat.
Din moment ce nu-i trântise uşa în nas, el păşi înăuntru.

- Mi-am făcut intr-adevăr griji pentru tine. Voiam să văd ce mai faci.
- Sunt bine.

Oscar se apropie lipăind şi se lipi de glezna lui Charles. El ciufuli blana câinelui.

-Ce mai faci, câine de pază?

- Este, fără îndoială, un câine care-l conduce pe hoţ la argintăria familiei, rosti Julia în vreme ce intră în sufragerie. Vrei să bei ceva?

-Te rog.

Ezită întrebându-se cum să vorbească fără să pară un mare ticălos. Dar mai fusese un ticălos şi altă dată şi supravieţuise.

-Julia, e de înţeles că te-a supărat ce s-a întâmplat între noi, dar poate că trebuie să te gândeşti mai mult la viaţa ta în acest moment. La... la ce te-ar ajuta să depăşeşti mai uşor această perioadă cumplită.

Ea se întoarse de la dulapul cu băuturi.

- Nu prea înţeleg.
- Eşti vulnerabilă şi suferi. Ai nevoie de căldură omenească pentru a te ajuta să suporţi durerea. Şi unde so găseşti dacă nu la un vechi prieten?

Surprinsă, ea întrebă:

-Vrei să spui că ar trebui să mă culc cu tine în scopuri medicinale?

La naiba, el nu făcea situaţia deloc mai uşoară.

-Vorbeam despre prietenie, nu despre sex, replică el. Cu toate că aş fi un mincinos dacă aş pretinde că nu m-am gândit la ce s-a întâmplat în seara aceea.

-Şi eu m-am gândit Puse pe masă sticla de scotch pe care o luase din dulap. Şi am citit şi cărţile despre văduvie, pierdere şi durere, pe care mi le-au dat prietenii. Se pare că nu este neobişnuit pentru cineva care şi-a pierdut recent un soţ să... să caute alinare în altă parte şi să nu zică nimănui, de teamă că oamenii ar putea comenta. Faptul că am aflat asta mă face să nu mă mai simt aşa un monstru.

-Nici vorbă de aşa ceva, Julia.

-După moartea Barbarei... tu ţi-ai găsit o altă femeie care să te ajute să treci peste momentele cele mai rele?

- Nu, dar asta probabil pentru că nu existau femei de care să-mi pese şi care să fie singure şi dispuse. Au fost clipe când am simţit că mor de dorul unei atingeri omeneşti. îi luă o mână, încălzind-o între palmele lui. Hai să fim iarăşi prieteni, Julia. Nu-ţi cer iubirea, sau angajamente, sau să nu-i fi loială lui Sam. Ci pur şi simplu să stăm împreună. Să ne împărtăşim îndoielile şi temerile. Să fie pentru amândoi un adăpost în faţa furtunii.
-Ai atât de multă dreptate în legătură cu nevoia de atingere. Se aplecă spre el şi îşi sprijini fruntea pe umărul lui. Şi, mai mult decât orice, îmi lipseşte să fiu ţinută în braţe.
-După moartea Barbarei, i-am invitat pe ambii câini în pat, pentru a mă ajuta să fac faţă nopţilor. O cuprinse în braţe fără pic de pasiune sau dorinţă. Pur şi simplu prieteneşte, pentru că, dacă i-ar fi spus ce simţea în realitate, ar fi înspăimântat-o de moarte. Viaţa îi distrusese mult din mândrie. Se mulţumea cu fărâmele de afecţiune pe care le putea primi. Gândeşte-te la mine ca la o versiune mai mare a lui Oscar, oricând disponibilă să te îmbrăţişeze.
Ea râse slab.
- Dar cred că ai vrea să faci un lucru pentru care dragul de Oscar nu mai e dotat de ani de zile.
-Nu neg asta. Dar nu vreau nimic ce tu nu doreşti să oferi.
- Ceea ce mă deranjează este că... s-ar putea să vreau ce vrei şi tu.
- O să lămurim lucrurile pe parcurs, Julia. O să umplem o parte dintre spaţiile goale din vieţile noastre. Nu trebuie să fie o relaţie bazată pe sex.
îi mângâie spinarea, iar ea se relaxă, absorbindu-i îmbrăţişarea ca o floare însetată de apă. Existau şi răbufniri de dorinţă între ei, dar deocamdată asta nu era important. Acum conta armonia reinstaurată între ei.
-Numai nu mă ţine la distanţă.
Ea îşi lăsă capul pe spate, iar el văzu că avea lacrimi în ochi.
-Uită de lege, Charles. Ar fi trebuit să te faci vânzător de maşini la mâna a doua.

Dându-şi seama că reuşise ce îşi propusese, el se relaxă şi zâmbi.
- Poate că da. Ar reprezenta un pas în sus pe scara socială faţă de a meseria de avocat.
Ea râse pentru prima dată cu adevărat după moartea lui Sam. Erau iarăşi prieteni.
Poate, cu voia lui Dumnezeu, într-o bună zi aveau să fie mai mult de-atât.
Kate se bucură de petrecerea dată în cinstea demolării, dar, după o oră de flecăreli şi gustări, oboseala o copleşi. Se duse cu maşina la Grand Maya şi făcu o baie lungă, relaxantă. Apoi îşi puse halatul, scoase o sticlă cu vin mică şi exagerat de scumpă din minibar şi se trânti pe sofa. Visurile vagi pe care le avuse toată viaţa se transformaseră în realitate, iar rezultatele îi întrecu- seră aşteptările. încerca să se decidă dacă era gata să se ducă la culcare şi să doarmă zece ore când Donovan se întoarse.
-N-ai rezistat prea mult, spuse el.
- Când am început să visez că mă vâr sub biroul lui Carmen şi să trag un pui de somn, mi-am dat seama că este cazul să închei seara. îşi stăpâni un căscat. Abia aş- tept să mă întorc în Maryland şi să am parte de câteva zile de linişte şi pace.
-Abia poimâine. Adu-ţi aminte că trebuie să mergem în San Francisco să inspectăm vechea clădire a unei bănci.
- Uitasem.
Sau, mai degrabă, nu dorise să-şi amintească. N-o fi lăsând-o conştiinţa să se despartă de Alee într-un mod nedemn, dar uşor, însă asta nu însemna că avea să se distreze alegând calea dificilă.
Donovan încălecă un scaun şi îşi încrucişa mâinile pe spătar.
- Dacă are timp... am putea lua cina cu Tom?
Ea se trezi brusc.
- De ce... să-i poţi spune în faţă că e un poponar?
-Nu. Ca să-mi pot cere scuze că am fost un ticălos.
Donovan nu fusese singurul ticălos - cu Sam lucrurile stătuseră mult mai rău. Chiar şi pentru Kate, cea mai

drăgăstoasă soră mai mică, dezvăluirea lui Tom venise ca un şoc.
Se întâmplase într-o sâmbătă de primăvară - ultima primăvară a căsnicie ei -, iar ea planta flori de-a lungul aleii spre intrarea în casă, când fratele ei venise în vizită.
înalt, brunet şi frumos, se apropiase păşind pe iarba proaspătă, expresia din ochi fiindu-i mai puţin relaxată decât ţinuta.
-Mai ai o săpăligă sau te distrezi de una singură?
- La naiba, nu. Dacă Donovan ar fi fost acasă, l-aş fl pus să planteze petunii.
Tom luase o săpăligă, se lăsase în genunchi de partea cealaltă a aleii din plăci de ardezie şi începuse să sape. Lui Kate i se păruse liniştitor să-l aibă acolo, mai ales că, în ultimul timp, atmosfera dintre ea şi Donovan fusese foarte încordată.
Ar fi ajutat-o să stea de vorbă cu Tom? El era cel mai bun ascultător pe care îl cunoştea. Dar, dacă i-ar fi dezvăluit că Donovan era uneori puţin prea... puţin prea furios, fratele ei n-ar fi fost deloc obiectiv. Mai rău, i s-ar fi părut o trădare cumplită faţă de Donovan să discute cu altcineva despre căsnicia lor.
- Kate, vreau să-ţi spun ceva.
îşi ridicase privirea, uitându-se la ea cu ochii albaştri atât de asemănători cu ai mamei lor.
Ea se lăsase pe călcâie şi îşi ştersese fruntea.
-Tu şi Rachel vă căsătoriţi? Sunteţi dintotdeauna împreună. Acum, că ai terminat şcoala şi faci o grămadă de bani ca programator...
-Nu! Nimic... nimic de genul ăsta.
-Atunci, ce e?
-N-o să mă însor cu nimeni. Niciodată. Pusese o muşcată într-o gropiţă şi bătătorise solul negru din jur. Când nu mai putuse întârzia cu răspunsul, trăsese adânc aer în piept şi îşi ridicase privirea spre sora lui.
- Sunt homosexual, Kate.
Ea clipise nedumerită, nefiind capabilă iniţial să proceseze cuvintele. Apoi, înţelesese semnificaţia lor şi se albise la faţă.

Tom rostise crispat:
- Spune ceva, Kate. Te rog!
Ea se întinsese peste alee şi îl luase de mână. Cu toate că vestea o năucise, el tot Tom era, fratele ei. Degetele lui se strânseseră în jurul alor ei.
-îmi pare rău. Eu... trebuie să-mi pun ordine în gânduri.
Cum era posibil ca Tom să fie homosexual? îi plăceau femeile, îi făcea plăcere compania lor. Dar, privind retrospectiv, îşi dăduse seama că atitudinea lui faţă de prietenele ei fusese mai degrabă frăţească.
Dumnezeule, cum fusese pentru Tom să ascundă ceva atât de fundamental despre sine?
- Eu... mereu abia am aşteptat ca tu să ai copii, ca eu să fiu mătuşă. O să-mi lipsească asta. Dar sigur o să mă obişnuiesc.
-Probabil mai repede decât mine, spusese el.
- De când... de când ştii?
- De când mă ştiu... cred. Unele dintre primele amintiri sunt legate de fiaptul că înţelegeam că sunt altfel şi că nu trebuie să vorbesc despre asta. Ani de zile, am încercat să neg ceea ce sunt, dar nu mai pot să trăiesc în minciună.
Ea se gândise la Rachel Hamilton, cu care Tom se vedea încă de pe vremea liceului.
-Rachel ştie?
-Şi-a dat seama cu puţin timp în urmă.
- Şi cum a reacţionat?
- Rachel o să fie o mare doctoriţă - a rămas perfect calmă. De fapt, ea a fost cea care a deschis discuţia, cu două săptămâni în urmă, spunând că a venit vremea să mă lămuresc ce-i de făcut în situaţia mea. Aproape că am leşinat din pricina şocului, dar, după ce mi-am revenit, am simţit o uşurare incredibilă să pot discuta deschis despre ceea ce sunt. Ea m-a încurajat să spun familiei. M-am gândit să încep cu tine, pentru că sunt cele mai mari şanse ca tu să... mă accepţi.
Vocea lui devenise şovăielnică.

-O, Tom, cum să nu te accept? Se apropiase de el, în genunchi pe dalele de piatră. Eşti cel mai bun frate din lume şi te iubesc. O să te iubesc întotdeauna.
El o strânsese în braţe atât de tare, cât pe ce să-i frângă coastele. Rămăseseră îmbrăţişaţi vreme îndelungată, în vreme ce lacrimile îi înţepau ochii lui Kate. El era cel mai cumsecade şi mai plin de compasiune om pe care îl cunoscuse vreodată, însă mulţi aveau să-l judece prin prisma sexualităţii, fără a se osteni să afle altceva despre el.
-Trebuie să-ţi fi fost atât de greu să duci singur această povară.
-N-a... fost uşor. îi dăduse drumul şi se lăsase pe călcâie. Măcar, nu mi-ai zis să nu mai bat niciodată la uşa ta. E un început bun. Dar îmi fac griji pentru cum va fi când le voi spune mamei şi tatei.
-Ei te iubesc, Tom. Nu eşti cu nimic diferit astăzi faţă de cum erai ieri. N-o să te alunge pentru că eşti ceea ce eşti.
-Cred că mama va reacţiona ca tine - va fi şocată, dar va face faţă. însă tata... Luase un pumn de pământ şi îl fărâmiţase în mână. Treaba asta o să-i frângă inima. A fost suficient de rău când am refuzat să-l urmez la PDI, dar asta este mult mai rău. Singurul lui fiu, un poponar. Un pederast. O să fie devastat, iar asta o să se transforme în furie.
Probabil că Tom avea dreptate. Tatăl lor era încăpăţânat şi un tradiţionalist înrăit Omul care nu îi permisese fiicei lui să lucreze în afacerea familiei avea să fie îngrozit să afle că unicul lui fiu era homosexual.
- O să fie supărat, dar o să-i treacă. Mereu îi trece.
-De data asta, e diferit, Kate. Foarte diferit. Tom începuse să răsucească săpăliga în mâini. Nici lui Donovan no să-i pice bine.
-O să fie surprins, dar el te-a plăcut întotdeauna. De asemenea, este mai puţin implicat - este mai uşor să accepţi că ai un cumnat homosexual decât un fiu homosexual.
-Adevărat. Dar te rog să nu-i spui până nu le zic mamei şi tatei. Dezvăluirea asta chiar mă seacă de energie.

- N-ai de ce să te grăbeşti, fu ea de acord. Acum, apucă-te de treabă, fiindcă altfel no să-ţi dau să mănânci la prânz.
Fratele ei râsese, şi continuaseră amândoi să planteze flori. în anii ce urmaseră, Kate avusese uneori momente în care îşi dorise ca fratele ei să aibă o povară mai uşoară de dus în viaţă, însă sexualitatea lui nu mai fusese niciodată subiect de discuţie între ei. El şi prietenii lui reprezentaseră o mană cerească atunci când ea fugise în San Francisco, cu sufletul şi trupul rănite. Sprijinul lor o ajutase să depăşească perioada cea mai grea din viaţa ei. Nu l-ar fi schimbat pe fratele ei nici dacă ar fi putut, deoarece îl iubea nespus de mult exact aşa cum era.
Dar alţii nu fuseseră la fel de toleranţi.
Kate îşi dădu seama că ţinea paharul de vin ca pe o armă. Şi Donovan observă.
- Arăţi ca o pisică gata să-şi apere puii până la moarte, spuse el.
- îmi pare rău. Tom n-are nevoie ca eu să-l apăr.
- M-am întrebat... din moment ce Tom locuieşte în San Francisco de atâţia ani...
- Dacă e seropozitiv? Nu, Tom e în regulă. Dar Mick, „tovarăşul lui de mult timp", cum se spune în necrologuri, a murit cu trei ani în urmă.
în acele ultime zile cumplite, ea îl ajutase pe Tom să-l îngrijească şi plânsese zile în şir după înmormântare. După starea iniţială de devastare, Tom îşi purificase durerea lucrând la cămin şi oferindu-le forţa şi compasiunea lui altor muribunzi.
- Mick a fost un tip nemaipomenit.
- îmi pare rău, zise Donovan. în ceea ce mă priveşte, faptul că a trebuit să-mi dau seama ce simt în privinţa lui Tom m-a ajutat mai târziu, când un prieten mi-a dezvăluit că şi el este homosexual. în loc să mă arăt oripilat, am putut să-i zic: „Şi ce mare lucru? Hai la meci!" A apreciat asta.
- Păcat că n-ai avut mintea atât de deschisă şi când a fost vorba despre Tom.

-Am fost un mare idiot. Plus că... pe vremea aia erau şi alte complicaţii.
Asta era adevărat.
- La o analiză mai matură, ce părerea ai acum despre Tom?
- Că este un tip grozav, care preferă bărbaţii femeilor, rosti Donovan. Aş vrea să-i cer scuze pentru purtarea mea din trecut. Să mă umilesc un pic, să-mi pun cenu- şă-n cap, orice.
- Probabil ar da roade dacă te-ai umili puţin. Tom nu e genul care să ţină supărarea. O să-l sun să văd dacă este liber. O s-o sun şi pe partenera mea. Chiar mi-e dor s-o am pe Liz prin preajmă.
Se retrase în camera ei, conştientă de faptul că Donovan se schimbase în cei zece ani. în bine.
capitolul 23
-Bun venit în Sa-a-an Fra-a-an-cis-co, Baghdad by the Bay ! cântă Kate, în vreme ce vântul îi biciuia părul pe măsură ce ea accelera maşina închiriată, pe Bay- shore Freeway.
Spre surprinderea ei, Donovan îi aruncase cheile spunându-i că acesta era teritoriul ei, aşa că putea să facă pe şoferul pentru el. în vremurile de demult, el se instala automat la volan atunci când erau împreună, iar ea se simţea încântată să-l lase să conducă.
Euforia dată de revenirea acasă o luă prin surprindere, căci se gândea că nu lipsise chiar atât de multă vreme. în timp ce conducea spre nordul oraşului, se decise că explicaţia era faptul că Donovan spusese că se afla pe teritoriul ei. Nu locuia în casa lui, nu era o neofită care învăţa mersul afacerii de la fostul ei soţ. în San Francisco, era puternică şi deţinea controlul.
- De ce rânjeşti? întrebă Donovan.
- Fiindcă oamenii sunt la fel de teritoriali ca lupii, iar acesta este teritoriul meu.
- Asta înseamnă că de obicei te acoperi cu blană când e lună plină?
- Poate.
Dându-şi seama că aproape flirta, îşi concentră atenţia asupra autostrăzii. Era una dintre acele zile perfecte care

apar uneori iama în Bay Area, după ce ploaia a spălat cerul, iar aerul este atât de strălucitor de limpede, încât poţi vedea fiecare clădire din East Bay. O zi în care să te plimbi pe Fisherman’s Wharf1, ca oricare alt turist, şi să mănânci supă de crab cu pâine fierbinte.
în loc de asta, se duceau la birourile unui potenţial client al PDI, pentru a discuta despre o lucrare. Dar, după muncă, urma să vină vremea distracţiei şi o noapte petrecută acasă la Kate, mulţumită lui Jenny Gor- don, care avea să stea la părinţi. în afară de scurta vizită pe care intenţiona să i-o facă lui Alee Gregory, în acea seară, ziua se anunţa amuzantă.
Donovan, care privise golful, spuse:
-Ar fi al naibii de uşor să dărâmăm Bay Bridge . Ar fi necesare cel mult o sută de kilograme de explozibili.
Puţin surprinsă, ea întrebă:
-Te uiţi mereu la construcţii gândindu-te cum să le demolezi?
- Mereu.
în curând avea să ajungă să facă şi ea la fel.
în vreme ce Kate pornea maşina în faţă la El Dorado Bank, Donovan slăbi nodul cravatei. Vizita pe care el, Kate şi agentul imobiliar al băncii o făcuseră în clădirea care urma a fi demolată decursese fără complicaţii, cu toate că, la întâlnirea de la sediul firmei, apăruse pe neaşteptate şi preşedintele acesteia.
- Mă întreb de ce a venit şi preşedintele pentru o treabă atât de banală.
-A fost atras de strălucirea PDI, fireşte, zise Kate. L-ai impresionat O să obţii proiectul demolării vechiului său turn de birouri.
- Sper să ai dreptate. Este greu de spus când vine vorba despre baracudele corporatiste.
Ea opri la un semafor. La colţul străzii, un mim distra un mic grup de turişti fascinaţi sau, poate, uimiţi.
- Crede-mă, baracudele te-au plăcut.
Privirea lui alunecă spre genunchiul care se întrezărea prin despicătura lungii fuste, acolo unde nasturii înşiraţi din talie până la tiv nu mai erau încheiaţi.

Ea îi lăsase descheiaţi până deasupra genunchiului, pentru a-şi etala picioarele încălţate cu cizme elegante. Remarcabil cum această combinaţie era mult mai provocatoare decât o simplă fustă scurtă.
-Tu eşti cea care l-a impresionat. Dacă ţi-ai mai fi descheiat unul dintre nasturii ăia, ţi-ar fi căzut în poală.
- Când are de-a face cu baracude, o femeie trebuie să se folosească de toate armele. De ce crezi că mi-am pus această fustă? A mai dat rezultate şi altă dată.
- N-ai pic de ruşine. Şi eu care credeam că toate întâlnirile tale de afaceri au decurs în spiritul profesionalismului şi al inteligenţei reţinute.
- La naiba! Speram că n-o să te prinzi.
Relaxat de schimbul de replici dintre ei, Donovan privi oraşul. Kate avusese o contribuţie importantă la succesul acelei întâlniri, chiar dacă Randolph presupu- sese iniţial că ea era secretara sau prietena lui Donovan, dacă nu amândouă. Mintea ei îl impresionase pe preşedintele companiei la fel de mult ca fusta. Dacă PDI obţinea contractul, Kate avea un mare merit Nick Corsi făcuse o ofertă pentru acel proiect, dar, chiar dacă ar fi venit cu soţia, Angie nu era Kate.
Lui Donovan nu-i plăcea să dea ochii cu oamenii pe care îi insultase, iar Tom Corsi nu făcu să-i fie deosebit de uşor. Fostul lui cumnat se afla deja la Khyber Pass, restaurantul afgan din apropierea casei lui Kate, unde stabiliseră să se întâlnească pentru a cina. Se ridică în momentul când Kate şi Donovan se apropiară de masă. înalt şi zvelt avea părul negru al tatălui său şi ochii al-baştri ai mamei. Pe chipul lui se vedea deceniul care trecuse - şi, poate, câţiva ani în plus.
Tom avusese mereu o fire deschisă, dar, astăzi, ochii lui erau duri precum cremenea. După ce o îmbrăţişă pe Kate, îi spuse lui Donovan:
-A trecut mult timp.
-Prea mult. De ani de zile, am tot vrut să-mi cer scuze. In Ioc să încerc să te ajut am înrăutăţit lucrurile.
Donovan îi întinse mâna. După o scurtă pauză, Tom acceptă să io strângă.

- Scuzele sunt acceptate.

Era un început. Se aşezară, iar Kate preveni orice tăcere stânjenitoare lansându-se întro descriere însufleţită a exploziei din Las Vegas.

Câteva minute mai târziu, Liz Chen apăru, cerân- du-şi iertare că întârziase. Micuţă şi graţioasă, cu o claie de păr negru, era o sanfranciscană perfectă, cu un amestec de trăsături chineze şi europene.

- Deci tu eşti infamul Donovan, rosti Liz.

Mâna îi era mică, dar strângerea, fermă.

- Nu cred că vreau să ştiu ce înseamnă asta.

Acesta era cu adevărat teritoriul lui Kate - avu impresia certă că drăguţa şi micuţa Liz avea să-i frângă gâtul dacă bănuia că el urma să-i facă viaţa amară lui Kate.

- De fapt, ceea ce te face infam este faptul că ea a spus atât de puţine despre tine. Liz îl sărută cu afecţiune pe Tom, apoi se aşeză vizavi de Donovan. California e plină de foşti soţi, şi cel mai adesea auzi mult prea multe despre ei. Kate a fost atât de discretă, încât am putut să speculez la nesfârşit.

- Iar Liz are o imaginaţie foarte bogată, sublinie Kate.

înainte ca Liz să poată da glas speculaţiilor, veni chelnerul pentru a lua comanda de băuturi, iar conversaţia se îndreptă în altă direcţie. Deşi Tom nu-i spuse nimic lui Donovan, flecăreala lui Kate şi a lui Liz făcu ca acest aspect să nu fie evident.

Relaxarea se sfârşi odată cu mâncarea. După ce farfuriile fură strânse, Tom îi spuse lui Kate:

- Ştiu că tu şi Liz abia aşteptaţi să vorbiţi despre chestiuni profesionale, aşa că o să-l iau pe Donovan la o plimbare. Ne putem întâlni la tine acasă, peste vreo oră, pentru un desert şi cafea.

Kate îl privi pe fratele ei cu ochii mijiţi.

- Bine. O să iau nişte „urechi de elefant" de la Khyber Pass. Totuşi, vă avertizez că, dacă întârziaţi prea mult, s-ar putea să nu mai găsiţi nici una.

După o scurtă ciorovăială în privinţa notei de plată, pe care Liz o câştigă explicând că aflase atât de multe despre demolări, încât, cu siguranţă, cheltuiala era deductibilă,

Tom îl conduse pe Donovan afară. Era întuneric, iar luna februarie în San Francisco era umedă şi muşcător de friguroasă.
Merseră o vreme în tăcere, pe coama unui deal. Splendoarea luminilor aurea suişurile şi coborâşuri- le oraşului. întrebându-se dacă ar trebui să vorbească, Donovan se uită la Tom, al cărui chip era rece şi rezervat. Nu, era mai bine ca Tom să facă prima mişcare, fiindcă el dorise această întâlnire.
La baza lungului deal, trecură pe lângă o biserică sărăcăcioasă în stil misionar, ceaţa palidă înfăşurându-se în jurul clopotniţei.
-Te mai duci la liturghie? întrebă Tom.
Nu la asta se aştepta Donovan.
- Nu, în ultima vreme nu.
Tom se întoarse spre uşa din faţă a bisericii.
-Atunci, haide să facem o vizită. E bine pentru corp în- tr-o noapte friguroasă. Beneficiul pentru suflet e opţional.
- Este biserica ta?
-Nu, locuiesc la câţiva kilometri depărtare, într-o altă parohie, dar trec pe-aici în mod frecvent. Tom făcu o mătanie, apoi pomi agale pe culoarul din stânga. îmi plac bisericile. De orice fel. Ideea mea de vacanţă este să mă retrag la o mănăstire din New Mexico.
în lumina slabă, Donovan văzu Calea Crucii pictată în stil spaniol tradiţional. Cu toate că era diferită de bisericile copilăriei lui, şi-ar fi dat seama şi cu ochii închişi că era catolică.
Deceniile de tămâie arsă şi de evlavie saturaseră lemnul şi tencuiala.
- Cum împaci atitudinea oficială a bisericii faţă de homosexuali cu credinţa ta?
-Biserica înseamnă mai mult decât cărămizi, şi mortar, şi edicte. îi accept defectele chiar dacă ea nu mă acceptă pe mine. Din fericire, San Francisco are destule parohii deschise faţă de homosexuali. Acesta este unul

dintre numeroasele motive pentru care m-am mutat aici.
Se opri lângă suportul pentru lumânări, unde ardea doar o singură lumânare, aproape pe terminate. După ce vârî câteva monede intr-o cutie metalică, luă o lumânare nouă şi o aprinse de la cea pe cale să se stingă.
- Pentru tata, rosti el încet. Cu capul lui tare ca piatra şi inima sa generoasă.
Trecuseră ani de zile de când Donovan nu mai aprinsese o lumânare pentru nimeni, iar acum se simţi izbit de puterea simbolistică a gestului. Triumful luminii asupra întunericului. O purificare prin foc a sentimentelor complicate. Scoase o bancnotă de zece dolari din portofel şi o împături pentru a intra prin fanta cutiei. Apoi, luă o lumânare albă şi scurtă şi o aprinse de la a lui Tom.
- Pentru Sam, care, poate, a fost un tată mai bun pentru mine decât pentru tine.
Aprinse o altă lumânare pentru Mary Beth, draga lui surioară care nu apucase să se facă mare. O alta pentru mama lui, a cărei profundă credinţă religioasă rămăsese neclintită în ciuda suferinţelor pe care le îndurase. Apoi, aprinse o lumânare pentru tatăl lui, care făcuse lucruri groaznice, dar care nu fusese întotdeauna un om rău. Ardeau acum suficiente flăcări pentru a crea o căldură perceptibilă. Mânat de impuls, Donovan mai aprinse una.
- Pentru Mick.
Tom îl săgetă cu privirea.
-Mi-a spus Kate. Ştiu cât de greu este să pierzi pe cineva drag, indiferent din ce motiv, adăugă Donovan. în ceea ce mă priveşte, n-am fost niciodată deranjat de... de orientarea ta, ci de efectul pe care l-a avut această dezvăluire asupra tatălui tău. încă de când i-ai mărturisit, am regretat că dorinţa mea de a-l susţine pe Sam a părut un atac la adresa ta. Am regretat mult acest lucru.
- Mi-am dat seama de asta, în cele din urmă. Am fost chiar bucuros că Sam te-a avut pe tine după ce a distrus atât de rău relaţiile cu mine şi cu Kate. Tom aprinse o altă lumânare şi o puse pe rândul cel mai de sus al suportului. Ce vrei de la Kate?
Ajunseseră la punctul culminant al discuţiei.

- Ce te face să crezi că vreau ceva?
- Lasă jocurile, Donovan.
-Ţi-a spus Kate de ce m-a părăsit?
Tom încuviinţă din cap.
- Din câte ştiu, doar doi oameni au auzit adevărul de la ea.
-Vreau ca ea să treacă peste răul pe care i l-am făcut. Apoi... vreau să se îndrăgostească din nou de mine.
Tom nu reacţionă în nici un fel.
- O vrei pe ea sau sentimentul de iubire nebună pe care îl ai la nouăsprezece ani?
- Pe Kate o vreau, rosti el. Dumnezeu ştie că n-o merit, dar ea mă face să simt ce nu reuşeşte nimeni altcineva. Eu... aş face orice pentru ea.
- Dacă spui tu. Şi ea cu ce s-ar alege dacă aţi reînnoda relaţia?
Bună întrebare.
- Din punctul meu de vedere, nu există un alt bărbat care s-o iubească la fel de mult cum o iubesc eu.
- De aia ai lovit-o?
Cuvintele reci fură ca o palmă peste faţă.
- Cumplitul adevăr este că iubirea şi violenţa au fost indiscutabil interconectate.
-Recunoaşterea este un pas în direcţia bună, însă sexul şi violenţa reprezintă un amestec primejdios. Uneori, fatal. îl privi îndurerat pe Donovan. Ar trebui să ştii asta.
-N-am uitat pentru nici măcar o singură afurisită de clipă.
Se întrebă dacă avea sens să aprindă o lumânare pentru o căsnicie moartă. Merita o încercare. în vreme ce apropie fitilul de o flacără, întrebă: O să-i spui lui Kate ce ţi-am zis?
- Dacă nu mă întreabă, nu. Trebuie să se lămurească singură.
- Bine.
Donovan nu era încă pregătit să-i ofere inima pe tavă, nu în condiţiile în care ea era probabil dornică să i-o calce în picioare.
Tom se îndepărtă de suportul pentru lumânări, oprindu-se pentru a face o altă mătanie. De data aceasta, Donovan îi

urmă exemplul. Ritualurile vechi te făceau să te simţi oarecum mai bine.
După ce ieşiră din biserică, Tom spuse:
- E vremea să ne ducem la Kate. Sunt gata să beau cafea şi să mănânc „urechi de elefant".
-Cafeaua e în regulă, dar o să am nevoie de nişte explicaţii înainte de a mânca vreo ureche de elefant.
- Sunt foi de aluat fraged, cam de dimensiunea unei farfurii, presărate cu zahăr pudră şi cu nucşoară.
-A, versiunea afgană a gogoşilor prăjite. Pot să mănânc aşa ceva.
După câteva străzi, Tom întrebă:
-A vorbit vreodată tata despre mine?
-N-a făcut-o ani de zile, dar, chiar înainte de a face ultima verificare la Jefferson Arms, a spus că poate ar trebui să-ţi dea un telefon.
- Dumnezeule! Serios?
- Serios.
- Probabil s-a gândit multă vreme până să mă treacă în testament. Păcat că n-a apucat să-mi dea telefon.
-Testamentul a fost o modalitate de a-şi cere scuze. Nu s-a priceput să facă primul pas, aşa că l-a făcut pe ultimul.
-Uneori, m-am întrebat dacă n-ar trebui să iau un avion spre Baltimore şi pur şi simplu să intru neanunţat în casă. Cum crezi că ar fi reacţionat?
-Sincer, nu ştiu. Poate că ar fi explodat, dar există şansa să-ţi fi dat un pahar cu vin roşu sau să-ţi fi arătat o casetă cu înregistrarea ultimei demolări.
- Cred că ar fi trebuit să-mi asum riscul şi să-i fac o vizită, dar... mi-a fost teamă. Viaţa mea decurgea bine, eram fericit. M-am temut îngrozitor că, dacă m-aş fi întors în Baltimore şi aş fi dat ochii cu Sam, m-aş fi pierdut, spuse Tom. Pare absurd când o exprimi în cuvinte.
Donovan se gândi de câte ori îşi propusese să ia un avion spre San Francisco, pentru a o vizita pe Kate, pentru ca apoi să se răzgândească.
- Respingerea doare. Doare ca naiba. Nu te învinovăţi că nu ţi-ai asumat riscul de a fi iarăşi ţinta intoleranţei lui Sam.

-Mulţumesc, Donovan! şopti Tom.
- Cu plăcere. Acum, că tu ai avut ocazia să-mi spui cât de mârşav a fost comportamentul meu, mi-a venit şi mie rândul. De ce n-ai venit să-ţi vezi mama? Julia are nevoie de tine, dar n-o să-ţi ceară să vii.
-Am încercat s-o conving să mă viziteze.
-Nu-i suficient. Are nevoie să ştie că îţi pasă îndeajuns cât să te desprinzi de viaţa ta şi să faci ceva ce ai prefera să eviţi. Tu şi Julia nu mai sunteţi atât de apropiaţi cum aţi fost cândva, dar ea e totuşi mama ta. A făcut tot ce a putut mai bine într-o situaţie imposibilă. Nu lăsa ca problemele pe care le-ai avut cu Sam să te împiedice să faci ceea ce trebuie.
Ceaţa se îngroşa - rece şi misterioasă. Când ajunseră pe creasta dealului, Tom spuse:
- Detest când cineva îmi zice că sunt un ticălos şi are dreptate.
-Nu eşti un ticălos, dar ai şi tu partea ta din încăpăţânarea şi orgoliul Corsi.
-Ce gând cumplit. Dar... ai dreptate.
Date fiind ravagiile pe care orgoliul le făcuse în vieţile lor, ale tuturor, Donovan înţelegea de ce era considerat un păcat capital.
capitolul 24
Casa lui Kate era tipică pentru San Francisco, micuţă, în stil victorian, cu ferestre boltite şi lemn vopsit pentru a evidenţia înfăţişarea cochetă. înăuntru, Kate şi Liz stăteau ghemuite pe o canapea mare, vorbind şi bând cappuccino în vreme ce un motan de culoarea marmeladei torcea posesiv în poala lui Kate. Chiar dacă ea nu s-ar fi aflat acolo, Donovan ar fi ştiut de la intrare că era casa lui Kate. Personalitatea ei se simţea în fiecare ungher.
Se uită în jur, remarcând că reuşise să obţină un spaţiu deschis fără a-i afecta aerul retro. Ar fi fost de aşteptat ca un arhitect să aibă o casă mare, dar Kate renunţase la acest aspect în favoarea creării unei atmosfere primitoare. Mobila retapiţată, mulurile şi materialele texturate care parcă implorau să fie atinse, toate degajau o căldură aparte. La fel şi eclecticele obiecte micuţe afla-te în spaţiile

goale de pe rafturile cu cărţi, şi selecţia de fotografii cu familia şi cu prietenii, aranjate artistic pe un perete. Renovarea realizată de Donovan fusese făcută cu dăruire şi cu grijă migăloasă, însă el era inginer până în măduva oaselor. Detaliile speciale care făceau ca o casă să fie memorabilă nu intrau în sfera lui de abilităţi.
- Este o casă minunată, Kate.
-Mulţumesc. După ce am de-a face cu tot felul de clienţi excentrici, este o plăcere să mă întorc acasă şi să fac exact ce vreau. Kate se ridică de pe canapea. Cappuccino?
-Te rog.
Donovan îi dădu haina sa lui Tom, apoi studie colecţia de fotografii. Kate şi cele mai vechi prietene ale ei erau fotografiate împreună pe o plajă din California, probabil la reuniunea de zece ani de la absolvirea şcolii. Val îi pomenise cândva despre această întâlnire. Alături se afla o poză a lui Tom şi a unui bărbat cu barbă roşcat tă, un bărbat cam prea slab, dar cu un zâmbet minunat. Probabil Mick. După cum spusese şi Kate, părea un tip grozav. Mai erau o mulţime de alte fotografii cu rude şi cu prieteni, inclusiv cu oameni pe care nu-i recunoscu. Nu exista nici una cu fostul soţ al lui Kate, ceea ce nu era o surpriză. Intercalate printre poze se aflau câteva certificate înrămate, de la diverse grupuri comunitare. Aparent, Kate îşi donase timpul şi talentul unor proiecte precum realizarea unui teren de joacă. Friends School putea să fie mândră de ea. Luate împreună, fotografiile şi certificatele alcătuiau portretul unei vieţi. îşi crease o viaţă frumoasă aici, în San Francisco.
Kate se apropie şi îi dădu o cană din care se zărea un moţ de frişcă.
-îmi imaginez că tu şi Tom aţi reuşit să îngropaţi securea războiului în altă parte decât între omoplaţii celuilalt
- Da. A fost bine că am limpezit atmosfera.
Li se alăturară lui Liz şi lui Tom. Cafeaua şi desertul fură luate într-o atmosferă mai relaxată decât cina, iar „urechile de elefant" aveau un gust mai reuşit decât numele. Partea cea mai bună fu mustaţa de zahăr pudră pe care şi-o făcu Kate şi mişcarea delicată a limbii când şi-o linse.

Petrecerea se sparse pe la 9.30, când Liz şi Tom plecară împreună, pentru ca el so poată conduce până la maşină, înainte de a-şi continua drumul spre apartamentul lui.
După ce îşi luă rămas-bun de la ei, Kate zăbovi pe mica verandă, privirea rătăcindu-i peste oraş.
-Nu-mi pot imagina San Francisco fără dealuri. Când am venit prima dată aici, m-am tot întrebat cum de reuşesc oamenii să se descurce pe aceste dealuri abrupte atunci când se formează gheaţă pe străzi.
-Şi eu am avut aceeaşi reacţie. Presupun că răspunsul e că nu se formează niciodată gheaţă.
-Corect. Se răsuci către el, relaxarea de mai devreme dispărând. O să ies puţin. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.
El se simţi tensionat.
- Cu prietenul tău.
- Da. îşi luă haina din cuierul din lemn arcuit. N-ar trebui să întârzii prea mult.
Donovan izbuti să-şi păstreze cumpătul în vreme ce ea coborî treptele. închise uşa, apoi se îndreptă orbeşte spre sufragerie.
Ea se ducea să se vadă cu alt bărbat
„Hristoase!" Altădată ar fi tras un pumn în perete sau poate ar fi sfărâmat un scaun, dar, printre altele, învăţase că exprimarea violentă a furiei nu făcea, de regulă, decât să amplifice furia. Se lăsă să cadă pe canapea,
îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi îngropă capul în palme, sângele bubuindu-i în tâmple.
Trebuia să treacă peste asta. Căsătoria lor se încadra la capitolul istorie antică. Indiferent de speranţele lui secrete, nu avea nici un fel de drepturi legale sau morale asupra ei. Kate avea tot dreptul să se îndrăgostească de cine voia. Şi nici el nu dusese o viaţă de celibat.
Se sili să şi-o imagineze în pat cu alt bărbat. Râzând, transpirând, împărtăşind intimităţi de îndrăgostiţi. Mâini mari de bărbat şi trupul lui deasupra ei; Kate răspunzându-i cu pasiune, ochii fiindu-i umbriţi de plăcere, după cum îşi amintea atât de bine.

La început, acele imagini aproape că îi făcură rău fizic. Treptat, furia lui se diminuă până la un nivel mai suportabil. Se gândi că ar trebui să fie încântat că reuşise să se controleze, că nu lăsase furia să se manifeste. Dar se întrebă dacă avea să vină vreodată ziua când mânia nu avea să mai clocotească în el, gata să dea pe dinafară. Probabil că nu.

Luminile erau aprinse în casa lui Alee. Kate zăbovi în maşină, gândindu-se la anul când îl cunoscuse. îl întâlnise pe Alee Gregory când acesta apelase la firma Chen and Corsi pentru a-i renova bucătăria. îi plăcuse treaba făcută de ea şi o plăcuse şi pe ea. Sentimentul fusese reciproc, aşa că relaţia lor venise de la sine.

Un telefon dat mai devreme la biroul lui Alee îi confirmase faptul că el se întorcea din călătoria în Asia târziu în acea după-amiază, aşa că îi lăsase un mesaj pe robot, comunicându-i că avea să treacă pe la el în acea seară. îi cunoştea rutina. El urma să-şi petreacă seara acasă, verificându-şi corespondenţa şi punându-şi rufele la spălat. în trecut, ar fi invitat-o pe la el mai târziu, dacă era liberă.

Luându-şi inima în dinţi, Kate coborî din maşină şi urcă treptele pentru a suna la uşă. El deschise repede, întâmpinând-o cu un zâmbet In vârstă de treizeci şi ceva de ani, Alee Gregory avea părul castaniu, ondulat, maxilarul pătrăţos care s-ar fi potrivit de minune într-un poster pentru recrutare de agenţi FBI şi preferinţe vestimentare scumpe. în seara aceea, asta însemna un pulover de caşmir gri, care îi punea minunat în valoare ochii de un cenuşiu-deschis.

Liz, care îl înţepa ca o pisică nervoasă pe Alee, spunea că era un tânăr prosper şi obsedat de muncă şi care nu avea să îşi lase vreodată trupul bine întreţinut să fie atins de alte haine decât cele de designer.

-Kate, minunată sincronizare. Tocmai voiam să te sun. Abia m-am întors de la Singapore şi sunt groaznic de obosit din cauza diferenţei de fus orar, dar stomacul meu pare convins că-i este foame. Mâncăm ceva?

înainte de a apuca so sărute, ea trecu pe lângă el. Ea fusese cea care găsise deosebita comodă japoneză pe care el o folosea ca măsuţă în hol şi îl convinsese să o cumpere.
- îmi pare rău, nu pot să stau. Am trecut doar pentru că vreau să vorbesc cu tine.
O urmă în sufragerie, unde un maldăr de plicuri umplea un scaun.
- Sunt bune şi câteva minute decât deloc. Mama ta se simte bine?
O cunoscuse pe Julia când aceasta o vizitase pe Kate în San Francisco, iar cei doi se plăcuseră.
- Pe cât de bine e de aşteptat de la o femeie care tocmai şi-a pierdut soţul cu care a fost măritată mai bine de treizeci şi cinci de ani.
-Ai dreptate, prostească întrebare, zise el jenat. Transmite-i gândurile mele bune.
-Florile pe care i le-ai trimis au fost minunate. Flecăriseră destul. Tata a lăsat un testament nebunesc, din cauza căruia voi fi nevoită să stau în Maryland un an de zile. M-am mutat deja, iar aceasta este doar o scurtă vizită. Eu... am vrut să-mi iau personal rămas-bun de la tine.
-Deci acesta e motivul pentru care mesajele tale erau atât de criptice. Ei bine, ne putem descurca un an. Eu zbor în mod regulat pe coasta de est, iar tu poţi veni aici, din când în când. No să fie chiar atât de rău. Zâmbi. Absenţa face ca inima să tânjească mai mult, dar afectează şi alte părţi ale corpului.
-Alee, nu. No să funcţioneze, spuse ea. Condiţia din testamentul tatălui meu este să locuiesc în aceeaşi casă cu fostul meu soţ. Nu e nimic romantic în acest aranjament, dar nu-mi imaginez cum aş putea menţine în acelaşi timp o relaţie la distanţă.
El se holbă la ea.
- Glumeşti, nu? Nici un testament nu te poate sili să faci ceva atât de... atât de medieval.
- Nu sunt silită.
-Atunci, de ce o faci? Ce este atât de important încât să renunţi la viaţa ta pentru un an de zile?
Ea se gândi din nou la motivele pentru care o făcea.

-Parţial, mă mut înapoi pentru a fi parte din afacerea familiei, dar şi pentru că asta reprezintă o şansă de a clarifica sentimentele pe care le-am ignorat prea mulţi ani.
- Cu alte cuvinte, vei fi atât de ocupată făcând ordine în sentimente împreună cu fostul tău soţ, încât nu e loc pentru mine în viaţa ta.
- Eu… n-am crezut că ai vrea să încerci să menţinem relaţia în condiţiile în care eu mă voi afla la cinci mii de kilometri distanţă.
Chipul lui se încordă, făcându-l să pară cu zece ani mai în vârstă.
-Nu? Am sperat că, în cele din urmă, vom ajunge în punctul în care următorul pas logic să fie căsătoria. Cred că mă amăgeam singur.
Dacă ar fi ceruto, oare ea ar fi acceptat? Poate. îl plăcea mai mult decât pe oricine altcineva cunoscuse după divorţ. Poate că dorinţa de a se aşeza la casa ei şi de a avea o familie ar fi făcut-o să considere o idee bună mariajul cu Alee.
Dar faptul că se înţelegeau bine nu echivala cu iubirea. Iubire înseamnă să tânjeşti după o altă persoană cu fiecare fibră a fiinţei tale. Să te simţi complet doar în prezenţa sa. Ea nu mai experimentase o asemenea
profunzime a sentimentelor de ani de zile - aproape că uitase că era posibil. Revăzându-l pe Patrick, îşi amintise cum era să iubeşti, şi, amintindu-şi, nu mai putea accepta mai puţin de-atât.
- îmi pare rău. Eu… chiar nu mi-am dat seama că tu simţi asta.
- N-ai vrut să ştii.
O tăcere grea şi inconfortabilă se aşternu între ei.
-Ai dreptate. N-am dorit să ştiu multe lucruri. De aceea trebuie să stau în Maryland - ca să-mi dau seama unde m-am abătut de la traiectorie şi cum să revin pe ea. îmi pare rău, Alee. N-am vrut niciodată să te rănesc.
-Ştiu asta, Kate. Doar că… nu arunca numărul meu de telefon. N-o să stau acasă să aştept, dar, dacă te întorci, poate că încă o să fiu liber.

-O să mă întorc. Dar, deocamdată, rămas-bun şi Dumnezeu să te binecuvânteze.
-Ai grijă de tine, Kate.
O trase într-o ultimă îmbrăţişare. Tristeţea din vocea lui o aduse pe punctul de a izbucni în plâns, dar şoapta lui, „Te iubesc", fu cea care o trimise în noapte cu lacrimile şiroind pe obraji.
Lui Donovan îi era imposibil să se ducă la culcare, aşa că se trânti pur şi simplu pe una dintre canapele, în vreme ce în mintea lui se învârteau aceleaşi gânduri. Sunetul cheii în broască îl făcu brusc atent.
Kate intră, şuviţe de păr blond unduindu-se jucăuşe în jurul chipului ei, ca şi cum ar fi fost răvăşite de mâna cuiva apropiat. El rămase nemişcat, neîngăduindu-şi să reacţioneze în vreun fel.
- Dacă te interesează, spuse ea, bărbatul cu care m-am culcat în ultimul an se numeşte Alee.
-Nu aveam nevoie să ştiu asta.
- E un iubit grozav. Surprinzător de zburdalnic pentru un vrăjitor al finanţelor. Ne smulgeam hainele unul de pe celălalt. Dădeam nume părţilor favorite din trup.
Se opri lângă Donovan, atât de aproape, încât mai aveau foarte puţin şi se atingeau.
-Dimineţile de duminică erau cele mai grozave. Mâncare, sex şi Chronicle. Sexul era chiar mai bun decât vafele belgiene. Alee era foarte gustos cu sirop. Obişnuia să...
- încetează! Donovan sări în picioare şi o prinse de braţe pentru a nu fi trântită de mişcarea lui bruscă. Ce încerci să faci, Kate? Mă provoci să dovedesc că sunt la fel de rău pe cât îţi aminteşti!
- Poate că asta vreau. Atunci... atunci aş avea un motiv să mă bat. Să ţip şi să fiu furioasă.
Vocea ei era ezitantă.
-Asta-i o nebunie. Al naibii să fiu dacă o să te ajut să dovedeşti cât de neisprăvit sunt.
îi dădu drumul şi făcu un pas îndărăt. Furia ei se transformă în nefericire pură.
-Mi-a spus că mă iubeşte, Patrick. Nu mi-a mai zis-o niciodată înainte, deoarece ştia că nu voiam s-o aud. Ar fi

putut să fie atât de multe între noi, dar eu n-am îngăduit. Nici măcar nu mi-am dat seama! Ce-i în neregulă cu mine de nu pot iubi sau nu-i pot îngădui unui bărbat să mă iubească?
El o trase pe canapea, ţinând-o în braţe în vreme ce ea suspina.
- Eşti capabilă de iubire, cara. îi mângâie părul mătăsos. De iubire nesfârşită, altruistă, generoasă. Poate că această capacitate este acum profund îngheţată, dar nu se poate să fi dispărut. Face parte din tine.
Se gândi la Val şi la cât de orb fusese el în faţa oricăror căi pe care ar fi putut-o lua acea relaţie. Pentru doi oameni presupus inteligenţi, el şi Kate îşi dăduseră cu adevărat vieţile peste cap.
în vreme ce agitaţia lui Kate se domolea, el deveni neplăcut de conştient de cât de mult dorea să continue să o ţină în braţe. Arcuirea trupului ei lipit de al lui îi era la fel de familiară ca bătăile propriei inimi. îi masă spinarea, simţind cum încordarea se diminua.
Senzualitatea prinse viaţă, puternică şi inconfunda- bilă. Pulsul lui se acceleră, trimiţându-i sânge fierbinte prin vene. Rămase nemişcat, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ar săruta-o uşor sau dacă mâna lui s-ar îndrepta spre una dintre acele curbe ale corpului ei pe care şi le amintea prea bine. Ea se simţea singură, tânjea după alinare...
Pâlpâirea unei scântei de raţiune îl făcu să se controleze. Chiar dacă ea dorea, el ar fi un nenorocit dacă ar acţiona astfel. Şi, desigur, el promisese să n-o atingă, cu toate că era greu să-şi amintească asta când ea se aruncase plângând în braţele lui.
O mai ţinu un moment, simţind chemarea ca de sirenă a trupului ei. Gândul de a se afunda în ea, de a se uni cu femeia care i se imprimase în suflet era aproape insuportabil. Poate că intimitatea ar crea o punte peste abisul care îi despărţise atât de mult timp.
„Nu.“ în perioada căsătoriei lor, sexul fusese cireaşa de pe tort şi leucoplastul care acoperise rănile, dar nu rezolvase niciodată problema de fond. N-ar faceo nici acum. Dacă le era menit să aibă un viitor împreună, era necesar ca

minţile lor să se înţeleagă înainte ca trupurile să se contopească.
Şi, în afară de asta, el nu voia să fie din nou ticălosul care ar fi dacă ar profita de nefericirea ei din aceste clipe, iar ea avea să regrete mai târziu. Suspinând adânc, se desprinse de ea şi se retrase spre celălalt capăt al canapelei. încercând să-şi menţină vocea egală, de parcă ar fi continuat o conversaţie, el spuse:
- Prima iubire e simplă, Kate. Este mai mult instinctivă. Dar tu te-ai ars rău, aşa că trebuie să înveţi cum să iubeşti din nou. După cum a zis mama ta, trebuie să ne împăcăm amândoi cu trecutul şi să mergem mai departe.
Ea se îndreptă de spate, nasul fiindu-i adorabil de rozaliu.
-Sunt deschisă la sugestii despre cum să fac asta. Ai vreuna?

-Am început povestea asta cu anul petrecut împreună fixaţi pe vechile poziţii. Tu n-ai vrut să fii atinsă, îndoită, pliată, întinsă sau mutilată. Iar eu...
Se întrerupse clătinând din cap, nesigur cum să explice.
- Şi poziţia ta care a fost?
-Mă uram şi eram sătul de asta.
-Nu sună prea plăcut pentru nici unul dintre noi. Şi ce sugerezi ca alternativă?
-Să renunţăm la acele poziţii. Să îngăduim viitorului să fie plin de posibilităţi, nu de fundături şi de teren minat din punct de vedere sentimental.
- Posibilităţi, repetă ea cu o voce moale.
Preţ de o clipă, el se gândi să-i spună că încă o iubea, însă instinctul îl avertiză că era prea devreme. Orice fragilă înţelegere la care era posibil să fi ajuns în acea seară ar fi fost zdrobită de greutatea unei declaraţii de dragoste.
în loc de asta, el îşi întinse braţul pe spătarul canapelei, astfel că palma ajunse să i se odihnească pe perna din mijloc. Vreme de câteva momente, nimic nu se întâmplă. Apoi, cu un gest brusc, Kate întinse mâna şi îşi puse degetele reci peste ale lui.

El şi le împleti cu ale ei, într-un gest firesc.

Posibilităţi.
capitolul 25
Faptul că se afla acasă, în propriul pat, ar fi trebuit so ajute pe Kate să doarmă bine peste noapte, dar nu se întâmplă aşa. Zăcu trează în întuneric, simţindu-se ca o ceapă ale cărei foi erau îndepărtate una câte una. Declaraţia şoptită a lui Alee fusese profund tulburătoare. Era clar că el sperase să primească un răspuns, însă ea nu i-l putuse da. Judecase greşit relaţia lor şi îl judecase greşit şi pe el. Aşa cum spusese Donovan mai târziu, rămăsese fixată pe o poziţie.
în întuneric, chipul i se aprinse când îşi dădu seama cât de aproape fusese să i se dăruiască fostului ei soţ. Când el o strânsese la piept, ea simţise că ajunsese acasă. Dacă ea i-ar fi arătat în vreun fel că era dornică, foarte probabil că el i-ar fi acceptat oferta.
Amândoi ar fi avut parte de un scurt interludiu pasional care i-ar fi înecat amarul - şi ar fi însemnat să sară din lac în puţ. în vreme ce Alee era capabil sâ-i tulbure sentimentele, Donovan era în stare s-o anihileze cu totul. Ştiuse că orice contact fizic între ei avea să fie letal, şi avusese dreptate. Acele dureroase minute de apropiere treziseră la viaţă toate amintirile senzuale, ameţitoare ale vieţii lor de cuplu. Acum, trebuia să se confrunte cu o atracţie fizică reînnoită şi care nu mai putea fi îngropată câtă vreme Donovan făcea atât de activ parte din viaţa ei.
Privirea i se îndreptă spre contururile întunecate ale mobilierului din dormitor, fiecare având o poveste a descoperirii şi a recondiţionării. Casa fusese proiectul şi sanctuarul ei. Şi, cu aceeaşi grijă cu care îşi remodelase casa, îşi clădise o viaţă domoală şi confortabilă în San Francisco - la fel de drăguţă ca o casă de păpuşi şi cam la fel de reală. Ani de zile plutise între ape, evitând riscurile emoţionale, cele mai profunde sentimente rezu- mându-se la fratele şi la prietenele ei. Legături sigure.
Cândva, nu-i fusese teamă de nimic. Semn al tinereţii şi al lipsei de experienţă. Apoi, aflase ce însemna teama şi se retrăsese din viaţă. Devenise o victimă, Dumnezeu s-o ajute!

Cu toate că şi Donovan evitase o relaţie stabilă, măcar înfruntase adevărurile dure despre propria persoană. Se comporta mai matur decât ea.
Acesta era un alt gând sumbru. Reacţiile mature şi calme erau o parte foarte importantă a imaginii despre sine. Nu-i plăcea să recunoască faptul că fusese mai degrabă confuză decât matură. Dar măcar putea admite asta.
Suspinând, întinse mâna spre trupul cald al lui Gin- ger Bear, care era lipit de al ei. Motanul scoase un sunet slab când ea îi mângâie spinarea. Nu era de mirare că oamenii îşi luau animale de companie. Tot ce aveai de făcut cu un câine sau cu o pisică era să-i dai mâncare şi să-i arăţi o afecţiune lipsită de complicaţii. Incomparabil mai simplu decât să menţii relaţii cu oamenii. Fără să conştientizeze, îl pusese pe Alee în aceeaşi categorie cu Ginger Bear - un companion agreabil, cu care era plăcut să te culci atâta vreme cât era reciproc convenabil. Dar, în timp ce Ginger Bear, felina necredincioasă, era perfect mulţumit să se bage în pat cu noua locatară a casei, oamenii nu îşi reveneau atât de repede.
Se rostogoli pe partea ei, trupul încovrigându-i-se pe lângă al motanului. De ce naiba maturizarea trebuia să fie atât de afurisit de neplăcută?
După iama temperată din Nevada şi San Francisco, în Maryland părea atât de frig, că-ţi îngheţa sângele în vene.
Pe drumul dinspre aeroport, Kate şi Donovan se opriră la mama ei pentru a o saluta şi pentru a face rost de o haină de iarnă pentru Kate.
Julia fu bucuroasă de vizită, îmbrăţişându-i pe amândoi cu căldură. în ciuda umbrelor de sub ochi, îi invită la masă şi scoase un recipient mare cu coq au vin din congelatorul bine aprovizionat. Probabil gătise ca o pavăză împotriva durerii. Kate luă o a doua porţie şi se gândi că acel coq au vin reprezenta o modalitate excelentă de face faţă unei situaţii dificile.
Până să bage maşina în garajul de pe Brandy Lane, Kate căsca deja.
-Toate aceste călătorii într-o săptămână, cu diferenţele de fus orar, m-au dat complet peste cap.

- Pentru luna următoare nu e programată nici o călătorie. Astăzi, Luther a început pregătirile la Concord Place. Poţi lucra acolo, sub supravegherea lui, atunci când n-ai de lucru la birou.
Scoase ambele valize din portbagaj şi le duse în casă. Ea nu obiectă. Discuţia din seara precedentă deten- sionase şi mai mult atmosfera dintre ei. în plus, nu mai putea să facă pe dura având în vedere că avusese o cădere nervoasă în faţa lui. Amintirea scenei o făcu să se cutremure.
îşi dădu jos haina din lână neagră, cu glugă, pe care o luase de la mama ei şi se duse în camera ei pentru a-şi despacheta lucrurile. în vreme ce punea deoparte hainele care trebuiau spălate, sună telefonul. Donovan răspunse imediat.
Câteva minute mai târziu, apăru în pragul uşii de la camera ei.
- Era Stanski, investigatorul de la pompieri. încă nu s-a ajuns la nici o concluzie în privinţa accidentului în care a murit Sam. Stanski vrea să stea din nou de vorbă cu mine, în legătură cu nişte lucruri care nu se potrivesc.
- Presupun că s-ar putea să nu ajungă niciodată la o concluzie clară. Luă coşul cu rufe murdare. Tu ai ceva care trebuie spălat7 Mă duc să pun nişte haine în maşină.
-Ar fi drăguţ din partea ta. îmi adun lucrurile şi le aduc intr-un minut.
Ea îşi duse hainele în spălătorie, care se afla între garaj şi bucătărie. Dulapurile de stejar din bucătărie, maşina de spălat şi uscătorul de ultimă generaţie reprezentau o mare îmbunătăţire faţă de ceea ce era aici cu zece ani în urmă. Era greu să te dai în vânt după spălatul rufelor când mişunau păianjenii.
Ţinând coşul în echilibru pe un braţ, deschise uşa şi pipăi peretele în căutarea întrerupătorului. Până să-l găsească, un proiectil blănos ţâşni ca o rachetă din întuneric, atingându-i mâna. O clipă mai târziu, creaturi urlătoare se repeziră pe lângă gleznele ei. Luată prin surprindere, scoase un ţipăt şi sări îndărăt, scăpând rufele.
Auzindu-i strigătul, Donovan sări numaidecât în ajutorul ei.
-Kate?

Tremurând din pricina şocului, îşi ascunse faţa în umărul lui. Cald. Solid. Alarmant de atrăgător.
-A fost cineva acolo?
Se uită pe fereastra spălătoriei întunecate, care dădea spre pădure. Spunându-şi că era cazul să se controleze, Kate se îndepărtă de el.
-Nu. Eu... abia am deschis uşa, şi nişte animale s-au repezit afară. Cel puţin două m-au atins. Nu mi-au făcut nici un rău, dar m-am speriat cumplit
- Ce fel de animale? Lilieci?
-S-a întâmplat atât de repede, că n-am văzut Veveriţe, poate, sau şobolani mari.
- Eu am venit dinspre dormitoare şi n-am văzut nimic, aşa că e posibil să fi intrat în bucătărie.
Verificară bucătăria şi sufrageria. Nimic nu era în neregulă. Donovan aprinse luminile în camera de zi, şi acolo văzură trei pisici vagabonde. O pisică gri tigrată se ghemui într-un colţ, în vreme ce una cu blana împestriţată cu alb, roşcat şi negru şi alta slabă, cu blana albă cu pete negre fugiră de intruşi.
Donovan închise uşa bucătăriei în urma lor.
-Animalele astea vor doar să ajungă afară. Rămâi aici cât deschid uşa.
Pe uşa deschisă intră o pală de aer care te îngheţa până în măduva oaselor, însă pisicile se prinseră de strategie de îndată de Donovan se dădu la o parte. Una câte una, ieşiră, traversară veranda şi coborâră treptele, pierzându-se în noapte.
-Astea-s toate? întrebă el.
- Cred că da. Mă simt ca o proastă că m-am panicat din cauza a trei pisici, dar, în clipa aceea, am avut senzaţia că sunt atacată de nevăstuici turbate sau mai rău.
- Cine să se aştepte la invadatori în spălătorie? închise uşa şi o încuie.
-Mă face să-i simpatizez foarte mult pe strămoşii noştri vânători. Dacă acele pisici ar fi fost nişte feline preistorice, cu colţi-sabie? Aş fi fost cina lor. Apropo de asta, acele sărmane pisicuţe sunt numai piele şi os. Şi a fost atât de frig. Ai nişte mâncare pentru pisici?

- Rezerva mea de conserve de ton ar trebui să le ajungă în noaptea asta. Mâine, o să iau două pungi cu hrană uscată pentru pisici.

Kate hrănise mereu pisicile vagabonde. Ginger Bear fusese un maidanez sfrijit când îl adoptase. în vreme ce Donovan se duse să vadă cum intraseră pisicile, ea deschise două conserve de ton şi puse peştele în două holuri puţin adânci, sperând că pisicile aveau să găsească mâncarea înainte ca aceasta să îngheţe.

Apoi se întoarse în spălătorie, luând şi coşul pe care Donovan îl scăpase când o auzise ţipând. Tocmai îl punea jos, când el ieşi pe uşa pivniţei, aflată în faţa spălătoriei.

- Sunt nişte animale ingenioase, raportă el. Au reuşit să intre în camera unde e centrala termică desfăcând plasa uneia dintre aerisiri. Apoi, au sfâşiat o parte din materialul izolant şi au intrat în conducta caldă. Arătă spre spălătorie. Aerisirea de aici nu era prinsă bine, aşa că au dat-o jos şi s-au mutat în spălătorie. Probabil vin şi pleacă de-aici de zile întregi.

- Foarte convenabil.

Se uită în jur. în câteva prosoape împăturite aflate pe maşina de spălat se vedea o adâncitură de dimensiunea unei mingi de baschet. Era evident că una dintre pisici dormise acolo. Probabil că aceea care îi atinsese braţul când sărise pentru a fugi de primejdie.

Tocmai era pe cale să înceapă să sorteze rufele, când auzi un ţipăt scurt şi strident, ce semăna cu chiţăitul unui liliac. Părea să vină din spaţiul îngust dintre maşina de spălat şi uscător. îngenunche pentru a investiga şi văzu doi ochişori verzi şi strălucitori pe o feţişoară triunghiulară.

- Cineva a rămas în urmă.

îşi puse mâna cu palma în sus pe duşumeaua dintre cele două maşini. Pisicuţa scuipă şi se trase îndărăt. Kate o înşfăcă repede şi o ridică în ambele palme. După ce se zvârcoli disperată câteva clipe, se linişti şi o privi îngrijorată.

Scoţând sunete liniştitoare, Kate se ridică. Pisicuţa era cenuşie cu mai muite pete cafenii şi două albe. Era uşoară

ca un fulg. Simţi cum i se topeşte inima când animăluţul îşi ridică privirea spre ea.
- O, Patrick, are nişte ochişori verzi atât de frumoşi!
El privi cu suspiciune pisicuţa.
- Cunosc tonul ăsta, dar cum putem să ţinem un animal când vom călători cu regularitate?
-O putem lăsa la mama când nu suntem în oraş. Juliei îi plac pisicile. Kate începu să mângâie pisicuţa. Nu pot s-o dau afară. Probabil are doar vreo două luni. Este uimitor cum a supravieţuit ea unei ierni atât de geroase.
- Ea? Eşti sigură?
- Este o pisicuţă blue cream, una dintre variaţiunile pisicilor tricolore, care toate sunt femele. Pisicuţa începu să urce pe braţul lui Kate şi, cu gheruţele ca nişte ace, se agăţă de umărul ei. Sunt cele numite calico, a căror blană e o combinaţie de alb, roşcat şi negru, tortoiseshell, cu blana negru cu roşcat, galben sau crem şi foarte puţin alb, şi blue cream, care sunt un fel de tortoiseshell cu nuanţe mai palide, doar gri, crem şi foarte puţin alb.
- Ca să vezi cum am ajuns la o vârstă atât de înaintată fără să ştiu aşa ceva.
Kate desprinse pisicuţa de pulover, apoi i-o dădu lui Donovan.
- Io tu, durule.
El ridică pisicuţa la nivelul ochilor. Se uitară unul la altul.
-Ai dreptate. Are ochi frumoşi.
Tonul lui o izbi pe Kate cu o forţă care o trimise cu doisprezece ani în urmă. în seara în care se cunoscuseră, îi vorbise micuţei verişoare Lissie exact pe acelaşi ton. îşi dăduse seama atunci că el avea să fie un tată extraordinar. Mai târziu, visase uneori cu ochii deschişi la copiii pe care urmau să-i aibă după ce îşi puneau la punct carierele. Copii puternici, neastâmpăraţi, împărtăşind căldura şi râsul tatălui lor, iar ea avea să-i iubească atât de mult, ferindu-i de durerea pe care ea o zărea uneori în ochii lui. Visurile se sfârşiseră când ea îşi părăsise soţul, însă acum simţea regretul de a nu-i fi avut.
- Pisicuţa asta ţi-a căzut cu tronc.
-Nu te umfla în pene. I-ai ales un nume?

-Are multă energie. Ce zici de Dynamite? Dinah, pe scurt.
- Lasă-mâ să ghicesc. Următorul pas este un câine pe nume Detonator.
încercând să-i răspundă pe acelaşi ton relaxat, ea replică:
- Dacă găsim un căţeluş vagabond în conductele de încălzire, categoric.
El scărpină cu un deget minuscula bărbie a lui Dinah.
-Ai mai păstrat nişte ton?
- Mai e o conservă, plus laptele pe care l-am luat în drum spre casă.
în vreme ce se îndreptă spre bucătărie, ea se gândi că o casă arăta mai mult a cămin atunci când exista în ea un pui mic. Fie el şi de pisică.
capitolul 26
Tot restul serii, Dinah exploră plină de energie şi fără teamă noua ei casă. Pricepu imediat ideea de litieră, pe care Kate o improviză dintr-o veche tăviţă pentru cuptorul cu microunde.
Când sosi ora de culcare, Kate lăsă uşa camerei sale întredeschisă. La scurt timp după stingerea luminilor, simţi o uşoară smucitură în pat când pisicuţa sări pe pătura care atârna, îşi înfipse gheruţele în ea, apoi escaladă patul ca un alpinist.
Cu o bufnitură audibilă, Dinah îşi aruncă trupuşorul pe saltea şi se strânse ca mingiuţă de blană, la câţiva centimetri de umărul lui Kate. A doua zi dimineaţă, când se trezi, Kate o găsi pe Dinah dormind, nu făcând aerobic pe faţa ei. Categoric, era o pisică specială. Cu un zâmbet pe buze, Kate se pregăti pentru prima ei zi la birou.
Phoenix Demolition îşi avea sediul într-o fostă moară din secolul al XVIII-lea situată pe un drum de ţară care şerpuia printre dealurile din Maryland, la circa douăzeci de minute nord de Ruxton. Kate îl urmă pe Donovan în maşina lui Sam, oprind alături de el în parcarea din
spatele clădirii. Era devreme, şi în parcare nu se zărea decât o singură altă maşină.
Lui Kate îi plăcuse dintotdeauna vechea clădire care purta patina vremii. La vârsta de treisprezece ani, studiase arhitectura colonială atunci când tatăl ei hotărâse să

înceapă nişte renovări, pentru ca treaba să fie făcută aşa cum trebuia. Se distrase de minune impunându-le tatălui ei şi constructorului ideile ei de design.
Janie Marino stătea la recepţia din holul de la intrare, sub un panou foarte lat pe care era detaliat stadiul tuturor proiectelor de la PDI. O femeie plăcută, cu şuviţe argintii în părul negru, fusese a doua persoană angajată după Luther Hairston.
-Bună, Kate, mă bucur să te văd, rosti ea. Frumoasă treabă aţi făcut în Vegas, Donovan. Ne-am uitat ieri la filmările aduse de Luther. îşi sărută vârfurile degetelor într-un gest sugestiv. Magnifico!
-A fost bine. S-a întors Ted din Brazilia? Mi-a lăsat ieri un mesaj că vrea să-mi vorbească despre acea lucrare pe care o pregăteşte.
-N-a sunat încă. Ar fi timp pentru o cafea şi un tur rapid, pentru Kate, dacă simte nevoia de aşa ceva.
-Mi-ar face plăcere, spuse ea. Probabil s-au făcut nişte schimbări.
-Nu prea multe, zise Donovan. Toţi cei de-aici sunt prea ocupaţi pentru a se apuca să schimbe ceva fără un motiv temeinic.
Kate îşi turnă o cană cu cafea, apoi pomi pe coridorul care ducea spre biroul tatălui ei. Fu luată prin surprindere de durerea care o cuprinse la vederea familiarei şi însoritei încăperi, cu ceasul făcut din batoane de dinamită falsă şi cu aroma vagă a trabucurilor tatălui ei. „Papa. Ah, papa!" în spatele ei, Janie rosti:
-Nu mă pot obişnui cu faptul că Sam nu are să se mai întoarcă. îl văd în fiecare colţişor al acestui loc.
- Dacă zăboveşte pe-aici, este o fantomă prietenoasă, spuse Kate.
- Prietenoasă pe naiba! Ar răcni la mine să fac trei lucruri deodată - şi în jumătate din timpul necesar.
Janie se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre biroul ei. Donovan se sprijini de tocul uşii.
-Nu ştiu ce să fac cu această încăpere. Nimeni nu vrea să se mute aici, şi, Dumnezeu mi-e martor, nici eu n-aş putea.

Spaţioasa încăpere avea un şemineu funcţional şi privelişte spre pădure şi râu. Vara, raţele înotau în vechiul iaz al morii.
-Clădirea nu-i aglomerată, nu-i aşa?
-Nu, avem doar cincisprezece angajaţi, aşa că e destul loc liber. De ce? Ar fi cam macabru să păstrăm biroul lui Sam ca altar.
-Transformă-l în loc de odihnă şi de luat masa pentru angajaţi, zise ea. Ar trebui puse un bufet şi o chiuvetă, dar altfel nu sunt necesare cine ştie ce renovări. O vopsea proaspătă, două canapele, plus scaune şi măsuţe. După ce oamenii vor începe să-şi încălzească mâncarea la cuptorul cu microunde de aici, vor trece peste sentimentul neplăcut.
- Minunată idee! Tocmai ai căpătat primul tău proiect independent. Schiţează un plan şi fă un buget. Dacă poţi să menţii costul jos, se va face imediat.
- OK. Dar o să fac şi muncă de teren, nu?
-Sigur. Vino în biroul meu. îmi place la etaj, pentru că-i mai multă linişte. Sam prefera să fie în miezul lucrurilor.
La etaj, biroul inginerilor şi cel al contabililor se extinseseră, dar, după cum spusese Donovan, nu era o diferenţă prea mare faţă de ce îşi amintea ea. Se opriră în biroul lui, care era chiar deasupra biroului lui Sam. Un perete era acoperit cu rafturi de stejar, între cărţi aflându-se suvenire de pe diferite şantiere. Pe peretele de vizavi se afla un panou. Alături de diploma magna cum laude în inginerie atârna o diplomă MBA de la Loyola. Era utilă când aveai o afacere de condus, dar obţinerea ei probabil că îi ocupase serile şi weekendurile vreme de câţiva ani. Arătă spre poliţa din mahon a şemineului, elaborat sculptată.
- Nu se potriveşte cu perioada în care a fost construită clădirea, dar e o piesă grozavă. De unde provine?
- Am salvat-o dintr-un hotel pe care l-am demolat în Boston. îşi puse cana de cafea pe biroul impresionant de ordonat. M-am gândit că ai putea lua biroul de vizavi. E gol de când a plecat Nick.
înainte ca ea să apuce să răspundă, o voce feminină de auzi din interfonul de pe birou:

- Donovan, Ted e pe linia doi, din Rio de Janeiro.
El întinse mâna spre telefon.
- Pentru că am fost plecat, o să fie o zi înnebunitoare. N-o să am prea mult timp să mă ocup de tine. încearcă să te fereşti de necazuri.
Noul ei birou avea aceeaşi dimensiune ca al lui Donovan şi o privelişte la fel de frumoasă. O pasăre cardinal furniza o notă stacojie pe subtilul cenuşiu şi cafeniu al iernii. Cândva, ea visase să lucreze aici, ea şi Donovan ca parteneri în viaţă şi în afaceri. Cu atât de mult timp în urmă.
în ora următoare, rătăci prin clădire. La PDI, fluctuaţia angajaţilor fusese întotdeauna redusă, aşa că îi cunoştea pe mai mult de jumătate dintre ei. Cu ceilalţi făcu acum cunoştinţă. Cu toţii o salutată călduros, parţial din principiu, parţial pentru că, bănuia ea, era fiica lui Sam, ceea ce conferea un liniştitor sentiment de continuitate. Era fericită că se întorsese.
Avea să-i fie greu să plece din nou.
Donovan parcursese jumătate din corespondenţă, când interfonul bâzâi.
-Ai face bine să cobori, spuse recepţionera. Suntem pichetaţi.
înjurând, se grăbi să coboare scările şi le găsi pe Kate şi pe recepţioneră lângă fereastra din faţă. Afară, oameni de toate vârstele se revărsau din maşini, mulţi dintre ei strângând în mâini pancarte pe care erau scrise mesaje precum: „A doua bătălie de la Concord" şi „Nu, nu plecăm!"
-Ai prezis că îmbunătăţirea vremii îi va scoate pe demonstranţi din case, comentă Kate.
O dubă a unei televiziuni parcă pe peluză.
- Luther a sunat de la Concord Place cu câteva minute în urmă, zise el. Şantierul este înconjurat de protestatari, dar al naibii să fiu dacă am crezut că ne vor picheta aici.
înşfăcându-şi canadiana, ieşi din clădire, Kate fiind cu doi paşi în urma lui. Demonstranţii mărşăluiau înainte şi înapoi, în rânduri dezordonate. El bănui că majoritatea erau oameni care locuiau în Concord Place. Doar două

dintre cele cinci blocuri ale ansamblului de locuinţe fuseseră complet evacuate. în celelalte încă locuiau oameni care nu-şi găsiseră case noi şi care erau somaţi să-şi părăsească apartamentele în cursul lunii.
Donovan îi compătimea pentru situaţia în care se aflau, dar faptul că năpădiseră acum gazonul era deranjant. Deloc genul de publicitate care îi plăcea pentru PDI.
Un individ solid, purtând o haină militară ponosită, pe care Donovan bănuia că n-o câştigase prea uşor, izbucni:
-Ticăloşilor, voi o goniţi pe mama din casa ei!
- Decizia de a demola Concord Place a fost luată de către consiliul orăşenesc, nu de noi. Din câte am auzit, rezidenţii actuali se află în fruntea listei de acordare a noilor case care vor fi construite.
- Ce să spun, că acum ne face tare mult bine!
O cameră de luat vederi începu să filmeze confruntarea. Donovan se foi agitat, ştiind că şeful PDI n-ar trebui să se implice într-o luptă. Dar dacă individul lovea primul...
Kate păşi între cei doi bărbaţi.
-Este regretabil că oamenii sunt evacuaţi, dar cartierul de case care se va construi acolo va fi mai sigur şi mai atractiv.
-Dacă se va construi vreodată, ripostă protestatarul. Ceea ce contează acum este că mama îşi pierde casa şi prietenii pe care i-a avut treizeci de ani. Eu şi fraţii mei am crescut acolo.
- Asta-i îngrozitor. Spaţiul locativ este una dintre cele mai mari probleme orăşeneşti cu care ne confruntăm astăzi în America.
Kate se lansă intr-un discurs elocvent - şi nesfârşit - despre politica urbană. Echipele de televiziune nu veniseră să afle despre labirintul legislaţiei locative. Neexistând certuri furioase, îşi strânseră camerele şi plecară.
Cum demonstranţii începură să se risipească, un hi- piot cu barba încărunţită şi cu părul prins în coadă se îndepărtă agale.
- Steve, ar fi trebuit să ştiu că tu te afli în spatele acestei poveşti, strigă Donovan.

-O ocazie grozavă pentru o fotografie, nu-i aşa? Demonstraţia din oraş n-o să ocupe mult spaţiu la ştirile de seară. Dar asta - oameni nefericiţi că-şi pierd casele aventurându-se, mânaţi de disperare, pe elegantele dealuri verzi din Baltimore County -, asta e o ştire de primă mână.
- Şcuteşte-mă, zise Donovan.
- îl cunoşti pe acest individ? întrebă Kate.
-Fă cunoştinţă cu Steve Burke, şefiil Centrului Locativ St. Francis. Face lucruri foarte bune, dar şi unele foarte tâmpite.
- Donovan ne ajută în weekendurile în care ne ocupăm de reparaţiile caselor în care locuiesc oameni în vârstă, explică Burke. Este unul dintre cei mai valoroşi voluntari pe care îi am.
- Şi aşa îl răsplăteşti?
- O să fac tot ce pot pentru ca înfumuraţii din suburbii, ca dumneata, să se gândească la ce se petrece în oraş. Sigur, într-o zi vor exista case pe locul unde e acum Concord Place, dar nu vor fi nici jumătate din numărul apartamentelor de acum, şi, până atunci, unde vor locui oamenii evacuaţi?
-Acestea sunt întrebări serioase, domnule Burke. Dar, aşa cum aţi venit la PDI pentru o decizie luată de autorităţile orăşeneşti, la fel de bine aţi putea să pichetaţi ciocanul care bate cuie.
Protestatarul în haine ponosite spuse:
-Naziştii mereu vorbesc aşa: „Doar am dat ascultare unor ordine". Dar voi, ticăloşilor, faceţi treaba murdară.
- Eu şi Joe am încercat să ne luptăm cu Primăria, însă fără succes, zise Burke. Aşa că iată-ne căutând publicitate. Cu puţin noroc, poate reuşim să determinăm autorităţile să găsească locuinţe pentru cei evacuaţi.
Donovan ripostă:
- N-am nici o problemă cu scopurile tale, dar al naibii să fiu dacă-mi convine că faci din PDI ţapul ispăşitor.
înainte ca discuţia să se deterioreze şi mai mult, Kate spuse:
- Bună ziua, domnilor. Nu pot afirma că mi-a făcut plăcere să vă cunosc, dar a fost interesant.

îl prinse cu fermitate pe Donovan de braţ şi îl conduse în clădirea vechii mori.
-Mulţumesc că ai făcut echipele de filmare să plece, rosti el în vreme ce intrară. Nimic nu funcţionează mai bine ca lucrurile de fond pentru a panica presa de ştiri.
Kate zâmbi.
-Ăsta-i un loc grozav, Donovan. Nici un moment de plictiseală.
După ce dădu o raită pe la dulapul cu rechizite, Kate se întoarse în noul ei birou şi încercă să se instaleze. Cu toate că demonstraţia se încheiase paşnic, atât Burke, cât şi acolitul său, Joe, i se păruseră potenţiali adversari primejdioşi. Ea nu se gândise niciodată cu adevărat la implicaţiile politice ale treburilor pe are le făcea PDI. Avea atât de multe de învăţat.
Schiţă câteva variante pentru propusa cameră de odihnă a angajaţilor, apoi lăsă jos creionul şi întinse mâna spre telefon. Din moment ce tot nu avea prea multe de făcut astăzi, putea să meargă în vizită
la mamei ei. Julia răspunse după ce telefonul sună o singură dată.
- Bună, mamă, spuse Kate. Pot să te scot la prânz?
-Ar fi minunat. Nu-mi vine să cred că te văd de două ori în două zile, când, până de curând, nu te vedeam nici de două ori într-un an.
Kate aranjă să se întâlnească la un restaurant aflat la jumătatea distanţei dintre birou şi casa Juliei. După ce închise, se gândi cât de ciudat era să se poată vedea cu mama ei fără cine ştie ce aranjamente complicate. Ciudat şi foarte, foarte plăcut.
capitolul 27
Kate o aştepta deja când Julia ajunse la Valley Inn, un local cu vechime.
- Este liniştitor să vezi cât de puţin s-a schimbat acest loc, zise Kate. Nu e ca în California, unde adesea lucrurile se schimbă de dragul schimbării.
-Nimeni n-a acuzat vreodată Baltimore-ul de aşa ceva.
Julia o sărută pe fiica ei pe obraz. Ani de zile, îşi spusese că era dreptul copilului să zboare cât mai departe de cuib,

dar, în sufletul ei, exista dorinţa secretă de a-i avea pe Kate şi pe Tom la doar câteva minute distanţă. Pierdeau atât de multe locuind în colţuri opuse de ţară. Nu marile drame ale vieţii, ci micile momente ca acesta, discuţiile şi râsetele, flecăreala despre vreme, lucrurile care stăteau la baza unei relaţii.
îşi terminaseră desertul şi erau la a doua cafea, când Julia întrebă:
- Cât ai stat în San Francisco, te-ai văzut cu prietenul tău, Alee?
-Tocmai se întorsese din Orientul îndepărtat, aşa că mi-am putut lua personal rămas-bun de la el.
Aşadar, Kate pusese capăt relaţiei. Julia nu era sigură dacă să-i pară bine sau rău.
-Era un tânăr uimitor, dar cinci mii de kilometri reprezintă o distanţă prea mare.
-Aşa am gândit şi eu. Kate îşi puse pe masă cana de cafea. Nu ştiu dacă ai auzit, dar departamentul de investigaţii al pompierilor încă anchetează moartea lui Sam. Nu reuşesc să-şi dea seama care a fost cauza accidentului, dar cred că un obsedat de explozii s-a furişat acolo şi a umblat la ce nu trebuia.
Julia îşi ţinu răsuflarea.
-Dumnezeule, am uitat cu totul de investigarea accidentului.
- Fac tot ce pot, dar s-ar putea să nu aibă niciodată un răspuns categoric.
Julia intenţionase să le spună copiilor ei întregul adevăr, dar nu se simţise pregătită. Poate că nu avea să fie niciodată.
- Este ceva ce trebuie să vă zic şi ţie, şi anchetatorilor. Cu o lună înainte de a muri, Sam a fost diagnosticat cu cancer pancreatic.
Fiica ei păli.
- Doamne, Dumnezeule!
Julia se simţise la fel de şocată şi de îngrozită când doctorul anunţase că soţul ei suferea de unul dintre cele mai rapide şi mai letale tipuri de cancer. Cum putea cineva atât de plin de viaţă ca Sam să aibă în trupul său puternic

un ucigaş atât de rapid şi de nemilos? însă adevărul diagnosticului devenise repede evident.
-Au spus că mai avea, poate, trei sau patru luni. Când a murit, boala deja avansa rapid. Nu ar mai fi putut să ducă mult timp o viaţă normală.
- De ce nu mi-ai zis mai devreme? Faptul că ştiu că nu a pierdut decenii de viaţă, ci doar săptămâni ori luni, face ca moartea lui să fie mai uşor de acceptat.
Am bănuit mereu din-a fost un acci
dent Eu... sunt aproape sigură că el a declanşat explozia.
- Da... pricep, rosti Kate după o perioadă de tăcere în care încercă să-şi revină. Am citit că oamenii nu se tem nici pe departe la fel de mult de moarte ca de felul în care mor. Pentru Sam trebuie să fi fost cumplit să ştie ce-l aştepta. Ce modalitate mai bună de a pleca decât
în miezul unei implozii, într-un moment şi intr-un loc alese de el?
-Accidentul s-a petrecut imediat după ce a pus la punct toate aspectele legale şi financiare. Nu pot să cred că este o simplă coincidenţă. Eu făcusem aranjamentele necesare ca, atunci când avea să vină vremea, să fie îngrijit acasă, nu să moară plin de tuburi şi de ace în vreun spital sumbru. Eram pregătită chiar şi să încep să strâng analgezice pentru... pentru orice eventualitate.
Degetele ei se încleştară pe cana de cafea.
- Dar, până la urmă, Sam a avut grijă să nu trebuiască să fac nimic dificil. A insistat mereu să aibă grijă de mine, fie că aveam nevoie, fie că nu. Ar fi trebuit să-mi spună că nu voia să mă împovăreze. Dar... mi-a răpit şansa de a-i arăta că sunt o soţie devotată la bine şi la rău. Şansa de a avea grijă de el. De a face ceea ce face oricare femeie pentru bărbatul pe care îl iubeşte.
-O, mami, ce groaznic e pentru tine! Şi cât de tipic pentru Sam să decidă să te cruţe fără să se întrebe dacă tu asta vrei.
Vreme de câteva clipe îndelungate, fură doar două femei care îl iubiseră pe acelaşi bărbat încăpăţânat Julia simţi cum ceva se schimba în relaţia dintre ele, devenind nu doar mai apropiate, ci şi egale, ca de la adult la adult

- Par cumplit de egoistă, nu-i aşa? Ca şi cum el ar fi trebuit să moară în agonie numai pentru ca eu să-mi pot dovedi loialitatea. Fireşte că n-am vrut asta. Dar, când a murit atât de brusc... m-am simţit înşelată.
- Şi supărată. Şi eu sunt supărată pe el, spuse Kate.
-Draga mea, nu sunt supărată pe tatăl tău. Julia se opri. Nu, nu-i adevărat. Sunt supărată. De fapt, sunt furioasă. Acel catâr încăpăţânat, acel soţ al meu care le ştia pe toate mi-a furat timpul care ne mai rămăsese. încă nu eram pregătită să-l las să plece.
îşi înăbuşi furia purificatoare, ce erupsese cu sălbăticie. Deci aşa se simţeau izbucnirile specific italieneşti ale lui Sam. Poate că, atunci când el ţipase la ea, ar fi trebuit să ţipe şi ea.
Kate îi luă mâna şi io ţinu până când supărarea se stinse.
- Nu mi-a dat ocazia să-mi iau rămas-bun, rosti Julia încet. Să-i spun cât de mult l-am iubit.
Fiica ei o privi cu ochi care semănau dureros de mult cu ai lui Sam.
- Dacă sunt absolut sigură de un lucru, acela este că Sam ştia cât de mult îl iubeşti. Tu erai marea minunăţie şi bucurie a vieţii lui. Chiar mai mult decât dinamita.
-Cu siguranţă, nu mă ridicam la cote atât de înalte.
- înţeleg că Sam n-a zis nimănui altcuiva despre boala lui.
-Numai mie şi lui Charles Hamilton. Julia îşi retrase mâna din a lui Kate, gândindu-se stânjenită la ce făcuseră ea şi Charles. Charles trebuia să ştie, pentru a-l ajuta pe Sam să-şi pună la punct afacerile. Nu ţi-ai pus întrebări despre modul bizar în care testamentul lui v-a silit pe tine şi pe Patrick să fiţi împreună?
-Acea condiţie nebunească capătă mult mai mult sens acum, când ştiu cât de limitat era orizontul lui în clipa când l-a întocmit Nu era testamentul unui om care se aştepta să mai trăiască treizeci de ani. Ştia că eu şi Donovan suntem încă singuri, aşa încât planul lui de a ne combina avea o oarecare şansă de reuşită.
- Şi are?
Kate se înroşi.

-Fireşte că nu. Cred că eu şi Donovan putem supravieţui un an sub acelaşi acoperiş. Chiar începem să ne împăcăm cu trecutul. Dar asta nu schimbă motivele pentru care ne-am despărţit
-De ce v-aţi despărţit? Oamenii se schimbă mult în zece ani. Dacă Patrick a făcut o prostie pe vremea aceea - ei bine, asta nu înseamnă că este incapabil să fie un soţ bun. Era foarte tânăr. Oamenii fac greşeli.
Kate îşi muşcă buza, fiind pe punctul de a mărturisi totul. însă ocazia trecu.
- Şi eu, şi Donovan am făcut greşeli.
Asta era, probabil, adevărat, dar cu certitudine nu explica prea multe.
*
Donovan fu chestionat din nou de Stanski şi de un detectiv de la poliţie, locotenentul Miller, un bărbat de culoare de vârstă mijlocie, cu un înşelător chip amabil şi cu ochi pătrunzători. Până când aceştia plecară de la PDI, toţi ceilalţi se duseseră acasă.
Toţi în afară de Kate. După ce Donovan îi conduse pe cei doi anchetatori la uşa din faţă, făcu un tur al clădirii pentru a verifica dacă toate uşile erau încuiate, apoi se întoarse obosit pentru a-şi lua haina şi cheile de la maşină. Kate era cocoţată pe un colţ al biroului lui. Donovan se animă la vederea lui.
- Ce mai cauţi aici? întrebă el. Clădirea e pustie, ceea ce probabil înseamnă că s-au anunţat ninsori.
-De fapt, s-a anunţat lapoviţă. Janie m-a întrebat dacă oamenii ar putea pleca mai devreme, iar eu am spus că da.
- Foarte generos din partea ta.
- Hei, nu-i vina mea că ea crede că am autoritate, deşi sunt doar un învăţăcel umil.
-Ai autoritatea naturală care vine odată cu faptul că eşti o prinţesă din înalta societate. Sau pe jumătate din înalta societate.
- Credeam că anchetatorii no să mai plece niciodată. De ce a durat atât de mult?
-înclină spre teoria cu un obsedat de implozii, moartea lui Sam fiind un accident. Dar este posibil ca persoana care a

umblat la explozibili să fi fost suficient de nebună încât chiar să vrea să omoare pe cineva. Ezită, apoi se decise să-i spună şi restul. M-au întrebat dacă pot să identific nişte rămăşiţe ale unui dispozitiv electronic pe care le-au găsit printre resturile clădirii. Nu făcea parte din echipamentul PDI. N-am putut fi sigur, dar e posibil să fi fost părţi dintr-un detonator controlat prin radio.
Kate suspină adânc.
-Vrei să spui că cineva a plantat un detonator şi l-a acţionat de la o distanţă sigură?
-Este posibil. Dacă laboratorul lor decide că aşa s-a întâmplat, asta o să se transforme în anchetarea unei crime.
-Nu a fost crimă, Donovan. Am luat prânzul cu Julia, iar ea mi-a zis că Sam avea cancer pancreatic şi îi rămăseseră doar două luni de trăit.
-Cancer? Şocul lui fu repede înlocuit de uşurare. Ştii, nu mă miră cu adevărat. Sam părea foarte obosit şi slăbise. îşi neglija treaba de la birou, ceea ce nu îi stătea în fire. Am crezut că este doar extenuat şi supărat din cauza plecării lui Nick şi că va trece curând peste asta. Poate că-i o binecuvântare că un obsedat a ales acest moment pentru a face o asemenea nebunie.
Chipul lui Kate se crispă.
-Julia crede că Sam s-a aruncat singur în aer.
-Sam nu s-a sinucis, replică Donovan pe un ton sec.
- Nu? Mie mi se pare evident că el s-a decis să iasă din scenă cu un grandios gest teatral. Ar fi exact stilul lui. Nimeni altcineva în afară de el nu a fost rănit, şi a ţinut prima pagină a ziarelor cu un rămas-bun măreţ.
-Tu şi Julia sunteţi protestante, n-aţi fost crescute în credinţa catolică, în care sinuciderea este considerată un păcat mortal. Unul care te trimite direct în iad. Fiind un catolic devotat, Sam nu s-ar fi sinucis. Sunt sigur de asta.
-Vrei să spui că nici un catolic nu şi-ar grăbi sfârşitul dacă ar şti că îl aşteaptă o moarte cumplită?
- Poate, atunci când sfârşitul e aproape, iar durerile devin insuportabile, admise el. Dar Sam nu era atât de grav bolnav, nici pe departe. La naiba, Sam era un luptător. N-

ar fi aruncat prosopul când mai avea săptămâni, poate chiar luni de viaţă. Dacă doctorii i-ar fi spus că toţi cei care au cancer pancreatic mor în trei luni, el ar fi fost convins că avea să fie prima excepţie.

- Pricep ce zici, dar moartea iminentă poate schimba lucrurile. Este greu de ştiut ce ar face o altă persoană în circumstanţe extreme.

-Adevărat, însă moartea lui a fost prea bruscă. Ar fi dorit să te vadă pentru ultima oară, chiar dacă nu ţi-ar fi spus de ce. în plus, chiar înainte de accident, a zis că poate ar trebui să-l sune pe Tom. Sunt sigur că ar fi încercat să se împace cu el înainte de a muri.

- Crezi?

- Categoric. I-am spus asta lui Tom când am fost în San Francisco. Ştiind că era bolnav în fază terminală, Sam a decis probabil că-i vremea să-şi lase deoparte mândria încăpăţânată.

- Sper că ai dreptate. Dar tot nu sunt convinsă că n-a fost Sam cel care a aruncat în aer clădirea aia.

-Atunci, o să-ţi mai dau un motiv bun, care nu lasă loc de speculaţii în privinţa a ceea ce a fost în mintea lui Sam în seara aceea. N-ar fi făcut niciodată ceva care să afecteze afacerea. Era mândru de faptul că PDI nu provocase niciodată un accident fatal. N-ar fi distrus acest renume sinucigându-se într-o explozie la o lucrare. Poate că ar fi făcut o greşeală aruncând vreun fleac în aer la momentul ales de el sau ceva de genul ăsta. Dar, cu sigu-ranţă, n-ar fi folosit un detonator la Jefferson Arms.

-Are sens, zise Kate, cu o expresie preocupată pe chip. însă boala lui Sam dă naştere unei alte posibilităţi. Poate că nu un obsedat de implozii a aruncat în aer Jefferson Arms. Este posibil să fi aflat cineva apropiat că era bolnav şi să fi decis, din milă, să-i ofere o moarte rapidă, pentru ca el să nu fie nevoit să comită păcatul sinuciderii?

-Iisuse! Donovan se gândi la asta, apoi clătină din cap. Mă îndoiesc serios de acest lucru. Chiar dacă ar fi ştiut cineva de la PDI că era bolnav, nimeni n-ar fi avut aroganţa să se joace de-a Dumnezeu cu viaţa lui Sam. Cu certitudine, eu n-am făcut-o. Sper că eşti convinsă de asta.

- Dacă spui că n-ai făcut-o, te cred.
Se priviră în ochi. El ştia că ar trebui să treacă mai departe, dar nu putu. Curentul erotic ce pulsa neîncetat între ei se transforma într-un val mareic. Ar fi atât de uşor să se aplece şi să-şi lipească buzele de ale ei. Şi, de data aceasta, ea nu era îndurerată din pricina altui bărbat. Dacă îi răspundea, era pentru că aşa voia, nu din disperare...
- Dacă începe lapoviţa, ar trebui să ne ducem acasă, zise ea.
El îşi încleşta o mână, rezistând dorinţei de a o atinge.
-Vrei să te iau eu cu maşina? Jeepul se descurcă mai bine dacă se circulă cu dificultate.
Ea se uită afară.
- încă nu a început. O să iau maşina lui Sam. Mai bine o bag în garaj decât s-o las aici, ca mâine să fiu nevoită s-o curăţ de gheaţă.
Ieşi din biroul lui în vreme ce el privea în gol pe geam, dorindu-şi ca acea gheaţă să fie în venele lui.
După prânzul cu Kate, Julia participase la o întrunire a comitetului, dar, în cele din urmă, trebuise să se ducă acasă. Când soţul ei trăia, nu o deranjase niciodată să intre în casa goală, deoarece era o chestiune de timp până când Sam avea să se întoarcă şi să umple încăperile tăcute cu vocea lui bubuitoare şi cu personalitatea debordantă. Acum, el nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă, iar în centrul fiinţei ei exista un întunecat miez de durere. I se părea curios că putea răspunde bunătăţii şi pasiunii lui Charles fiind totuşi permanent profund conştientă de moartea lui Sam. Charles - Dumnezeu să-l binecuvânteze! - înţelegea şi nu se simţea ofensat.
Tocmai se întreba dacă avea suficientă poftă de mâncare pentru a-şi încălzi ceva, când remarcă lumina care venea din salon. Se duse să investigheze şi fu surprinsă să vadă un bărbat înalt şi brunet îngenuncheat lângă şemineu, cu spatele la ea. Donovan avea o cheie de la casă, însă nu era el. Era...
-Tom!
El se ridică şi se îndreptă spre ea.

- Mamă, îmi pare rău că team luat prin surprindere, dar un impuls m-a adus aici. Când te-am sunat de la aeroport, a răspuns robotul. Bine că nai schimbat broasca de când am plecat
-Dragul meu, ce minunat! Julia îl îmbrăţişă, încântarea alungându-i deprimarea. Deşi nu existase nici o prăpastie formală între ei, putea număra pe degete de câte ori îl văzuse în ultimul deceniu, şi tot nu le-ar fi folosit pe toate. Având în vedere dezamăgirea pe care ţi-am provocat-o, n-am crezut niciodată că te voi mai vedea în această casă. îmi pare atât de rău, Tom. Pentru tot
El o ţinu strâns în braţe, legănându-se uşor.
- Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze. O mică parte copilărească din mine şi-a dorit ca tu să te fi purtat altfel, dar mintea şi inima nu şi-au dorit niciodată asta. Mi-ai luat apărarea atunci când a contat. Orice altceva ţi-ar fi stricat căsnicia, iar asta v-ar fi distrus şi pe tine, şi pe Sam.
-Nu-mi vine să cred că n-ai avut deloc resentimente.
-Au fost câteva, dar nu mai e cazul acum. Tom înge- nunche din nou lângă şemineu, pe al cărui grătar pusese deja lemne. Ar fi trebuit să vin mai demult. Când ţi-am spus că nu pot veni la înmormântarea lui Sam pentru că am un prieten pe moarte, ţi-am zis adevărul, dar nu pe de-a-ntregul. Sincer să fiu, îmi era teribil de groază să mă întorc. Bănuiesc că îmi era frică de amintirile urâte. Apoi, Donovan m-a mustrat cu asprime, când ne-am întâlnit în San Francisco. Suficient cât să mă facă să îmi dau seama că mă purtam urât.
- Eşti prea aspru cu tine. Presupun că asta ai moştenit-o de la mine. Chiar şi după toţi aceşti ani, mă mai întreb cum aş fi putut să rezolv situaţia.
- Ce s-a întâmplat după plecarea mea?
- I-am spus lui Sam că te-o fi renegat el, dar eu n-am făcut-o şi că, dacă se opune faptului că voi ţine legătura cu tine, voi divorţa.
Tom frecă un băţ de chibrit de cutie şi aprinse arzătorul din şemineu.
- îmi imaginez că a dat înapoi.

-Cred că s-a bucurat că n-am fost de acord cu el. A fost... o modalitate de a ţine legătura cu tine prin intermediari. Nu se putea elibera de prejudecăţile sale,
dar te iubea prea mult pentru a te pierde de tot. N-a încercat niciodată să-ţi înlăture fotografiile.
Tom se uită la primele flăcări pâlpâitoare care cuprin-deau lemnele.
- Cât de complicat şi în stilul lui Sam.
-E chiar atât de neplăcut cum te-ai aşteptat să fie în Baltimore?
El se ridică şi privi roată prin salon, de la canapeaua pe care se tolăneau el, Kate şi prietenii lor la comodele fotolii pe care ea şi Sam le preferau, la colţul în care se aflase mereu bradul de Crăciun.
-Nu. Amintirile frumoase sunt mult mai multe decât cele neplăcute.
Zâmbi slab. în San Francisco, se găsise pe sine. în Maryland, prezenţa lui vindeca o dezbinare a familiei veche de un deceniu.
- Sunt atât de fericită. îşi petrecu braţul pe după al lui. Ai vrea nişte coq au vin la cină?
Era uimitor cum îi revenise pofta de mâncare.
în dimineaţa următoare, Kate studie o fotografie a demonstraţiei locuitorilor de la Concord Place aflată pe prima pagină a secţiunii locale a ziarului The Sun. După cum prezisese Burke, prezenţa protestatarilor în faţa morii istorice în care îşi avea sediul PDI era ştire de prima pagină. în poză se vedeau Burke şi prietenul lui, Joe Beekman. Era bucuroasă că nici ea, nici Donovan nu fuseseră incluşi. Cedând unui impuls, luă telefonul şi sună la biroul lui Val Covington.
-Bună, Kate, zise Val. Tocmai mă pregăteam să te sun. Ai chef să luăm prânzul împreună de sâmbăta asta în două săptămâni? Rachel se va întoarce din Australia, unde a fost la o bursă de studii, iar eu m-am gândit că ar fi drăguţ să ne întâlnim la Morgan Miliard.
- Minunată idee. După ce stabiliră o oră, Kate spuse: Eşti avocat, aşa că trebuie să ştii cum se face o cercetare. Poţi să afli informaţii despre doi indivizi?

- Pot încerca, zise Val precaută. Sunt din zonă?
- Sunt protestatari la şantierul de demolări de la Concord Place. Probabil că doar dau din gură, dar m-am gândit că ar fi util de ştiut dacă există riscul să comită acte de vandalism acolo.

-Merită verificat. Dă-mi numele, iar eu o să caut informaţii.

Kate rosti numele pe litere şi îi mulţumi lui Val. Probabil că nici unul dintre bărbaţi nu avea vreo legătură cu moartea lui Sam, dar nu strica să afle mai multe despre ei.

capitolul 28

Din uşa garajului, Donovan strigă:

-Ne vedem diseară.

Kate îşi ridică privirea de la ziarul în care citea despre un cutremur în timp ce servea micul dejun.

- Distracţie plăcută! Salută-i pe Connie şi pe Frank din partea mea.

-Aşa o să fac.

Uşa se închise, iar Donovan se duse să-şi petreacă sâmbăta ajutându-l pe unchiul Frank să renoveze o baie, unul dintre acele proiecte îndrăgite de bărbaţi, care îi apropiau şi mai mult.

Connie, femeie deşteaptă, încuraja astfel de lucruri. Cu siguranţă, casa ei nu avea decât de câştigat. Cu un weekend în urmă, îi invitase pe Kate şi pe Donovan la cină. Fusese plăcut să-i vadă pe soţii Russo din nou, deşi Kate ştia prea bine că era analizată şi judecată pentru păcatul de a-l fi părăsit pe Donovan. Până la sfârşitul serii, soţii Russo păruseră s-o accepte din nou.

După ce termină lecturarea ziarului, Kate se ridică şi îşi spălă cana. Locuia deja pe Brandy Lane de trei săptămâni şi, exceptând acea primă zi plină de evenimente de la PDI, viaţa decursese paşnic. Donovan mor- măise de câteva ori ceva despre numărul neobişnuit de mare de accidente stranii care se petreceau pe şantierele din toată ţara, dar altminteri firma îşi desfăşura activitatea fără probleme.

Ea îşi formase o rutină în care treaba la birou alterna cu pregătirea pe teren, sub îndrumarea lui Luther, la Concord Place. în timp ce pregătirile pentru demolare avansau, protestele se sfârşiră, mai ales pentru că demonstraţiile lui

Steve Burke determinaseră primăria să găsească locuinţe pentru toţi chiriaşii.
în pădure, precauţi, primii lăstari verzi îşi iţeau capetele. Cu o zi în urmă, vineri, deschisese oficial noua cameră de odihnă a angajaţilor, cu un prânz tip bufet furnizat de o firmă de catering. Până să ajungă la plăcinta de mere, toată stânjeneala dată de faptul că acea încăpere fusese biroul lui Sam fu dată definitiv uitării.
Era vremea să se pună în mişcare. Astăzi, urma să ia prânzul cu Val şi cu Rachel. Păcat că Tom se întorsese în California, fiindcă ar fi fost plăcut să vină şi el. Fusese minunat să-l aibă aproape câteva zile. Julia strălucise de bucurie, iar unchii şi mătuşile îl primiseră cu braţele deschise şi cu munţi de paste. Chiar dacă era careva deranjat să-l ştie homosexual, nimeni nu o arătase.
înainte de a se întâlni cu prietenele ei, Kate avea o programare la veterinar, pentru a-i face vaccinurile pisicuţei.
- Dinah, vino la mama.
Dynamite, pisica blue cream, moţăise, dar, când auzi chemarea lui Kate, decise că era vremea de joacă. Dinah avea doar două viteze - goană la viteză maximă şi comă. în clipa aceea, se afla în faza activă. Cu codiţa grăsună ridicată drept, exceptând vârful îndoit în unghi drept, se repezi în dormitorul principal şi se băgă sub uriaşul pat.
Kate se opri în pragul uşii. Era camera lui Donovan. Se simţea prost să-i invadeze intimitatea, dar pisicuţa trebuia prinsă.
- Dinah, scumpo, diavoliţă ce eşti, unde te-ai băgat?
Kate se întinse pe covor şi se uită sub pat. Dinah se afla la capul patului şi avea chef de joacă. Se prelinse pe lângă perete, scăpând de mâna întinsă a lui Kate. Când se retrase în colţul format de perete şi piciorul patului, Kate dădu so înşface. Dinah ţâşni de-acolo, iar degetul mijlociu al lui Kate fu înţepat de ceva ascuţit.
Cercelul unei femei se înfipsese între piciorul patului şi perete. Cu grijă, Kate îl desprinse. Era o creaţie deosebită, din mărgele şi chihlimbar. Fusese pierdut de una dintre

iubitele lui Donovan, o femeie cu un stil bătător la ochi. Kate simţi nevoia să zdrobească acel cercel de duşumea. în loc de asta, strânse din buze şi se ridică. De ce dovada existenţei altor femei era mult mai dureroasă decât conştientizarea teoretică a acestei realităţi?
Ca prin farmec, Dinah se materializa lângă ea, frecân- du-şi căpşorul de glezna ei de parâ ar fi ştiut că mama ei adoptivă avea nevoie de consolare. Kate ridică pisicuţa şi îşi frecă nasul de blăniţa moale. Nu era de mirare că femeile singure aveau, de regulă, pisici. Erau mult mai de încredere decât bărbaţii.
De îndată ce Kate intră în restaurant, chelneriţa zise zâmbind:
- Prietenele dumneavoastră s-au aşezat deja.
Morgan Miliard era localul de cartier de lângă Ro- land Park, unde Kate crescuse, iar ea îndrăgea atmosfera plăcută, lemnul auriu şi tapetul bleumarin cu model. Şi mâncarea era bună. Văzând-o apropiindu-se, Val Co- vington se ridică pentru a o întâmpina. Minionă şi cu părul de un roşu vibrant, Val se repezi s-o îmbrăţişeze.
-Arăţi minunat, Kate. Şederea în Maryland îţi prieşte.
-Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, Val. Probabil ai o viaţă amoroasă înfloritoare.
- Un fel de a spune. Acum sunt celibatară. îţi dă putere, exact cum zic toate teoreticienele feminismului.
- Eşti celibatară? No să te ţină mult. Kate se îndreptă spre separeu pentru a o saluta pe Rachel şi văzu o altă prietenă veche. Laurel, ce minunat!
Laurel Clark ieşi din separeu, arătând ca o newyorke- ză, în tricot negru şi cu o coadă de culoarea scorţişoarei atâmându-i pe spate. Era greu să ţi-o imaginezi în vaporoasa rochie albă a unei debutante.
-Val m-a convins să vin pentru o zi, ca să-ţi fac o surpriză.
Kate o îmbrăţişă încântată. Cele cinci membre ale Cercului Prietenelor fuseseră cândva la fel de apropiate ca nişte surori. O luaseră în direcţii diferite după absolvire, dar, cu toate astea, în ciuda anilor care trecuseră, dacă una dintre ele avea nevoie de o ureche care s-o asculte

compătimitoare, ştia că o putea suna oricând pe oricare dintre celelalte.
Când se întâlneau faţă în faţă, lunile şi anii dispăreau, iar ele se simţeau instantaneu la fel de apropiate ca în trecut. Kate bănuia că, dacă s-ar fi întâlnit adulte fiind, n-ar fi ajuns să se cunoască suficient de bine pentru a deveni prietene. Totuşi, trecutul comun, încrederea şi afecţiunea autentice întăriseră relaţia dintre ele.
Kate se întoarse spre Rachel. Cu părul negru şi extrem de calmă, Rachel părea genul de doctor în care toată lumea avea încredere. Rachel ştiuse dintotdeauna că voia să studieze medicina şi îşi urmărise scopul cu o perseverenţă care o uimise pe Kate.
- Cum a fost în Australia?
-Am avut multă treabă. A fost foarte cald. Ar fi trebuit să mai stau câteva săptămâni, până când primăvara se instala mai bine în această emisferă. îşi coborî vocea, îmi pare atât de rău de tatăl tău.
-Am primit mesajul pe care mi l-ai trimis. Mulţumesc.
în afară de faptuî că îi transmisese condoleanţe, Rachel scrisese un mesaj emoţionant în care vorbise despre şocul pe care îl simţise la moartea bruscă a mamei ei, dovedind o înţelepciune care o făcuse pe Kate să plângă. Moartea lui Sam reprezentase o pierdere pentru Rachel, tot aşa cum Kate jelise moartea Barbarei Hamilton.
Cu toate că fiecare dintre celelalte femei o vizitase pe Kate în San Francisco, reuniunea aceasta de la Bal- timore o făcu să se gândească nostalgică la zilele de liceu. Simţindu-se tânără şi zburdalnică, îşi ridică paharul cu apă.
-Pentru Rainey, care nu este aici, de data aceasta. Dea Domnu' să ni se alăture când ne vom întâlni data viitoare!
-Aşa să fie!
Ciocniră solemn paharele.
-Bine, fetelor, să începem să ne distrăm, zise Val. Cine are veşti? Ceva fotografii?
- Eu am o poză cu Sandy şi familia ei.
Rachel puse o fotografie pe masă.
-Eşti o mătuşă norocoasă. Ce copii drăguţi are! exclamă Laurel.

Rachel fu de acord. După aceea începu să povestească despre lunile petrecute în Australia. Era interesant, însă Kate nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că, deşi toate erau femei rezonabil de frumoase, nu prea se descurcaseră când venea vorba despre stabilirea la casa lor şi întemeierea unei familii. Rachel se întâlnise cu Tom ani de zile şi încă erau buni prieteni, dar la asta se rezuma relaţia lor - la prietenie.
Val adora bărbaţii, şi, cu părul ei roşu şi cu entuziasmul care o caracteriza, şi ei o adorau pe ea. însă avea un mare talent de a alege doar rataţi. Dincolo de aerul ei elevat de New York, Laurel era puţin timidă, aşa că, poate, pur şi simplu nu-şi găsise încă bărbatul potrivit. Ei bine, Rainey era excepţia. Kenzie părea un tip cumsecade, chiar dacă era superstar, şi, cu siguranţă, ei doi păreau foarte îndrăgostiţi. Poate că, până la urmă, exista speranţă pentru toate.
în prima pauză a conversaţiei, Kate întrebă:
- Şi acum ce faci, Laurel? Povesteşte-ne totul.
-Nimic spectaculos. Editura la care lucrez s-a mutat în Decatur Building, unul dintre zgârie-norii din anii de început. Trebuie să vii într-o vizită, Kate. Cred că ţi se va părea interesant, ca arhitectă.
-Am studiat acea clădire în facultate, spuse Kate. Poate că, mai târziu în primăvară, o să fac o excursie de o zi la New York. Există vreun bărbat interesant în viaţa ta?
-în New York? Puţin probabil. Din punctul de vedere al întâlnirilor, e ca un mare bazar - foarte multe chestii străine, dar prea puţine pe care să vrei să le iei acasă. Aştept să găsesc un bărbat cu vocea ca a lui Sean Connery.
- Sean Connery, repetă Val, suspinând entuziasmată. Dacă găseşti un astfel de bărbat şi te decizi să nu-l păstrezi, vreau să ne faci cunoştinţă.
- Credeam că eşti celibatară, comentă Laurel. Că asta îţi dă putere.
- Dacă apare un bărbat cu vocea lui Sean Connery, o să-ţi arăt cât de puternică pot fi. Chiar nu va avea nici o şansă!

Apoi fu rândul lui Kate să le povestească despre Ken- zie Scott, care chiar avea vocea ca a lui Sean Connery, dacă se gândea bine.
Când Rachel şi Laurel se duseră la toaletă, Val scoase nişte hârtii din geanta ei voluminoasă.
- Iată rezultatele căutărilor pe care mi-ai cerut să le fac. îmi pare rău că a durat atât de mult. Dacă mă întrebi pe mine, oricare dintre clovnii ăştia s-ar putea deda la acte de vandalism dacă se simte provocat.
încruntându-se, Kate parcurse foile. Burke fusese activist politic încă de pe vremea când era la colegiu, la sfârşitul anilor ’60. De fapt, fusese membru al grupului de studenţi protestatari responsabili pentru aruncarea în aer a unui laborator, cu toate că nu fusese acuzat în acel caz.
Joe Beekman era un luptător în Vietnam decorat, care ştia ceva despre explozibili şi arme şi care învăţase să ucidă pentru ţara lui. Acum, conducea un program comunitar de reabilitare a dependenţilor de droguri. Un om de valoare - dar era oare posibil ca furia stârnită de evacuarea mamei lui să-l facă să revină la violenţa din tinereţe?
Probabil că anchetatorii cazului lui Sam se gândiseră deja la protestatari, însă nu strica să le ofere aceste informaţii.
-Mulţumesc, Val. Lucrurile s-au calmat la Concord Place, dar, dacă mai apar necazuri, vom şti de unde să ne începem căutările.
- Cu plăcere.
Kate observă bijuteriile colorate, în stil ţigănesc, ale lui Val.
- îmi plac cele trei cercuri de aur din fiecare ureche. Ai găuri şi în alte părţi mai puţin vizibile ale corpului?
- Mi-a trecut asta prin minte, recunoscu Val, dar gândul la ce s-ar întâmpla dacă un cercel din buric se agaţă de un fermoar mă îngrozeşte de fiecare dată.
Privirea lui Kate poposi pe un pandantiv care atârna printre numeroasele coliere ale lui Val. Mărgele şi chihlimbar - şi foarte familiare.
- E drăguţ, nu-i aşa? rosti Val. De fapt, este un cercel, dar, fiindcă l-am pierdut pe celălalt, l-am pus pe ăsta pe un lănţişor.

„O femeie cu un stil bătător la ochi." Donovan şi Val împreună în pat. Kate se simţi de parcă tocmai fusese lovită. îi venea să strige: „Dar tu erai prietena mea!" în loc de asta, numără până la zece, apoi spuse:

- E ziua ta norocoasă. în dimineaţa asta, am găsit cercelul pierdut. Sub patul lui Donovan.

Chipul lui Val deveni tensionat.

- Eu... presupun că n-am cu ce argumente să vin ca să te conving de altceva în afară de explicaţia evidentă.

-Nu te osteni. Adică, nu e treaba mea cu cine se culcă oricare dintre voi.

-Poate că nu, dar eşti şi tu om. La naiba, toate suntem mult, mult prea oameni. Am încălcat codul bunelor prietene culcându-mă cu fostul tău soţ.

-Nici vorbă. Nu l-am mai văzut pe omul acesta de aproape zece ani. Era liber. Apoi, detestându-se pentru că voia să ştie, întrebă: Cât timp aţi fost împreună?

- Cam un an şi jumătate. Ne-am întâlnit întâmplător într-o zi şi am stat de vorbă, şi, ei bine, ştii cum e.

Val ridică stânjenită din umeri.

- Recent?

Val îşi trecu degetele prin claia cârlionţată, arătând ca micuţa orfană Annie într-o zi în care părui îi stătea vraişte.

- Mda. A venit să-şi ia rămas-bun după ce aflat de testamentul lui Sam.

întrebându-se dacă asta se întâmplase în aceeaşi zi în care o dusese pe Brandy Lane şi o convinsese să rămână în Baltimore, Kate îşi umezi buzele uscate.

- Probabil şi-a dorit foarte mult compania PDI de s-a despărţit de tine ca s-o obţină.

-Nu a fost ceva serios între noi, Kate. Doar amuzament. Ne-am ţinut companie. Donovan este un tip al naibii de drăguţ şi s-a purtat atât de frumos cu mine, încât am uitat de ce am îndurat atâtea de la numeroasele jigodii cu care m-am combinat de-a lungul anilor. Dar nu a fost o mare pasiune pentru nici unul dintre noi.

Spunându-şi că era cazul să dea dovadă de maturitate în această situaţie, Kate spuse:

- îmi pare rău că întoarcerea mea v-a stricat relaţia. Dar o să plec peste un an. Ba chiar mai puţin.
- întoarcerea ta n-a schimbat prea mult lucrurile. Val începu să-şi răsucească o buclă roşcată în jurul arătătorului. Recunosc că nu m-ar fi deranjat dacă lucrurile ar fi evoluat, dar Donovan n-a vrut mai mult, şi, dacă am învăţat un lucru în toată viaţa mea plină se suişuri şi coborâşuri, acela e să depistez un bărbat care nu este interesat de o relaţie mai serioasă. Dacă are cineva cheia de la inima lui, tu eşti aia, Kate.
- Chiar dacă am avut-o vreodată, am pierdut-o. Kate încercă să pară stăpână pe sine fiindcă Laurel şi Rachel se întorceau. Şi, sincer, nici nu vreau s-o găsesc.
- Dacă aşa stau lucrurile, atunci eşti o bleagă, Kate. Ascultă ce-ţi spune o expertă - bărbaţii buni sunt greu de găsit, adăugă Val. Mai suntem prietene? Nu mi-aş putea ierta că am distrus asta.
Chipul îndurerat al prietenei ei o făcu să privească situaţia în perspectivă. Aceasta era Val, cu care împărţise ani buni din viaţa ei. Avusese tot dreptul să iasă cu Donovan. Kate se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă.
- Sigur că mai suntem prietene. N-ai pentru ce să-ţi ceri scuze. îţi mai aminteşti mottoul din şcoală?
Recitară împreună:
-Bărbaţii vin şi pleacă, dar prietenii sunt pentru totdeauna.
Inventaseră mottoul la liceu, dar încă era valabil.
Celelalte se aşezară şi începură să discute despre desert, dar Kate nu participă la schimbul de replici: „O să iau şi eu dacă iei tu“. Gândul ei rămăsese la Donovan. Toată lumea crezuse că era nebună să-l părăsească.
Toată lumea cu excepţia celor doi care cunoşteau întreaga poveste: Tom şi Rachel Hamilton.
capitolul 29
Destrămarea familiei lui Kate începu la o reuniune perfect banală. în majoritatea serilor de duminică, Kate şi Donovan se duceau la părinţii ei pentru a lua cina, adesea împreună cu Tom şi uneori cu Rachel. în seara aceea, Tom veni singur, abia întors din vizita la prietenii lui din San Francisco.

Era o seară în care se mâncau paste, care lui Kate îi plăceau de obicei, dar, de data aceea, nu era în toane bune. Cu toate că izbutise să termine cursul de primăvară fără să se facă de râs, ultimele câteva luni fuseseră extrem de dificile din cauză că mariajul ei era pe ducă.
Donovan şedea în dreapta ei. Purta un blazer bleumarin şi părea foarte serios în timp ce îşi termina ginul cu apă tonică pe care îl începuse înainte de cină. Ştia că era la fel de îngrijorat ca ea, dar el reacţiona devenind tot mai posesiv, întrebând-o unde fusese chiar dacă întârzia doar zece minute peste ora estimată de el. Ea începea să se îndepărteze de prietene pentru că lui nu-i plăcea să le viziteze şi nici măcar să le sune. Ea înţelegea de ce - din pricina programului încărcat, ea abia dacă avea timp de el în cursul anului şcolar, iar el se simţea neglijat.
Dar ei îl lipseau prietenele, mai ales de când căsătoria ei începuse să se deterioreze. Existaseră câteva incidente când el o zgâlţâise violent sau o lipise de perete. Mereu, se răcorea repede şi îşi cerea scuze, şi n-o rănise niciodată cu adevărat. Totuşi, era cumplit de stresant să nu ştie ce l-ar putea stârni.
Donovan o surprinse privindu-l şi îi zâmbi cu căldură. Da, treceau printr-o perioadă proastă, însă aveau să supravieţuiască. Se iubeau prea mult pentru a nu-şi rezolva problemele.
Vocea tatălui ei îi întrerupse gândurile.
-Tom, unde-i Rachel? N-am mai văzut-o de câteva săptămâni.
-Studiază. Are examenele finale săptămâna asta. Viitorii doctori nu ştiu cum să se relaxeze.
-A venit vremea să te însori cu ea. Poate să se ducă mai târziu la facultate. Cel mai bine e să faci copii când eşti tânăr şi plin de energie.
Kate auzise şi ea adesea cicăleala cu copiii. Trei ani de căsnicie şi încă nu era însărcinată? N-o fi terminat ea facultatea, dar Donovan o terminase. Putea întreţine o familie. Răspundea răbdătoare la astfel de comentarii, promiţându-le diverşilor unchi, mătuşi şi veri că aveau să apară şi copiii cât de curând.

însă situaţia lui Tom era diferită. Privirea lui se îndreptă spre Kate, iar ea îi văzu chinul din ochi.
-Tată, mamă, am ceva să vă spun.
Julia lăsă jos furculiţa şi îl privi, cu o expresie indescifrabilă.
-Da, dragă?
- Rachel este prietena mea cea mai bună, dar eu n-o să mă însor niciodată. Un muşchi îi zvâcni în obraz. Eu... mi-am dat seama că sunt homosexual.
-Nu! Cu chipul cenuşiu, Sam ţâşni în picioare, arun- cându-şi şervetul. Glumeşti, nu-i aşa? Hristoase, este o glumă tâmpită!
-Nu este o glumă, tată. Crede-mă, dacă aş putea fi altfel, aş fi. Dar Dumnezeu m-a făcut aşa, şi nu mă pot schimba.
-Nu! ţipă Sam din nou. Nu-l amesteca pe Dumnezeu în asta. Eşti bolnav, dereglat. O să te ducem la un doctor, la cineva care te poate vindeca.
Donovan se încruntă, ca şi cum cumnatul lui tocmai se transformase într-un gândac, iar un spasm de durere schimonosi chipul Juliei.
-Asta... nu asta aş fi dorit pentru tine, Tom. Dar eşti fiul meu. Nimic nu va schimba vreodată acest lucru.
Sam se holbă la ea aproape la fel de şocat ca atunci când Tom le dăduse vestea.
- Cum de te poţi purta ca şi cum această idee dezgustătoare a lui este... e normală?
-Tom nu este bolnav, Sam, spuse ea. Am bănuit de mult timp, dar am sperat că greşesc.
- Pentru că nu suporţi ideea de a avea un fiu homosexual? întrebă Tom cu vocea încordată.
-Nu, deoarece ştiu că viaţa este mai grea pentru cei care sunt diferiţi, şi ce mamă îşi doreşte o asemenea povară pentru copilul ei?! Julia se întinse peste masă şi, pentru o clipă, îşi puse palma peste a lui. Dar, uneori, calea dificilă este singura care există.
Tom păru cumplit de singur de cealaltă parte a mesei. Kate se duse lângă fratele ei şi îşi puse mâna pe umărul lui.

- Ştiu că este un şoc, tată. Şi pentru mine a fost când am aflat. Dar Tom nu s-a schimbat. Toate calităţile care te-au făcut să te mândreşti cu el au rămas intacte.
- La naiba, Kate, nu-l încuraja! se răsti tatăl ei.
Donovan rosti din vârful buzelor:
-Ştiai asta şi nu mi-ai spus?
-Nu puteam vorbi înainte ca Tom să fie pregătit, zise ea.
- Cred că lucrul cel mai bun pe care-l pot face este să plec, zise Tom. Mi s-a oferit o slujbă în San Francisco. Bay Area e locul potrivit pentru oricine doreşte să deschidă o mică afacere cu calculatoare.
Sam înjură.
-E şi capitala americană a perversiunilor. Te duci acolo pentru a putea să... a putea să...
Gura lui se crispă, incapabilă să rostească vorbele pe care le detesta.
- Mă mut acolo din mai multe motive, rosti Tom încet. Unul dintre este că vreau să am mai multă libertate de a fi eu însumi, într-un loc unde... preferinţele mele nu te-ar face de ruşine.
- Rămâi aici, Tom, o să găsim un tratament, îl imploră Sam. Nu-mi pasă cât de mult costă sau cât durează, atâta vreme cât tu încerci să renunţi la aceste... la aceste idei bolnave.
-N-o să mă duc la un terapeut. Unul bun ar spune că sunt ceea ce sunt. Unul prost ţi-ar da speranţe deşarte şi ar încerca să mă facă să cred că sunt un pervers revoltător, ceea ce nu e cazul. Sunt doar... diferit într-o anumită privinţă.
-Tom, poate dacă ai încerca, până când tata are să se obişnuiască puţin cuideea, spuse Kate în şoaptă.
-Nu se va obişnui, Kate. Şi, dacă voi ceda acum, s-ar putea să mă pierd pentru totdeauna.
Cu vocea tremurând de supărare, Sam spuse:
- Dacă refuzi să te schimbi, atunci ieşi din casa mea. Acum! Şi să nu te mai întorci vreodată.
-Este şi casa mea, rosti Julia pe un ton strident Copiii mei vor fi întotdeauna bine-veniţi.

Cu un răget de furie, Sam mătură masa cu braţul, răstumând paharele cu vin care se sparseră pe covor, formând pete de culoarea sângelui.
-La naiba, Julia! Dacă tu îi îngădui acestui... aces tui degenerat să mai intre în casa mea vreodată, jur pe Dumnezeu că voi pleca de-a binelea.
-De-a binelea? Nu cred, Sam. Pleci pentru că eşti intolerant şi prea orgolios, nu pentru că aşa ar fi bine.
Julia rosti cuvintele cu emfază, dar chipul îi era pământiu. Dumnezeule mare, avea să fie silită mama ei să aleagă între soţ şi fiu? Kate îşi apăsă cu o mână stomacul pentru a-şi potoli durerea de-acolo, simplu gând că familia ei nu avea să mai fie niciodată la fel provocându-i rău fizic.
- E-n regulă, mamă, interveni Tom. Locul tău e aici. Eu o să mă descurc. Tatălui său îi spuse: Nu trebuie să-ţi faci griji că îţi voi pângări preţioasa casă. Promit să nu mai pun niciodată piciorul aici. Apoi, se întoarse spre Kate şi o strânse cu putere în braţe. Mulţumesc, Katie! Nici nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine sprijinul tău, rosti el încet. O să plec la San Francisco săptămâna asta.
Kate îşi dădu seama că el plănuise asta de ceva timp. Nu-l putea învinovăţi că dorea să evadeze.
- La dracu' sau la San Francisco pentru mine e acelaşi lucru. Pieptul lui Sam se umflă în vreme ce el încerca să respire. Nu mai eşti fiul meu!
Ieşi cu paşi mari din cameră. Julia îl privi plecând, chipul ei fiind devastat de durere.
- Donovan, îmi pare rău că a trebuit să asişti la o ceartă a familiei Corsi. N-a fost o privelişte prea plăcută.
-Cum ai putut să-i faci aşa ceva lui Sam? întrebă Donovan furios. El ţi-a dat totul, iar tu, în loc să-i fii recunoscător, îi frângi inima. îşi împinse scaunul şi se ridică. Să stai naibii departe de Kate.
- Să nu îndrăzneşti să-i vorbeşti aşa lui Tom! N-ai nici un drept să-mi spui că nu-mi pot vedea fratele.
-Am toate drepturile! O înşfăcă pe Kate de încheietură. Julia, îmi cer scuze că ne ridicăm de la masă în mijlocul cinei, dar cred că e mai bine să plecăm.

Văzând încruntarea lui Tom, Kate clătină uşor din cap, pentru a-i transmite că era în regulă, şi rosti pe muteşte cuvintele: „O să te sunw.
Fu nevoită să alerge pentru a ţine ritmul cu paşii furioşi ai soţului ei care mai că o trăgea afară. După ce o îmbrânci în maşina lui, trânti portiera şi se duse pe partea şoferului, cu chipul schimonosit de mânie.
-M-ai rănit la încheietură, spuse Kate cu răceală.
El pomi maşina, apoi se avântă în viteză pe liniştita stradă încadrată de copaci.
-Ai noroc că ţi-am rănit numai atât!
Ea ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare, dar învăţase să fie mai precaută. Când Donovan era într-o astfel de stare, nu avea cum să anticipeze ce putea face. Era mai înţelept şi mai sigur să aştepte până se potolea.
Nici unul din ei nu vorbi până nu ajunseră acasă. Ea coborî din maşină fără să-l aştepte şi se îndreptă spre casă. Donovan o ajunse din urmă în vreme ce Kate scotocea în geantă după chei.
- Fac eu asta.
Deschise uşa şi se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre.
Ea trecu pe lângă el şi intră în bucătărie, scoase o bucată de brânză din frigider şi luă un cuţit de feliat din sertarul pentru tacâmuri. Nu mai mâncase de la micul dejun şi ştia din experienţă că, dacă nu-şi mărea imediat glicemia, n-avea să-şi mai poată ţine temperamentul în frâu. Şi numai Dumnezeu ştia ce s-ar putea întâmpla atunci.
Donovan o urmă în bucătărie.
- Sam n-o să mai aibă de-a face cu Tom şi vreau să-mi promiţi că nici tu n-o să mai vorbeşti cu el. Tatăl tău e suficient de supărat şi fără ca tu să-i reproşezi că e lipsit de loialitate.
- Lipsit de loialitate? Kate trânti cuţitul pe bufet Sam e cel lipsit de loialitate. Cum poate să-şi renege propriul fiu pentru ceva ce nici măcar nu e vina lui Tom?
- Dacă Tom nu se poate abţine, trebuia să fi avut măcar decenţa s-o facă pe ascuns! Eu cu siguranţă aş fi fost mai fericit să nu ştiu ce-l excită.

-Nimeni n-ar trebui să fie nevoit să ducă o astfel de viaţă.
Kate trase adânc aer în piept, încercând să-şi domolească pulsul bubuitor. Eu n-o să-i întorc spatele lui Tom şi nici mama n-o s-o facă. Sinceră să fiu, mă aşteptam ca Sam să nu primească bine vestea, dar despre tine aveam o părere mai bună. Cum ai putut să fii atât de mizerabil?
Vasele se săltară când Donovan izbi cu pumnul în bufet.
- Nu eşti tu în măsură să îmi judeci comportamentul! Hristoase, Kate, cum ai putut să mă minţi? Ce altceva mai ascunzi?
- Este o mare diferenţă între a minţi şi a nu dezvălui secretul altcuiva! N-am putut să-ţi spun despre Tom din moment ce el a insistat să n-o fac. A ştiut mai bine decât mine cât de ticălos poţi fi.
Donovan se năpusti prin bucătărie - înalt, şi mare şi furios.
- Să nu-mi vorbeşti în felul ăsta! Eşti soţia mea, şi n-o să-ţi permit să-i faci rău lui Sam sau să-ţi pierzi vremea cu nişte pederaşti.
-De ce? Crezi că homosexualitatea e contagioasă? ţipă ea căutând cuvinte care să-l rănească la fel de mult cum o rănise el. Ţi-e teamă în secret ca nu cumva să fii Patsy, în loc de Patrick?
Pumnul lui o izbi în maxilar, aruncând-o înapoi, făcând-o să se izbească de marginea bufetului. Cu capul vâjâind, se agăţă de dulap, năucită şi îndurerată, dar prea furioasă ca să simtă frică.
După o clipă în care încremenise îngrozit, Donovan se grăbi s-o ajute.
- Iisuse, Kate, n-ar trebui să mă determini să fac astfel de lucruri.
Cuvintele lui o loviră mai tare decât o făcuse pumnul.
-Ticălosule! Să nu-ndrăzneşti să mă învinovăţeşti pe mine pentru asta! M-am străduit din răsputeri să manifest înţelegere faţă de temperamentul tău nenorocit, să trec peste nişte lucruri, dar m-am săturat! Problema eşti tu, nu eu, şi n-o să mai rămân aici ca să fiu lovită din nou.
Donovan se holbă îngrozit la ea.
-Nu, Kate, nu mă poţi părăsi!

Ea îşi atinse falca amorţită şi ştiu cu certitudine absolută că, dacă nu pleca acum, căsătoria lor avea să coboare tot mai jos pe spirala violenţei şi a fricii. Treptat, el avea să-i submineze încrederea în sine, avea să o îndepărteze de prietene, izolând-o din ce în ce mai mult. Dacă mai rămânea mult, avea să fie distrusă ca femeie.
-Trebuie să plec, rosti ea nesigură. Consilierea te-ar putea ajuta, însă eu nu rămân în această casă până afli tu dacă e sau nu posibil.
întinse mâna spre geantă, dar, înainte s-o apuce, Donovan o înşfăcă de braţ.
-Nu poţi pleca! Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Jur pe Dumnezeu că nu-ţi voi mai face rău niciodată!
Smucindu-şi braţul din strânsoarea lui, ea spuse cu amărăciune:
-Ai mai zis asta şi altă dată. Şi ştii ce? Nu te mai cred.
-Avem atât de multe! Nu da cu piciorul la tot într-un moment de furie. O prinse de umeri şi îi mărturisi: Eu... eu nu pot trăi fără tine.
Ea îi vedea teama disperată de a nu o pierde, însă, de data asta, şi ea era disperată.
- Dă-mi drumul!
Pierdut în iadul propriu, nu-i auzi rugămintea. Bă- gându-şi mâna în părul ei, îi trase capul spre spate şi îşi petrecu braţul pe după talia ei, lipind-o de el în vreme ce o sărută cu o intensitate sufocantă.
Cuprinşi de pasiune şi de iubire, se împăcaseră de o mie de ori înainte. Nu doar o dată, conflictul fusese vindecat de intimitate. Dar, de data aceasta, Kate simţi repulsie şi o panică tot mai mare. Dumnezeule mare, era la mila lui, neajutorată în faţa mărimii şi a forţei lui. în pragul isteriei, ţipă:
- Nu face asta! O, Dumnezeule, te rog, nu face asta!
Fără pic de efort, de parcă ar fi fost un copil, el o împinse în bufet.
-Eşti a mea, Kate, a mea. Te iubesc atât de mult! Nu pot lăsa pe nimeni altcineva să te aibă.

Ţinând-o captivă într-o strângere dureroasă, o sărută din nou. Mâna ei bâjbâi frenetic pe bufet, în căutarea unei arme. Dădu peste un obiect familiar, lung şi îngust. îl apucă. îl ridică.
îl înfipse.
El ţipă şi îi dădu drumul, împleticindu-se îndărăt până se lovi de frigider, în timp ce sângele îi şiroia din- tr-o rană care pornea de la umărul stâng şi ajungea până la cot. Cu degete tremurătoare, îşi atinse rana, apoi se holbă la petele stacojii.
Ea aproape că vomită la vederea sângelui. Dumnezeule din ceruri, era posibil să-l fi ucis!
El îşi ridică privirea, iar expresia de pe chipul lui avea s-o bântuie pentru totdeauna. Pentru o clipă nesfârşită, se uitară unul în ochii celuilalt, în timp ce ţesătura căsniciei lor, ultimele fire de intimitate, de devotament şi de încredere se rupseră.
încercând să nege adevărul zguduitor, Donovan rosti cu o voce de un calm ireal:
-Nu-ţi face griji, Kate, nu e adâncă. M-am rănit mai grav când lucram la maşină. O să fiu bine. Hai doar... să stăm jos şi să ne acordăm şansa de a ne linişti.
Năucită, se uită la cuţitul însângerat din mâna ei.
- Este prea târziu, Patrick, şopti ea.
-Nu! Nu poate fi prea târziu.
Ea clătină din cap fără să spună nimic. Dorindu-şi să fie moartă.
O resemnare cumplită îl cuprinse pe Donovan, făcându-l să se simtă ca un om rănit mortal, care ştie că e în zadar să lupte pentru viaţă. Se sprijini de frigider şi se lăsă să alunece încet pe duşumea.
- Este numai vina mea. îmi pare rău, Kate. Atât de... al naibii... de rău.
Ea se uită pentru ultima oară la el, la frumosul chip pe care îl iubise, la puternicul trup care îi dăruise atâta bucurie. La sângele care se prelingea printre degetele lui.
Acesta era bărbatul despre care ea crezuse că avea să-i fie alături toată viaţa. Cum suporta să-l părăsească?
Cu o voce chinuită, el şopti:

- Dacă pleci, fă-o repede, Kate. Pentru binele amândurora.
Cuprinsă de o durere mai puternică decât îşi imaginase vreodată că ar fi posibil să simtă, puse cu grijă cuţitul pătat pe bufet. Apoi îşi luă geanta şi ieşi din casa în care cunoscuse cea mai mare fericire şi cea mai cumplită suferinţă.
Timp de zece ani, se ţinu departe de bărbatul cu care se căsătorise.
capitolul 30
- Kate, mai eşti cu noi? Vocea lui Val întrerupse reveria lui Kate. Făcând un efort să revină în prezent, rosti: încercam să mă decid între plăcintă cu piersici şi o prăjitură „moartea din o mie de ciocolate", ceea ce reprezintă o problemă serioasă, care necesită concentrare.
-îa plăcinta, o sfătui Laurel. Eu iau prăjitura de ciocolată şi le putem împărţi. în felul acesta, o să supravieţuim amândouă.
Când, în cele din urmă, isprăviră prânzul ce se lungise pe durata a trei ore, Laureî spuse:
- Kate, Rachel, nu vreţi să veniţi cu mine şi cu Val la expoziţia de obiecte artizanale?
-Am fost ieri acolo şi am cumpărat aproape tot, răspunse Kate. N-a mai rămas nimic pentru voi.
-Vrei să mergem să ne plimbăm, Kate? întrebă Rachel. Mi-ar prinde bine o gură de aer proaspăt.
Kate înţelese că i se propunea mai mult decât o gură de aer proaspăt.
-Ar fi plăcut. Putem căuta crocuşi .
- Orori, rosti Val. Amintiţi-vă declinările latine, fetelor.
Râzând şi îmbrăţişându-se, adăugară la nota de plată un bacşiş care îi dublă chelneriţei veniturile pe ziua aceea, apoi ieşiră în lumina palidă a soarelui de primăvară. Laurel se urcă în Toyota veche a lui Val, şi cele două se îndreptară spre centrul oraşului.
în vreme ce Kate şi Rachel traversau mica parcare pentru a ajunge în stradă, Kate rosti pe un ton lejer:
-O Honda argintie exact ca a mea este parcată lângă maşina mea.

-Cea vişinie e a ta? Maşina argintie e a mea.
- Mereu am avut gusturi similare. Când Honda mea a sosit în Baltimore adusă de doi studenţi, Donovan mi-a zis că sunt un leming fără pic de imaginaţie când vine vorba despre maşini.
- Bărbaţii! Şi tu ce i-ai spus?
- Că, dacă lemingii apreciază o maşină de încredere şi bine făcută, atunci să mă conducă spre cea mai apropiată faleză. Fireşte, Donovan preferă vehiculele cu atitudine, cum sunt Harley-ul şi Corvette-ul clasic pe care le are.
Rachel coti spre stânga pe Roland Avenue, bulevardul rezidenţial mărginit de copaci, care trecea prin Roland Park.
-Ai stat ceva vreme pe Tărâmul Interzis.
-Măcar de-ar fi fost Tărâmul Interzis. Am fost într-un loc foarte real.
- Bănuiam asta. Te-ai mai gândit la ziua în care l-ai părăsit pe Donovan?
Kate condusese ca prin ceaţă, ajungând în cele din urmă la apartamentul lui Rachel. Şocată, prietena ei lăsase baltă manualele şi îi îngrijise rănile lui Kate. Dorise să-l vadă pe Donovan arestat imediat şi aruncat în închisoare, dar Kate refuzase să-i îngăduie lui Rachel să sune pe altcineva în afară de Tom. Instinctiv, ştiuse că era esenţial să se gândească bine la ce se întâmplase înainte de a declanşa o avalanşă ce risca să-i scape de sub control.
- Da. încă mai cred că a fost cel mai bine să păstrez tăcerea. Tata era devastat de dezvăluirea lui Tom, iar insistenţa mea de a divorţa a fost aproape la fel de rea. Donovan era fiul pe care şi-l dorise întotdeauna, cel mai reuşit dintre copiii lui, care îi oferea cele mai multe satisfacţii. Să afle să Donovan mă abuza i-ar fi frânt inima lui Sam. Şi, în plus, poate că poliţiştii m-ar fi arestat, în definitiv, Donovan a fost cel înjunghiat.
- Dacă i-ai fi spus tatălui tău întreaga poveste, se prea poate să-l fi pierdut pe Donovan, dar te-ar fi avut pe tine. Iar tu erai lumina ochilor lui.

-Trebuia să plec din Maryland, aşa că m-ar fi pierdut oricum. în felul acesta, l-a avut pe Donovan, şi am impresia că fiecare a fost salvarea celuilalt.
Kate credea asta cu toată convingerea. Tom se grăbise să vină la Kate după ce Rachel îi telefonase. Fiindcă nu reuşise s-o convingă pe Kate să sune la poliţie, îi sugerase să meargă cu el în California. Acolo, fără ameninţarea lui Donovan, putea începe o nouă viaţă. Ea se agăţase de această idee. Mai mult decât orice altceva, bunătatea şi înţelegerea fratelui ei o ajutaseră să reziste.
în dimineaţa următoare, Kate îi sunase pe părinţii ei şi îi anunţase că divorţa. Iadul izbucnise. Sam se înfuriase din nou la culme. Singurul lucru pe care l-ar fi acceptat probabil ca motiv de divorţ era adevărul, iar Kate nu dorise să i-l dezvăluie. Julia încercase să medieze conflictul, însă Kate refuzase să stea de vorbă cu ea. în 24 de ore de la despărţirea de soţul ei, între Kate şi tatăl ei se căscase o prăpastie care nu fusese niciodată umplută pe de-a-ntregul. Mai târziu, Kate îşi dăduse seama că Sam îl învinovăţise pe Tom pentru divorţul ei, adâncind şi mai mult dezbinarea din familia lor.
Rachel îi întrerupse gândurile.
- Donovan are habar cât de norocos e că l-ai lăsat să scape basma curată atunci?
-Ştie. Sinceră să fiu, probabil ar fi fost mai fericit dacă l-aş fi crucificat. Dar la ce-ar fi folosit să-i distrug viaţa? Kate lovi o pietricică, făcând-o să se rostogolească pe trotuar. întâmplător, Donovan mi-a spus recent că tatăl lui era un alcoolic abuziv. în tinereţe, nu suporta să vorbească despre asta.
-Asta explică multe - cei care abuzează au fost adesea abuzaţi în copilărie. E posibil ca familia lui Donovan să fi fost prinsă de generaţii într-un ciclu al violenţei, zise Rachel. Dar presupun că, acum, voi doi vă înţelegeţi bine. - Surprinzător. Ca persoane care împart aceeaşi casă, suntem foarte compatibili. Ne ferim unul din calea celuilalt.
- De fapt, nu e o reţetă proastă pentru o căsătorie.
-Asta n-are nici o legătură cu căsătoria.

Acest gând făcu ca prăjitura de ciocolată pe care o mâncase Kate să i se adune în stomac şi să devină grea ca plumbul.

- Rănile par să fie nevindecate.

Kate suspină.

- De ce bărbaţii îşi bat soţiile, doctore?

-Unor bărbaţi le place să provoace durere, dar, de obicei, abuzul este o modalitate de a stabili controlul, de a arăta cine este şeful. Unii abuzatori trebuie să controleze totul. Alţii sunt nişte rataţi care nu pot controla nimic în viaţă cu excepţia membrilor familiei, aşa că îşi ţin în frâu soţia şi copiii cu furie, cu bătaie de joc şi prin violenţă. Apoi, un alt motiv poate fi teama de a nu-şi pierde partenera. Controlează-ţi nevasta, n-o lăsa să aibă relaţii normale cu alţii, fă-o să fie dependentă de tine, pentru a nu-ţi scăpa din lesă.

Donovan fusese întotdeauna îngrozit de propria violenţă. Şi, cu toate că era meticulos şi bine organizat la serviciu şi în viaţa personală, nu era cu adevărat obsedat de control. Se pare că era genul care lovea şi încerca să controleze pentru că se temea să nu-şi piardă soţia. Kate cită din Oscar Wilde:

- „Şi totuşi, fiecare om ucide ceea ce iubeşte."

-Nu întotdeauna, dar mult prea adesea. Dacă te îndoieşti, stai la urgenţe într-o noapte de sâmbătă. Având în familie un istoric de alcoolism, probabil băutura era cea care îl stârnea pe Donovan.

-Şi el mi-a spus asta. Nu mi-am dat seama, pentru că, în general, băutura nu părea să-l afecteze, zise Kate. Dumnezeule, ce proastă am fost! Am crezut că dragostea e suficientă, dar nu este deloc aşa. Abuzatorii se schimbă vreodată?

-Uneori, dacă au o motivaţie puternică, spuse Rachel. Dar, cel mai adesea, găsesc o altă femeie pe care s-o abuzeze. Poate că asta a făcut şi Donovan.

- Mi-a zis că sunt singura femeie pe care a lovit-o vreodată. O onoare neobişnuită, nu crezi?

- Presupunând că spune adevărul.

- Cred că e adevărat. în primul rând, a renunţat la alcool, ceea ce ar trebui să-l ajute. Kate privi două veveriţe care se fugăreau drăgăstoase pe o creangă. Până să mă întorc, el şi Val au avut o relaţie. Din moment ce Val tocmai mi-a spus ce tip grozav este, presupun că n-a izbit-o niciodată de pereţi.
-Val? Rachel se strâmbă. Ce aiurea!
-Nu chiar. Am fost amândouă foarte civilizate şi ne-am cerut scuze, mai mult sau mai puţin, una celeilalte pentru situaţia creată.
-Slavă Domnului că există prietenia. Este mult mai de încredere decât pasiunea.
Merseră pe străzi pe care le cunoşteau de-o viaţă. Kate simţi că se relaxează, parţial datorită peisajului familiar, parţial datorită influenţei liniştitoare a prietenei ei. Rachel avea genul de calm cu care puteai privi într-un vulcan şi întreba lava ce mai face. în cele din urmă, Kate spuse:
- Dar, uneori, abuzatorii se schimbă.
-Uneori. Dacă sunt foarte tineri, cum a fost Donovan, şansele să se schimbe sunt mai mari, mai ales dacă este suficient de deştept să renunţe la băutură. Dar majoritatea abuzatorilor nu se schimbă. Rachel se uită la ea. Te gândeşti serios să te împaci cu el sau este doar un exerciţiu mental?
- Fireşte că nu mă gândesc să fiu din nou cu el! Chiar dacă mi-aş dori asta, nu există nici o garanţie că el ar vrea. Dar... sunt confuză, simplist vorbind. El s-a schimbat în bine în multe privinţe, în ultimii zece ani. în general, e o prezenţa foarte plăcută. Dar încă are un temperament aprig, cu toate că pare să se controleze mai bine acum.

Rachel clătină din cap, părul perfect tuns aranjân- du-se fără efort la locul lui.
- Ce te înspăimântă cel mai tare - teama de durere fizică, de a fi rănită ori poate chiar ucisă? Sau teama de a nu-ţi fi rănite sentimentele?
Cuvintele o zguduiră pe Kate. în seara aceea de demult, ajunsese la Rachel rănită şi mânjită de sângele soţului ei,

însă rănile ei fuseseră nimic în comparaţie cu devastarea psihică.
-Teama de a nu fi rănită afectiv este cu mult mai serioasă.
- Bine. Acum, că ştii de ce ţi-e cel mai tare frică, rezolvă problema.
- Eşti dură, Hamilton.
- Sigur că sunt. Dacă există chiar şi cea mai vagă posibilitate ca tu să te încurci din nou cu Donovan, ar fi cazul să ştii ce rişti.
-Trebuie să mă gândesc la asta. Reacţionez ciudat în preajma lui. Sunt atrasă de el, dar şi nervoasă. Nu-mi place cum mă comport.
-Nimeni nu-i perfect, Kate. Nici măcar tu.
- Ce vrea să însemne asta?
- Pe măsură ce creşteam, mă gândeam mereu că tu eşti cea mai armonioasă persoană pe care o cunosc O extravertită cu firea veselă, degajată în orice situaţie. Am fost fericită că te-ai hotărât să fim prietene înainte de a te duce la şcoală şi mi-am dat seama că eram genul de copil tocilar care nu făcea cinste reputaţiei tale.
Kate părea îngrozită. Cum era posibil să fii prieten cu cineva o viaţă întreagă şi să-l cunoşti atât de puţin?
-Tocilară? Asta-i o chestie la fel de absurdă ca ideea că eu eram un fel de Wonder Girl.
- Eu eram timidă şi mioapă, şi deşteaptă într-un fel dezgustător, explică Rachel. Şi tu erai la fel de deşteaptă, dar nu la modul neplăcut. Am învăţat multe de la tine.
-Această conversaţie devine foarte ciudată. Dacă eram atât de grozavă, cum am ajuns să fiu o soţie bătută şi laşă când vine vorba despre relaţii?
- Pentru că în prima parte a vieţii tale ai funcţionat pe pilot automat, reuşind totul fără prea mult efort. Apoi, Donovan ţi-a distrus sentimentul de siguranţă interioară, iar tu nu aveai capacitatea de a face faţă unei situaţii neaşteptate. Ai supravieţuit destul de bine, dar cu preţul evitării intimităţii adevărate. Până nu te vei vindeca de răul pe care ţi l-a făcut, nu vei fi capabilă să rişti din nou. Iar vindecarea presupune nu doar să accepţi faptul că ai fost

abuzată, ci şi cum ai fost afectată de faptul că ai comis tu însăţi un act de violenţă.
în vreme ce Kate încerca să-şi dea seama de semnificaţiile cuvintelor rostite de prietena ei, Rachel se uită la plăcuţa cu numele străzilor.
- Suntem aproape de casa mamei tale. Crezi că s-ar supăra dacă am trece s-o salutăm?
- I-ar face mare plăcere, iar Oscar Wilde nu şi-ar mai încape în piele de bucurie.
în timp ce cotiră pentru a parcurge scurta distanţă până la casa familiei Corsi, Kate încercă să se decidă ce voia de la Donovan. Să-l pedepsească? Să încheie toată povestea? Oportunitatea de a lucra la PD1?
Sau ceva cu totul diferit şi mult mai primejdios?
capitolul 31
Acasă, Donovan studia gânditor conţinutul frigiderului când Dinah se materializa lângă el şi începu să i se frece de glezne. O ridică. Era cea mai fericită pisi- cuţă pe care o văzuse vreodată. Absolut totul pe lumea asta o încânta. Nu mergea ca o felină normală, ci ţopăia energică, aproape ca şi cum ar fi dansat.
Proptindu-şi lăbuţele în pieptul lui, îşi dădu căpşo- rul pe spate şi vibră de plăcere în timp ce el îi scărpina bărbia cu un deget. Bucuria ei sinceră, încântarea totală, îi treziră o amintire. Dumnezeule mare, pisicuţa era precum Kate la 18 ani - arzând de nerăbdarea de a trăi lucruri plăcute, sigură că lumea era un loc plin de miracole. Nu era de mirare că el adora acest ghemotoc
de blăniţă cenuşie cu pete. Păcat că oamenii care îşi pierdeau inocenţa nu şi-o mai puteau recăpăta niciodată. Pierderea inocenţei...
Privirea lui se îndreptă involuntar spre locul unde se petrecuse acea ultimă luptă chinuitoare. în anii care trecuseră de atunci, bucătăria fusese complet renovată, mărită, duşumeaua îi fusese schimbată - dar, la fel ca Lady Macbeth încercând zadarnic să-şi cureţe mâinile, pata psihică rămăsese. Mintea lui îşi dorea să nu se mai gândească la asta. însă el se sili să-şi amintească, pentru că trecutul era cheia spre viitor.

Fusese tensionat când se duseseră să ia cina la familia Corsi în acea ultimă seară, ştiind că lucrurile mergeau foarte prost între el şi Kate, dar neştiind cum să schimbe situaţia. îşi pregătise singur ginul cu apă tonică de dinainte de cină, mai mult decât dublând cantitatea de gin, în speranţa că asta avea să-l ajute să se relaxeze.
Apoi, Tom aruncase bomba, şi totul o luase razna. Donovan fusese şocat şi tulburat de veste, însă durerea lui Sam fusese cea care îi stârnise furia. De ce naiba nu putuse Tom să-şi păstreze pentru sine preferinţele? Faptul că-i făcuse asta lui Sam era de neiertat.
Mai rău, imaginea lui Kate alături de Tom împotriva familiei ei îl înfiorase până în măduva oaselor. Cât avea să treacă până avea să i se împotrivească în acelaşi fel şi soţului?
Următoarea oră era înceţoşată în mintea lui, detaliile fiind estompate de o pâclă de gin, furie şi anxietate. O dusese pe Kate acasă, groaza că o pierdea străpun- gându-i inima ca o ţepuşă. Apoi, intraseră în casă, şi cele mai cumplite temeri se adeveriseră: după o ceartă năprasnică, ea anunţase că-l părăsea.
El se panicase şi o înşfăcase, într-o încercare disperată de a-i dovedi cât de mult o iubea. Intimitatea avea să-i unească, făcând ca răul să dispară. Până nu-l străpunsese cuţitul, abia dacă băgase de seamă că ea se lupta să scape. Durerea şi şocul îl făcuseră să-şi recapete raţiunea şi să îşi dea seama îngrozit că trecuseră de linia dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere. Făcu tot posibilul să dreagă dezastrul, s-o determine să se răzgândească, dar era prea târziu. Mult prea târziu. Kate plecase, iar el ştiuse că fusese îndreptăţită să plece.
Fu adus înapoi din trecut de Dinah, ale cărei ure- chiuşe ascuţite se ridicară brusc. Se eliberă din braţele lui Donovan şi alergă spre uşa garajului tocmai la vreme pentru a o întâmpina pe Kate. Radarul felinelor.
- Salut! Donovan se smulse din trecutul rece, întunecat. Ce mai face vechea gaşcă?
- Bine.

Kate închise uşa în timp ce Dinah ţopăia în jurul ei. Aşa cum se întâmpla cel puţin o dată pe zi, Donovan se pomeni holbându-se la Kate pentru a-şi ostoi foamea acumulată în lungii ani în care îi fusese dor de ea. Părul auriu îi cădea în faţă, ascunzându-i chipul. Silueta graţioasă avea un echilibru perfect între zvelteţe şi curbe.
Atârnând-şi haina în dulap, adăugă:
-Şi a fost aşa un noroc. Azi-dimineaţă, când am scos-o pe Dinah de sub patul tău, am reuşit să găsesc un cercel pierdut de Val. Unul dintre cerceii ei favoriţi.
„Rahat!11
- Sunt sigur că a fost încântată.
- Mai mult vinovată decât bucuroasă.
El simţi o surprinzătoare împunsătură de nostalgie faţă de relaţia pe care o avusese cu Val. Simplă, agreabilă pentru amândoi, fără chinuri sau vină. De ce nu se mulţumise cu asta? De ce tânjea după complexitatea dureroasă a relaţiei cu Kate?
De îndată ce mintea formulă întrebarea, ştiu răspunsul. Pentru a ajunge pe culmile cele mai înalte, era necesar să rişti să treci peste prăpăstiile cele mai adânci. Numai cu Kate cunoscuse bucuria. Numai cu ea cunoscuse împlinirea.
- Poate ar trebui să-i facem cunoştinţă lui Val cu prietenul tău Alee.
Amuzamentul lumină chipul lui Kate.
- Probabil s-ar plăcea. Păcat că îi desparte un continent. Se aplecă s-o ridice pe Dinah. Din nefericire, am ajuns să mă gândesc la... la ziua când te-am părăsit.
-îmi doresc din suflet ca acea amintire să poată fi ştearsă din minţile amândurora.
- Imposibil. A fost unul dintre momentele definitorii ale vieţii mele. Dacă dispare, nimic din ce s-a întâmplat după aceea nu mai are sens.
- E puţin cam prea metafizic pentru mine. Prefer uitarea. Donovan se gândi că totuşi existau lucruri care trebuiau spuse. Când ne-am certat pentru ultima oară, m-ai întrebat dacă mi-e teamă că sunt Patsy, nu Patrick. Tata striga astfel de lucruri când era beat. Nu eram suficient de

dur pentru el. Considera că orice bărbat mai puţin macho era homosexual. Obişnuia să mă numească Patsy şi mă ameninţa că mă pune să port hainele surorii mele.
Kate tresări.
- Şi, pentru că am vrut să te rănesc aşa cum mă răneai tu, am apăsat cel mai prost buton posibil în cel mai prost moment posibil.
-Nu contează cât de furioşi eram amândoi, nimic nu justifică felul în care m-am purtat. Hristoase, Kate, cum suporţi să stai în aceeaşi cameră cu mine?
- Eu ar trebui să te întreb asta. Mai ales aici, în bucătărie, cu atâtea cuţite la îndemână.
Tonul îi era crispat, dar ochii îi erau serioşi.
El păstrase ani de zile cuţitul cu care ea îl înjunghiase, în cele din urmă, ştiind că era o amintire bolnăvicioasă a căsătoriei lor, îl aruncase în golful Chesapeake.
- Nu eşti o ucigaşă, Kate. Nu ai făcut decât să reacţionezi la violenţa mea.
-Joseph Campbell a spus că iubirea este punctul de incandescenţă - cu cât iubirea e mai puternică, cu atât durerea este mai mare. Dacă e adevărat, poate că ne este mai bine fără ea.
-Niciodată! Iubirea vine în tot felul de forme, Kate. Nu îngădui ca faptul că sentimentele mele pentru tine s-au transformat în nebunie să te priveze pentru totdeauna de iubire.
Ea îi aruncă o privire intensă, indescifrabilă. El fu uşurat să audă telefonul sunând. Bărbatul de la celălalt capăt al firului răpăi o serie de propoziţii concise, care făcură ca expresia de pe chipul lui să devină sumbră în vreme ce atenţia îi fu abătută de la problemele personale.
Convorbirea se sfârşi, iar el lăsă jos telefonul.
-A fost cineva de la Departamentul de Stat. Sper că ai un paşaport valabil, fiindcă plecăm în Mexic.
- în Mexic?
Tonul surprins al lui Kate o făcu pe Dinah să-şi ridice căpşorul.
-Ai citit despre cutremurul din Mexico City?
- Da, dar am crezut că nu a fost ceva serios.

-Nu comparativ cu marele cutremur din Mexico City de acum câţiva ani. Acela a fost cumplit. Uneori, visa oameni scotocind frenetic printre ruine, în căutarea celor dragi. Atunci, am demolat 26 de clădiri afectate. Acest cutremur nu a fost nici pe departe la fel de rău, însă epicentrul s-a aflat exact sub un ansamblu de clădiri de apartamente de înălţime medie, care pare să fi fost construit pe o fundaţie şubredă. Pământul s-a mişcat precum jeleul.
-Sunt clădirile afectate care au apărut în ziarul de azi?
-Da. Găsi un blocnotes şi începu să facă o listă. Aproape toate victimele au fost aici, în La Casa Miran- da. Guvernul mexican vrea ca acele clădiri să fie demolate imediat, înainte ca şi alţi oameni să mai fie răniţi.
- înţeleg. Şi, pentru că PDI a mai lucrat cu ei, te-au chemat pe tine.
- Fireşte. Aşa că guvernul mexican a luat legătura cu Guvernul SUA şi, presto, jumătate din PDI trebuie să pornească spre aeroport.
- La niveî înalt. Sunt impresionată.
-Ce e mai impresionant este că guvernul a decretat că este o treabă secretă, despre care nu avem voie să vorbim.
-Dinah, va trebui să stai cu bunica şi cu unchiul Oscar. Când plecăm, Donovan?
-Mâine, dacă se poate. Dacă nu, luni dimineaţă. Spaniola ta ne va fi utilă.
-Iar de data asta ştiu destule pentru a fi utilă pe şantier.
-Kate, nu vreau să lucrezi în acele clădiri. Cutremurele fac ca structurile să fie incredibil de instabile - n-ai cum să prezici când se vor prăbuşi. Sam avea instinct, ştia cum aveau să se comporte clădirile afectate. Fără el, treaba va fi şi mai primejdioasă decât dăţile trecute când am făcut asemenea lucrări.
- Hai să vedem dacă am priceput, zise Kate. Spui că sunt atât de incompetentă, încât aş putea demola accidental o clădire dacă mi se îngăduie să intru în ea?
- Kate...
Ea făcu ochii mari.
- O, e vorba despre femei, copii şi bărci de salvare. Cu alte cuvinte, viaţa mea este mai preţioasă decât a ta, sau a

lui Luther - ce-ar zice soţia şi copiii lui despre asta? -, sau a lui Jim, sau a lui Ted...
-Sarcasmul n-o să-ţi aducă nici un câştig. Lucrările de genul acesta sunt foarte înşelătoare, iar eu nu vreau să te afli într-o clădire care s-ar putea prăbuşi în orice clipă. Crede-mă, o să-ţi meriţi leafa. O să ai multă treabă şi fără să plasezi explozibilii.
- Poţi să-mi spui sincer că, dacă aş fi bărbat, mi-ai mai zice să mă ţin departe de clădiri afectate de cutremure?
Evident că nu.
Dar ea nu era bărbat. Ea era Kate. Improvizând, el spuse:
- Dacă bărbatul ar fi un novice, probabil.
- Mă îndoiesc foarte sincer. Dorinţa de a proteja este normală şi valabilă în ambele sensuri, dar n-o pot accepta la serviciu. Nu că ţin neapărat să-mi cadă o clădire în cap, Patrick. Dar, dacă e să fac această meserie, trebuie să am parte de tot - de rutină, de plictiseală, de distracţie şi de lucrurile înfricoşătoare. Altminteri, aş putea foarte bine să mă întorc în San Francisco.
Cândva, el ar fi făcut tot posibilul să-şi impună punctul de vedere. Pentru numele lui Dumnezeu, în Las Ve- gas ea aproape căzuse în puţul lifturilor, iar aia fusese o treabă sigură, pe cât de sigură putea fi o demolare. însă, dacă voia să aibă un viitor alături de Kate, acesta trebuia construit pe fundaţii noi. Trebuia s-o accepte ca egala lui, oricât de mult ura gândul ca ea să fie în primejdie.
- Bine, Kate, ai câştigat - o să lucrezi în aceleaşi condiţii ca toată lumea. Dar măcar nu-ţi asuma riscuri prosteşti, femeie macho.
-Nu, domnule.
Zâmbetul ei aproape că merită temerea că ea avea să-şi rişte gâtul.
Aproape.
Se produse o replică puternică. Clădirea se înclină gemând, iar Kate îşi pierdu echilibrul din cauza zguduiturilor ameninţătoare. Teroarea o cuprinse în timp ce se prăbuşi pe duşumea, bucăţi de tencuială căzând pe casca ei şi lovindu-i dureros coastele şi nmerii. Dumnezeule

din ceruri, clădirea se prăbuşea pe ea! Oare asta simţise Sam cu o fracţiune de secundă înainte de a muri?
Kate se trezi tresărind. Pentru o clipă, se simţi dezorientată. Apoi, soarele dimineţii îi spuse că se afla acasă, în Maryland, în siguranţă, după o săptămână de muncă intensă în Mexic. In timpul înfricoşătoarelor replici ale cutremurului, îi fusese greu să-şi amintească de ce se încăpăţânase atât de tare să se dovedească egala celorlalţi. Numai o proastă afurisită s-ar fi oferit să intre în capcanele morţii din La Casa Miranda.
însă lucrarea trebuia făcută. îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului transpirând şi făcând în minte înţelegeri cu Dumnezeu. După cumplitele zile de muncă de câte şaisprezece ore, nu mai era în stare decât să se împleticească până la hotel, să facă un duş şi să se prăbuşească în pat.
Totuşi, Kate n-ar fi vrut să rateze această lucrare pentru nimic în lume, pentru că îşi stăpânise temerile, iar răsplata fusese dulce. Poate că valul de entuziasm apărut după ce scapi cu bine din primejdie reprezintă motivul pentru care poliţiştii, pompierii şi soldaţii îşi aleg acele meserii. Până la sfârşitul săptămânii, ajunsese să simtă o camaraderie strânsă faţă de toţi colegii - probabil, ceva asemănător experienţei de-a sta împreună în tranşee.
De asemenea, se dovedise că avea darul tatălui ei de a prezice cum urma să decurgă prăbuşirea clădirilor. Donovan fusese impresionat. Şi mai aflase că demolarea clădirilor care cunoscuseră mari suferinţe reprezenta un fel de purificare tămăduitoare.
Dar acum era acasă, într-o sâmbătă însorită, având un vraf de rufe de spălat. Fluierând încetişor, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre baie.
După un duş lung, se îmbrăcă şi se duse în bucătărie. Purtând jeanşi şi o cămaşă albastră, Donovan râşnea boabe de cafea.
Ea se opri în pragul uşii, uimită la vederea spinării puternice şi a gâtului solid. Cândva, cunoscuse intim acel trup splendid - îmbinarea dură a omoplaţilor, trapezul format de umerii largi şi talia îngustă, gustul sărat al pielii

calde şi fine. Preţ de o clipă, se întrebă cum ar fi dacă ar traversa încăperea şi şi-ar petrece braţele pe după talia lui, aşa cum făcea atunci când erau căsătoriţi. Blestemat fie tatăl ei! Ştiuse că a locui împreună era foarte diferit de a lucra împreună.
Apoi, Donovan se uită peste umăr.
-Când am ieşit să iau ziarul, am descoperit că primăvara a venit în timp ce noi eram în Mexic. Tufele de forsiţia au luat-o razna peste tot în Ruxton, iar garoafele se vor deschide din clipă-n clipă.
-Primăverile sunt atât de minunate în Maryland. în California, mi-au lipsit spectaculoasele schimbări ale anotimpurilor. Se îndreptă spre frigider. Treaba din Mexic a fost foarte interesantă, dar, cu cât fac mai multe călătorii de afaceri, cu atât îmi place mai mult să fiu acasă.
-Atunci, savurează acest weekend. Marţi, ne ducem în Atlanta pentru vreo trei zile.
Ea gemu teatral în vreme ce deschise frigiderul.
-Ce-ai zice de o omletă cu câmaţi şi un ardei cam veşted, care a supravieţuit de săptămâna trecută?
-Sună bine. Atunci, cara mia, o să tragem chiulul.
- Poftim?
El puse vasul de cafea sub robinet şi dădu drumul la apa rece.
- O să fie una dintre acele minunate zile de primăvară timpurie când temperatura va urca spre 25 de grade, şi toată lumea îşi va da jos puloverele, şi jurnaliştii locali vor da buzna în Inner Harbor să facă poze tinerelor în ţinute sumare.
- încă se mai întâmplă asta?
-Este ritualul jurnalistic de primăvară. Apoi, peste o zi sau două, temperatura va scădea din nou, iar oamenii îşi vor pune iarăşi puloverele, văitându-se amarnic că vara încă n-a venit cu adevărat.
-E plăcut să ştii că ritualurile locale se păstrează, însă primăvara va trebui să se descurce fără mine astăzi. Am o tonă de lucruri de spălat.
- Rufele pot să aştepte. Săptămâna trecută, ai muncit între optzeci şi o sută de ore. De dragul sănătăţii tale

psihice, ai nevoie de relaxare, iar asta e o zi prea frumoasă pentru a o irosi.
- Dacă pui astfel problema... începu să spargă ouăle. Te gândeşti la ceva anume?
-O să scot motocicleta, şi ne putem duce până în Annapolis.
Kate ştia al naibii de bine ce însemna asta: să gonească printre dealuri, cu trupurile atingându-li-se, cu vibraţiile aţâţătoare ale Harley-ului pulsând în ei. El avusese mereu o motocicletă, iar în zilele frumoase ale căsătoriei lor le plăcuse să se plimbe împreună. Invariabil, o excursie cu motocicleta se încheia cu o partidă de sex. Ezită, iar îndoiala i se citi pe chip.
- Legislaţia statului a prevăzut în sfârşit obligativitatea purtării căştii. îţi aminteşti că noi credeam că nu vor da niciodată o astfel de lege?
- Categoric, ştii cum să pui momeală intr-un cârlig, şefule. Bine, o să profităm de această primăvară prematură pentru a ceda atacului unei fantezii adolescentine.
Lucrarea din Mexico City o învăţase că, uneori, merita să-ţi asumi riscuri. Poate că era vremea să-şi asume câteva şi în viaţa personală.
capitolul 32
Era o zi dumnezeiască. Kate îşi dădu capul pe spate şi râse cuprinsă de o încântare pură în vreme ce goneau pe o şosea din Anne Arundel County, la câţiva kilometri distanţă de Annapolis. Cu o săptămână în urmă, nimic n-ar fi putut-o convinge să se urce pe motocicletă cu Do- novan, dar acum părea cel mai potrivit lucru de făcut
în anumite privinţe, atât de puţine se schimbaseră. De exemplu, talia solidă de care se ţinea. Sau intimitatea sexy de a fi singuri în bătaia vântului. Categoric, era o fantezie adolescentină, dar una a naibii de plăcută. Aproape că îşi putea imagina că erau proaspăt căsătoriţi, fără nici un nor pe cerul lor personal.
Intrară în centrul istoric, inima veche de trei secole a colonialului Annapolis, şi lăsară Harley-ul într-o parcare. Pentru Kate, vederea străzilor înguste şi a clădirilor vechi era un alt gen de întoarcere acasă. Capitala Mary- landului, Annapolisul era un amestec relaxat de turişti,

marinari şi politicieni. îşi umplu plămânii cu minunatul aer de primăvară.
-A fost o idee excelentă, Donovan. Iubesc acest loc.
-Ce să nu-ţi placă la el? Este frumos, educativ şi plin de magazine şi restaurante grozave. De toate pentru toţi.
- Dar e mic.
Intrară în State Circle, locul unde strada descria un cerc în care se afla clădirea guvernului.
- Este o capitală a statului la scară redusă.
-Un triumf al calităţii asupra cantităţii. Nimeni altcineva nu mai are o clădire a guvernului în care George Washington să-şi fi dat demisia din funcţia de comandant suprem al armatei.
-Vorbeşti ca un adevărat localnic, rosti ea zâmbind.
Partea înfricoşătoarea era că şi ea se simţea ca o localnică. Când se mutase în California, presupusese că fusese o hotărâre definitivă. Acum, mai în vârstă şi mai înţeleaptă, înţelese cât de adânc erau înfipte rădăcinile ei în acest colţişor al lumii. Familia mamei ei locuise de secole în Maryland. Părinţii tatălui ei veniseră săraci din Italia şi îmbrăţişaseră cu recunoştinţă pasională noua lor casă şi oportunităţile pe care li le oferea acest loc. Istoria ambelor familii făcea parte din ea.
Doi studenţi de la Academia de Marină, impecabili în uniformele lor bleumarin, trecură pe lângă ei, îndreptându-se în direcţia opusă.
Kate spuse în şoaptă:
- Par atât de tineri. Un semn sigur că eu nu mai sunt.
-Apropo de tinereţe, ştii când am fost pentru prima dată în Annapolis?
- Nu cred că mi-ai zis vreodată. îmi imaginez că părinţii tăi te-au adus aici când erai ţânc. Sau într-o excursie cu şcoala?
- Cu tine.
Ea se opri şi se uită fix la el, făcând un grup de turişti din spatele lor să vireze brusc. îşi amintea foarte bine. Cu două săptămâni înainte de nuntă, veniseră cu motocicleta, se plimbaseră prin oraş, luaseră prânzul. Exact aşa cum făceau şi astăzi.

- Până la 19 ani, n-ai vizitat niciodată capitala statului, care se află la numai o oră de casa ta?
- Ciudat, dar adevărat. îi atinse uşor cotul şi o făcu să pornească pe Main Street spre malul apei. Annapolis este un oraş pentru oameni bogaţi. Gândeşte-te pentru ce e renumit - politică, navigaţie, Academia de Marină, conservarea istoriei. Interesele clasei de sus, exceptân- du-i, poate, pe politicieni. Pur şi simplu, părinţii mei nu au trecut şi acest oraş pe lista lor cu locuri de interes. Treceam pe lângă el în drum spre Ocean City.
- Cât am fost căsătoriţi, credeam că te cunosc ca pe mine însămi. Acum, încă descopăr cât de puţin te cunoşteam. La prima noastră vizită, nici prin cap nu mi-a trecut că nu mai fuseseşi în Annapolis. Cu siguranţă, n-ai arătat asta.
- După ce ai sugerat să vizităm acest loc, mi-am petrecut seara studiind o hartă a oraşului şi vorbind cu un prieten care dusese o viaţă mai puţin izolată. Mi-a fost teamă că vei decide că nu sunt de nasul tău şi că te vei răzgândi. Parţial, acesta a fost motivul pentru care m-am străduit atât de mult să vorbesc şi să arăt ca o persoană cu un trecut mai elevat.
- Câteodată, eram surprinsă de lucrurile pe care nu le ştiai, dar erau multe altele pe care tu le ştiai, iar eu nu le ştiam, spuse ea. Pari să fi scăpat de atitudinea combativă. Cum ai reuşit?
-S-a întâmplat treptat. Fireşte, îi datorez mult lui Sam. Alături de el, n-am simţit niciodată că trebuie să pretind că sunt mai mult decât eram. La muncă, am devenit tot mai încrezător pe măsură ce am căpătat experienţă. După cinci sau şase ani, am ajuns să nu mai fiu cuprins de panică atunci când trebuia să stau de vorbă cu generali de la Pentagon sau cu preşedinţi de companii.
-Competenţa îţi dă o mare încredere. Iar tu te-ai cizelat de-a lungul anilor. Nu mai pari un muncitor din Baltimore. Nu că asta ar fi deranjat-o vreodată. De fapt, îi cam lipsea acel înger Căzut, dar înţelegea nevoia lui Dono- van de a se încadra în lumea din care provenea soţia lui. Ea fusese

norocoasă - crescând ca fiică de Carroll şi de Corsi, ajunsese să se simtă în largul ei oriunde.
- în mica lume a demolărilor cu explozibili, sunt un expert. Lucru foarte bun pentru orgoliul meu de membru al clasei muncitoare. în multe privinţe, sunt mulţumit de mine. Mai puţin când vine vorba despre tine.
- Din cauza clasei sociale sau a sentimentului de vină.
-Din cauza vinei, categoric. Clasa socială nu mai e o problemă.
- Dacă ar exista o piaţă de desfacere pentru vinovăţie, cu toţii am fi bogaţi. Dar toţi sunt vânzători, nimeni nu vrea să cumpere.
-Tu de ce te simţi vinovată, Kate?
- Pentru că am fost laşă. Pentru că am fugit când am dat de greu.
-Nu te-am văzut niciodată să alegi calea uşoară. Tu eşti cea care a venit să mă salute la înmormântarea lui Sam, nu m-am apropiat eu de tine. Tu ai insistat să intri în clădiri care se puteau prăbuşi în orice clipă.
- în ambele cazuri, mi-a fost cumplit de frică.
-Atunci, ai dat cu atât mai mult dovadă de curaj. Cred că îmi eviţi întrebarea. Aş vrea să ştiu ce te-a deranjat cu adevărat la tine.
- Primeşti puncte pentru că mi-ai dezvăluit unele dintre faţetele tale întunecate, Donovan. Admir asta - dar eu n-am nici dorinţa, nici intenţia de a face la fel.
- E cinstit, replică el cu voce seacă.
Onestitatea era una dintre puţinele virtuţi de care ea nu se dezicea. Conversaţia se întrerupse când ajunseră în piaţa aflată la capăt de Main Street. La sugestia lui Donovan, luară prânzul într-un restaurant cu etaj cu vedere spre City Dock. Lui Kate îi reveni buna dispoziţie, şi vorbiră, şi râseră, şi priviră iahturile şi mulţimea de oameni, bucurându-se de ziua aceea. Donovan era cu adevărat un companion plăcut. Deştept, amuzant, bine informat.
Poate că paharul de vin pe care ea îl băuse la masă era motivul pentru care se întreba cum ar fi reacţionat faţă de Donovan dacă s-ar fi cunoscut când ea începuse să lucreze la PDI. Cum ar fi dacă ar uita de trecutul lor complicat,

chinuit şi s-ar gândi la el ca la o cunoştinţă nouă, care o învăţa o meserie solicitantă şi incitantă.
Dumnezeule mare, probabil că ar fi fost pe jumătate îndrăgostită de el. Această constatare o făcu să simtă un nod în stomac. El încă era - din nou - cel mai atrăgător bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Nu exista nimic mai sexy decât un bărbat care râdea la glumele ei aşa cum o făcea Donovan. Dacă l-ar fi cunoscut recent, şi-ar suna prietenele şi le-ar înnebuni cu chimia psihică, fizică şi sentimentală şi ar specula la nesfârşit dacă şi-a găsit sau nu iubirea vieţii ei. Ce îngrozitor era să constate că avea în continuare o inimă înnebunitor de romantică.
Dădură cu banul pentru a hotărî cui îi revenea onoarea de a achita nota. Ea câştigă, iar el nici măcar nu încercă s-o facă să se răzgândească. Omul din grotă dispăruse definitiv.
Ieşiţi din nou la soare, se îndreptară spre poarta pentru vizitatori a campusului Academiei de Marină, urmând acelaşi traseu ca la fiecare vizită anterioară în Annapolis. Academia era înconjurată de apă din trei părţi, aşa că o luară pe malul apei. Kate îşi duse mâna streaşină la ochi pentru a se uita la bărcile de agrement aflate departe în golf, fericită că oraşul şi canalele de navigaţie care îi dăduseră viaţă nu se schimbaseră de la ultima ei vizită. Ajunseră la capătul părţii dinspre golf a campusului şi cotiră spre stânga, pentru a merge pe malul râului Sevem. în ciuda prezenţei celorlalţi turişti, Kate se simţea de parcă ar fi fost prinşi într-o bulă de intimitate, doar ei, vântul rece şi ţipetele stridente ale pescăruşilor. Aproape că îşi putea imagina că aveau din nou 18 şi 19 ani. Donovan îi întrerupse reveria.
-Te gândeşti vreodată la viitor, Kate?
Ea se uită la un pescăruş care zbura în cercuri.
-Nu prea.
- Cum, n-ai nici un ţel?
Era ciudat să-şi dea seama cât de puţine ţeluri avusese de-a lungul anilor. Dorise să devină arhitect şi, în cele din urmă, să aibă propria firmă, dar acelea păruseră repere normale ale vieţii, nu chiar scopuri în adevăratul sens al

cuvântului. Să lucreze la PDI fusese un vis, nu un ţel, iar ea şi-l îndeplinise din întâmplare, nu pentru că urmărise asta.
- în clipa asta, scopul meu principal este să supravieţuiesc acestui an.
-Asta e suma ambiţiilor tale? Doar să supravieţuieşti?
Prin minte îi trecură imagini ale copiilor pe care visase să-i aibă cu Donovan. Aproape că putu să simtă greutatea trupului delicat al unui copil în braţele ei şi să audă gânguritul încântat. Curmă fără milă avântul imaginaţiei. Scopul de a-şi clădi o viaţă şi o afacere împreună cu bărbatul iubit pierise în ruinele căsniciei lor.
-Nu subestima supravieţuirea. Uneori, este tot ce poate izbuti cineva.
El îi cuprinse în palme una dintre mâini, mângâind-o.
-Ţi-am promis că n-o să te ating. Nu m-am ţinut întru totul de promisiune.
Ea se simţi de parcă avea paisprezece ani şi, pentru prima dată în viaţă, un băiat pe care îl plăcea o lua de mână. Fu profund conştientă de textura pielii lui, de uşoara asprime a bătăturilor, de adâncitura din palma lui în vreme ce aluneca peste pielea ei sensibilă.
O parte din ea voia să-şi smucească mâna. O parte mai mare tânjea să se strecoare în braţele lui.
- Prima dată când ţi-ai încălcat cuvântul, eu eram pe punctul de a mă prăbuşi într-un puţ de lift, aşa că te pot ierta.
-Celelalte dăţi n-au fost situaţii de viaţă sau de moarte. încet, zidurile dintre noi se prăbuşesc.
Continuă să îi mângâie mâna. Era seducere, clar ca lumina zilei. Sângele îi bubui în vene de excitare şi de teamă. Apoi, mâinile lui rămaseră nemişcate.
-Te avertizez, Kate. Trecutul ne-a împovărat destul, dar poate că încă ne-am mai putea clădi un viitor împreună. Pentru mine, n-a existat niciodată altcineva în afară de tine. Nu te pot lăsa să pleci din nou fără ca măcar să încerc să te fac să te răzgândeşti.
Kate era ţinută captivă de privirea lui, de intensitatea din ea. Panica pură clocoti în ea la gândul de a-i îngădui să intre din nou în viaţa ei, în trupul ei, în sufletul ei. Cu toate

astea, nu o luă la fugă. Pentru asta, poate că merita felicitări.
-Am reţinut avertizarea. Dar, Patrick, amândoi ne-am schimbat. Chiar te interesez eu sau amintirea trecutului fericit?
Strânsoarea lui se intensifică.
- Tu mă interesezi, Kate. Ai devenit mai dură, iar asta e uneori al naibii de inconfortabil. Dar, în sufletul tău, încă eşti fata de care m-am îndrăgostit nebuneşte când aveam nouăsprezece ani. Pot supravieţui fără tine - dar aş prefera să nu trebuiască s-o fac.
Mai devreme, ea se gândise cum ar fi reacţionat faţă de el dacă abia s-ar fi cunoscut. Dar aşa ceva nu se putea întâmpla - trecutul şi umbrele sale i-ar însoţi mereu. Ar fi între ei.
-Nu... nu mă grăbi. Nu ştiu dacă îţi pot oferi ceea ce doreşti.
-Dar nu spui un nu categoric. Dumnezeule, Kate, dacă există o şansă... doar o şansă...
îi ridică mâna şi îi sărută vârfurile degetelor cu o tandreţe care mai că o făcu să plângă.
- Nu ştiu dacă există vreo şansă, Patrick! Poate că nu va fi niciodată posibil să scăpăm de povara trecutului.
îşi împleti degetele de la o mână cu ale ei şi o ridică pe cealaltă pentru a-i mângâia obrazul.
-Copacii pot creşte în crăpăturile minuscule ale unei stânci, Kate. Aceasta poate fi, într-adevăr, o fisură extrem de mică - dar este un început.
capitolul 33
în vreme ce Julia băga la cuptor tava cu pui cu lămâie, soneria de la intrare începu să ţârâie. închise uşa cuptorului şi se îndreptă spre holul din faţă, întrebân- du-se cine putea să fie într-o sâmbătă după-amiază. Venise deja sezonul vânzării de prăjituri ale cercetaşelor?
încă nu. Charles Hamilton stătea pe treptele de la intrare, cu un buchet de flori multicolore în mână şi însoţit de doi câini.
-Ai venit cu o oră mai devreme, Charles. Abia am băgat cina la cuptor şi n-am apucat să fac duş.

-Ştiu că nu-i frumos din partea mea. Dar terminasem treaba în curte şi mi-am zis să fiu egoist şi să camuflez asta pretextând că sunt un adept al spontaneităţii.
Ea îşi ascunse zâmbetul în florile parfumate.
-Şi câinii ce scuză au?
-Au vrut să-l viziteze pe Oscar.
- Evident. Bine, Tort şi Retort, intraţi.
Cei doi intrară în casă dând dovadă de maniere impecabile. Oscar Wilde se apropie, şi începu ritualul mirositului reciproc. Câinii erau de mult timp prieteni. Pe Julia o amuzase mereu faptul că micul Oscar era şeful haitei. Scoase câinii pe uşa din spate, pentru ca aceştia să se poată fugări prin curtea împrejmuită de gard. Când se întoarse în bucătărie, Charles îi ridică bărbia şi o sărută apăsat.
- Mă gândeam că, dacă tot ţi-am dat programul peste cap, aş putea să plimb câinii în vreme ce tu faci duş.
- Un plan bun. Lasă-mă să pun astea în apă.
Puse florile într-o vază, gândindu-se cât de repede îşi formaseră ei doi o rutină confortabilă. Luau cina împreună de câteva ori pe săptămână, uneori acasă la ea, alteori la el. Deşi durerea pricinuită de moartea lui Sam nu dispăruse, relaţia dintre ei o ajuta să înfrunte mai uşor zilele şi nopţile. Mai ales nopţile.
După ce aşeză florie pe masă, spuse:
- Poate vin cu tine să plimbăm câinii. Avem suficient timp până când se face mâncarea.
El o conduse în sufragerie şi o trase pe canapea, alături de el.
-Am un plan mai bun. Hai să ne giugiulim.
Ea se desprinse râzând din îmbrăţişarea lui.
- Charles, e absurd la vârsta noastră.
- De ce să aibă doar puştii parte de toată distracţia?
-Ai dreptate, dar cred că giugiulitul a fost abolit cândva în perioada revoluţiei sexuale.
- Este un obicei vechi şi bun, care merită reinstau- rat. începu să se joace cu nasturele de sus al cămăşii ei. La fel şi mângâierile. îţi aduci aminte câtă excitare putea stârni un sigur nasture, în zilele de demult ale tinereţii noastre?

De fapt, chiar îşi amintea. Cu răsuflarea uşor întretăiată, răspunse:
-Ai fost mereu atât de jucăuş, iar eu abia acum am băgat de seamă?
-Nu, Barbara a fost cea care a scos apretul din cămaşa mea scorţoasă. Era imposibil să trăieşti cu ea şi să fii rigid, spuse el. Te deranjează când o pomenesc?
- Pot accepta relaţia noastră ca pe un fel de refugiu privat care există în afara lumii normale, dar faptul că vorbim despre Barbara, despre Sam sau despre copiii noştri mă aduce înapoi la realitate. Când Tom stătea aici şi apoi când Rachel şi Kate au venit pe neaşteptate, m-am simţit de parcă eram înfierată.
-Atunci, hai să revenim la giugiuleală şi să pretindem că suntem adolescenţi. O ridică şi o întinse pe covor, apoi o sărută din nou. Dacă avem 16 ani, îmi imaginez că am putea să ne excităm atât de tare, încât să cădem de pe canapea şi să nu băgăm de seamă.
- La vârsta noastră, desigur, trebuie să avem grijă să nu punem presiune prea mare pe articulaţiile noastre care îmbătrânesc. Braţele ei se strecurară în jurul lui. Observ că nu totul la tine pare să fi îmbătrânit.
El mişcă din sprâncenele groase.
- Nu mai sunt la fel de bun cum eram odată, dar măcar o dată pot fi cât de bun am fost mereu.
Ea gemu.
-Asta-i veche.
- Ce-i vechi e bun - tocmai asta-i ideea. îşi îndreptă atenţia spre nasturii cămăşii ei. Mă întreb dacă pot reuşi să ajung la baza a doua înainte de cină.
îi plăcuse mereu la Charles simţul umorului, dar această dulce prostealã intimă era ceva nou pentru ea. Era plăcut că cineva pe care îl cunoştea aproape dintot- deauna încă o putea surprinde. Cu voce adolescentină tremurată, spuse:
-Eu sunt o fată cuminte. Mama zice că, dacă las un bărbat să mă atingă aşa, el n-o să mă mai respecte a doua zi dimineaţă.
Charles mişcă din nou din sprâncene.

- Crede-mă, fetiţo, cu cât te ating mai mult In noaptea asta, cu atât mai mult o să te respect mâine-dimineaţă.
Ea chicoti, iar el tocmai îi descheia ultimii nasturi, când uşa din faţă se deschise, iar Kate şi Donovan intrară ciufuliţi şi cu căştile în mâini. Toată lumea înlemni. Kate rămase cu gura căscată, Donovan păru ca lovit de fulger, iar Julia îşi dori să fie moartă.
Charles îşi reveni primul. încheie repede câţiva dintre nasturii Juliei, îndeajuns cât să arate decentă, apoi se sculă în picioare şi o ajută şi pe ea să se ridice de pe podea.
-N-are nici un rost să pretindem că e altceva decât ceea ce pare.
Julia se bâlbâi:
- Kate, îmi pare atât de rău că... că...
- Nu, noi suntem cei care ar trebui să-şi ceară scuze, zise Kate, palidă la faţă. Tocmai ne-am întors din Annapolis, şi ne-am gândit să trecem pe la tine, ca să vedem dacă vrei să iei cina cu noi. N-ar fi trebuit... vreau să zic... nu mi-a trecut prin cap că...
-Că un copil adult care are cheia nu poate intra neanunţat în casa în care a crescut, o ajută Charles. O atitudine de înţeles. în cazul de faţă, toate erorile de judecată îmi aparţin.
Cu buzele albe, Donovan dădu să spună ceva, dar Kate îl înşfăcă de braţ şi îl trase după ea.
-Noapte bună. Eu... sper să aveţi amândoi o seară plăcută.
După ce uşa se închise, Julia se prăbuşi pe canapea şi îşi îngropă faţa în palme. Charles se aşează alături şi îşi petrecu un braţ pe după umerii ei.
-îmi pare foarte rău, Julia. Cred că să fii prins aşa de copii e mai rău decât să fii prins de părinţi. Şi este numai vina mea.
Ea nu mai putea să continue astfel.
-Sunt la fel de vinovată ca tine. Puteam să fi spus nu. Aşa că... o s-o spun acum. Mai bine mai târziu decât niciodată.
El încremeni.
- Pui capăt relaţiei noastre?
-Nu începe vorbă că nu m-am bucurat de timpul petrecut împreună, dar îmi...

- îţi este ruşine să fii văzută cu mine.
într-un fel, aşa era. Să fie prinsă cu el de către Kate şi Donovan părea o negare a căsătoriei care fusese esenţa vieţii ei aproape patruzeci de ani.
-îmi pare rău, Charles. Simplul adevăr este că, în acest moment, sunt prea... prea răvăşită ca să fiu cuiva de folos.
Atitudinea jucăuşă de mai devreme a lui Charles dispăru, iar el îşi arătă fiecare minut al vârstei sale.
-Am crezut că ne face amândurora bine să fim împreună. în orice caz, pentru mine aşa a fost. Dar eu am avut ta dispoziţie câţiva ani de singurătate, în care să ajung să-mi doresc şi altceva, adăugă el şi se ridică. Pentru tine e prea curând, şi, din punctul tău de vedere, cel mai important lucru legat de mine este că eu nu sunt Sam. Nu pot schimba asta şi n-aş face-o nici dacă aş putea.
Un singur cuvânt din partea ei l-ar fi împiedicat să plece, însă era un cuvânt pe care ea nu-l putea rosti. Ea avea o identitate - una definită de durere. Adolescenta care chicotise era o străină.
- Mulţumesc mult că ai încercat să mă ajuţi. Eu... aş vrea să fi putut primi totul mai bine.
- Oamenii se vindecă fiecare în modul propriu şi în timpul de care are nevoie. Cred că e cel mai bine să nu ne mai vedem deloc. Adio, Julia.
în vreme ce el se îndrepta spre curtea din spate, ca să-şi ia câinii, ea se prăbuşi din nou pe canapea, ghemuin- du-se nefericită într-un colţ. Avea să lase vreodată în urmă starea asta înnebunitoare, schimbările de dispoziţie şi singurătatea disperată care l-ar exaspera şi pe un sfânt? Poate, într-o zi.
Dar, deocamdată, nu putea crede că asta avea să se întâmple vreodată.
Donovan era pe punctul de a exploda când Kate îl trase afară.
-Doamne, Dumnezeule, Kate, cum a putut? îşi puse casca. Şi Charles cum a putut? Nu m-am gândit niciodată că ar fi genul de om care să se dea la văduve îndurerate.
Se urcă pe Harley şi îl ridică de pe cric, apoi răsuci cheia în contact.

- Suie-te!
Motorul se trezi la viaţă cu un răget când el lovi furios pedala.
Kate îşi amintea ca prin ceaţă ziua în care Tom făcuse acea dezvăluire. Atunci, Donovan fusese cel care o trăsese afară, dar furia îi era familiară.
„E nebun de furie, iar eu n-am de gând să mai suport." Se aplecă în faţă şi opri motorul, apoi scoase cheia din contact.
-Nu plecăm nicăieri până nu te calmezi, Donovan, zise ea în liniştea bruscă. în halul în care eşti, o să ne ucizi pe amândoi înainte a străbate jumătate din drumul spre Ruxton.
- Dă-mi cheile!
- De ce ai luat-o razna? Eu sunt cea care tocmai şi-a găsit mama pe punctul de-a fi dezbrăcată de avocatul familiei. Ai vreo ciudată reacţie oedipiană?
El lovi cu mâna ghidonul motocicletei.
- La naiba, Kate, nu face pe psihanalistul cu mine!
Ea tresări. Nesiguranţa îngrozitoare a ceea ce s-ar putea întâmpla în continuare era cu mult mai rea decât fusese orice rană fizică. Era vremea să schimbe scenariul.
- Patrick, mai devreme ai spus că vrei să ai un viitor cu mine. Asta n-o să se întâmple decât dacă o să reuşeşti să te controlezi mai bine. Supărarea e normală, dar terorizarea şi intimidarea nu sunt acceptabile.

Chipul lui se albi, şi, vreme de o clipă înfricoşătoare, ea habar n-avu ce urma să facă el.
- Iisuse! îşi înclină capul şi îşi scoase casca, apoi îşi trecu prin păr degetele tremurătoare. Cu siguranţă, Kate, ştii cum să loveşti în plex.
-Asta nu-i o luptă. E mai mult o călătorie de o mie de leghe care începe cu un singur pas. Şi, dacă vrei să faci această călătorie împreună cu mine, va trebui să-mi dovedeşti că te-ai schimbat.
Muşchiul maxilarului zvâcni, dar, încet, tensiunea se risipi din trupul lui rigid.

- îmi pare rău, Kate. Mă tot gândesc că am făcut progrese în a-mi ţine firea. Expiră îndelung. Iar apoi se întâmplă ceva de genul ăsta.
- Situaţiile care implică sex şi femeile din viaţa ta par să-ţi stârnească stranii reacţii primitive.
-Primitivismul nu descrie nici pe departe ceea ce simt. Sentimentele mele faţă de Julia nu sunt oedipie- ne. Presupun că-s mai degrabă filiale. Din moment ce Sam nu mai e aici, ca să-şi protejeze femeia, simt că ar trebui s-o fac eu. O tâmpenie, nu-i aşa?

-Aşa-i. Nu te învinovăţesc că eşti şocat. Şi eu sunt. Adică, ea e mama mea, cu toţii creştem gândind că ne-a adus barza şi că sexul n-a existat până să-l descoperim noi. Dar viaţa amoroasă a Juliei este, în fond, treaba ei, nu a noastră. Şi nu e ca şi cum Charles ar fi vreun căpcăun sau un prădător sexual. Ei au fost prieteni din- totdeauna. Charles este un om deosebit de drăguţ şi un văduv foarte convenabil. înţeleg de ce au fost atraşi unul de altul.
- Dar Sam a murit de doar două luni!
-Oamenii reacţionează foarte diferit la durere.
Ce drept am eu să-mi critic mama când ea m-a susţinut întotdeauna?
Kate îşi dădu seama că ea considerase dintotdeau- na dragostea şi sprijinul mamei sale drept ceva de care nu se îndoia.
Tatăl ei, care fusese atât de des plecat cu afaceri, era părintele după a cărui apreciere tânjise ea. Putea măcar să accepte alegerile mamei ei.
- După ce m-ai părăsit... cât timp a trecut până ai avut o relaţie cu un alt bărbat?
- Chiar vrei să ştii?
El se uită în altă parte.
- Probabil că nu.
-Au trecut mai mult de doi ani până să ies la o întâlnire. Şi mai mult de patru până să găsesc pe cineva cu care să vreau să mă culc. Te simţi mai bine ştiind că nu m-am implicat imediat într-o altă relaţie?
-Nu prea. Asta îmi arată cât de tare te-am rănit.

Ea îl lovi în coaste.
- în regulă, Romeo, e rândul tău să spui cât timp ţi-a luat până să te întorci în ring.
-Mai mult de un an. Mai puţin de patru. A fost un lucru al naibii de bun că n-am ştiut unde să te găsesc. Probabil aş fi dat într-o nebunie cu adevărat primejdioasă dacă ai fi fost în apropiere. Luni de zile, am fost sigur că, dacă te-aş putea întâlni faţă în faţă, dacă ţi-aş putea vorbi, teaş convinge să te întorci acasă.
-Acesta este motivul pentru care am divorţat de la distanţă. Mi-a fost teamă că, dacă ne-am afla în aceeaşi încăpere, fie ea şi biroul avocatului, mi s-ar părea atât de firesc, de corect să fiu cu tine, încât aş sări imediat în foc. Şi, dacă s-ar fi întâmplat asta, nu ştiu dacă aş fi avut forţa să scap din nou.
Degetele lui se încleştară pe ghidonul motocicletei.
- Nu suport gândul că, indiferent de situaţie, oricât de furios aş fi fost, aş fi putut... Hristoase, nici măcar nu pot să spun aşa ceva.
Ea avu o viziune de coşmar în care ţinea cuţitul în mână, tăişul ascuţit ca briciul fiind mânjit de sânge.
-Nu ştiu dacă a fost noroc sau înţelepciune, dar ce era mai rău nu s-a întâmplat. îşi încheie geaca. Eşti în regulă? Mi se face frig şi foame.
-Mda, sunt în regulă. întinse din nou mâna. Vă- zând-o că ezită, spuse încet: Jur, şi Dumnezeu mi-e martor, că n-o să te mai ating niciodată la furie. Nu mă aştept să crezi imediat asta, dar sper că o vei face întro bună zi.
Ea lăsă cheile să cadă în palma lui şi se urcă pe motocicletă, in spatele lui Donovan. în seara asta, slavă Domnului, nu ajunseseră nici măcar aproape de genul de răbufnire care pusese capăt căsătoriei lor. Ea spusese ce avusese de spus, în loc să nege şi să evite problema, iar el îşi controlase temperamentul într-o situaţie solicitantă din punct de vedere emoţional. Progresul era evident.
în vreme ce îşi petrecea braţele pe după talia lui, fu imposibil să-şi înăbuşe un palid firicel de speranţă.
capitolul 34

O altă zi, un alt oraş. De data asta, Atlanta. Donovan îşi termină sendvişul şi aruncă la gunoi hârtia în care fusese învelit. Să mănânce pe tăblia biroului de la muncă era foarte necivilizat. Totuşi, când se uită în partea cealaltă a biroului înghesuit şi o văzu pe Kate terminând o salată cu paste, trebui să admită că ea părea civilizată.
Telefonul sună, iar el răspunse. Era Brian, un şef de echipă de la PDI care se ocupa de o lucrare din Hono- lulu. După ce află motivul pentru care sunase Brian, înjură în şoaptă.
-Dă-i drumul, închiriază echipament nou, chiar dacă preţul este exorbitant. Nu ne mai permitem alte întârzieri cu lucrarea asta. Şi... fii atent.
-Alte necazuri? întrebă Kate după ce el închise.
- Un incendiu pe şantierul din Honolulu. Un mini- excavator şi un buldozer au fost distruse. N-am pomenit niciodată un asemenea şir de ghinioane, pe atât de multe şantiere. Incendii, accidente, probleme la locul de muncă - am avut de toate.
-A fost cineva rănit?
-Nu, slavă Domnului.
Kate băgă recipientul în care fusese salata, tacâmurile de plastic şi şerveţelele în punga maro în care fuseseră aduse, apoi aruncă totul în coşul de gunoi de lângă masa pe care aranjase toate permisele necesare pentru demolare.
- Asta-i bine. Ghinioanele au obiceiul să vină în grup. în curând, ne va surâde norocul.
- Sper.
în momentele în care devenea superstiţios, Donovan se întreba dacă nu cumva Dumnezeu îi spunea că n-ar trebui să se afle el la conducere. Apoi, îşi amintea de alte accidente petrecute în firmă de-a lungul anilor. Singura diferenţă era că acum multe lucruri mergeau prost simultan. Pură coincidenţă.
-Am rezolvat lista pe care mi-ai dato, continuă Kate. Mai am ceva de lucru la birou sau pot să mă duc pe şantier şi să fac pe şefa în după-amiaza asta?
- Du-te. Aş veni cu tine, dar clientul, Bob Glazer, va sosi aici în aproximativ o jumătate de oră.
întinzând mâna spre cască, ea se ridică.

-Ne vedem mai târziu.
Un gentleman mai în vârstă, într-un costum sobru şi cu o pălărie de modă veche, deschise uşa.
- Iertaţi-mă, rosti el cu un accent sudic moale. Dumneavoastră sunteţi cei de la Phoenix Demolition?
- Da, noi suntem, spuse Kate. Intraţi.
Bărbatul intră urmat de o femeie în vârstă cu chip drăgălaş, care purta o rochie înflorată şi ţinea în mână o geantă mare.
-Am o întrebare pe care o veţi considera foarte prostească, rosti el.
- Mă îndoiesc, replică Donovan. îmi plac întrebările trăsnite.
- Numele^meu este Wilffed Bowen, iar aceasta e soţia mea, Essie. în weekendul acesta se fac cincizeci de ani de când ne-am căsătorit aici, în hotelul St. Cyr.
- Da? zise Kate pe un ton încurajator.
-Wilffed vrea să-mi facă o bucurie, rosti doamna Bowen. Când am auzit că vă pregătiţi să demolaţi hotelul, l-am rugat să mă aducă aici pentru o ultimă vizită.
-îmi pare rău, doamnă Bowen, dar procesul de dezmembrare a clădirii a început deja, spuse Donovan. Nu va arăta aşa cum vi-l amintiţi.
-Nimic nu mai arată, dragă. Sala de bal a fost deja golită?
- De fapt, cred că acea zonă e încă intactă, zise Kate. V-aş putea duce acolo, dar va trebui să purtaţi căşti de protecţie.
- O cască de protecţie! O, vai, ce amuzant! rosti veselă doamna Bowen. Putem merge chiar acum?
Donovan se uită la ceas. Mai avea timp până la sosirea lui Glazer.
-Acum ar fi bine. Echipa se află în pauza de masă, aşa că în clădire e linişte. După ce vor reveni la treabă, va fi prea mare gălăgie pentru a-ţi aduna gândurile.
După ce se prezentă şi-l prezentă şi pe Donovan, Kate scoase dintr-o cutie căştile pentru vizitatori şi le dădu soţilor Bowen. Wilfred şi-o puse pe a lui cu demnitate plină de seriozitate, în vreme ce Essie părea atât de drăguţă, încât ar fi putut poza pentru o reclamă.

Kate ieşi prima şi îi conduse prin piaţetă către hotelul St Cyr. După ce îşi croi drum prin holurile presărate cu moloz, grupul ajunse la destinaţie, unde descoperi că sala era prăfuită şi murdară, dar intactă.
Essie îi dădu ocol fără grabă, cu privirea aţintită către tavanul înalt cu stucatură.
-îţi aminteşti petrecerea de la nunta noastră, scumpule?
-O, da, Essie Mae, spuse el cu blândeţe. Mi-o amintesc foarte bine.
Essie scoase un obiect mare din geantă.
- Nepotul meu cel mai mic mi-a împrumutat această drăcovenie a lui, radiocasetofon a zis că se numeşte, iar fiica mea mi-a dat o casetă. V-aţi supăra foarte tare dacă am dansa pentru ultima oară aici?
-Fireşte că nu, spuse Kate.
-Wilfred, scumpule, poţi face asta să meargă?
Soţul ei se încruntă privind câteva momente micile butoane, apoi îl apăsă pe cel de pornire. Ritmurile săltăreţe ale unei trupe renumite umplură încăperea.
Essie îi dădu lui Kate un aparat foto micuţ.
-Ne-aţi putea face nişte poze, vă rog? Ca să le arătăm familiei, la petrecerea aniversară din acest weekend.
Ea începu să fotografieze, în vreme ce Essie şi soţul ei dansau cu graţia căpătată în deceniile în care trecuseră prin viaţă împreună. în lumina slabă a sălii de bal, era uşor să-ţi imaginezi cum arătaseră în ziua nunţii lor.
Donovan încercă să-şi închipuie cum avea să arate Kate peste patruzeci sau cincizeci de ani. Ar avea părul argintiu, pielea fragilă întinsă peste osatura minunată şi acel zâmbet. Ar fi frumoasă.
După ce termină de făcut poze, Kate puse aparatul lângă radiocasetofon.
-Domnişoară Corsi, îmi acordaţi acest dans? întrebă Donovan.
Ea clipi.
- Domnule, am fost prezentaţi aşa cum se cuvine?
-Nu. Eu sunt tipul cel rău care a intrat pe furiş la petrecere, spuse el.
-Minunat. Am o slăbiciune secretă pentru tipii răi.

El îi apucă mâna dreaptă cu stânga lui, cealaltă mână poposind pe talia ei suplă, chiar deasupra curelei grele. Cu cască de protecţie, cămaşă de lucru din denim peste tricou şi cu jeanşi, Kate era la fel de elegantă precum debutanta care fusese odinioară. Donovan îi invidiase pe tinerii cu care dansase în seara când se cunoscuseră. Dar ea îşi încheiase seara alături de el, aşa că el fusese norocosul. în tăcere, se rotiră prin sală. Dacă aceasta ar fi fost o întâlnire adevărată, el ar fi strâns-o în braţe, astfel încât capul să i se odihnească pe umărul lui, iar el să simtă legănatul ritmic al trupului ei lipit de al lui. Simplul gând îl făcu să respire precipitat. La naiba, fusese o idee bună când ea insistase să nu fie atinsă, căci, cu cât se atingeau mai mult, cu atât el îşi dorea mai mult să facă dragoste cu ea. în vâltoarea pasiunii, poate că el ar reuşi
cu adevărat să se revanşeze pentru trecut. Păcat că aceasta era doar o pauză neobişnuită în mijlocul unei zile de lucru, nu o întâlnire sau o ocazie potrivită pentru a o seduce.
Muzica se opri. Kate îşi coborî braţele, dar nu se îndepărtă. Câteva secunde bune se uitară unul în ochii celuilalt Mugetul unui miniexcavator trezit la viaţă la etajul de deasupra rupse vraja. Kate se întoarse spre soţii Bowen.
-V-aţi sincronizat minunat cu pauza lor.
-Mulţumim că ne-aţi îngăduit să avem momentul nostru de romantism. Essie zâmbi în timp ce punea în geantă aparatul foto şi radiocasetofonul. Dumneata şi tânărul dumitale să nu uitaţi niciodată să vă oferiţi câte un răgaz pentru romantism. Vă ajută să treceţi peste vremurile grele.
în timp ce Kate roşi, Wilfred spuse cu sinceritate:
- Essie, alături de tine n-au existat niciodată vremuri grele. Tu ai fost mereu cea mai dulce din Dixie .
-Vedeţi de ce l-am păstrat în toţi anii aceştia? replică Essie zâmbind.
-Vă conduc înapoi la birou, zise Donovan. Trebuie să mă întâlnesc cu clientul nostru acolo, în câteva minute.
- Este timpul să ne întoarcem la treabă, fu Kate de acord.

în vreme ce Donovan conducea vârstnicul cuplu afară, se gândi la comentariul făcut de Essie Bowen în legătură cu răgazul pentru romantism. îi plăcea mult această idee. Alt oraş, altă clădire pe care s-o dărâme prin implozie. Kate nu s-ar fi plictisit niciodată de munca la PDI, dar deja depăşise stadiul de novice entuziasmată, aşa că acum totul i se părea firesc. Era născută să facă lucruri nebuneşti - sau măcar să dărâme clădiri. în ciuda eforturilor depuse de părinţii ei pentru a face din ea o femeie cizelată, se simţea mult mai plină de viaţă, mai ea însăşi pe un şantier decât la un bal.

Hotelul St. Cyr era o construcţie solidă, aşa că erau necesare multe calcule atente şi o pregătire temeinică pentru ca acesta să cadă exact în mijlocul haosului de zgârie-nori. Iniţial, de acest proiect se ocupase Sam, aşa că Donovan se văzuse nevoit să facă propriul studiu al clădirii înainte de a finaliza planul amplasării explozibililor. După ce afla tot ce era de aflat, aveau să se întoarcă amândoi în Baltimore, un şef de echipă de la PDI urmând să se ducă acolo pentru a supraveghea restul pregătirilor.
Când o dusese pe Dinah la Julia, înainte de plecare, Kate avusese ocazia să arate că a trecut peste momentul stânjenitor de sâmbătă, când ea şi Donovan îşi aleseseră un moment nepotrivit pentru a trece pe-acolo. Ca un adevărat triumf al comunicării în lumea bună, nici una dintre ele nu vorbise deschis despre acel subiect, Kate dând de înţeles că n-avea nici o intenţie s-o judece pe mama ei, în vreme ce Julia o lămurise clar că relaţia cu Charles se încheiase. Kate nu era foarte sigură ce simţea în privinţa aceasta. O parte egoistă din ea se simţise uşurată la auzul veştii. Şi totuşi, cum putea o fiică să fie bucuroasă că mama ei pierduse un sprijin real într-una dintre cele mai dificile perioade ale vieţii? Kate îşi propusese ca, la întoarcerea în Baltimore, să stea de vorbă cu mama ei.
Se duse la subsol, unde un excavator făcea suficient zgomot pentru a scula morţii, în vreme ce rupea bucăţi mari din pereţii care nu asigurau rezistenţa. Kate petrecu câteva minute cu Gil Brown, şeful de şantier local,

revăzând ceea ce trebuia făcut înainte de demolare. Din fericire, Brown se mişca repede şi mai lucrase pe un şantier PDI. Deocamdată, treburile decurgeau foarte bine. Brown se duse sus, lăsând-o pe Kate în subsol cu excavatorul. Kate dădu ocol locului, care era cu totul nou pentru ea. Iniţial, subsolul fusese împărţit într-un labirint de camere de depozitare şi de serviciu. Excavatorul rupsese deja mai mult de jumătate dintre pereţii despărţitori, cu o violenţă care făcuse să se crape tencuialaşiînparteaopusăapivniţeifaţădeloculîncarese afla excavatorul.
Trecând lumina lanternei de-a lungul uneia dintre camerele de depozitare, se decise s-o examineze mai îndeaproape când o fisură din tavan îi atrase atenţia. Grinda de acolo părea mai lată decât celelalte. Exact genul de deviaţie care putea afecta planul de amplasare a explozibililor.
Un cufăr vechi şi greu de lemn se afla lângă unul dintre pereţi, aşa că îl trase sub crăpătură şi se sui pe el pentru a vedea mai bine. Folosiridu-se de o şurubelniţă pe care o avea la centură, îndepărtă tencuiala ca să ajungă la grindă. Excavatorul lovi unul dintre masivii stâlpi de susţinere cu atâta forţă, încât Kate simţi vibraţiile prin cufărul de lemn. Se încruntă. Omul care manevra utilajul era un roşcat cu chipul inexpresiv, care părea să creadă că putea demola clădirea de unul singur. Era cazul să aibă o mică discuţie cu el înainte de a urca la parter.
Excavatorul lovi un alt stâlp. De data aceasta, tavanul de deasupra ei se cutremură. Făcu mai mult decât să se cutremure. Hristoase, cobora spre ea...
Nu avu timp să ţipe înainte ca tavanul să se prăbuşească, afondând-o în uitare.
Ameţită, Kate deveni conştientă de faptul că era captivă într-un întuneric zdrobitor. încercă să se mişte, dar nu putu. Era oare paralizată? Nu, era pur şi simplu ţintuită sub o greutate atât de mare, încât abia putea respira. Instinctiv, încercă să tragă aer în piept pentru a striga după ajutor. Apăsarea se înrăutăţi pe dată. O, Dumnezeule, avea o greutate atât de mare pe piept, că nu putea respira. Nu putea respira!

îşi controla reacţia panicată. Nu putea să-şi mişte capul, care era întors spre stânga şi fixat aşa, dar faţa nu îi era acoperită, aşa că putea trage aer în piept dacă nu inhala prea adânc.
După ce îşi recăpătă oarecum stăpânirea de sine, îşi evaluă poziţia. Căzuse pe spate şi zăcea pe podeaua
de beton rece, ţintuită acolo de ceva drept. Turtită ca un specimen pe o lamelă de laborator.
Cu toate că era zgâriată şi zdruncinată zdravăn, nu simţea nici o durere adevărată. începând cu degetele de la picioare, îşi încordă precaută fiecare muşchi din corp. Totul părea să funcţioneze. Huruitul mecanic al excavatorului răsuna cu aceeaşi intensitate ca atunci când tavanul se prăbuşise, aşa că probabil trecuse puţin timp. Fusese năucită de şoc, nu leşinase din pricina unei răni la cap.
Lespedea care o ţintuia pe podea era înclinată de la dreapta la stânga. Partea stângă a corpului şi cutia toracică îi erau apăsate atât de tare, încât simţea că începeau să-i amorţească. Partea bună era că putea să-şi mişte mâinile şi să-şi ridice puţin braţele, mai ales în partea dreaptă. Iar întunericul nu era absolut O lumină slabă se prelingea pe sub marginile lespezii, ceea ce era mult mai bine decât să fie captivă într-o beznă desăvârşită. Numai Dumnezeu ştia unde ajunsese lanterna ei.
Oare exista vreo şansă să scape de-acolo cu forţe proprii? Făcu o încercare de a împinge lespedea. Câteva fragmente de moloz se desprinseră din marginile temniţei ei, iar particule de praf îi căzură pe faţă, dar nu reuşi să mişte acea greutate. Se gândi că, şi dacă ar fi avut o poziţie mai bună, lespedea era mult prea grea pentru ca ea să o poată îndepărta.
Cu grijă, pipăi cu mâna dreaptă în jur. Degetele ei atinseră lemn rupt. Dacă n-ar fi existat îngustul spaţiu creat de cufăr, ar fi fost zdrobită. Mulţumi cerului pentru vechile cufere solide.
Excavatorul se apropie. Brusc îngrozită, Kate îşi dădu seama că, atunci când excavatorul avea să ajungă în încăperea în care se afla ea, operatorul utilajului urma să

încarce pur şi simplu maldărul de moloz în cupa de oţel a utilajului - sfârtecând-o pe ea în două.
Se gândi să ţipe, dar, chiar dacă ar fi reuşit să-şi umple plămânii cu aer pentru a scoate un strigăt puternic, nimic nu se putea auzi din cauza zgomotului excavatorului. Deci nu putea nici să se mişte, nici să ţipe. Avea să-i remarce careva lipsa înainte ca blestematul de excavator să ajungă prea aproape? Probabil că nu.
Duşumeaua vibră când excavatorul lovi un alt stâlp de susţinere. Lespedea coborî un milimetru, reducân- du-i şi mai mult capacitatea de a respira. Panica o cuprinse când îşi dădu seama că mai avea câteva minute până să moară. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de îngrozită, nici măcar când stătuse atârnată pe marginea puţului lifturilor, în clădirea din Las Vegas.
Confruntarea cu moartea o făcu să privească viaţa în simplitatea ei pură. Nu existau prea multe lucruri pentru care să-i pară rău, dar toate regretele ei erau legate de oameni. Ar fi trebuit să facă eforturi mai mari pentru a umple prăpastia dintre ea şi tatăl ei şi a menţine relaţia cu mama ei, în timpul anilor petrecuţi în California.
Şi ar fi trebuit să-şi asume riscul în privinţa lui Do- novan atunci când avusese ocazia. Temerile şi îndoielile pe care le simţise de când se întorsese acasă fuseseră justificate, dar Rachel avusese dreptate - ea evitase intimitatea. Numai înfruntând focurile mocnite ale căsătoriei ei distruse s-ar fi putut elibera. Acum, poate că era prea târziu. Măcar dacă ar putea să-l cheme pe Patrick, să-i ceară scuze pentru eschivările ei laşe...
Să-l cheme! Blestemându-se că nu-şi amintise mai de- vreme de staţie, bâjbâi cu mâna dreaptă până dădu de aparatul de la curea. Părea să nu fi fost distrus.
înjură din nou când constată că nu-l putea aduce în dreptul gurii pentru a vorbi. Preţ de o clipă, simţi nevoia să plângă de disperare sau de furie. Dacă operatorul ex-cavatorului nu lua o pauză şi nu oprea motorul înainte de a ajunge în camera aceea, ea avea să moară. „Papa, de asta te-ai temut - că voi muri la fel cum ai murit tu?"

Fu învăluită de o senzaţie stranie de calm, aproape ca şi cum Sam s-ar fi aflat acolo, învelind-o la culcare, aşa cum făcuse când ea era foarte mică. Dacă murea aici, azi, avea să afle dacă exista un tunel de lumină la capătul căruia aşteptau spiritele oamenilor dragi. Dacă da, Sam avea să fie acolo, cu siguranţă.
Dar, fir-ar să fie, ea nu era pregătită să moară! Mai făcu o încercare disperată de a mişca lespedea. De data aceasta, cufărul pârâi zdravăn, iar lespedea coborî dureros de mult
O sudoare rece îi acoperi chipul când îşi dădu seama că eforturile ei puteau duce la sfărâmarea cufărului, rezultatul fiind letal pentru ea.
Mâna ei atinse din nou aparatul de emisie-recepţie. Atât de aproape, şi totuşi atât de departe.
Apoi, îşi dădu seama că butonul pentru transmisie era sub degetul ei. Nu putea ridica aparatul la gură, dar putea apăsa butonul. Asta urma să producă un clic în celelalte aparate din reţea. Oamenii care lucrau în interiorul clădirii nu aveau, probabil, să audă din cauza zgomotului demolării, dar sunetul ar trebui să fie audibil la staţia radio din biroul de pe şantier. Cu puţin noroc, Donovan încă era acolo.
începu să apese în neştire butonul, transmiţând singurul mesaj în codul Morse pe care îl ştia.
„Te rog, Doamne, fă să-l audă cineva!"
capitolul 35
După ce îşi luă rămas-bun de la soţii Bowen, Donovan abia avu timp să facă nişte cafea proaspătă şi să-şi revadă notiţele înainte de sosirea lui Bob Glazer. Bărbat perspicace şi afabil, Glazer era unul dintre cei mai importanţi dezvoltatori din sud. Şi, dacă îi plăcea cum se desfăşura treaba, atunci PDI avea ca şi asigurate mai multe lucrări.
Evident, Glazer dorea ca acea clădire să fie demolată cât mai repede posibil, pentru a putea începe construcţia la tumul de birouri care avea să-i ia locul. Acum, că Donovan terminase de evaluat structura, putea estima cu acurateţe cât urma să dureze fiecare fază a demolării. Discutau programul, când îşi dădu seama că radioul scotea sunete

ciudate. îşi notă în minte să verifice mai târziu despre ce era vorba.
întâlnirea era aproape pe sfârşite, când sunetele îi atraseră din nou atenţia.
- Scuzaţi-mă, auziţi acele clicuri?
-Da. Ce-i cu ele? Glazer ascultă. Trei clicuri repezi. Trei lente. Trei şi mai rapide.
Se uitară unul în ochii celuilalt.
- SOS. Donovan înjură, apoi apucă receptorul staţiei radio. Atenţiune, verificare radio! Vă rog să-mi spuneţi numărul şi locaţia.
Câteva secunde mai târziu, Gil Brown rosti:
-Unitatea unu, nivelul patru.
O altă voce, a celui de-al doilea şef de echipă zise:
-Unitatea doi, nivelul trei.
Urmă o alta, a altui şef de echipă:
-Unitatea trei aici, la nivelul unu.
Unitatea patru era Kate, iar el era unitatea cinci când se afla în clădire. Dar, după al treilea răspuns, urmă tăcerea. „Kate, unde naiba eşti?" Vorbind în receptor, Donovan rosti:
-Unitatea patru, raportează.
Drept răspuns, din receptor se auziră câteva clicuri rapide.
- Kate, îţi merge prost aparatul?
Radioul răspunse cu o altă serie de clicuri. în intervalele în care se transmitea, auzi în fundal zgomot de utilaj. Deci aparatul funcţiona bine. Atunci de ce nu vorbea Kate? Pentru că nu putea.
- Un clic pentru da, două pentru nu. Ai necazuri?
Un clic.
-Am priceput. Donovan se uită la clientul lui. Mă duc în hotel. Asociata mea pare să aibă probleme.
- Desigur. E mai important. Pot să vă ajut cu ceva?
-Dacă ştiţi nişte rugăciuni, adresaţi-i câteva lui
St. Cyr. Luând-o la fugă, Donovan îşi scoase staţia şi strigă: Ştie cineva unde e Kate?
Trei voci răspunseră simultan, spunând că nu era la etajul lor. Donovan se răsti:
- A văzut-o cineva după prânz?

-Am vorbit cu ea în subsol, replică Gil Brown. A rămas acolo când eu am urcat.
Donovan intră în hotel.
- Kate, eşti la subsol?
Un clic.
Hristoase, excavatorul distrugea pereţii acolo! Goni pe scări, cu inima bubuindu-i de frică.
Mai mult de jumătate din subsol era spaţiu deschis acum, plin de moloz. în stânga lui, utilajul sfărâma pereţii despărţitori cu cupa lui de oţel. Donovan se năpusti în câmpul vizual al operatorului, fluturându-şi braţele. Roşcatul aproape că dădu peste el până să-l observe şi să oprească excavatorul.
-Opreşte motorul! strigă Donovan.
Operatorul îi dădu ascultare. Cu vocea foarte puternică în tăcerea bruscă, Donovan întrebă:
- Kate e aici?
-Am văzut-o mai devreme, dar nu de curând. Bănuiesc că a urcat
- Ia o pauză, îi ordonă Donovan. Vorbi din nou la radio pentru a face un anunţ general: Ne lipseşte un muncitor. Opriţi toate utilajele.
Motorul unui miniexcavator de la etaj se opri, urmat, o clipă mai târziu, de altul. în hotel se aşternu o linişte bruscă. Ameninţătoare. încet, Donovan se răsuci, cercetând pivniţa cu privirea. Grămezile de moloz adunate de excavator erau pretutindeni. Dumnezeule, spera că ea nu se afla sub una dintre ele. Dacă utilajul ar fi trecut peste ea...
- Kate, te afli în zona pivniţei unde pereţii n-au fost dărâmaţi încă?
Un clic.
- în colţul nord-vestic?
O pauză, apoi două clicuri.
El se răsuci şi se îndreptă spre colţul sud-estic. Fără să folosească radioul, strigă:
- îmi auzi vocea?
Un clic.

Mergând repede, pomi pe coridorul care lega încăperile rămase în acest capăt
- Mă auzi mai bine? strigă el.
Un clic.
Văzuse diverse obiecte lăsate acolo când hotelul fusese închis, dar nimic suficient de mare pentru a ascunde o persoană. Ajunse în dreptul unei camere de depozitare al cărei tavan căzuse pe jumătate, într-o singură lespede masivă. Sfinte Iisuse, putea supravieţui cineva sub asta?
- Kate, aici eşti?
De data aceasta, îi auzi vocea înfundată:
-Aici sunt şi mai mult sau mai puţin teafără. Nu este atât de rău pe cât pare. Un cufăr susţine cea mai mare parte a greutăţii.
Prea tensionat pentru a analiza raţional care era cea mai bună metodă de a o elibera, îşi băgă mâinile sub marginea lespezii şi se opinti. încordându-şi picioarele, spinarea şi braţele, ridică bucata de tavan căzută şi o împinse folosind marginea aflată pe duşumea ca pivot.
Trupul ghemuit al lui Kate apăru la vedere. în vreme ce lespedea se lovi de perete şi se sparse în bucăţi neregulate de ipsos şi lemn, el se lăsă să cadă lângă ea.
-Kate?
Ea se chirci, cuprinsă de un acces de tuse când primele guri frenetice de aer îi băgară praf în plămâni. El o sprijini în vreme ce ea se chinuia să respire.
Tremurând violent din pricina răcelii podelei umede, se ridică în şezut.
- Mulţumesc.
Uşurarea lui se transformă în furie. De ce insista ea să facă o muncă atât de primejdioasă? Simţi nevoia s-o zgâlţâie până îi clănţăneau dinţii...
îngrozit de sine, alungă gândul şi o strânse în braţe în timp ce o amintire din copilărie îi veni în minte. Se urcase pe acoperiş pentru a recupera pisica unui vecin, dar alunecase şi căzuse pe pământ. In vreme ce zăcea acolo, părinţii lui ieşiseră în fugă din casă. Mama lui începuse să plângă de uşurare când văzuse că era teafăr, însă tatăl lui explodase furios. Zgâlţâindu-l cu răutate pe Donovan, îşi ameninţase

fiul că, dacă avea să mai facă vreodată o asemenea prostie, urma să-l omoare în bătaie.
Acesta fusese modelul masculin cu care crescuse Donovan: un bărbat îşi putea arăta furia, dar nu putea să dea dovadă de sentimentalism. în ciuda influenţei mamei lui şi a propriilor jurăminte că el avea să fie altfel, cumplitul adevăr era că el semăna mult cu tatăl lui. Hristoase, era un prost! Când sentimentele lui ameninţau să scape de sub control, lucru care se întâmplase regulat cât fusese cu Kate, el răspunsese prea adesea cu furie, reacţie mult mai masculină şi mai acceptabilă decât lacrimile sau temerile. Legătura era atât de afurisit de evidentă acum.
Din pragul uşii, cineva rosti:
-Al naibii să fiu, ai văzut cum a urnit asta?
-Cântărea probabil peste trei sute de kile, spuse o altă voce.
Donovan îşi dădu seama că se strânsese lumea în jurul lor - şefii de echipă, plus operatorul excavatorului şi câţiva muncitori de la parter. Până şi Bob Glazer venise, purtând o cască de protecţie.
Privirea lui se îndreptă spre lespedea pe care o îndepărtase. Dumnezeule mare, nu era de mirare că oamenii îl priveau impresionaţi. Meritul adrenalinei. Pentru a o ajuta pe Kate, ar fi mutat Everestul din loc.
- Cum te simţi?
Părul îi era încâlcit şi plin de praf, iar pe chip avea dâre de mizerie, dar izbuti să afişeze un zâmbet chinuit
- Sunt în regulă. Serios. Am avut noroc. Partea stângă mi-e puţin amorţită, dar aproape că-mi trece acum, că sângele mi s-a pus în mişcare.
El o ajută să se ridice.
- S-ar fi chemat că ai avut noroc dacă evitai să fii turtită ca o insectă pe un parbriz.
Ea se clătină puţin când se sprijini pe piciorul stâng, dar se mişcă fără să simtă durere. încă ţinând-o de braţ, el rosti:
- Eşti un magnet pentru necazuri.
-Unii dintre noi sunt pur şi simplu talentaţi. Mereu am considerat că trebuie să mă vâr până-n gât în ceea ce fac.

Remarca ei stârni râsete uşurate. Aceştia erau oameni care ştiau cât de aproape era dezastrul la fiecare lucrare pe care o făceau.
Donovan îi spuse lui Kate:
- Ştiu că mănânci armătură la micul dejun, dar tot o să te duc la spital, să-ţi facă un control.
-Nu e necesar. în plus, n-ai timp. Termenul-limită al acestui proiect este prea aproape.
Chicotind, Glazer păşi în încăpere.
- O femeie pe sufletul meu. Dar, pentru fericirea mea şi a companiei mele de asigurări, daţi-mi voie să vă duc la o clinică din apropiere, pentru o examinare rapidă. Apoi, o să vă las la hotel. Oricine a stat îngropat de viu merită să se odihnească până la finalul zilei.
Kate suspină anevoie.
-Trebuie să recunosc că aş cam încheia ziua asta de lucru.
Donovan ar fi preferat s-o ducă el la spital, dar aşa părea mai bine.
- în regulă, dar te rog să mă suni imediat dacă sunt complicaţii.
-N-o să fie. Apropo, verificam grinda aceea când a căzut tavanul. E de două ori mai groasă decât celelalte, fapt ce îţi va afecta calculele.
El lumină cu lanterna spărtura din tavan şi văzu că ea avea dreptate.
-O să caut şi altele.
Nu se putu abţine să nu surâdă. Kate era fiica lui Sam până în măduva oaselor.
Gil Brown rămase în urmă după plecarea lui Kate şi a celorlalţi.
- E prietena ta, Donovan?
- Fosta soţie.
- Poate că ar trebui să foci ceva ca să nu mai fie fostă.
Donovan îşi scoase casca şi îşi trecu degetele încordate prin părul încâlcit.
- Mda. Poate că ar trebui.
Glazer sună mai târziu, de pe telefonul din maşină, pentru a-i spune că examinarea clinică a lui Kate nu scosese la iveală nici o traumă serioasă. Când o lăsase la hotel, ea

declarase că intenţiona să facă o baie şi să tragă un pui de somn, nu neapărat în această ordine. Donovan nu avea de ce să stea îngrijorat din pricina ei.
Cu toate astea, el îşi isprăvi treaba cât putu de repede. Adanta era ticsită de o convenţie a constructorilor de locuinţe, aşa că ajunseseră să se cazeze într-un mic hotel de lux, în apartamentul nupţial, care era atât de scump, încât preferase să plătească jumătate din buzunar, în loc să treacă toată cheltuiala pe factura PDI. Fiind apartament nupţial, nu avea două dormitoare, ci o canapea extensibilă în living. Dormise pe ea în noaptea anterioară, iar Kate se culcase în dormitor.
în schimb, apartamentul avea o mulţime de dantele şi de oglinzi. Când îl inspectaseră cu o zi în urmă, amândoi se amuzaseră de decoraţiunile care îl făceau să arate ca o cutie de bomboane. în seara asta, Donovan se plimba prin încăpere ca un tigru nervos. Nu se vedea nici urmă de Kate, aşa că deschise încet uşa dormitorului, aşteptându-se s-o găsească dormind.
Patul cu baldachin de dantelă era răscolit, dar gol. încruntându-se, privi în jur. Uşa de la baie era închisă, şi un huruit uşor de auzea de dinăuntru. Bătu la uşă.
- M-am întors. Ce faci acolo, profiţi de jacuzzi?
Huruitul încetă.
- Fireşte. E foarte plăcut pentru muşchii îndureraţi. Poţi să-mi faci un serviciu?
- Sigur că da. Ce-ţi trebuie?
- în minibar se află o sticluţă de vin roşu. Poţi să o deschizi şi să mi-o aduci, te rog? înainte ca imaginaţia lui să apuce să o ia razna complet, ea adăugă: Sunt într-o ţinută decentă. Sau relativ decentă.
întrebându-se ce naiba însemna asta, Donovan se apropie de minibar. Se pare că fuseseră două sticluţe, pentru că una de chardonnay stătea goală pe bar. Scoase sticluţa cu zinfandel din frigider, îi desfăcu capacul şi deschise uşa spaţioasei băi.
Fu întâmpinat de un val de aer cald şi parfumat, dar nu asta îl făcu să încremenească locului. „Relativ decentă" însemna că ea stătea întinsă în cada roz, cu părul strâns în

creştetul capului şi cufundată în spumă. Practic, se vedea doar de la umeri în sus - dar gândul că era goală sub stratul sclipitor de spumă făcu să i se usuce gura.
Avea cearcăne sub ochi, dar tot arăta minunat.
-Nu m-am gândit că se formează aşa repede spumă intr-un jacuzzi dacă pui spumant de baie. Nu pot lăsa jeturile pornite mai mult de două minute continuu.
El innală aerul cu parfum de trandafiri. Era ameţitor de feminin şi de romantic.
-Cu siguranţă, hotelul face tot posibilul să-şi merite banii plătiţi de cei aflaţi în luna de miere.
- Bănuiesc că majoritatea oaspeţilor sunt părinţi care angajează pe cineva să aibă grijă de copil pentru o noapte şi vin aici pentru o evadare romantică.
El turnă vinul, concentrându-se asupra paharului ei. Să studieze pielea lăptoasă care se vedea prin spumă ar fi fost masochism pur.
Tocmai era pe cale să plece, când observă o rană pe obrazul ei drept.
-Am crezut că n-ai fost rănită.
-Doar o arsură cauzată de frecare. Asta şi câteva vânătăi, atâta tot. Uimitor.
întinse mâna spre paharul cu vin, spuma cu irizări prelingându-i-se de pe braţ. El încercă să nu dea atenţie faptului că mişcarea îi expuse jumătate din sânul drept.
-Ţi-au dat vreun sedativ la clinică? Dacă da, probabil n-ar trebui să bei.
-Mi-au spus să iau ibuprofen. Ceva uşor.
- Ei bine, vezi să nu adormi aici.
Mâna lui era pe clanţă, când ea rosti pe un ton ezitant:
-Ce-ai zice să-ţi iei şi tu o băutură şi să vii lângă mine?
Probabil nu-şi dorea decât să stea de vorbă, pentru a-şi alunga tensiunea de după accident. Putea face asta.
- O să-mi iau o apă minerală.
După ce ieşi din baie, îşi descheie cămaşa şi o folosi pentru a-şi şterge transpiraţia de pe faţă. Se simţea ca şi cum tocmai ar fi petrecut o noapte la tropice.
Se descălţă şi aruncă ghetele deoparte, trimiţând şi şosetele după ele. După ce umplu un pahar cu gheaţă din

găletuşa pe care ea o lăsase pe bar, îşi turnă o bere de ghimbir şi se întoarse în baie.
Ea sorbi o gură de vin.
-Ai idee de ce a căzut bucata aia de tavan pe mine? Chiar n-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.
El se aşează pe duşumea, cu spatele sprijinit de uşă, şi îşi ridică un genunchi.
-M-am uitat după ce ai plecat. Termitele au slăbit foarte tare căpriorii. Undele de şoc create de excavator au fost ultima picătură. A fost pur şi simplu ghinion că te-ai aflat dedesubt când gravitaţia a învins.
-Un accident din care scapi teafăr nu se cheamă ghinion.
-Ai avut cam prea multe accidente în scurta perioadă pe care ai petrecut-o muncind la PDI. Ar trebui să-ţi interzic accesul pe şantiere.
în loc să se ia la harţă cu el, ea spuse:
- Şi tu ai avut nenumărate accidente şi de câteva ori ai scăpat milimetric, nu-i aşa? îmi amintesc de câteva de pe vremea când eram căsătoriţi şi presupun că oricum nu-mi spuneai totul pentru că nu voiai să-mi fac griji.
-Ar fi trebuit să ştiu că nu puteam să te păcălesc.
-Care a fost cel mai periculos accident care ţi s-a întâmplat?
Bulele coborâseră aproape de nivelul sfârcurilor. El îşi îndepărtă privirea.
- Dă drumul la jeturi, pentru a creşte nivelul spumei, şi apoi îţi voi povesti.
Roşind, ea se conformă. El se apucă să facă înmulţiri în gând pentru a-şi distrage atenţia până când ea opri jeturile de apă. După ce o privire furişă îi confirmă că bulele îi ajunseseră până la umeri, se uită din nou la ea.
-Ce mai rea a fost o întâmplare imposibil de prevăzut, nu un accident predictibil. Risipeam resturile de dinamită după o explozie, ca să le putem arde, când a apărut un dement care a scos un pistol şi a tras în explozibili.
- Dumnezeule, ce s-a-ntâmplat?
-O explozie dată naibii. Pentru că eram îngenuncheat, cea mai mare parte a suflului a trecut peste mine. Dar nu toată - a fost suficientă forţă ca să mă arunce mai bine de

douăzeci de metri. Am avut vreo două coaste fisurate, mi-am pierdut parţial auzul la o ureche, iar inelul de la colegiu mi-a fost smuls de pe deget. Dar nu mă plâng. Am scăpat uşor.

- Ce s-a întâmplat cu omul care a declanşat explozia?

-A murit. Un obsedat de explozii frustrat. Amintindu-şi, îşi lipi paharul rece de frunte. Se întâmplase în Phoenix, într-un august, şi fusese mai cald decât în flăcările iadului. Se pare că a vrut să omoare pe cineva de la PDI fiindcă paznicii noştri îl împiedicaseră să fure nişte explozibili de pe şantier. Nu l-a deranjat să se facă bucăţi încercând să se răzbune.

-Şi tu îmi spui mie că atrag necazurile. Eu doar am căzut într-un puţ de lift şi am fost trântită de un tavan. Pe tine, cineva a încercat intenţionat să te arunce în aer.

-Ai dreptate.

Kate îşi încrucişă braţele pe marginea căzii.

- Când ai fost atât de aproape de moarte, ţi s-a întâmplat ca viaţa să-ţi treacă prin faţa ochilor? Te-ai gândit la problemele nerezolvate?

- Ca să fiu sincer, nu. Acel incident s-a sfârşit înainte de a avea timp să mă gândesc la astfel de lucruri. Tu te-ai gândit la aşa ceva azi?

-Da. Paharul ei de vin era gol, aşa că îl puse lângă perete. Probabil vrei să te speli de transpiraţie şi de praf. De ce nu vii lângă mine? Cada e suficient de mare pentru amândoi.

-Dumnezeule, Kate! Cât ai băut?

- Doar două pahare cu vin. Nu suficient pentru a mă îmbăta. Trase adânc aer în piept. Doar atât cât să îndrăznesc să... să-ţi propun asta.

Cuvintele ei declanşară un val de căldură care îl năuci.

-Nu începe ceva ce nu vrei să termini.

-Nu intenţionez asta. Ochii ei se închiseră pentru o clipă. Când zăceam sub lespedea aceea, întrebându-mă dacă aveam să mă sufoc sau să fiu zdrobită sub greutatea ei, mi-am dat seama că regretul meu cel mai mare este că mi-a fost prea frică să... să fiu cu tine. încă mi-e frică, şi numai Dumnezeu ştie dacă va ieşi ceva bun din asta... dar acum

ştiu că este un risc pe care va trebui să mi-l asum, fiindcă altfel nu mi-o voi ierta niciodată.
- Eşti sigură de asta?
- Sunt sigură.
El îşi scoase tricoul şi îl aruncă într-o parte.
-Atunci, cam mia, să sperăm că e suficientă apă în cada aia pentru a spăla toată povara celor doisprezece ani.
capitolul 36
Deşi apa era caldă, pe Kate o apucă tremuratul când îl văzu pe Donovan scoţându-şi tricoul. Anii de muncă în construcţii îi formaseră muşchi puternici pe piept şi pe braţe, dar îi şi adăugaseră o cicatrice sau două.
Ei nu-i venea să creadă că, după săptămâni în care îşi reprimase cu încăpăţânare atracţia faţă de el, avusese în sfârşit curajul - sau nebunia - să-şi înfrunte temerile.
El descheie nasturele pantalonilor. înainte de a continua să se dezbrace, se aplecă şi îşi lipi cu tandreţe buzele de zgârietura de pe obrazul ei.

-Eşti încordată ca un arc. Nu-i prea târziu să te răzgândeşti. Dar în curând va fi.
Ea îşi petrecu mâna pe după gâtul lui şi îşi răsuci capul, lipindu-şi buzele de ale lui. „Patrick, Patrick." I-ar fi recunoscut buzele, sărutul, oriunde în lume. Calde, ferme, familiare. Se sărutaseră atât de mult cândva. Săruturi din pasiune, unele din afecţiune, unele ca simplu simbol al faptului că erau uniţi.
Acesta fii un sărut lent, blând, de bun venit şi de explorare. Ea putu simţi dorinţa din el. Teama fu înlocuită de alt fel de tensiune.
-N-o să mă răzgândesc. îţi promit! şopti ea. Se sili să se uite la cicatricea subţire, aproape invizibilă, care cobora dinspre umăr pe braţ, până aproape de cot. La vederea ei, i se formă un nod în stomac. îşi trecu vârful degetului peste linia slab conturată. Dar tu, Patrick? Eşti sigur că vrei să fii atât de aproape de cineva care te-a înjunghiat?
El o apucă de mână şi i-o duse, preţ de câteva secunde, în dreptul inimii lui.

-Singurul rău pe care mi l-ai făcut vreodată, Kate, este cel pe care te-am determinat să mi-l faci.
Se părea că el învăţase câte ceva despre răbdare în toţi anii ăştia. în loc ca primului sărut să-i urmeze al doilea, el se trase spre capătul opus al căzii. Nivelul apei crescu când picioarele lui musculoase le cuprinseră pe ale ei. îşi îndoiră amândoi genunchii pentru a încăpea comod în cadă.
-Cred că asta-i o treabă care trebuie făcută cu seriozitate. îi mângâie interiorul coapsei cu laba piciorului. Senzual. Sexy.
-Cada asta pare mult mai mică decât atunci când o singură persoană se afla în ea.
îşi puse mâna pe glezna lui şi o ridică încet pe gambă.
-Apropierea e tot ce se urmăreşte. Apropo de asta, n-am fost singur în ultimii zece ani, dar am făcut de curând analize şi investigaţii, aşa că poţi fi sigură că n-am nici un virus oribil.
-Acelaşi lucru e valabil şi în cazul meu. Şi partea cu contracepţia a fost rezolvată, adăugă ea şi roşi.
O femeie modernă nu ar trebui să se încreadă în spusele unui bărbat ai cărui hormoni urlau, dar era vorba despre Patrick. Cu toate că o rănise mai mult decât oricine, ştia că putea avea absolută încredere în el. La fel cum şi el putea să aibă încredere în ea.
Apucând buretele care plutea în cadă, îşi frecă puţin trupul. Gândindu-se că era posibil ca lui să-i placă jeturile de apă, ea dădu drumul la jacuzzi. El se lăsă pe spate în cadă, în vreme ce curenţii se învârtejeau în jurul lui.
- E tare plăcut. Ar trebui să mă răsfăţ aşa mai des şi acasă. De obicei, fac doar duş.
Mâna lui urcă pe piciorul ei, trecând din exterior pe interior, în timp ce se apropia de genunchi. îi mângâie apoi alene interiorul coapsei cu încheieturile degetelor.
Plăcerea izbucni în ea. Era nevoie de atât de puţin ca el s-o excite.
-Duşurile sunt bune pentru spălat părul. Băile sunt pentru relaxarea adevărată.
- Sunt dornic să mă relaxez.

- Este ciudat că, prima oară când am fost împreună - şi nici măcar nu era o întâlnire adevărată! -, sexul a fost atât de relaxat şi de firesc. Acum, sunt încordată toată.
-Nu e atât de ciudat. Palma lui coborî pe glezna ei la fel de blând cum îi şi vorbi: în seara aceea, acţionam amândoi din instinct - unul superior, nu pur şi simplu hormonal. Ştiam că ar trebui să fim împreună. Dar atât de multe s-au întâmplat de-atunci. Nu-i deloc surprinzător că mintea ta are îndoieli serioase.
-Gândesc prea mult. Asta obişnuiai să-mi spui, şi aveai dreptate.
- La fel ca orice altceva, să gândeşti poate fi bine sau rău. Suspină. Nu te pot învinovăţi fiindcă bănuieşti că sunt o sursă de necazuri. Am reuşit să distrug o relaţie care era un dar de la Dumnezeu.
Cât zăcuse captivă şi înfricoşată sub dărâmături, se gândise cât de laşă fusese în relaţia cu el, dar îşi dăduse seama şi de alte lucruri dificile.
- Există destulă vinovăţie, Patrick, şi de-o parte, şi de alta. Eu am gestionat greşit situaţia, de la bun început. Ţi-am găsit scuze, m-am învinovăţit pe mine că nu eram suficient de înţelegătoare, juram că am să mă străduiesc mai mult. Şi... şi poate că n-am privit niciodată problema cu destulă seriozitate pentru că împăcările erau mereu fantastice.
Cu alte cuvinte, dintr-un amestec de motive, unele bune, altele proaste, determinase într-o oarecare măsură propriul abuz.
- Sexul grozav era o modalitate de a ascunde problemele sub preş. Faptul că încă exista atâta pasiune între noi îmi dădea de înţeles că nu se petrecea nimic cu adevărat rău, spuse el. De asemenea, era o scuză pentru a nu face ceva în legătură cu comportamentul meu. Din moment ce îmi satisfăceam femeia, eram probabil un bărbat adevărat.
Şi ea avusese aceeaşi credinţă nerostită că pasiunea era semn că aveau o relaţie solidă.
- Când lucrurile au degenerat cu adevărat, m-am prăbuşit. Dacă aş fi fost mai vitează şi mai deşteaptă, aş fi

rămas în Maryland şi aş fi încercat să repar căsătoria noastră, în loc să fug cât de departe şi cât de repede am putut. Nu aveam decât noţiunile de „da“ şi „nu“. Da, căsătoria asta funcţionează. Sau nu, nu mai are nici o şansă. „Poate" nu exista în vocabularul meu.

- Nu te învinovăţi, Kate. Poate că lucrurile nu puteau fi reparate atunci. Poate că am avut nevoie de aceşti ani în care să ne maturizăm şi să învăţăm. Mi-ar plăcea să cred asta.

Ea ridică spumă cu mâinile şi o privi prelingându-se din palmele făcute căuş. Atât de multe bule perfecte, cu irizaţii minunate. Oare avea el dreptate, lucrurile se petrecuseră aşa cu un scop?

- Şi mie mi-ar plăcea să cred asta.

-Kate, vreau ca nimic din seara asta să nu-ţi amintească de... ultima oară. Aşa că tu vei iniţia totul, vei face ce vrei, atunci când vrei. Tu eşti la comandă.

Ea pricepu cu uimire înţelesul vorbelor lui, îşi dădu seama că el pusese degetul pe rana anxietăţii ei ascunse. Căsătoria lor se destrâmase din cauza unui conflict care îşi avea rădăcinile în disperare, posesiune şi putere, nu în iubire. Ea putuse să locuiască şi să muncească împreună cu Donovan negând tot ce simţise în acea zi, dar, în seara aceasta, avea să-i fie imposibil s-o mai facă. Aşa că el făcea tot posibilul să o lase pe ea să dicteze totul.

- Să fiu la comandă. îmi place ideea.

După ce opri jeturile de apă, se trase spre capătul celălalt al căzii. Se urcă pe el, sânii frecându-se de pieptul lui, trupul odihnindu-i-se uşor pe al lui.

- E mult mai plăcut decât să fiu victimă.

îşi frecă nasul de el, lingându-i trupul, trecându-şi mâinile peste umerii lui largi şi peste părul negru de pe piept. îşi lipi buzele de partea de sus a cicatricii lăsate de cuţit. Dincolo de parfumul ameţitor de trandafiri, identifică mirosul lui. Unic, incitant.

- îţi aminteşti de seara de pe plaja din Antigua, în luna de miere?

- Fireşte. Lumina lunii şi nebunie.

Trupul lui se însufleţi sub ea, mâinile lui coborând pe spinarea şi pe şoldurile ei mătăsoase..
Ea se strecură sub el, plutind în apă. îl gustă şi îl atinse, ca şi cum fiecare centimetru pătrat de piele fierbinte trebuia să se imprime în prezent şi să-i aducă aminte de trecut.
-Am încercat să te uit, dar n-am putut
Erecţia lui era o apăsare catifelată pe pântecele ei, dură şi inconfundabilă. Se frecă de ea, aţâţându-se în aceeaşi măsură în care îl aţâţa pe el. Donovan o apucă de şolduri şi o trase spre el.
-Ah, cara mia. îţi jur că amintirea a ceea ce-mi faci este impregnată în ADN-ul meu.
Ea dorise putere, iar acum o avea. Nu puterea forţei fizice, ci a pasiunii împărtăşite, a dorinţei care îi înfierbânta sângele. Ea se răsuci şi ajunse din nou pe el, sărutându-l şi frecându-se de el, şi mângâindu-1, abia venindu-i să creadă că erau cu adevărat împreună după atâţia ani. Probabil că era cel mai realist vis pe care ll avusese toată viaţa ei. Totuşi, el era prea real, prea prezent pentru a nega adevărul.
Când nu mai putu suporta aşteptarea, îşi ridică şoldurile, apoi îl trase în ea. Căldură satinată, promisiuni extraordinare. El gemu şi se arcui în sus, tot trupul devenindu-i rigid când se îngropă şi mai adânc în ea.
Era atât de bine, de firesc să-l aibă în ea. îşi afundă o mână în părul lui, iar cu celălalt braţ îi cuprinse talia în vreme ce trupul ei îl conducea în dansul primordial al penetrării şi al retragerii. Nu ştia unde se termina ea şi începea el, ci doar că împreună erau unul singur, uniţi prin pasiune şi plăcere pură. Timpul încremeni, înlocuit de o armonie superioară în vreme ce el îşi potrivi ritmul cu al ei. Nimeni nu se îmbinase niciodată atât de bine cu ea, nimeni, nimeni...
Timpul îşi reveni cutremurându-se atunci când ea fu cuprinsă de convulsii, izbindu-se incontrolabil de el. El se eliberă în ea, braţele lui cuprinzând-o cu fermitate în vreme ce el scoase un geamăt prelung, de satisfacţie pură. Apogeu şi desăvârşire. Kate nu se mai simţise completă de aproape zece ani.
Ameţită de uşurare, se lăsă pe pieptul lui.

- Dumnezeule, Patrick, mi-a fost atât de dor de tine. Atât de cumplit de dor.
- Cara. îi sărută tâmpla, obrazul, urechea. Carissima. „Cea mai dragă." întotdeauna, el păstrase cuvintele de alint pentru cele mai intime momente. Preţ de câteva bătăi de inimă, Kate se afundă în acea stare de bine. Euforia dispăru însă rapid. Aflase că pasiunea era la fel de arzătoare ca întotdeauna. Nu era nici o surpriză, din moment ce tensiunea sexuală clocotise între ei.
Dar mai aflase şi că dorinţa nu era suficientă, în secret, sperase că, dacă avea curajul să se pună într-o situaţie vulnerabilă, temerile aveau să-i dispară ca prin farmec, iar ei aveau să poată să fie cei de-acum, fără umbrele trecutului între ei. în loc de asta, frica se cristalizase în cumplita convingere că ea se clătina pe marginea abisului. Că iubirea pentru ei avea s-o coste sufletul.
încotro aveau să se îndrepte? Spiriduşul pasiunii scăpase din sticlă şi nu avea să mai intre înapoi. Ea nu-şi imagina cum ar mai putea ei doi să locuiască sub acelaşi acoperiş fără să fie iubiţi, dar nici nu-şi putea închipui că umbrele s-ar dizolva pur şi simplu şi că ea ar îndrăzni să-şi ia un angajament pe viaţă.
îşi aminti că el nu-i cerea asta. El voia să testeze ce era între ei, dar sexul grozav nu însemna că el era interesat să se însoare din nou cu ea. Fuseseră dintotdeauna compatibili fizic. însă asta nu fusese de-ajuns atunci, aşa că poate el avea să decidă că nu era de-ajuns nici acum.
Era un gând remarcabil de eliberator.
Donovan o mângâia visător pe Kate, sperând că ea nu avea să se urnească niciodată de-acolo. Era greu de crezut că trecuseră atât de mulţi ani de când nu mai făcuseră dragoste. Cum de putuse trăi fără ea?
Cu mare, mare chin.
Telefonul de pe măsuţa de toaletă sună, distrugându-i starea de bine. Gemu când ea se ridică şi ieşi din cadă.
-Nu pleca! protestă el. Oricine ar fi poate să lase un mesaj pe robot
-Nu putem sta în cadă pentru totdeauna. Ne-am zbârci ca nişte prune uscate.

-Ţie ţi-ar sta bine.
Cu apa picurând de pe ea, Kate răspunse la telefon când acesta sună a treia oară.
-Alo? O, bună seara, domnule Glazer. Drăguţ din partea dumneavoastră că aţi sunat. Mă simt bine. îşi îndreptă privirea spre Donovan. Tocmai am făcut o baie foarte relaxantă. Mâine voi fi ca nouă.
Din moment ce nu prea mai avea rost să stea singur în cadă, Donovan ieşi şi îşi înfăşură un prosop în jurul şoldurilor. Apoi, luă un altul şi începu să şteargă curbele elegante ale spinării lui Kate. îi plăcuse mereu să-i vadă părul strălucitor curgându-i liber pe umeri, dar trebui să admită că-i plăcea şi delicata linie a cefei expusă atunci când părul ei era strâns în creştetul capului.
Ea îşi ţinu răsuflarea când îi ocoli coapsa cu prosopul şi îl coborî încet, absorbind picăturile de apă.
- Da, Donovan a trecut să vadă cum mă simt. Este foarte... conştiincios.
El îi examină trupul pe îndelete, fiecare detaliu. Silueta ei era un pic mai plină. Mai sexy ca oricând. Dar se încruntă când văzu vânătăile pe care le căpătase în ziua aceea. Avea o pată vineţie imensă pe şoldul cu care lovise podeaua şi altele mai mici intr-o mulţime de alte locuri. Sărută uşor fiecare semn, dorindu-şi să le poată face să dispară.
Apoi, pentru că era în apropiere, atinse unul dintre sfârcuri cu limba, dându-i roată până se întări. Respiraţia lui Kate se acceleră. îşi luă repede rămas-bun şi închise telefonul.
- E foarte urât din partea ta, Donovan.
- Serios?
îşi îndreptă atenţia spre celălalt sân.
- Foarte serios. Ai zis că, în seara asta, eu iau toate deciziile.
-A vorbit gura fără mine.
Expiră, iar respiraţia lui caldă i se prelinse pe piele.
- Ei bine, n-am numai reproşuri la adresa gurii tale. Dar e rândul meu să te şterg.
- Pot îndura aşa ceva.
îi scoase clipsurile care îi ţineau părul strâns, bucu- rându-se de cascada şuviţelor strălucitoare. Ea se feri înainte ca

el să se mai poată juca şi luă un prosop. Kate fu foarte minuţioasă. Până să termine de şters, având grijă să nu neglijeze nici o parte vitală a corpului, el era gata să se retragă în dormitor.
Ea tocmai întindea mâna spre clanţă, când el o atrase într-un sărut. După o clipă, ea se desprinse din îmbrăţişare.
-Eşti într-o dispoziţie foarte... bucală, şi ştii ce înseamnă asta.
-Mai mult sex sălbatic? întrebă el plin de speranţă.
Ea îi azvârli celălalt halat de baie.
- A venit vremea să sunăm la room-service şi să cerem de mâncare.
Şi ce putea fi mai bine decât o seară liniştită, petrecută împreună, conştienţi că patul îi aştepta?
Mai târziu, el nu-şi putu aminti despre ce vorbiseră la cină; ştia doar că era mai mulţumit decât fusese vreodată în toată viaţa lui. Sau poate se simţise mulţumit pe vremea când fuseseră căsătoriţi, dar nu recunoscuse senzaţia până când nu dispăruse.
Treptat, îşi dădu seama că ea nu-i împărtăşea pe deplin starea de spirit. Cu toate că era prietenoasă şi nu-i evita atingerile dese, vorbi puţin, iar în ochii ei întunecaţi exista o umbră pe care el n-o putea descifra, îi luă mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei, şi o trase mai aproape.
-Tot doamna decide?
Ea îi mângâie faţa cu vârfurile degetelor.
- Cred că e rândul tău să preiei conducerea.
El îi dezlegă dintr-o mişcare cordonul halatului.
- Ştii foarte bine ce vreau să iniţiez.
- în anumite privinţe nu te-ai schimbat deloc.
Cu o unduire a umerilor, Kate lăsă halatul să-i cadă. Un perete întreg era acoperit cu o oglindă, creând două Kate, o multiplicare a minunăţiilor.
Dorinţa îl cuprinse pe Donovan cu o fierbinţeală insuportabilă. Se simţea ca şi cum, vreme de aproape zece ani, zăcuse în deşert, iar setea de ea nu putea fi niciodată astâmpărată. Cuprinzându-i chipul în palme, o sărută iar şi iar, sorbindu-i esenţa până când fierbinţeala îi cuprinse pe amândoi.

Apoi, o ridică în braţe şi o duse în dormitor, aşezând-o pe patul cu baldachin de dantelă. în întunericul luminat de lumânări, îşi folosi talentul, răbdarea şi cunoaşterea intimă pentru a o ţine la marginea extazului, până când ea scânci de dorinţă.
Făcură dragoste ca nişte creaturi sălbatice, rostogo- lindu-se şi zvârcolindu-se, pierzându-se şi regăsindu-se, până când forţele le secătuiră, iar ei rămaseră îmbrăţişaţi, gâfâind epuizaţi. Totuşi, deşi trupul îi era îndestulat, Donovan simţea că durerea din adâncul sufletului nu voia să dispară.
Se rostogoli pe partea lui, adăpostind-o în braţele sale. Era atât de plăcut so ţină aşa, încât fu tentat să rămână tăcut, să nege ceea ce-i spunea instinctul. Dar, dacă evita adevărul, atunci un viitor comun nu putea intra în discuţie.
- Nu eşti cu totul aici, nu-i aşa? zise el şoptit
- Poate că... sunt aici atât de mult cât pot fi. Unele părţi par să fi dispărut pentru totdeauna.
Partea numită iubire? El îşi îngropă faţa în părul ei mătăsos, inhalând parfumul de trandafiri.
-Tot îţi este frică de mine?
-Eu... Nu mi-e chiar frică de tine. Mai degrabă... mi-am pierdut curajul.
în ciuda replicii ei pline de tact era evident că ea se mai temea puţin. Donovan ura faptul că ea era înspăimântată de el, dar n-o putea condamna.
-Aş vrea să pot jura că am trecut peste furia primejdioasă. Dar nu cred că pot. Tot ce pot să-ţi promit este că nu te voi mai lovi niciodată. Dar loviturile fizice nu sunt întotdeauna cele mai rele, nu-i aşa?
-Foarte adevărat. încrederea este un lucru atât de fragil. Este uşor s-o distrugi, iar apoi poate deveni imposibil so mai refaci vreodată.
Cuvintele rostite încet îl izbiră ca nişte cuie bătute într-un coşciug. Vreme de câteva ore, simţise că problemele trecutului fuseseră rezolvate şi nu mai rămăsese de făcut decât să stabilească detaliile modului în care aveau să-şi împletească din nou vieţile.

Acea speranţă tocmai se spulberase. îşi încordă braţul petrecut peste talia ei.
-Te iubesc, Kate! Asta no să se schimbe niciodată.
Ea îşi îngropă faţa în pernă, iar el îşi dădu seama că plângea. O mângâie cu blândeţe, cu o mişcare lentă, circulară, dorind să dizolve tensiunea pe care o simţea în ea.
- E chiar atât de rău, cara? Sigur nu este.
-încă sunt o laşă, Patrick. Faci atât de mult parte din mine. Dacă tu te tai, eu sângerez. Dar, dacă ar fi să rămân cu tine, asta m-ar distruge. Nu-mi pot imagina cum ar fi să trăim restul anului împreună, ca nişte îndrăgostiţi, iar apoi să ne despărţim. Totuşi, acum, că am făcut dragoste, cum am putea să stăm sub acelaşi acoperiş şi să n-o facem din nou? Eu... cred că ar trebui să mă întorc în California acum, înainte ca lucrurile să se înrăutăţească.
N-o putea pierde acum. Nu din nou.
O întoarse cu faţa la el, strângând-o în braţe şi legănând-o încetişor.
-Nu te pripi, Kate. Am ajuns atât de departe în două luni. Cred că mai departe decât şi-a imaginat oricare dintre noi că e posibil. Acordă-ne timp.
Ea nu răspunse, dar nici nu se îndepărtă. în vreme ce o ţinea la pieptul lui, Donovan găsi alinare în acest gând.
Ea nu o luase la fugă.
capitolul 37
Kate dormea adăpostită de un trup cald şi solit când telefonul o făcu să sară din somn. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi aminti unde se afla şi pentru a-şi da seama că nu era un vis.
Ţârtt! Apucă telefonul.
-Alo?
Vocea lui Luther Hairston întrebă:
- Donovan e acolo, Katie?
Ceasul arăta că nu era nici 5.00 a.m., iar ea şi Luther erau pe acelaşi fus orar. Probabil că se întâmplase ceva foarte rău.
- Da, dar, dacă e vorba despre afaceri, mă interesează şi pe mine.

- E vorba despre afaceri. S-a produs o explozie de gaze la Concord Place.
- La naiba! Ţi-l dau imediat pe Donovan.
Aprinse veioza de pe noptieră. Băgând telefonul în pernă, spuse:
-E Luther. A fost o explozie de gaze la Concord Place. O să iau al doilea telefon.
în drum spre living, ridică un halat de pe jos, îm- brăcându-l din mers. In spatele ei, Donovan înjură în şoaptă, apoi ridică telefonul.
-A fost cineva rănit, Luther?
în receptorul telefonului de pe birou, Kate auzi:
-Nu, slavă Domnului! Totuşi, clădirea patru a fost serios avariată. Circa o treime s-a prăbuşit, iar partea rămasă în picioare este instabilă ca un castel din cărţi de joc. Va trebui so dărâmăm imediat.
-A fost o explozie accidentală? întrebă Donovan.
-Anchetatorii de la pompieri abia au început investigaţia, aşa că nu se ştie. Conductele de gaz explodează din când în când.
-Dar, date fiind problemele cu acea lucrare, crezi că e posibil ca lucrurile să stea altfel.
- Pare o coincidenţă. Compania de gaz a oprit livrarea când chiriaşii au părăsit clădirea, dar n-ar fi fost prea greu să fie repomită.
Să fi fost acest accident legat de celelalte probleme cu care se confruntase PDI? Din moment ce protestatarii doriseră să salveze Concord Place, Kate nu-şi imagina de ce unul dintre ei ar putea încerca să-l arunce în aer. Dar individul anonim împătimit de explozii, care îşi vârâse coada şi la Jefferson Arms şi îl ucisese pe Sam, putea fi nerăbdător să mai facă şi alte rele.
-Când putem intra în clădirea patru, ca să începem lucrul? întrebă Kate.
- Probabil că abia mâine. Dar am fost deja sunat de la biroul primarului. O să vrea să fie dărâmată în zece minute, dacă nu chiar mai repede, spuse Luther. Primarul dorea ca acest proiect să fie un beneficiu pentru imaginea sa, nu să-i afecteze în rău reputaţia.

- Până la sfârşitul zilei de azi, ar trebui să termin cu planul pentru plasarea explozibililor la hotelul St. Cyr, aşa că pot să iau un avion diseară, zise Donovan. Kate poate să rămână în Atlanta şi să supravegheze pregătirile mâine. Dacă îmi amintesc corect programul, Ted îşi va termina treaba în Chicago mâine după-amiază. Poate veni aici după aceea, ca să preia lucrarea de la hotel, iar Kate se va întoarce acasă.
- Da, aşa rămâne. Kate îşi făcu nişte însemnări pe un blocnotes. Din fericire, testamentul lui Sam îngăduia despărţiri temporare, precum aceasta. O să-i las lui Janie un mesaj, ca să rezolve cu biletele de avion imediat ce ajunge la birou.

După câteva minute de discuţii tehnice, Luther închise. Din dormitor, Donovan zise:

- Presupun că, înainte de a stabili programul pentru fiecare, ar fi trebuit să te întreb dacă mai rămâi pe coasta de est.

Ea se aşeză pe pat alături de el.

-Am citit odată că reacţia de tipul „luptă sau fugi" este adânc înrădăcinată în noi, iar o persoană nu ştie dacă e genul care fuge sau care luptă până nu apare ameninţarea unei primejdii. Conform dovezilor, eu am o viteză de fugă care l-ar face mândru până şi pe un iepure. Ori de câte ori sunt cuprinsă de panică, nevoia de a fugi cât mai departe este aproape irezistibilă. Dar nu pot fugi lăsând totul nerezolvat. Nu încă o dată.

- Slavă Domnului pentru asta.

Mâna lui o strânse cu căldură pe a ei.

- Faptul că rămân nu înseamnă că totul este în regulă, Patrick. Eu... nu cred că va mai fi vreodată în regulă.

-Vrei să spui că nu mă vei mai putea iubi niciodată?

Privirea ei căzu pe mâinile lor împreunate. A lui era mare şi cu bătături, cu câteva nuanţe mai întunecată decât a ei. O mână foarte abilă. Una care o rănise foarte tare când o lovise.

Totuşi, el învăţase să stăpânească demonii care îl determinaseră s-o abuzeze. Cu toate că se înfuriase de câteva

ori în ultimele săptămâni, se calmase de fiecare dată rapid, fără să se manifeste fizic. Dar...

-Nu ştiu dacă sunt capabilă să iert atât de mult încât să mă îndrăgostesc, zise ea. Am senzaţia că simplul gând de a mă îndrăgosti mă trage la fund. Cu putere.

- Dragostea nu te trage mereu la fund. Uneori, îţi dă aripi pentru totdeauna.

- Cel mai adesea, nu-ţi dă.

El nu mai insistă, lucru pentru care ea fu recunoscătoare. Să spună că se temea de un abis în mijlocul sufletului ei ar fi sunat chiar şi mai prosteşte decât comentariile ei anterioare.

El îşi puse un braţ pe umerii ei şi o trase aproape.

-Micul dejun vine la cinci şi jumătate, aşa că mai avem aproape o jumătate de oră.

Apoi o sărută, îi desfăcu halatul şi îşi lipi trupul gol de al ei. Nu avea nici un sens să irosească o jumătate de oră.

Umerii lui Kate erau încordaţi când intră din nou în St Cyr, dar, după o oră, accidentul din ziua precedentă era deja o amintire îndepărtată, fără nici o relevanţă. Noaptea pe care o petrecuse cu Donovan reprezenta o amintire mai pregnantă, care îi distrăgea gândurile.

Din fericire, el îşi petrecu o mare parte a zilei la birou, vorbind la telefon sau lucrând la calculator, aşa că ea nu-l văzu decât de două ori. Când drumurile li se încrucişară totuşi, privirile pe care el i le aruncă ameninţară să-i topească inima.

La sfârşitul zilei, după plecarea muncitorilor, el îi chemă pe ea şi pe Gil Brown în birou şi parcurseră împreună planul amplasării explozibililor. După încheierea întâlnirii, Brown plecă, iar Kate rămase să-şi ia rămas-bun de la Donovan. El o cuprinse pe Kate în braţe.

- Puţin praf din molozul construcţiilor începe să mi se pară sexy. îmi doresc al naibii de mult să te fi întors la Baltimore cu mine, în seara asta.

Ea îşi frecă obrazul de umărul lui, cam cum făcea şi Dinah.

-Aminteşte-ţi că zilele din anul ăsta în care nu sun- tem împreună se adaugă la sfârşit.
- Nu vreau să mă gândesc la sfârşituri.
Taxiul lui sosi înainte ca ea să apuce să-i dea vreo replică. El o sărută uşor, apoi se grăbi să iasă, cu geanta de voiaj într-o mână şi cu geanta laptopului în cealaltă. Un minunat exemplu de Homo modernsis, varianta masculină.
După ce Sam îi interzisese lui Kate să lucreze în afacerea familiei, ea se hotărâse să-şi termine facultatea, apoi să îşi facă de lucru pe la PDI până când tatăl ei avea să se obişnuiască s-o vadă acolo. Acum, Donovan, diavol viclean, aplica aceeaşi strategie, comportându-se de parcă erau un cuplu, în speranţa că, în cele din urmă, ea avea pur şi simplu să accepte. Aveau nevoie de o zi în care să stea despărţiţi, pentru a încetini această alarmantă alunecare în rutina căsătoriei.
Deşi Kate ştia că despărţirea era bună, apartamentul de la hotel i se păru foarte gol în acea noapte. Zăcu trează în patul acoperit cu baldachin de dantelă, cu trupul arzând de amintirea nopţii trecute. Chiar înainte de a fi din nou iubiţi, ea se obişnuise deja să-l aibă în preajmă.
Să respire acelaşi aer devenise vital pentru ea.
Kate moţăi tot drumul de întoarcere din Adanta şi regretă că zborul nu era mai lung. Cu toate că ziua de lucru la hotelul St. Cyr fusese obositoare, îi făcuse plăcere să facă pe şefa. Anii în care practicase arhitectura o învăţaseră că a da ordine e mult mai plăcut decât a le urma.
Mama ei o aştepta la poartă.
- Mamă, ce plăcere! O îmbrăţişa pe Julia cu un singur braţ. Plănuisem să iau un taxi până acasă.
- Când Donovan a sunat să întrebe de pisică, a spus că vii în seara asta, aşa că m-am oferit să te iau de la aeroport. Am putea trece prin oraş ca s-o luăm pe Dinah, în drum spre casa ta. Julia luă geanta laptopului de la Kate şi şi-o puse pe umăr. De la Sam, am învăţat că trebuie să-ţi creezi propriile momente de relaxare.
-Nu ştiu cât de relaxată voi fi. Mi-am schimbat hainele întro toaletă de pe aeroportul din Adanta, dar bănuiesc că miros ca un ţap care s-a rostogolit prin ipsos.

- Doamnele nu transpiră, ele strălucesc şi categoric nu miros ca nişte ţapi, rosti mama ei zâmbind.
Intrară în terminalul principal de pe un coridor pe care Kate nu-l mai folosise niciodată. Drumul le duse pe lângă un soclu pe care se afla o gigantică sculptură din sticlă în nuanţa crabului albastru din golful Chesapeake.
- Ce reprezentare minunată a Marylandului.
-Se spune că toate aeroporturile sunt la fel, dar nu-i adevărat. Fiecare are propriul stil. Când eu şi Sam călătoream...
Julia se întrerupse.
- Cum te mai simţi? întrebă Kate.
-Am clipe mai bune şi mai proaste.
Kate dori s-o întrebe mai multe, însă masca de stoicism a Juliei revenise la locul ei. Codul celor din lumea bună: fără afişarea emoţiilor. Se îndreptară spre maşina Juliei fără să mai vorbească.
După ce îşi puse geanta în portbagaj, Kate se cufundă în scaunul pasagerului. Mintea ei începu să rătăcească în vreme ce ieşeau din parcarea etajată şi intrau pe şosea. Codul celor din lumea bună: rezistă, orice-ar fi. Emoţiile puternice sunt dovadă de vulgaritate şi de slăbiciune. Nu le lăsa să se vadă. „Furia este necuviincioasă, dragă." Lecţiile copilăriei sale.
Codul avea plusurile sale, care includeau forţa, dem-nitatea şi integritatea. Dar, uneori, reprimarea sentimentelor era o greşeală, şi poate că aşa stăteau lucrurile şi acum. Kate şi mama ei şedeau alături, ambele la fel de confuze. Poate că puţină deschidere ar fi benefică pentru amândouă. Dumnezeu ştia că lui Kate nu i-ar strica un sfat matern. Dar cu ce să înceapă?
După ce cotiră pe autostradă, Kate spuse:
- Eu şi Donovan am ajuns iarăşi în pat împreună.
După un moment de surpriză, mama ei replică:
- Ce... ce plăcut pentru amândoi. Treaba asta are implicaţii pe termen lung?
- Probabil că nu. Kate îşi trecu degetele peste centura de siguranţă în vreme ce se lupta să găsească vorbele potrivite pentru a mărturisi ce era în sufletul ei. Dacă nu

putea discuta cinstit cu mama ei, avea o mare problemă. Probabil te-ai întrebat de ce am divorţat de Donovan.
- Fireşte. Evident, trebuia să fie ceva care te-a rănit profund. M-am gândit că poate s-a revăzut cu o veche prietenă sau a avut o aventură de o noapte cu ocazia unei călătorii de afaceri... ceva de genul acesta.
- Patrick, infidel?
Acesta era singurul lucru pentru care nu-şi făcuse niciodată griji. La bine şi la rău, el o făcuse întotdeauna să simtă că era singura femeie din viaţa lui. Păcat că gelozia fusese efectul secundar.
Nu era prea târziu să se retragă din această conversaţie. Dar comportamentul de iepure fricos nu avea s-o ducă nicăieri.
-L-am părăsit pentru că era... violent. La început, nu semnificativ, dar lucrurile s-au înrăutăţit progresiv. La sfârşit, a fost... rău. Foarte rău.
- Dumnezeule mare! Eu... îmi vine greu să cred că Patrick te-ar lovi vreodată.
- Să crezi. Până când, în cele din urmă, am ripostat, iar apoi am fugit mâncând pământul.
-Cum a fost posibil ca eu şi Sam să nu ne dăm seama? izbucni Julia. Ştiam de când v-aţi căsătorit că Patrick are anumite asperităţi, dar întotdeauna a părut că îţi este profund devotat. Era... Este un tânăr atât de cumsecade, de grijuliu.
-Foarte adevărat. O inimă bună, care, din păcate, face pereche cu un autocontrol lamentabil. Ceea ce înseamnă că, uneori, o lua puţin razna şi mă lovea.
Julia îşi muşcă buza.
-Motiv pentru care te-ai dus în California, cu gândul de a nu te mai întoarce niciodată acasă. Şi, pentru că n-ai vrut să vorbeşti despre acea situaţie îngrozitoare, nu ne-ai spus de ce ai plecat
-Tăcerea părea cea mai bună soluţie pentru Dono- van, pentru Sam, pentru toată lumea. Şi pentru mine în special. Eu... n-am putut suporta să recunosc public că mă băgasem într-o încurcătură atât de sordidă. Fetele drăguţe din lumea bună nu ajung să fie bătute. A fost mai uşor să fug.

- Dacă Sam şi-ar fi dat seama de ce-ai plecat, n-ar fi lăsat niciodată un astfel de testament. Acum, că ştiu, sunt surprinsă că ai acceptat să-i respecţi condiţia. Ce te-a determinat?
- în inima mea, m-am bucurat de şansa de a mă întoarce şi de a lucra în firmă. La asta s-a adăugat comentariul tău foarte pertinent, cum că ar fi bine să ne rezolvăm problemele din trecut. Mi-am făcut griji din pricina lui Donovan, mai ales la început, dar ştiam că pot pleca la cel mai mic semn că situaţia ar degenera.
- Şi ai avut necazuri? întrebă mama ei.
- Până acum, a fost bine. Tatăl lui a fost un beţiv abuziv, aşa că nu-i de mirare că Donovan are o înclinaţie spre violenţă. După ce ne-am despărţit, şi-a dat seama că alcoolul, chiar şi în cantităţi mici, îi afecta comportamentul, aşa că n-a mai băut deloc. Nu e de mirare că, uneori, era violent, ci că, în cea mai mare parte a timpului, a reuşit să fie un tip atât de cumsecade.
-Deci evitarea alcoolului s-ar putea să fie de-ajuns pentru prevenirea acceselor de violenţă. Faptul că ştii că nu mai bea te face să te simţi în siguranţă?
- Nu chiar. Nu mă pot convinge să am deplină încredere în el.
-Ceea ce ar sta, categoric, în calea unei împăcări definitive. Voi vă doriţi asta?
- Donovan s-ar putea să vrea, însă eu nu ştiu dacă voi putea vreodată să-i acord atâta încredere. în mintea mea există un nod mare şi complicat. Iar eu nu prea mă pot opri să nu mă aştept la un pumn ori de câte ori ridică vocea.
- Doar gândul că el te-ar lovi îmi întoarce stomacul pe dos. Eşti fiica mea, iar el îmi este aproape ca un fiu. Cum s-a putut întâmpla ceva atât de îngrozitor? Julia se opri. Mai există un motiv pentru care nu mi-ai spus niciodată, nu-i aşa? Pentru că n-ai vrut să te confrunţi cu sentimentele mele şi nici cu ale tale.
-Aşa este.
Ajunseră la capătul şoselei interstatale care intra în oraş şi cobora pe Martin Luther King, Jr. Boulevard.

-Nodul acela din mintea ta... E teamă? Supărare? Sau amândouă? întrebă Julia.
-Nu sunt sigură. Amândouă, poate.
- Probabil că iertarea este soluţia. E nevoie de multă iertare de ambele părţi pentru ca o căsnicie să meargă aşa cum trebuie, intre mine şi Sam a existat probabil o ruptură după ce Tom şi-a mărturisit orientarea sexuală, dar am izbutit să ne acceptăm diferenţele de opinie chiar şi atunci, cu toate că a fost cumplit de greu. O ploaie uşoară începu să cadă, aşa că Julia pomi ştergă- toarele. Dacă i-ai putea ierta greşelile lui Patrick, poate că supărarea ar dispărea. Şi, după aceea, poate că ar dispărea şi teama.
- Nu m-a rănit niciodată intenţionat. Ori de câte ori şe întâmpla ceva rău, el era la fel de îngrozit ca mine. încă e măcinat de vină.
Ştergătoarele alunecau pe parbriz într-un ritm lent, hipnotic.
- Poate că tu înţelegi de ce s-a comportat astfel, dar o faci cu capul, spuse Julia. Iertarea înseamnă mai mult decât înţelegere, mai mult decât a trece peste ceva. Iertarea adevărată vine din inimă şi, mai presus de toate, cred că este ceva spiritual. Versiunea lumească a iertării divine. Pentru binele lui, dar şi al tău, merită să-l ierţi pe Patrick pentru ce a făcut. Să dezlegi acel nod din tine.
- Credeam că, în familia Corsi, Tom e responsabil cu chestiunile teologice.
-Asta-i o treabă pragmatică, draga mea, nu doar teorie. Am aflat pe pielea mea că supărarea corodează sufletul. îţi sugerez să te gândeşti la asta.
-Ai aflat din cauza unor probleme serioase pe care le-ai avut cu tata?
Faptul că mama ei presupusese că infidelitatea îi despărţise pe Kate şi Donovan nu era, probabil, întâmplător. Dacă aşa stăteau lucrurile, Kate nu dorea cu adevărat să afle mai multe.
- Căsnicia noastră a fost cât pe ce să se termine când eram însărcinată cu Tom. Dar mama lui Sam mi-a dat un sfat bun - cam ce ţi-am spus eu acum, zise Julia. Ştii ce altceva a salvat mariajul nostru? Mândria mea încăpăţânată. N-am

vrut să recunosc în faţa familiei şi a prietenilor că avuseseră dreptate în privinţa lui Sam. Acest fapt a reprezentat un stimulent suplimentar pentru a accepta şi a-l ierta. Căsătoria noastră a supravieţuit şi a devenit mai puternică decât aş fi visat că e posibil în clipele în care fusese pe punctul de a se încheia.
Ce ciudat era să-şi imagineze că ea nu s-ar fi născut dacă părinţii n-ar fi depăşit situaţia care aproape că îi despărţise. Mărturia mamei era dovada impresionantă a faptului că refacerea unei căsătorii distruse era cu adevărat posibilă.
Dar era Kate capabilă să facă acelaşi lucru? Privi în sinea ei, către locul rănit din sufletul său, unde erau ascunse cele mai dureroase secrete, şi recunoscu că Julia avea dreptate: încă era supărată din pricina abuzurilor lui Donovan. Mintea ei ajunsese să înţeleagă, ba chiar simţea compasiune faţă de suferinţa lui. Dar, îngropat adânc în ea, exista un miez de supărare. Ea nu-l iertase din inimă, pentru că inima ei încă sângera.
Străzile alunecoase din cauza ploii erau aproape pustii la această oră. Pe măsură ce cărămizile şi betonul făceau loc cartierelor rezidenţiale pline de verdeaţă, Kate se gândi la vorbele mamei ei, răsucindu-le pe toate părţile. Iertarea avea sens - dacă reuşea să-l ierte. Partea asta avea să fie dificilă. Dar măcar oferea o şansă pentru viitor.
Abia acum înţelese, cu o intensitate care o pătrunse până în măduva oaselor, cât de mult îşi dorea să existe o şansă.
capitolul 38
După ce opriră în faţa casei de pe Roland Park, Kate se aplecă şi o îmbrăţişă repede pe mama ei.
- Mulţumesc, mamă. Aveam nevoie de asta.
- îmi pare bine că ţi-am fost de folos. Intrând în casă pentru a o lua pe Dinah, întrebă: Ai luat cina? Am nişte chili intr-o oală.
Kate îşi ridică pisicuţa, care dansa în jurul gleznelor ei, şi o băgă în cutia pentru transport.
- Mulţumesc, dar prefer să mă duc acasă. Am mâncat ceva pe aeroportul din Atlanta, cât am aşteptat avionul.

în vreme ce se aplecă să ciufulească urechile lui Oscar Wilde, văzu dezamăgirea din ochii mamei ei.
Odată aflate din nou în maşină, Kate întrebă:
-Cum merg lucrurile între tine şi Charles Hamilton?
-Asta chiar nu e treaba ta, dragă.
-Şi da, şi nu. Amândouă suntem adulte. Dar eu sunt şi fiica ta, aşa că mă interesează ce ţi se întâmplă. Fiindcă Dinah era una dintre rarele feline care călătorea fără să se agite, Kate deschise uşiţa cutiei şi luă pisicuţa în poală. Ultima dată când te-am văzut, înainte de a pleca la Atlanta, ai dat clar de înţeles că ai pus punct relaţiei cu Charles. Aşa este?
- Dacă vrei cu adevărat să ştii, mi-am dat seama cât de urât este să mă prostesc cu alt bărbat când tatăl tău nici nu s-a răcit bine în sicriu. Fireşte, ştiam deja, dar reuşisem să evit să mă gândesc la asta. Până când am văzut cum s-a reflectat în ochii tăi ceea ce făceam.
-Am fost surprinsă. De fapt, stupefiată. Dar asta nu înseamnă că am crezut că n-ar trebui să te mai vezi cu Charles. Nu e ca şi cum el ar fi vreun cuceritor neisprăvit. Seara trecută, l-am sunat pe Tom şi i-am spus despre asta. N-a avut nici o problemă.
- I-ai zis fratelui tău? izbucni Julia.
-Tom a tresărit, admiţând la telefon că poţi face asta, dar a spus imediat că i se pare o idee grozavă. El şi Charles s-au înţeles întotdeauna bine. La urma urmelor,
dacă tu ai fi murit, ai fi vrut ca Sam să-şi petreacă restul vieţii în singurătate?
- Fireşte că nu. Sam avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă şi nu era făcut pentru celibat. Cu cât s-ar fi însurat mai repede, cu atât ar fi fost mai bine.
Kate lăsă cuvintele să plutească în aer câteva secunde bune înainte de a zice, râzând brusc:
-Dumnezeule, dacă tu şi Charles v-aţi căsători, Rachel şi Sandy ne-ar fi surori vitrege mie şi lui Tom. Ar fi grozav!
- Nu fi absurdă! Nici nu se pune problema căsătoriei. Noi... nici măcar nu ne vorbim.
- De ce nu?
-Mi-e teamă că sentimentul de vinovăţie a intervenit între noi.

-Val spune că toate femeile se nasc vinovate, dar toţi cei care v-au cunoscut pe tine şi pe Sam ştiu cât de mult v-aţi iubit. Oamenii care au fost fericiţi în prima căsătorie au tendinţa de a-şi găsi cel mai repede un alt partener. Faptul că eşti dispusă să începi o nouă relaţie este un compliment la adresa lui Sam.
-Foarte elocvent, dar tu presupui că Charles este serios interesat. în confuzia mea, m-am răzgândit de câteva ori, rănindu-l şi pe el, rănindu-i şi mândria. Nu-mi imaginez că ar mai dori să aibă din nou de-a face cu aşa ceva. Cred că a fost pur şi simplu amabil, dar n-a primit răsplata meritată pentru eforturile sale.
Kate avu impresia că mama ei vorbea ca o femeie care dorea să fie cu un anumit bărbat, dar nu prea ştia cum să procedeze. Un văduv distins, bogat şi atrăgător nu ducea lipsă de potenţiale partenere. Totuşi, după spusele lui Rachel, Charles se opusese sugestiei fiicei sale de a începe să aibă din nou întâlniri. Julia schimbase lucrurile. Ei doi păruseră să se înţeleagă foarte bine în momentul când Kate şi Donovan dăduseră buzna în casă. Prietenia era fundaţia unei relaţii reuşite, iar Julia şi Charles fuseseră prieteni toată viaţă.
Era puţin probabil ca Julia să facă primul pas către Charles, şi, din ce spusese ea, el ar putea fi prea circumspect pentru a se mai apropia de ea. Cei doi aveau nevoie de o peţitoare de modă veche.
Atunci, aşa să fie! Kate luă telefonul din maşina mamei ei, îl pomi şi tastă un număr pe care îl cunoştea de la patru ani.
- Pe cine suni? întrebă Julia.
- Pe Charles, fireşte.
Telefonul începu să sune.
- Katherine Carroll Corsi, să nu îndrăzneşti! se răsti Julia.
Kate îndepărtă telefonul, ca ea să nu poată pune mâna pe el.
-Mamă, ai grijă cu maşina aia parcată!
Avertizarea o făcu pe Julia să fie din nou atentă la drum. După ce îndreptă volanul, zise cu fermitate:

- închide imediat telefonul!
- Prea târziu. Kate ţinu telefonul la urechea dreaptă şi răspunse vocii familiare cu un vesel: Bună, Charles, sunt Kate Corsi.
- Bună seara! Ce mai faci?
-De fapt, te-am sunat ca să te întreb dacă intenţiile tale faţă de mama sunt onorabile.
- Kate! ţipă Julia.
-Dumnezeule mare, tragi cu toate tunurile, nu-i aşa? zise Charles, cu voce sugrumată.
-îmi fac griji pentru mama. Nu vreau să profite de ea crai bătrâni, care-şi însemnează cuceririle cu câte o crestătură pe noptieră. Deci... care îţi sunt intenţiile?
-Nu eşti prea mare ca să fii pedepsită, tânără domnişoară. Dar, dacă tot întrebi... dacă prin „intenţii onorabile" te referi la o relaţie de durată, atunci răspunsul e da. Totuşi, întrebarea e teoretică. Julia mi-a dat papucii după ce voi aţi distrus totul picând neanunţaţi.
-îmi pare rău pentru asta şi mă străduiesc să dreg lucrurile. Dacă ai auzit un ţipăt cu o clipă în urmă, să ştii că era Julia. Sun de pe telefonul din maşina ei, şi ne aflăm cam la un kilometru jumate de casa ta. Ai vrea so vezi după ce mă lasă acasă?
-Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere. Dar n-o poţi sili să facă ceva ce nu vrea.
-Nu cred că vrutul e problema. Kate vru să-i dea telefonul mamei sale, dar apoi se gândi că, mai mult ca sigur, ar provoca un accident. în ce mă priveşte, să ştii că nu m-ar deranja să-mi fii tată vitreg.
-Ceea ce, în mod categoric, mi-ar acorda dreptul de a te pedepsi. Kate, dacă funcţionează, îţi mulţumesc. Dacă nu... ei bine, îţi mulţumesc că ai încercat.
închise telefonul.
Kate puse telefonul în suportul său.
- Gândeşte-te o clipă că vina şi ideile societăţii despre perioada de doliu nu ar exista. Dacă aşa ar sta lucrurile, ai vrea să fii cu Charles?
Urmă o tăcere lungă în vreme ce Julia viră pe Bellona Avenue.

- Da, aş vrea să fiu cu el.
-Atunci, poate că ar trebui să te ierţi că nu eşti tocmai cuviincioasă. Unele dintre cele mai bune lucruri din viaţă se întâmplă în momente nepotrivite. Pe tine şi pe Charles vă leagă o prietenie deosebită. Nu renunţa la asta din motive greşite.
- Uneori am crezut că eşti ca mine, iar alteori, că semeni foarte mult cu tatăl tău, spuse Julia. Dar tocmai ai dovedit clar că, sub exteriorul de mare doamnă, sângele bunicii tale siciliene îţi clocoteşte în vene.
Preferând să nu se lămurească dacă era o insultă sau un compliment, Kate rămase tăcută şi se strădui s-o convingă pe Dinah să intre în cutia ei în clipa când se opriră în faţa casei de pe Brandy Lane.
-Am făcut un gest revoltător, ştiu asta. Dar... am făcut-o pentru că te iubesc.
-Iubirea - cea mai primejdioasă dintre binecuvântări. Ştiu că mi-ai vrut binele, draga mea.
După ce îşi flutură mâna în semn de rămas-bun, Kate pomi pe alee, având cutia pisicii într-o mână şi trăgând geanta pe roţi cu cealaltă. Tocmai îşi căuta cheile, când uşa se deschise, iar Donovan apăru în prag, privirea din ochii lui albaştri fiind deopotrivă nerăbdătoare şi precaută.
Obişnuitul amalgam de emoţii - plăcere, îngrijorare şi, da, supărare - o cuprinse la vederea lui. Violenţa din tinereţe, secretul nedezvăluit al copilăriei lui transformaseră căsnicia lor într-o mină mocnind de durere şi de furie. Totuşi, el suferise cel puţin la fel de mult ca ea.
- Kate, mi-a fost dor de tine.
îşi desfăcu braţele, iar ea se duse drept în îmbrăţişarea lui. Acasă. îşi odihni capul pe umărul lui şi simţi că vechiul nod de supărare adânc îngropat în ea începea încet să se dizolve.
„Iertare."
Să-l ierte pe el, să se ierte pe sine. Iar apoi, să trăiască.
Cu sentimentele fâlfâindu-i ca nişte vele în furtună, Julia se opri la semaforul de la intrarea pe Brandy Lane.
Dumnezeule mare, oare ar trebui să facă dreapta şi să se ducă acasă? Sau stânga, spre locuinţa lui Charles? în

vreme ce mâinile i se încleştară pe volan, ţipă în mintea ei, ţipătul fiind aproape o rugăciune: „Sam, ce-ar trebui să fac?"
Un calm ciudat o cuprinse, iar ea se simţi ca şi cum el ar fi stat alături de ea în maşină. Sam, botezat Sansone, soţul ei, iubitul, prietenul, tatăl copiilor ei. Aproape că-i putu simţi atingerea mâinii pe obraz. „E în regulă, cara, poţi iubi şi pe altcineva. Ştiu că nu mă vei uita."
Dacă existau cu adevărat fantome, Sam îi dădea binecuvântarea lui. Oare asta îmbunătăţea situaţia sau o înrăutăţea?
Un claxon se auzi din spatele ei şi o pereche de faruri apăru în oglinda retrovizoare. Făcând semn cu mâna pentru a-şi cere scuze, semn ce probabil nu fo văzut prin întuneric, semnaliză şi viră. Spre stânga.
Trei minute mai târziu, parcă în faţa casei lui Charles. Luminile erau aprinse. Fără să mai stea pe gânduri, coborî din maşină. Apăsă butonul soneriei. înăuntru se auziră primele note ale Simfoniei a cincea, de Beethoven. Soneria fusese un dar făcut de ea din suflet lui Charles şi Barbarei, cu zece ani în urmă.
Uşa se deschise, iar Tort şi Retort ţâşniră afară, gâfâind fericiţi şi lovind-o cu cozile. în urma lor se afla Charles, cu părul argintiu în lumina rece.
Se uitară unul la altul până când el curmă tăcerea:
-Nu credeam că vei veni.
- A fost cât pe ce să nu vin. Păşi în holul de la intrare, gândindu-se că fiica ei moştenise trăsăturile de iepure fricos de la ea, deoarece nevoia de a o lua la fugă era aproape copleşitoare. Poţi să-mi ierţi acel du-te-vino?
-julia, îţi pot ierta orice. Dar trebuie să recunosc că acel du-te-vino, după cum te-ai exprimat, mi-a afectat destul de serios nervii bătrâni.
- Mai bine îmi spun monologul acum, înainte de a-mi pierde curajul cu totul. Pentru început, e ştiut faptul că pierderea unui soţ poate înnebuni pe cineva, iar eu, cu siguranţă, am fost pe jumătate nebună. înnebunită şi copleşită de vină.

-Nu-mi pot imagina că ai avea un motiv pentru care să te simţi vinovată, exceptând vina dată de faptul că tu trăieşti, iar Sam nu. Şi mie mi se întâmplă adesea. De ce Barbara şi nu eu? Viaţa şi moartea sunt la fel de nedrepte.
-Asta... e mai mult decât atât. L-am iubit pe Sam din clipa în care l-am întâlnit, la bine şi la greu. Unii dintre cei mai fericiţi ani au fost când am lucrat la PDI, iar el punea afacerea pe picioare. Toată viaţa mea era concentrată în jurul lui. Dar, Charles... Ezită. Uneori, era ca şi cum el absorbea tot oxigenul, iar pentru mine nu mai rămânea suficient. în schimb, traiul cu tine este atât... atât de tihnit - şi mă urăsc pentru că sunt atât de fericită cu tine în timp ce îmi este cu atâta disperare dor de Sam. Ce fel de femeie sunt de simt în felul acesta?
Charles se duse în spatele ei şi îşi puse mâinile pe umerii Juliei, masând cu blândeţe muşchii încordaţi.
- Ştii, uneori simt şi eu acelaşi lucru în privinţa Barbarei. Ea a fost, probabil, cea mai onorabilă, dinamică şi principială persoană pe care am cunoscut-o vreodată. îi mulţumesc în fiecare zi lui Dumnezeu că mi-a fost soţie şi că ne-am bucurat de toţi acei ani împreună. Dar trai tihnit? Nu prea aş zice.
Ea ridică mâna dreaptă şi şi-o puse peste a lui.
-M-am întrebat uneori... Dacă noi doi am fi murit, crezi că Sam şi Barbara ar fi început o relaţie?
- Cred că este posibil. Se adorau unul pe celălalt. Dar, dacă s-ar fi întâmplat asta, e cert că ar fi avut o relaţie mult mai zgomotoasă decât cea dintre noi.
Conştientă că trebuia să-i dezvăluie tot adevărul, ea spuse:
-Te-am iubit întotdeauna ca prieten, Charles. M-a înfricoşat însă la culme să-mi dau seama că., că te iubesc şi ca bărbat. Nu în acelaşi fel în care l-am iubit pe Sam, desigur, pentru că tu eşti foarte diferit Dar... destul de asemănător.
Mâinile lui se strânseră pe umerii ei.
- Faptul că mă iubeşti pe mine nu-i răpeşte nimic lui Sam. El a fost unul dintre cei mai generoşi oameni din câţi am cunoscut vreodată. Crezi că ar fi vrut să fii mai nefericită decât era absolut necesar?
-Nu, n-ar fi vrut Se răsuci spre Charles, pentru a-1

f
>rivi în ochi. Kate a spus că unele dintre cele mai bune ucruri din viaţă se întâmplă în momentele cele mai nepotrivite şi că n-ar trebui să renunţ la ceva atât de special din motive greşite.
Pe chipul lui prelung apăru un zâmbet.
-Dumnezeu s-o binecuvânteze pe copilă!
Şi apoi o sărută.
capitolul 39
Deşteptătorul sună, un bâzâit dătător de migrene, iar o lampă de podea se aprinse, cu o lumină foarte puternică. în cele din urmă, Kate se trezea sub tavanul ca de catedrală pe care îl proiectase cu atât de mulţi ani în urmă. Totuşi, în imaginaţia ei trezirea nu se petrecea cu atâtea ore înainte de răsăritul soarelui.
Donovan atinse ceasul, iar bâzâitul încetă.
-Am făcut ca veioza să se aprindă odată cu pornirea deşteptătorului pentru că e mai uşor să te scoli când este lumină în cameră. După două runde de picoteală, reuşesc în general să mă mobilizez şi să-mi încep ziua.
îi sărută tâmpla cu afecţiune somnoroasă.
Greutatea ce se mişcă pe pieptul lui Kate se dovedi a fi Dinah, care deschise guriţa şi căscă. Donovan, o pisică şi un pat cald. Ce binecuvântare nemărginită!
Partea minţii ei care îşi făcea griji începu să se întrebe cât de mult putea dura o asemenea fericire. Când venise acasă, văzuse că primise un mesaj de la un detectiv care investiga moartea lui Sam. Acesta fusese interesat de informaţiile pe care i le dăduse despre Steve Burke şi Joe Beekman. Poate că aflase ceva în plus cât timp ea fusese plecată.
-Ce avem în plan? Când am venit aseară, ai pomenit ceva despre un proiect cu care trebuie să ne grăbim, dar, înainte să apuci să-mi explici, ne-am... ne-am luat cu altele.
- Şi ce ne-am mai luat! Astăzi, vom da asaltul cu toate forţele asupra clădirii avariate din Concord Place. Proiectul ăsta a fost blestemat de la bun început, iar explozia a făcut Clădirea Patru să fie extrem de instabilă. Dacă se prăbuşeşte singură, ar putea lovi biserica aflată peste

stradă, aşa că trebuie s-o demolăm controlat cât mai repede posibil.
- Betonul acestor clădiri este atât de prost, încât se sfărâmă şi dacă te uiţi urât la el. N-ar fi mai indicată o demolare convenţională, cu bilă de demolare, măcar pentru secţiunea avariată?
-Ar fi mai sigură, dar ar dura prea mult. Primăria vrea ca acea clădire să fie demolată imediat. Distrugerea bisericilor din apropiere n-ar da deloc bine pentru imaginea publică.
- Ce-ai vrut să spui prin asalt cu toate forţele?
- Exact asta. Toate persoanele de la PDI care lucrează pe teren vor fi acolo, plus Nick şi Joe Flynn, şeful de echipă pe care l-a luat de la noi.
-Nick ne va ajuta?
-Nu fi şocată, nu e o dovadă de altruism din partea lui. E plătit foarte bine ca subcontractor al PDI. Fiindcă el şi Joe au lucrat la Concord Place înainte ca Nick să-şi deschidă propria afacere, cunosc clădirea, ceea ce este foarte convenabil. Dacă totul merge bine, am putea-o demola în seara asta sau mâine-dimineaţă.
-Aşa rapid? Glumeşti!
- Elementele uşoare ale clădirii fuseseră îndepărtate aproape complet când a avut loc explozia, aşa că, dacă putem întocmi azi un plan de amplasare a explozibililor, în vreme ce echipele pregătesc găurile, pe care mai apoi le umplem, este posibil să detonăm. Talentul tău pentru prezicerea comportamentului structurilor instabile o să ne fie de mare folos. Locul e distrus. Noi doi va trebui să verificăm fiecare centimetru al secţiunii avariate înainte de a finaliza secvenţele de declanşare.
-Acesta este un moment istoric. Tu chiar spui că vrei să intru într-o clădire periculoasă, în loc să te lamentezi că ar trebui să rămân afară, unde aş fi în siguranţă.
- Stai liniştită, îmi trece asta prin cap. Dar ai prezis cu precizie milimetrică modul cum va cădea clădirea din Mexico City. Nu-mi pot permite să nu profit de avantajul talentelor tale speciale.

Deşteptătorul începu să bâzâie din nou. De data aceasta, Kate fu cea care îl opri, mişcarea ei făcând-o pe Dinah să cadă, pufnind supărată.
-A doua rundă de picoteală va trebui să rămână pe altă dimineaţă. E vremea să ne sculăm şi să ne apucăm de treabă.
îşi dădu picioarele jos din pat, dar Donovan o prinse înainte de a putea scăpa şi o cuprinse în braţe, sărutând-o. Nu era neapărat o îmbrăţişare pasională, cu toate că dorinţa era permanent prezentă între ei.
- în caz că nu ţi-am spus-o în ultimul timp, te iubesc, Kate.
Io spusese de câteva ori, în noaptea precedentă. Şi de această dată, Kate îi răspunse cu un inconfortabil amestec de plăcere şi anxietate. Dar poate că, în această dimineaţă, exista mai puţină anxietate decât noaptea

trecută. Dacă ar veni vreodată ziua în care să poată, cu sufletul uşor şi fără nici o îndoială, să aibă suficientă încredere în el încât să-şi pună inima în palmele lui... însă ziua aceea nu venise încă. îl sărută grăbită pe nas, apoi se dădu jos din pat. Fiecare lucru la timpul lui.
Avea să fie o plăcere să dărâme Clădirea Patru, presupunând că nu urma să-l doboare ea pe el. Donovan înjură şi sări îndărăt când încercarea lui de a examina un stâlp de susţinere avariat făcu să se prăbuşească spre el o lespede de beton. Din fericire, precauţia îl salvă, dar pietricelele deprinse răpăiră pe casca lui precum grindina.
Secţiunea neafectată dovedea că la construcţie fuseseră folosite materiale de proastă calitate - spera că primăria îl dăduse în judecată pe constructor -, dar măcar acele zone erau rezonabil de stabile. Cu totul altfel stăteau lucrurile în aripa vestică, acum devastată. Donovan îşi aminti de fotografiile locurilor bombardate din Beirut şi Bosnia. Pereţi parţial demolaţi, beton sfărâmat şi moloz peste tot. Cu cât se apropiau mai mult de capătul clădirii, cu atât structura era mai carbonizată şi mai periculoasă.

Kate apăru cu un clipboard în mână şi cu o interesantă varietate de pete de funingine. De-a lungul nesfârşitei zile, ea făcuse tot felul de notiţe şi de calcule, ca şi cum această gaură a iadului era un şantier oarecare.

- Ne comparăm notiţele?

- Da, dar nu aici. împreună, se duseră în partea mai solidă a clădirii. După un sfert de oră de studii intense şi de discuţii, Donovan spuse: Cred că mai bine de-atât nu se poate. Sunt aproape gata să semnez planul explozibililor. Tu ce părere ai?

Kate îşi muşcă buza în timp ce privea planului etajului.

- Vreau să mă mai uit o dată la armătura de la nivelul opt, dar, în rest, e în regulă. Mă îndoiesc că putem obţine date mai bune decât avem acum.

-Tu verifică la opt, iar eu voi termina la cinci. Se uită afară, la placajul cu care fuseseră acoperite vitraliile bisericii. Chiar dacă socotelile noastre nu sunt foarte exacte, sunt sigur că nu vom avaria biserica, iar asta e cea mai mare grijă. Nimic altceva nu se află atât de aproape de capătul vestic încât să fie în primejdie.

Kate se uită la ceas.

- L-am auzit pe Luther spunându-ţi că plasarea explozibililor este aproape terminată în partea neafectată a clădirii. Cât va dura să fie puşi şi în capătul acesta?

-Circa şase ore, îndeosebi pentru că va trebui să fim foarte atenţi cum ne mişcăm aici. Apoi, putem face fărâme fiara asta şi adio şi n-am cuvinte!

-Urgenţele pot fi destul de amuzante, zise ea.

- Până la un punct, dar nu sta prea mult la opt, că altfel pun o echipă de căutare pe urmele tale.

Clădirea Patru era la fel de periculoasă ca o construcţie afectată de cutremur, aşa că el le ordonase oamenilor să lucreze câte doi, pe cât posibil.

- O să dureze doar câteva minute.

Se întoarse şi îşi croi drum prin ceea ce fusese cândva o sufragerie. Acum, curenţi reci suflau praf de ipsos murdar prin fosta casă a cuiva.

Cu propriul clipboard în mână, Donovan pomi precaut prin aripa vestică. Ţepuşe de armătură ruginită ieşeau din

stâlpii arşi, ca nişte oase frânte. Nu era nevoie de multă dinamită pentru a-i distruge cu totul. La naiba, chiar şi o lovitură mai zdravănă putea fi suficientă. Secretul era să retezi armătura din oţel într-un mod controlat, ca parte a demolării generale.
Dar el era mulţumit de planul întocmit de ei. Jim Frazer, inginerul-şef de la PDI, îşi dăduse aprobarea, rămânând de rezolvat doar ultimele detalii, de care se ocupau Kate şi Donovan.
Ocoli un morman de gips-carton rupt, remarcând cu amărăciune vechi găuri de glonţ. în ultimii ani, acesta nu fusese un loc prea plăcut. Făcu greşeala de a nu se uita unde păşea. Pardoseala se lăsă sub greutatea lui, iar el fu cât pe ce să cadă.
înjurând, îşi recăpăta echilibrul şi se retrase câţiva paşi. Duşumelele de beton erau întărite cu grile orizontale din oţel, dar explozia gazelor şi focul afectaseră serios totul. Lespezi de beton din tavan căzuseră pe podea, iar oţelul efectiv se topise pe alocuri.
întrezări o mişcare rapidă în faţă. N-ar fi trebuit să se afle nimeni în această zonă, aşa că ocoli precaut un perete aplecat, oprindu-se surprins când văzu o siluetă familiară lângă unul dintre stâlpi.
-Nick? Ce naiba cauţi aici?
Nick Corsi se răsuci. Avea o rangă scurtă într-o mână.
- Doar... doar verificam.
Avu grijă să rămână între Donovan şi stâlp. Dar trupul lui nu era suficient de mare pentru a ascunde ceea ce făcea. Nevenindu-i a crede, Donovan rosti:
- Pui explozibili plastici acolo? Nu e deloc bine.
-Rahat! mârâi Nick. Speram că nu va trebui să fac asta. Lăsând ranga să cadă, băgă mâna în interiorul vestei şi scoase un obiect negru care semăna cu telecomanda unui televizor. Sincronizarea ta e de groază, Donovan.
înfipse obiectul în plexul lui Donovan, şi lumea se sfârşi pentru el.
Ameţit, Donovan se trezi întins pe spate, pe o suprafaţă dură. Unde se afla? Şi ce dracu' se întâmplase?

Beton fisurat deasupra, mirosul demolării - un şantier. Bucuros fiindcă îşi dădu seama de asta, încercă să se concentreze asupra siluetei aplecate deasupra lui. Nick Corsi întindea mâna spre el.
Instinctiv, Donovan încercă să se ferească de celălalt bărbat, dar muşchii lui nu răspunseră comenzii. Hristoase, rămăsese paralizat în urma unui accident?
- Dacă într-o secundă ai păţit asta, cinci secunde te vor adormi suficient pentru ca eu să-mi termin treaba.
Nick apăsă obiectul negru sub cutia toracică a lui Donovan. Donovan simţi un şoc atât de intens, încât nici nu l-ar fi putut descrie. Timpul, locul şi judecata dispărură, iar el se rostogoli neputincios în limbul iadului.
Kate se întoarse fluierând din scurta ei expediţie. Verificarea nivelului opt îi confirmase concluziile iniţiale. Dacă Donovan era gata, se puteau apuca de plasarea explozibililor.
Iar această clădire nu avea să fie nici o pierdere. Kate regretase măreţul hotel St. Cyr, dar Concord Place îşi trăise viaţa. Mai ales când era singură, simţea urmele vieţilor trăite între aceşti pereţi dărăpănaţi. Cunoscuseră fericire, râsete şi iubire, dar fuseseră şi momente de supărare şi de disperare. Era timpul ca totul să fie distrus şi o nouă comunitate sănătoasă să se înalţe în acel loc.
Era atât de mult zgomot în clădire, încât nu se mai osteni să-l strige pe Donovan, ci străbătu holul distrus, îndreptându-se spre locul unde îl văzuse ultima oară. Zărindu-şi vărul croindu-şi drum prin moloz, ţipă:
-Hei, Nick, îl cauţi pe Donovan? Şi eu îl caut.
-Ar fi trebuit să ştiu că o să apari curând. Nick îi făcu semn. Donovan a plecat pe-aici.
O conduse într-o zonă deschisă, aflată dincolo de coridor. înainte ca ea să bage de seamă purtarea ciudată a vărului ei, îl văzu pe Donovan zăcând pe o parte lângă unul dintre stâlpii fisuraţi, cu trupul ghemuit inert şi cu casca la câţiva metri distanţă.
- Dumnezeule, Nick, ce s-a întâmplat7 Ai cerut ajutor prin radio?

Căzu în genunchi lângă Donovan. Nu se vedea vreo lespede de beton căzută, nici sânge sau vânătăi, dar totuşi părea inconştient. Doar nu avusese un atac de cord?! Nu la vârsta lui! Aproape sufocându-se de spaimă, îşi puse degetele pe gâtul lui, pentru a-i verifica pulsul. Spre uşurarea ei, când îl atinse, pleoapele lui se ridicară, şi el o fixă cu o privire buimacă.
Fiindcă Nick nu ceruse ajutor, ea îşi desprinse staţia de la curea.
- Patrick, ce s-a întâmplat?
Vocea ei păru să-l facă să se concentreze.
- Kate, fereşte! şopti el. N... Nick...
Ea îşi întoarse iute capul şi văzu că Nick se apropia de ea.
- E rândul tău, Katie, rosti el cu regret.
Donovan icni.
- Fugi!
Ea dădu să se ridice, dar, până s-o facă, Nick îi smulsese staţia din mână şi întindea spre abdomenul ei un mic aparat negru.
Donovan se întinse şi îl apucă pe Nick de gleznă.
- F... fugi, Kate!
înjurând, Nick se eliberă cu uşurinţă din strânsoa- rea lui Donovan, dar scurta întrerupere îi îngăduise lui Kate să ajungă la patru metri distanţă de vărul ei.
-Nick, ce naiba faci?
- Corectez testamentul lui Sam. Fostul tău soţ îşi revine surprinzător de repede. Probabil din cauza instinctului protector. Asta ar trebui să-l potolească din nou. înfipse aparatul în stomacul lui Donovan, ţinându-l lipit de el preţ de douăsprezece secunde.
Donovan scoase un sunet cumplit şi deveni iarăşi complet inert.
Nick se îndreptă de spate, iar ea văzu o expresie înfri- coşătoare pe chipul lui.
-Nu te deranja să fugi, verişoară dragă. Acesta e un joc de-a v-aţi ascunselea pe care n-o să-l câştigi, îi aruncă staţia într-o parte.
-Păcat că tu şi Donovan aţi intrat înainte ca eu să termin de pus explozibilul, dar vina adevărată o poartă Sam. N-ar fi

trebuit să lase PDl-ul cuiva care nu face parte din familie. Hristoase, Donovan nici măcar nu i-a mai fost ginere în ultimii zece ani!

Kate se dădu îndărăt, cuprinsă de oroare. Dumnezeule, Nick fusese cel care hărţuise PD1! Avusese cunoştinţele necesare şi ocaziile de a crea necazuri - şi, dacă înţelesese ea bine, considera că avea şi motiv. Oare de ce nu-l suspectase mai devreme?
Pentru că îi era greu - aproape imposibil - să creadă că cineva pe care îl cunoştea dintotdeauna putea fi atât de diabolic.
-Tu ai provocat explozia care l-a ucis pe Sam?
-Murea oricum, în vreo două luni. M-am gândit că-i fee un serviciu trimiţându-l pe lumea cealaltă înainte să aibă dureri prea mari.
Orice slabă speranţă că totul nu era decât o neînţelegere dispăru odată cu recunoaşterea lui.
-Ticălosule! Le-ai răpit acele luni mamei şi tuturor celor care l-au iubit pe tata.
- Nu s-ar fi întâmplat dacă Sam ar fi făcut de la bun început ceea ce trebuia să facă. Personal, cred că acel cancer îi afectase creierul. M-a durut foarte tare când Angie mi-a spus de testament. Nu mi-a venit să cred că Sam va trece peste propriul nepot şi-i va lăsa firma acelui tâmpit irlandez care ţi-a fost soţ. La naiba, înţelegeam dacă ţi-o lăsa ţie sau chiar poponarului de frate-tău, dar lui Donovan? A fost o insultă de nesuportat.
Făcu un pas spre ea.
Angie? Corect, soţia lui Nick lucra la firma lui Charles Hamilton. De fapt, Nick acolo o cunoscuse. Probabil că urmărea dosarele legate de familia soţului ei şi de afacere. Probabil îl văzuse pe Sam venind, iar apoi citise notiţele lui Charles. Evident, lui Nick îi picase foarte, foarte prost noul testament.
- Ce convenabil pentru tine să ai o spioană în biroul lui Charles.
Vărul ei se afla între ea şi partea nevătămată a clădirii, forţând-o să se retragă spre zonele mai primejdioase.

-Angie e o fată de modă veche drăguţă care face mereu exact ce-i spun. Din al doilea an al căsătoriei noastre, n-a existat să-mi răspundă sau să nu mă asculte.
„Ticălosul!"
- Şi eu fee parte din familie, Nick. Taţii noştri au fost fraţi. Avem acelaşi nume. Se ucid rudele între ele?

-Ar fi trebuit să rămâi în California. Dar nu, tu trebuia să lucrezi la PD1. Dacă nu, n-ai fi fost azi aici. Am vrut doar să dărâm clădirea asta astfel încât să strice biserica şi reputaţia PDI odată cu ea. Nu este vina mea că tu şi Donovan aţi venit aici, aşa că acum sunt nevoit să scap de amândoi.
Mai făcu un pas în faţă. Kate se dădu îndărăt, podeaua scârţâind ameninţător sub ea.
- Şi ce vei face, ne vei arunca de la etaj?
-Trebuie să pară un accident, spuse Nick. De asta am luat arma cu electroşocuri. Când se va declanşa explozia, tu şi Donovan veţi fi surprinşi de ea. Presupun că la autopsie s-ar vedea că aţi fost electrocutaţi, dar cine să se uite atât de îndeaproape la două cadavre strivite ca nişte animale pe şosea?
- De ce faci asta?
-După încă două accidente fatale, firma fie se va închide, fie va fi cumpărată de Marchetti Demolition. Dacă o ia Marchetti, probabil mă va angaja pe mine s-o conduc. Dacă se închide - ei bine, PDI nu va mai face competiţie companiei mele. Oricum ar fi, eu am de câştigat. Ar fl fost mult mai uşor dacă Sam mi-ar fi lăsat mie firma de la bun început.
Raţionamentul lui egoist o revoltă pe Kate, dar nu avea timp de irosit cu ura. Nu avea rost să ţipe - zgomotul demolării era prea mare. Nu mai avea staţia, iar Donovan era scos din joc. Aşa că ea rămăsese pe cont propriu. Din fericire, Nick trebuia să ajungă aproape de ea pentru a folosi arma cu electroşocuri. De asemenea, era încrezut, convins că o putea doborî oricând dorea. Dacă ar reuşi să

găsească un obiect pe care să-l folosească pe post de armă, ar avea o şansă.
O bucată de armătură de o lungime apreciabilă îi atrase atenţia. Aflată la vreo cinci metri în stânga ei, ar fi fost o armă formidabilă, care putea fi mânuită de la o distanţă sigură. începu să se îndrepte încet spre ea. Nick îi copie mişcările într-un ciudat dans care îl aduse mai aproape de ea.
Ca să tragă de timp, ea spuse:
-Ai avut ceva de-a face cu accidentele care s-au petrecut în ultimul timp pe şantierele PDI?
- Eşti deşteaptă, Kate. Da, eu am fost în spatele majorităţii. Din moment ce m-am ocupat de contabilitate, cunoşteam toate proiectele pe care urma să le aibă PDI. li cunosc şi pe toţi oamenii din ţară care lucrează în demolări. N-a fost greu să găsesc nişte ţipi pe care să nu-i deranjeze că pun mâna pe nişte bani în schimbul aranjării unor farse. Să stârnească un mic foc, să facă o greşeală sau două la comandarea sau la livrarea explozibililor ori la manevrarea unui utilaj - nici o problemă. Aici, am turnat eu însumi gazul. A fost o nimica toată.
- Deci ai talent la spionajul industrial la scară mică. Te pricepi şi la vânzări, dar asta nu înseamnă că ai cunoştinţele tehnice necesare pentru a conduce PDI. Ai fost întotdeauna genul care vorbeşte, nu care face. Probabil ai fi adus firma la faliment în doi ani.
- Iar tu ai avut mereu gura mare, micuţă prinţesă! Fetiţa tatii cea iubită, care nu greşea niciodată cu nimic.
Donovan interveni cu glas tremurător:
-Tu eşti un nepriceput din punct de vedere tehnic, Nick. Acesta este adevăratul motiv pentru care Sam nu ţi-a lăsat firma.
Nick se răsuci furios.
-Tu eşti cel care nu se ridică la nivelul nostru! Oricine poate face găuri, dar e nevoie de talent pentru a-i găsi şi a-i păstra pe clienţi. Eu am fost cel indispensabil, nu tu. Dar, după ce am plecat, i-ai otrăvit mintea lui Sam, l-ai întors împotriva mea, aşa că m-a refuzat când am vrut să revin. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta!

- Rahat! Donovan se rostogoli pe o parte, tot trupul tremurându-i din pricina efortului. Spui că Sam nu şi-a respectat familia, dar să ştii că a făcut-o. Dacă nu erai nepotul lui, ai fi plecat cu-n şut în fund.
Kate profitase de tactica diversionistă a lui Donovan pentru a se apropia de armătură. în vreme ce Nick îl lovi furios în coaste pe Donovan, ea se repezi spre bara de oţel şi o luă cu amândouă mâinile. Din trei paşi făcuţi în goană, ajunse suficient de aproape pentru a-l lovi
pe vărul ei. Folosindu-şi toată puterea, ţinti spre ceafa acestuia, sperând să-i frângă gâtul.
Auzind şuieratul oţelului prin aer, el se răsuci la timp pentru a-şi ridica un braţ şi a para. Se împletici îndărăt, apoi îşi regăsi echilibrul şi se năpusti spre ea, pistolul cu electroşocuri trosnind cu limbi albastre şi albe.
O, Dumnezeule, el ţintea spre armătură. Temându-se că oţelul va conduce electricitatea, punând-o în pericol, ea aruncă bara cea grea spre el, apoi înşfăcă o bucată de beton şi o azvârli spre faţa vărului ei. Armătura îl lovi în talie, făcându-l să se încovoieze, astfel că bucata de beton îl rată.
Nevătămat, el se îndreptă de spate.
- Las-o baltă, prinţesa tatii. Nu m-ai bătut niciodată într-o luptă.
Ea o rupse la fugă, paralel cu zona vestică afectată. El pomi după ea. Ea înşfăcă o mână de nisip şi pietriş şi azvârli în urma ei. O parte îl lovi pe Nick în faţă.
- Hristoase, nenorocită mică!
Asta îi oferi secundele de care avea nevoie pentru a trece pe lângă el. Pivotând brusc, ţâşni spre zona neafec- tată a clădirii. în orice caz, la viteză îl putea întrece, iar la etajul de dedesubt, găsea ajutor...
- întoarce-te, Kate! urlă Nick. Dacă n-o faci, îţi jur că Donovan va fi mort înainte ca tu să ajungi la etajul de dedesubt.
Ea se opri brusc. Apoi, cu inima bubuind de teroare, se întoarse spre ucigaşul tatălui ei.
capitolul 40

Nick înşfăcă un drug de pe podea şi îl ridică deasupra lui Donovan.
- Două lovituri cu ăsta ar trebui să-i facă zob craniul. Totuşi, s-ar putea să fie mai eficient să i-l înfig într-un ochi. Cam ca omorârea unei broaşte la biologie. îmi amintesc că erai prea bleagă pentru asta. Trebuia s-o pui pe tocilara ta prietenă Rachel să facă asta. Să-ţi arăt cum se face?
Ameninţarea lui o umplu de o furie rece. Trebuia să gândească, să gândească, fiindcă altfel ea şi Donovan erau morţi.
- Dacă vrei să ne ucizi pe amândoi, n-am nici cea mai mică intenţie să rămân aici. Voi muri şi eu, fără să-l ajut cu nimic pe Donovan.
El se încruntă.
-Ai dreptate. Ar fi fost bine dacă aş fi putut să vă termin pe amândoi fără martori, dar am dat greş. N-are rost să-l omor pe el, iar apoi să fiu arestat pentru crimă, în plus, nici nu vreau cu adevărat să mai omor pe cineva. A venit vremea să negociem. Ce-ai zice dacă îţi dăruiesc viaţa lui Donovan în schimbul tăcerii? Promite-mi că nici unul dintre voi nu va vorbi, şi puteţi pleca amândoi. Vom pretinde cu toţii că nimic nu s-a întâmplat.
Oare chiar credea că era atât de proastă încât să creadă că avea să-i lasă să plece? Se pare că da. Dar, atâta vreme cât ţinea ranga deasupra capului lui Donovan, el avea controlul.
-Tot ce trebuie să fac este să păstrez tăcerea?
-Aşa-i. La urma urmelor, Katie, n-am făcut nimic cu adevărat rău. în câteva minute, Donovan va fi ca nou, iar Sam murea oricum.
-Adevărat. Voind să fie mai convingătoare, se încruntă la Donovan şi strecură o notă de îndoială în glas. Cred că îl pot convinge să fie de acord.
- Nu-ţi face griji, zise Nick încrezător. L-am văzut cum se uită la tine. îl ai pe Donovan la degetul mic - o să facă tot ce vrei. Deci hai să zicem că s-a terminat şi să ne vedem de vieţile noastre. Mi-am dorit PDI, dar am ratat ocazia. Compania mea merge bine. O să-mi iau revanşa bătându-vă în afaceri.

Ea se uită în ochii lui întunecaţi şi văzu un ucigaş cu sânge-rece. Dacă se apropia de el, avea s-o electrocuteze, apoi urma să declanşeze o explozie care să-i omoare pe ea şi pe Donovan. Probabil o credea idioată. Desigur,
era doar o femeie, iar el nu le luase niciodată pe femei în serios.
Trebuia să profite de asta.

- în regulă, Nick, ne-am înţeles.
- Hai să batem palma.

Ea înaintă încet. Trebuia să rămână la distanţă de aparatul cu electroşocuri, să-l împiedice să-l lovească pe Donovan şi să ceară ajutor. Privirea îi rătăci prin spaţiul plin de moloz, căutând ceva de care să se poată folosi.
intr-un moment de claritate fantastică, un plan prinse contur în mintea ei. Staţia ei zăcea la circa doi metri distanţă. Dacă putea vorbi la ea cinci secunde, toţi oamenii din clădire aveau să vină imediat
De îndată ce avea să ia staţia, Nick avea să se repeadă spre ea, îl loc să-l amenınţe pe Donovan. N-ar fi avut nici o şansă dacă el era înarmat cu un pistol sau cu un cuţit dar un aparat cu electroşocuri era proiectat pentru apărare, nu pentru atac. Putea paria că avea să reuşească să-l ţină suficient timp la distanţă. Putea paria - iar miza erau două vieţi.
Făcu ultimii câţiva paşi silindu-se să nu se uite la staţia radio.

- Promiţi că ne laşi în pace pe mine, pe Donovan şi PDI-ul de-acum încolo?

-Ai cuvântul meu. Recunosc că, poate, am mers prea departe, dar Sam chiar m-a rănit. Se încruntă la Dono- van. Ţine-l departe de mine pe ticălosul ăsta. Mă calcă pe nervi.
Scurta abatere a atenţiei lui fii cea mai bună ocazie la care Kate putea spera. Plonjă spre staţie, apăsând butonul de transmisie chiar în timp ce ridica aparatul spre gură. înainte de a apuca să vorbească, Nick se răsuci cu repeziciunea unui şarpe şi îi smulse staţia din mână cu o lovitură de rangă.

- Căţea prefăcută!

Cu chipul contorsionat, ridică aparatul cu electroşocuri. Ea se rostogoli, dar firele de curent îi atinseră cotul, cu o explozie strălucitoare. Un arc alb-albastru orbitor scoase un pârâit şi înţepături usturătoare se risipiră din punctul de contact
Cu braţul pe jumătate amorţit şi pe jumătate plin de furnicături, ea luă cu mâna dreaptă o bucată de beton.
- Nu-i aşa uşor să foloseşti jucărioara aia urâtă atunci când persoana se aşteaptă la asta, nu-i aşa? Doar luân- du-l prin surprindere puteai să-l dobori pe Donovan. Este de zece ori mai bărbat decât tine - acesta-i motivul pentru care Sam i-a lăsat lui compania.
După cum sperase, insulta îl făcu pe Nick să se repeadă ca un taur furios. în loc să-l atace direct, ea lovi cu bucata de beton aparatul cu electroşocuri. Acesta se sfărâmă în mâna lui, astfel că nu mai reprezenta o ameninţare.
Dar nu putu să evite atacul trupului solid al lui Nick. El o izbi cu putere, iar ea căzu dureros la pământ, ţintuită sub el. Respiraţia lui fierbinte îi arse faţa când el mârâi:
-Târfă împuţită!
Dădu s-o înşface de gât. Ea îşi repezi cu forţă genunchiul spre vintrele lui, însă el se rostogoli şi se ridică înainte ca lovitura să-l ajungă.
- înainte să mori, o să plăteşti pentru asta! scuipă el.
El se afla între ea şi stâlpul de rezistenţă, în locul perfect. Convins că ea nu mai avea nici o scăpare, Nick se repezi so ucidă. Ea se sili să aştepte până când el se aplecă spre ea. Apoi, îşi smuci genunchii, îşi ridică ghetele spre pântecele lui şi îl lovi cu toată forţa.
Lui i se tăie răsuflarea în clipa când fu proiectat îndărăt - direct în tija armăturii care ieşea ca o ţepuşă din stâlpul spart. Nick urlă, un sunet înfiorător, ce răsună în tot spaţiul în vreme ce bara de metal îi străpunse pieptul. Pentru o clipă nesfârşită, îngrozitoare, se holbă Ia ea nevenindu-i să creadă. Apoi, sângele îi ţâşni din gură, iar capul îi căzu inert în piept.
înainte ca ea să poată scoate un suspin de uşurare, un scrâşnet de deasupra o avertiză că impactul trupului ce

lovise stâlpul spart afectase stabilitatea structurii avariate din jurul lor. Se ridică iute.
-Patxick, trebuie să plecăm de-aici!
Insistenţa din vocea ei străpunse ceaţa din capul lui, şi el reuşi să se ridice anevoie în genunchi. Braţul ei stâng încă era amorţit, aşa că îl folosi pe celălalt pentru a-l ajuta să se salte în picioare. Apoi, îi puse braţul pe umerii ei şi începu să-l târască spre zona sigură, cu o forţă de care nu avusese habar.
In clipa când trecură pe lângă stâlp, o lespede masivă de beton se prăbuşi în urma lor, cu un bubuit de obiect care se sparge, stârnind valuri de praf. Impactul îi făcu să se prăbuşească. Amintindu-şi că Donovan nu mai avea casca, se aruncă peste el, protejându-i capul.
Lumea fix învăluită în întuneric când ceva greu lovi casca ei. O bucată de beton cu margini ascuţite o izbi între umeri, urmată de o avalanşă de moloz.
Apoi, urmă tăcerea - şi conştientizarea a ceea ce făcuse.
Julia moţăia pe canapea când Donovan se întoarse acasă, dar se trezi când el intră îl living. O sărută pe obraz.
- Cum se simte Kate? Am crezut că o s-o ţină la spital.
- Ştii cum sunt spitalele acum - nu se rămâne peste noapte decât dacă pacientul e în pragul morţii. Kate are zgârieturi şi e dezorientată, dar nu există contuzii sau alte probleme serioase. Doarme de când am adus-o acasă. Privirea ei îi măsură trupul. Văd că tu n-ai încasato atât de rău ca ea.
El se gândi la lungile ore de muncă de după ce el şi Kate fuseseră scoşi din moloz de către Luther şi restul echipei. Până la recuperarea trupului lui Nick, el era din nou gata de treabă. Uniţi de dorinţa de a dărâma clădirea, oamenii terminaseră plasarea explozibililor în timp record.
- Sunt doar obosit. Dar treaba e terminată - acea clădire blestemată s-a prăbuşit acum o oră.
Restul clădirilor de la Concord Place aveau să fie demolate după prânz, când echipele de televiziune şi primarul, echipat cu cască de protecţie, urmau să fie
acolo. La prăbuşirea Clădirii Patru nu asistaseră decât câţiva poliţişti ursuzi, pompierii şi oamenii de la PDI.

Donovan simţise o plăcere sălbatică să apese el însuşi pe buton.
-Bine că s-a terminat! Julia se ridică. E vremea să plec acasă. Oscar probabil se întreabă ce s-a întâmplat cu mine.
-De ce nu rămâi aici până dimineaţă? Camera de oaspeţi e pregătită.
-Aş prefera să mă duc acasă. Peste câteva ore, va trebui să merg la Angie Corsi, să văd dacă o pot ajuta cu ceva pe sărmana Angie. Amândouă ne-am pierdut soţii în accidente similare. E un lucru cumplit pe care îl avem în comun.
Erau multe lucruri pe care Julia nu le ştia, dar Donovan nu voia să-i spună mai multe. Nu până nu vorbea cu Kate.
Kate se încordă când Donovan intră în dormitorul principal, tentată să se prefacă în continuare adormită. Ceasul de pe noptieră arăta ora patru, iar cetăţenii normali aveau tot dreptul să doarmă. Dar ea era trează de câteva ore, şi, chiar dacă se prefăcea ameţită, tot avea să fie nevoită să înfrunte lumea - şi pe Donovan - mai devreme sau mai târziu.
- Kate, eşti trează?
- Mă tem că da.
Lumina palidă a unei veioze căzu asupra chipului lui încordat de grijă şi de oboseală. Era în hainele de lucru şi plin de praf. Se aşează pe marginea patului şi îi luă mâna.
- Clădirea Patru e istorie. N-a... n-a durat mult până să scoată cadavrul lui Nick. Cei de la primărie ne-au spus să aruncăm blestemăţia aia în aer cât mai repede posibil, înainte să mai fie cineva ucis sau rănit.
-Tu cum te simţi? Te resimţi după atâtea electroşocuri?
- Mă simt bine. A fost aiurea de tot - cam ca atunci când eşti anesteziat. Eram conştient, dar pluteam. Eram aproape complet inert. Efectul a trecut cam într-o jumătate de oră, dar tu deja fuseseşi dusă la spital. N-am zis nimănui ce s-a întâmplat, ci doar că s-a prăbuşit un tavan. M-am gândit că ar fi mai bine să vorbesc întâi cu tine, fiindcă nu ştiu toate detaliile.
-Nick a considerat că PDI ar fi trebuit să-i revină lui şi voia să ne ucidă pe amândoi pentru a pune mâna pe firmă. El l-a

omorât pe Sam şi a pus la cale accidentele de pe şantiere şi el însuşi a provocat explozia de gaze de la Concord Place.
Donovan înjură.
-îmi amintesc câte ceva, dar am crezut că mi-am imaginat. Este atât de... cumplit. Greu de crezut că s-a întâmplat în viaţa reală. Există o justeţe ironică şi de-a dreptul incredibilă în faptul că vandalismul lui Nick a sfârşit prin a-i cauza moartea.
- Nick nu a fost ucis de căderea tavanului, rosti ea pe un ton sec. Eu l-am ucis.
Ea încercă să-şi retragă mâna, dar Donovan i-o strânse în ambele palme.
-Spune-mi ce s-a întâmplat, cara, o îndemnă el cu voce blândă.
- L-am împins intenţionat într-o armătură ruptă. Tija i-a trecut direct prin piept.
- lisuse! Nu-i de mirare că erai în stare de şoc când ne-au scos din moloz. Donovan se întinse lângă ea şi o cuprinse cu un braţ protector. Dar aia nu a fost crimă, Kate. A fost legitimă apărare. Am lucrat cu Nick ani de zile, şi în linii mari era în regulă, dar exista ceva anormal în el. Din moment ce el a decis că noi trebuia să murim pentru ca el să-şi salveze pielea nenorocită, n-ai avut de ales, nu-ţi rămăsese decât să te lupţi cu el pentru a te apăra, lucru pe care l-ai făcut suficient de bine cât să ne salvezi pe amândoi.
îi mângâie braţul de la umăr până la încheietură, încercând să-i oprească tremurul din corp.
- Dar am avut de ales!
îşi aminti ţepuşa ruginită ieşind însângerată din pieptul lui Nick. Văzu chipul familiar contorsionat de moarte şi de uimire. Dumnezeule mare, ea îşi făcuse bine treaba punându-şi acţiunile la cale cu grijă, adu- cându-l pe Nick în faţa stâlpului avariat. Pe Nick, vărul ei, care fusese prezent la toate petrecerile prilejuite de ziua ei de naştere şi care o învăţase cum să joace pocher. Un om amuzant, în cea mai mare parte a timpului. Gravitatea faptei pe care o comisese îi provocă greaţă.
7 Am vrut să moară, Patrick! Am vrut să moară!

începu să plângă amarnic. El o cuprinse în braţe.
- Kate, Kate, nu e deloc surprinzător, date fiind circumstanţele. Nu te învinovăţi.
-Trebuie să mă învinovăţesc!
El nu pricepu. Nici ea nu se înţelesese până acum, când uciderea vărului ei sfâşiase cu brutală claritate vălul amăgirii despre sine.
în acea luptă finală, ea nu dorise să-l rănească sau să-l facă inofensiv pe Nick, ci dorise răzbunare pentru ceea ce el îi făcuse lui Sam, pentru faptul că încercase să-i ucidă pe ea şi pe Patrick. Trecuse de la autoapărare la sete de sânge.
-Tuturor li s-a părut normal să nu trebuiască să plătesc pentru faptuî că te-am înjunghiat. Lui Tom, lui Rachel, chiar şi ţie. Dumnezeu ştie că voiam cu disperare să cred că violenţa mea din ziua aceea nu mă caracteriza. Dar era în mine. Te-aş fi putut ucide. Iar azi, l-am ucis pe Nick.
El râmase tăcut câteva secunde.
- Cel mai rău lucru pe care a trebuit să-l recunosc vreodată a fost că puteam să-i fac rău şi i-am făcut rău persoanei pe care o iubeam mai mult decât orice pe lumea asta. Să-ţi cercetezi cele mai urâte cotloane ale sufletului este... este un iad.
- Patrick, tu ţi-ai înfruntat latura întunecată cu mult înainte ca eu să fac acelaşi lucru. Sunt o ucigaşă, Patrick. Fiica drăguţă şi bine crescută a mamei mele are o mare parte vicioasă. Nu înţeleg cum suporţi să stai aproape de mine.
- Ar trebui să fiu supărat că ai avut forţa de a-mi salva viaţa? Am ştiut mereu cât de puternică eşti, cara. Sigur că poţi să fii violentă. Cam toată lumea este, în circumstanţe extreme. Sincer să fiu, cred că faptul că ai dorit să-l omori pe Nick este o dovadă de judecată al naibii de sănătoasă.
- îmi accepţi tendinţele ucigaşe mult mai bine decât o fac eu.
-Asta pentru că te iubesc, Kate. întotdeauna te-am iubit. întotdeauna te voi iubi.
îşi lipi cu blândeţe buzele de ceafa ei, apoi o strânse şi mai tare în braţe, căldura trupului său alungându-i frisoanele.

De când mama ei o adusese acasă de la spital şi o băgase în pat, ea zăcuse trează, revăzând la nesfârşit în minte scena cu Nick. Poate că riposta ei avusese un rol esenţial în salvarea vieţii ei şi a lui Patrick, dar exaltarea sălbatică pe care o simţise când îl ucisese nu fusese necesară. Amintirea o îmbolnăvea.
Totuşi, nu putea nega că simţise asta. Dumnezeule mare, ea îşi petrecuse toată viaţa negându-şi sentimentele cele mai înfricoşătoare. Refuzase să discute despre sfârşitul căsniciei sale parţial pentru a-l proteja pe Patrick, parţial pentru a-şi salva propria mândrie, dar cel mai mult din cauza incapacităţii ei de a vorbi despre ceva atât de dureros. Să-şi dezvăluie durerea ar fi însemnat să pătrundă în miezul de frică şi supărare din inima ei. Singura modalitate de a deţine controlul era negarea. Nu era în regulă. De fapt, era dezastruos.
Totuşi, acum, acceptându-şi şinele întunecat, se simţi ciudat de eliberată. Nu era nici o bucurie în a şti ce făcuse, dar, pentru a proteja pe cineva drag, ar fi făcut-o din nou. îi era limpede acum că fusese paralizată nu doar din cauza înclinaţiei spre violenţă a lui Patrick, ci şi din pricina unei alte temeri, mai secrete, de unul dintre sentimentele ei cele mai ascunse. Ironic, în ultimele săptămâni, Patrick îi demonstrase de nenumărate ori că avea capacitatea de a se controla pentru a ajunge la violenţă. Cu toate că avea să fie mereu temperamental, în inima ei ştia că nu avea să-i mai facă niciodată rău.
Instinctiv, se temuse că, dacă dădea frâu liber acelor sentimente pătrunzătoare, acestea aveau să îi distrugă atât pe ea, cât şi pe toţi cei din jur. Iar acum trebuia să-şi înfrunte această spaimă...
-Te iubesc, Patrick!
El rămase nemişcat
-îmi place concluzia, dar nu sunt sigur că înţeleg raţionamentul.
-Mi-am dat seama în cele din urmă că am fost paralizată deopotrivă de teama de mine şi de teama de tine. Mi-a fost frică de cât de supărată am fost pe tine, pe Sam, pe toată situaţia asta cumplită.

-Sentimente perfect normale, Kate. Şi eu m-am temut de multe ori de mine şi de furia mea. Poate că este în firea omului să-şi fie cel mai mare duşman. Am lucrat la defectele mele ani de zile. Pariez că tu o să-ţi rezolvi mult mai repede decât mine partea întunecată. O sărută pe frunte, pe ochi, în locul sensibil de sub ureche. Hai să revenim la partea unde spuneai că mă iubeşti. Aş vrea s-o aud din nou.
-Te iubesc, Patrick. Dumnezeule, este atât de bine să recunosc asta în sfârşit!
Se agăţă de el, simţindu-se întreagă pentru prima oară de după anii de început ai căsniciei lor. Nu, mai bine de-atât. La 18 ani, fusese o fetişcană norocoasă şi cu instincte bune. Acum, era femeie, rănită şi cu cica- trici, dar mult mai puternică şi mai înţeleaptă.
îşi dădu brusc seama de un alt lucru.
-Ştii, tocmai am înţeles de ce îmi plac atât de mult demolările. Adică, în afară de plăcerea copilărească de a distruge.
- Mai e nevoie de un alt motiv?
-Am fost crescută să fiu o mică lady drăguţă care nu-şi manifestă niciodată furia, explică ea. Demolările reprezentau o modalitate excelentă de a-mi purifica toate impulsurile sălbatice pe care nu mi le puteam manifesta altminteri. Nu e de mirare că mi-am dorit atât de mult să lucrez la PDI.
epilog
Julia inhală cu plăcere aerul parfumat de mai. Era o zi de primăvară perfectă, iar ea se simţea atât de încântată, de parcă era personal responsabilă pentru starea vremii. La urma urmelor, ea se ocupase de cea mai pare parte a organizării petrecerii în cinstea lui Kate şi a lui Donovan, iar acum îi întâmpina pe cei care întârziaseră.
Se uită prin salon în livingul aglomerat. Casa proiectată de Kate era excelentă pentru distracţie, cu acces foarte bun din bucătărie şi salon spre living şi verandă. Faptul că o decorase adăugase căldură spaţiilor impresionante, dar cam goale pe care Donovan le construise, în momentul

acela, Kate şi Donovan stăteau în picioare în faţa şemineului, râzând alături de Connie şi de Frank Russo. Kate purta o rochie albastră lungă şi vaporoasă, cu aplicaţii brodate care n-ar fi părut nelalocul lor la un festival renascentist. Ca mamă, Juliei nu i se părea nefiresc să o vadă pe fiica ei de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea. Alături de ea, Donovan era îmbrăcat mai convenţional, într-un blazer bleumarin şi pantaloni cafenii, şi arăta atât de bine, că-ţi venea să-l mănânci.
Tot în blazer şi pantaloni, Tom veni din bucătărie.
-Uitasem cât de minunat e în Maryland primăvara. Pădurile sunt pline de sângeri, iar azaleele înfloresc pre-tutindeni. Nici măcar California nu se poate compara cu Ruxtonul în luna mai.
Julia îşi petrecu mâna pe după braţul fiului ei.
-Atunci, va trebui să vii mai des.
-Ca să fiu sincer, mă gândeam să mă retrag într-o mănăstire din New Mexico. Am vizitat-o adesea, şi de fiecare dată m-am întrebat dacă n-ar trebui să rămân.
- O mănăstire?
Fiul ei, călugăr? Cum de ea şi Sam dăduseră naştere unui copil atât de nepotrivit cu lumea asta? Totuşi, nu-i era greu să şi-l închipuie astfel. Tom avusese mereu o spiritualitate aparte.
-Credeam că biserica este foarte rigidă în privinţa homosexualităţii.
-Această comunitate consideră că, atâta vreme cât jurământul celibatului este respectat, nu contrează ce a făcut un om în viaţa de dinainte.
Avea sens.
- Se primesc vizite?
-O, da. Our Lady of the High Desert nu este o închisoare. Ţi-ar plăcea acolo. Aerul şi lumina din New Mexico au o puritate care îţi iluminează spiritul. Este atâta... pace acolo.
- Dacă spui tu. Cu siguranţă, te voi vizita dacă te vei duce acolo. Ce-ai face la mănăstire? în afară de rugăciuni, presupun.

- Călugării sunt foarte ocupaţi. îngrijesc grădina, coc pâine, fac vin. Zâmbi. Fac site-uri de internet.
- Serios?
-Adevărul lui Dumnezeu. Unul dintre fraţi concepe modele de anluminuri, care sunt folosite în paginile de internet. Bănuiesc că priceperea mea la calculatoare este motivul pentru care sunt dispuşi să mă accepte. Mănăstirile trebuie să-şi achite cumva facturile.
înainte de a apuca să spună mai multe, sora lui Sam, Maria, şi soţul ei, Sean, se apropiară.
-Tom, ce naiba mai faci? bubui vocea lui Sean. Ar trebui să vii acasă mai des, chiar şi numai pentru prăjiturile cu crab.
- Există crabi şi în golful San Francisco.
Sean se strâmbă dezgustat.
-Nu-i acelaşi lucru.
Acţionând cu eficienţa unui cuplu de mult căsătorit, el şi Maria îl duseră pe Tom să-l cunoască pe cel mai mic nepot al lor. Julia îi urmări îndepărtându-se, ştiind că avea un zâmbet drăgăstos pe chip. Charles ieşi din bucătărie şi veni lângă ea.
-Mai vrei o băutură? Gheaţa pare să fi dispărut din paharul cu apă.
-Mulţumesc, nu. Nu-mi mai trebuie nimic ca să fiu fericită astăzi.
- în curând, vei putea să-ţi părăseşti postul. Ora fatală aproape că a venit.
-O să mai stau câteva minute. La urma urmelor, majoritatea oamenilor cred că este o petrecere deschisă, aşa că unii oaspeţi încă mai sosesc. Zâmbi când Dinah se frecă de gleznele ei. Şi, în afară de asta, mă bucur de compania nepoatei mele blănoase.
Privirea lui Charles se îndreptă spre salon, unde Angela Corsi stătea de vorbă cu Connie Russo.
- Mă bucur că Angie a venit azi. De la moartea lui Nick, pare mai relaxată. Fireşte, nu fericită, dar respiră mai uşor.
Primăvara fusese complicată - delicat spus. Dar lucrurile se rezolvaseră pe cât de bine se putea spera.

O femeie tânără şi zveltă intră grăbită pe uşa din faţă. Raine Marlowe.
- Rainey, ce minunat! exclamă Julia. Sunt atât de bucuroasă că ai reuşit să vii.
-Am ratat prima nuntă a lui Kate, aşa că am promis că nimic nu mă va împiedica să vin la a doua.
Rainey o îmbrăţişă pe Julia. Astăzi, renunţase la strălucirea de Hollywood în favoarea unei simplităţi care îi aminti Juliei de vremurile când Kate şi toate prietenele ei se tolăneau în salonaş şi plângeau la unison urmărind An Affair to Remember. Frumoasele zile de demult.
Apropo de Hollywood...
-A venit şi cel mai sexy bărbat în viaţă?
- E în Grecia, unde începe filmările la un nou film.
Poate că era mai bine aşa. Juliei i-ar fi făcut plăcere să-l cunoască, dar prezenţa lui Kenzie Scott ar fi distras atenţia de la evenimentul principal.
-Du-te s-o saluţi pe Kate. Ea şi celelalte fete din vechea voastră gaşcă vor fi încântate să te vadă.
Rainey coborî cele trei trepte spre salon şi fu imediat înconjurată de vechile prietene. Era plăcut s-o aibă iarăşi în Baltimore.
Un clopot de templu tibetan răsună, tonul său moale strecurându-se peste conversaţii. Julia îşi împleti în tăcere degetele cu ale lui Charles. Momentul evenimentului principal sosise.
Capacitatea de-a acoperi zgomotul unui şantier de demolări prezenta anumite avantaje, îşi dădu seama Donovan când îşi ridică braţele şi strigă:
-Vă rog să-mi acordaţi atenţie!
în vreme ce mulţimea care flecărea veselă tăcu, Kate ieşi din mijlocul prietenelor sale, având, ca din senin, flori în părul strălucitor şi un buchet în mână. Arăta ca o superbă prinţesă medievală.
-Trebuie să vă fac o mărturisire. Aceasta nu este o simplă petrecere. E o nuntă, anunţă el. Sigurii oameni cărora le-am spus sunt cei care locuiesc în alte state, pen- tru a-i motiva să vină.

în vreme ce râsetele şi şoaptele entuziasmate se răspândiră prin încăpere, martorii se apropiară - Tom Corsi pe post de cavaler de onoare, iar Liz Chenca în calitate de domnişoară de onoare. N-am vrut să facem mare balamuc, ci ne-am dorit doar prezenţa celor dragi. Se uită prin salon, gândindu-se la prima nuntă, care avusese loc cu peste treisprezece ani în urmă. Dumnezeule, fuseseră atât de tineri. Şi n-am dorit daruri. Mulţi dintre voi deja ne-aţi dat unul, aşa că aţi scăpat în cazul celei de-a doua căsătorii. Găsiţi-vă un loc de unde să puteţi vedea bine şi să-i dăm drumul.
Laurel Clark, care cânta la ţambal, îşi lăsase mai devreme instrumentul într-un colţ. Acum, umplu atmosfera cu o exuberantă muzică de dans renascentistă, în vreme ce oaspeţii îşi găseau loc în jurul mirilor. Julia şi Charles stăteau în pragul salonaşului, cele trei trepte oferindu-le o privelişte bună pe deasupra celorlalţi oaspeţi. Fosta şi viitoarea lui soacră îi trimise maiestuoasă un sărut.
Preotul metodist care avea să oficieze cununia, un prieten al familiei Corsi, ieşise din încăpere pentru a-şi pune ţinuta de ceremonie. în vreme ce reverendul Whittaker se apropia de ei, Donovan băgă mâna în buzunar pentru a scoate inelele. El şi Kate încă mai aveau verighetele de la prima lor căsătorie, cu data primei nunţi gravată în interior, aşa că el le dusese la un bijutier pentru a adăuga noua dată. Le dădu inelele lui Tom şi Liz, apoi luă mâna lui Kate.
-Ai trecut şi data divorţului pe verighete? întrebă ea. Mi s-ar părea normal să includem toată povestea, de dragul nepoţilor.
El rânji gândindu-se cum, în săptămânile de dinaintea împăcării lor, ea devenise din nou acea Kate veselă şi încrezătoare.
- Nu. în loc de asta, am pus să se graveze semnul infinitului în interiorul fiecărui inel. Ridică mâinile lor împreunate şi îi sărută cu tandreţe degetele. De data asta, carissima, este pentru totdeauna.
-Vă declar soţ şi soţie.

în vreme ce Kate şi Patrick se sărutară, Julia îşi şterse ochii. De data aceasta, avea să fie bine. După ce ea îşi băgă batista în buzunar, Charles spuse încet:
- îmi plac nunţile. Ce-ai zice să facem şi noi acelaşi lucru după ce trece o perioadă decentă? Să zicem, cam peste un an.
Pulsul Juliei se acceleră instant.
- Eu... nu ra-am gândit atât de mult în avans.
- Eu m-am gândit. Copiii au dreptate, a doua căsătorie ar trebui să fie mai simplă. Mă tot gândesc cât de minunat ai arăta coborând scara din casa mea. Vitraliile alea arată mereu cel mai bine ca fundal al unei nunţi. Până când Rachel îşi va găsi pe cineva pe care să vrea să-l păstreze - dacă o va face, tu eşti cea mai bună şansă pentru vitraliile alea.
Julia îşi muşcă buza. Apoi, cu o voce abia audibilă, şopti:
-Da.
Expresia de pe chipul lui se lumină.
- în caz că nu am menţionat, Julia, te iubesc.
- Şi eu te iubesc, Charles.
înălţă în tăcere o mulţumire către ceruri, pentru că, dacă existase vreodată o femeie de două ori binecuvântată, ea era aceea.
în faţa şemineului, Patrick avea un braţ petrecut pe după radioasa lui mireasă.
- Ultimul lucru pe care vreau să-l spun este că sunt extrem de norocos. Am fost uimit când Kate s-a măritat cu mine prima oară. Se uită în ochii ei, privirea fiindu-i la fel de intimă ca un sărut. Faptul că a fost dispusă să o facă şi a doua oară nu e altceva decât un miracol.
-Ca întotdeauna, Patrick se subestimează, spuse Kate. Şi eu am o mărturisire de făcut. Voi, toţi oamenii drăguţi care mi-aţi spus să fiu atentă la ce dau cu piciorul, aţi avut perfectă dreptate.
Se auzi un cor de râsete. Când se lăsă din nou tăcerea, Kate rosti cu o voce dintr-odată serioasă:
-Singura persoană care ar mai fi trebuit să fie aici este tata. V-aş ruga să ţinem un moment de reculegere în amintirea

lui Sam Corsi. Dacă nu ar fi fost el, nici unul dintre noi nu s-ar afla azi aici, iar viaţa mea ar fi... incompletă.
Urmă o tăcere deplină, curmată când reverendul Whittaker spuse:
-Amin! Iar acum, în nesfârşitul ciclu al vieţii, a venit vremea să sărbătorim un nou început fericit.
în timp ce se forma un cordon de întâmpinare, Charles rosti:
- Când Sam a insistat să scrie acel testament nebunesc, i-am spus că, în opinia mea în calitate de avocat, este mai nebun decât un iepure de martie. Dar al naibii să fiu dacă n-a ştiut ce făcea.
Julia îşi strecură mâna pe după braţul îndoit ai lui Cn?r1es.
~ -Nu ştiu dacă a fost înţelept sau doar a avut noroc, dar de un lucru sunt sigură. Zâmbi, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Undeva, dragul meu, Sam Corsi râde.
nota autorului
Violenţa domestică e ceva greşit, greşit, greşit! Acest lucru este indiscutabil, şi nimeni n-ar trebui s-o tolereze. Totuşi, în viaţă rareori există situaţii limpezi, în negru sau alb. Când o problemă minoră devine majoră? Când este timpul potrivit să pleci, înainte ca o situaţie proastă să devină catastrofală? Şi, odată ce încrederea s-a spulberat, mai poate fi refăcută vreodată? în Focul ascuns, am explorat aceste probleme deoarece transformarea şi împăcarea sunt teme recurente în toate romanele mele.
în calitate de soţie foarte tânără, Kate analizează faptele care îi subminează treptat căsnicia. Ea credea că fiecare incident violent era ceva izolat şi că nu avea să se mai repete. Ştia că Donovan o iubea, ceea ce, cu siguranţă, însemna că aveau o căsătorie solidă. Era convinsă că, dacă e suficient de iubitoare şi de înţelegătoare, totul urma să se rezolve. Din fericire, şi-a dat seama că se înşela înainte de a fi prea târziu.
Donovan n-a fost niciodată un om rău, dar a fost crescut în abuz, iar nevoile şi iubirea lui se concentrau primejdios asupra lui Kate. Deşi ştia că, uneori, acţiunile lui erau total inacceptabile, atâta timp cât Kate continua să-i tolereze comportamentul, nu avea prea multe motive să se schimbe.

Abia după ce a pierdut tot ce iubea mai mult pe lume şi-a dat seama că trebuie să se transforme în moduri profunde şi dureroase.
Deşi Kate şi Donovan sunt personaje fictive, au fost creaţi pe baza unor femei şi bărbaţi reali, care şi-au depăşit cu succes trecutul nefericit şi şi-au construit vieţi frumoase. Vindecarea unei relaţii distructive necesită mai mult decât dragoste. Trebuie să existe şi compasiune, şi înţelepciune, şi forţă emoţională.

mulţumiri
Kate şi Donovan au toate aceste calităţi, plus o mare capacitate de a ierta. Acesta este motivul pentru care au fost capabili să-şi reclădească relaţia şi s-o facă „mai puternică în punctele fragile11.
Aş vrea să mulţumesc familiei Loizeaux de la Con- trolled Demolition Incorporated pentru ajutorul său în privinţa aspectelor tehnice legate de această carte. Nu mai e nevoie să spun că aceasta conduce CD1 intr-un mod mult mai profesionist şi cu mult mai puţine riscuri de accidente decât fictiva mea firmă de demolări cu ajutorul explozibililor.
în mod deosebit, vreau să-i mulţumesc lui Stacey Loi-zeaux, care face parte din a treia generaţie de membri CDI şi reprezintă dovada clară că nu există nici un motiv pentru care o femeie să nu poată arunca lucruri în aer, dacă asta vrea. Desigur, orice eroare îmi aparţine.
Este nevoie de un feedback generos din partea prietenilor atunci când o autoare îşi croieşte cu prudenţă calea de la un gen la altul. Profunde mulţumiri pentru sfaturi şi sprijin le adresez (fără o ordine anume) lui Binnie Braunstein, Kate McMurry, Laura Resnick, Jeri Wright, Suzanne Kelly, Mary Kilchenstein, Denise Little, Laurie Miller, Val Taylor, Jaclyn Reding, Barbara Ankrum, Chris Ashley, Shannon Katona, Brad Clark şi Mary Shea. Ca să nu mai vorbesc despre Loretta Chekani, Marjorie Farrell, Alison Hyder, Julia Kendall, Carol O'Hanlon, Ciji Ware, Nic Tideman, Peggy Wyne şi în mod deosebit încăpăţânatului Pat Rice.

De asemenea, vreau să-i mulţumesc lui Colleen Faul- kner pentru pisicile sălbatice, dar, sincer, nu pot să iau nici un pisoiaş.

în colecţia
CĂRŢI ROMANTICE
vor mai apărea
Barbara Cartland
in sfârşit, dragostea
Prinţul Ivan trebuie să-şi găsească rapid o soţie tânără, frumoasă şi foarte bogată, dar această misiune nu este tocmai uşoară, mai ales când un adversar redutabil este decis să facă orice ca să-l priveze de moştenirea de drept. însă destinul i-o scoate în cale pe Lady Cecilia Beaumont, şi, curând, Cecilia descoperă că nu numai inima îi este în pericol, ci şi însăşi viaţa.
Sandra Brown
in căutarea adevărului
Când un bărbat rănit îşi găseşte refugiu în curtea ei, primul gând al lui Honor Gillette este să-l ajute. însă musafirul nepoftit se dovedeşte a fi un fugar acuzat de comiterea a şapte crime şi care este convins că Honor deţine o informaţie ce ar scoate la lumină adevărul. Pentru a dezlega misterul, Honor este nevoită să renunţe la ajutorul rudelor sau prietenilor, căci e posibil ca ameninţarea cea mai mare să vină din partea celor pe care crede că îi cunoaşte de o viaţă.
1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cm fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate

14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Maryjo Putney, O nouă viaţă
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie TI. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis TI. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fem Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fem Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasa
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Doud vieţi

53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi.
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mani - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Asdey, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fem Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire

92. Fem Michaels, în căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - vol.l
95. Rebecca Chance, Fete rele - vol.2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovata
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventura de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi

131. Elizabeth Naughton, Aşteaptâmă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Valuri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedem
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită

170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul

DESCOPERĂ
CEA MAI MARE COMUNITATE
A CITITOARELOR ROMANTICE

B^LIKE
n Cărţi Romantice
https'//www.facebook.com/colectiacartiromantice
v
Dragoste, mister şi magie,
în fiecare zi!

Kate Corsi, fiica lui Sam Corsi, proprietarul unei importante firme de demolări, şi Patrick Donovan, un tânăr cu un trecut nefericit, se îndrăgostesc nebuneşte şi hotărăsc să se căsătorească. însă după o relaţie pasională de doi ani, Kate fuge de familia şi de prietenii din Maryland

şi îşi reface viaţa în San Francisco, fără a dezvălui celorlalţi motivul separării de Donovan. Moartea neaşteptată a lui Sam va schimba însă radical vieţile celor doi, căci, convins că între Donovan şi Kate au rămas multe lucruri nerezolvate care le macină amândurora viaţa, Sam ia decizia de a le condiţiona, prin testament, moştenirea de petrecerea unui an sub acelaşi acoperiş, în casa pe care cei doi au împărţit-o pe când erau soţ şi soţie. Conştientă de durerea care îi sălăşluieşte în suflet de atâţia ani şi de faptul că asta ar putea fi ocazia de a pune ordine în trecut, Kate este tentată să accepte. Donovan, care nu a încetat nici o clipă să o iubească şi care îşi doreşte cu disperare să îi demonstreze că s-a schimbat şi că acum este un bărbat stăpân pe sine, nu un puşti gelos, intră şi el în acest joc, sperând să o poată cuceri din nou.
Oare decizia lui Sam nu va face decât să-i întoarcă şi mai mult unul împotriva celuilalt sau se va dovedi cel mai bun lucru pe care îl putea face cineva pentru ei?
Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduţi autori americani de ficţiune romantică, bucu- rându-se de o prezenţă permanentă în topurile publicaţiilor New York Times, Wall Street Journal şi Publishers Weekly.
Află mai mult pe: ^ www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-741-341-0